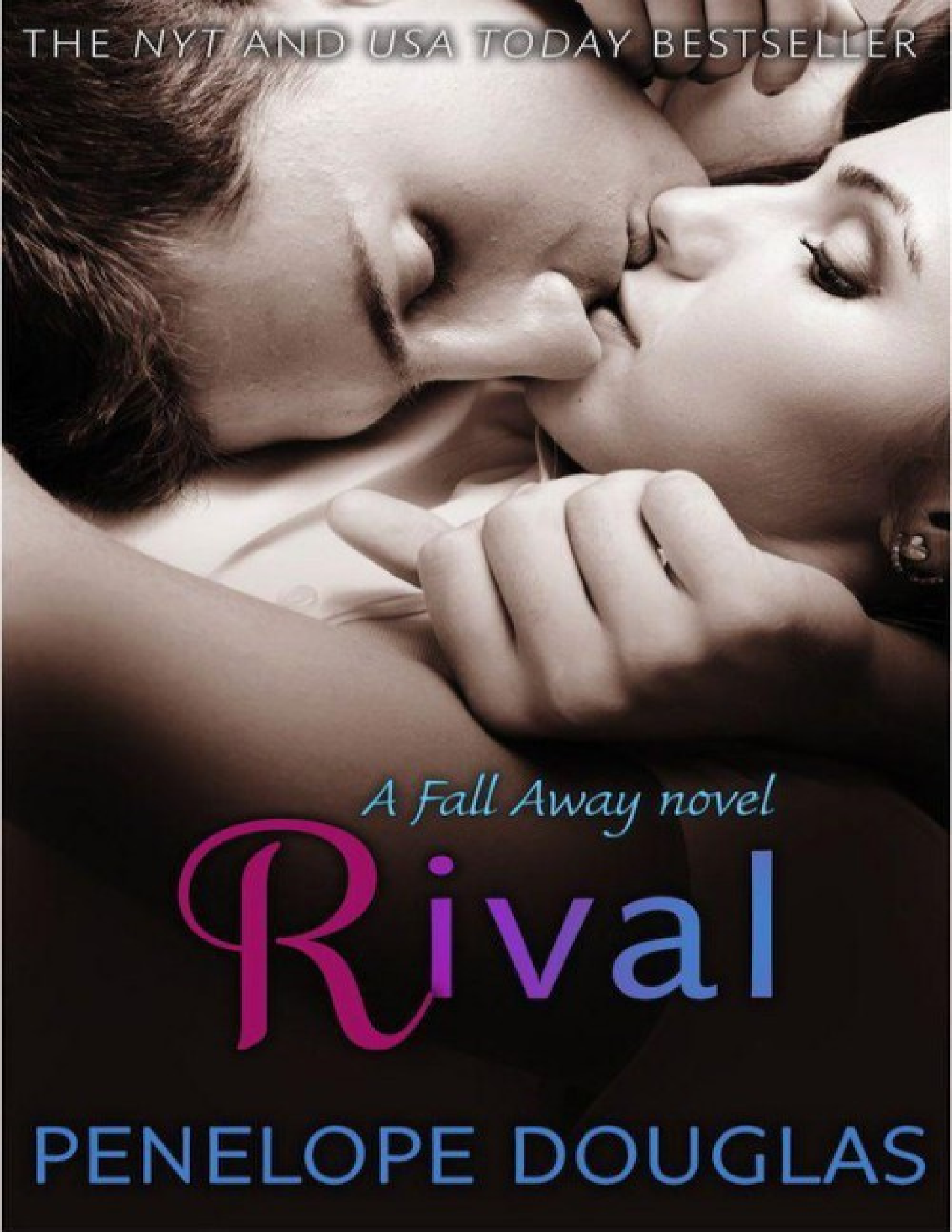

THE NYT AND USA TODAY BESTSELLER
A Fall Away novel
Rival
PENELOPE DOUGLAS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Penelope Douglas tarafından:

Rakip
Olana
Kadar
Zorla

Rival

PENELOPE DOUGLAS

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

978-0-349-40582-7

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2014 by Penelope Douglas

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Falling Away'den alıntı © 2014 Penelope Douglas

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.
Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
100 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

Penelope Douglas tarafından Başlık sayfası
Telif hakkı sayfası
Rakip Çalma Listesi İthaf
Teşekkür

ÖNSÖZ BÖLÜM 1
BÖLÜM 2 BÖLÜM 3
BÖLÜM 4 BÖLÜM 5
BÖLÜM 6 BÖLÜM 7
BÖLÜM 8 BÖLÜM 9
BÖLÜM 10 BÖLÜM 11 BÖLÜM 12
BÖLÜM 13 BÖLÜM 14 BÖLÜM 15
BÖLÜM 16 BÖLÜM 17 BÖLÜM 18

BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32
BÖLÜM 33

Falling Away*'den alıntı*
Yazar Hakkında

RİVAL OYUN LİSTESİ

Müzik, karakterlerimin gelişimine ve sahnelerime ilham veriyor. Keyfini çıkarın!

"Evden Uzakta"	Five Finger Death Punch
"Tek İstediğim Sensin"	U2
"Numb"	Linkin Park
"Dik Başlı"	Trapt
"21 Silah"	Yeşil Gün
"Neden Bir İş Bulmuyorsun?"	The Offspring
"La La"	Ashlee Simpson
"All I Need"	Metot Adam
"What I Got"	Yüce
"Fahişe"	Bu Anda
"Bir Şey Söyle"	Kocaman Bir Dünya
"Schism"	Alet
"Rockstar"	Nickelback
"You're Gonna Go Far, Kid"	The Offspring
"Yelken"	AWOLNATION
"Ateşin İçinde"	Disturbed
"Takım"	Lorde
"Siluetler"	Gülümse Boş Ruh
"Cennet Şehir"	Guns N' Roses

Bu roman kocama ithaf edilmiştir. Tatlım, bensiz bir hayatın çekilmez olacağını biliyorum ama sensiz bir hayat hem çekilmez hem de sıkıcı olurdu.

Göbeklere . . .
Yıllar boyunca yaptığın ve beni gözyaşlarına boğan
o kadar çok şey var ki. Boş tuvalet kağıdı rulosunu
değiştirmeyi reddediyorsun,
Ya da bulaşık makinesini senin dağınık dondurma kabınla
doldurmak için. Çoraplarını ben toplarım, sen de
süpürmek zorunda kalmazsın,
Ve her odada bıraktığın boş kola kutularını atıyorum. Ama sonra
yaptığın tüm o harika şeyleri düşünüyorum,
Zombi silahlarını yeni silahlarla doldurmak gibi.
Palalarımız, hançerlerimiz, su arıtıcılarımız ve
telsizlerimiz var ve zombiler asla SpaghettiOs zulamızı ele
geçiremeyecekler.
Sırt masajı ve hamburger konusundaki beceriniz hiç de
azımsanacak gibi değil ve Zebra Keklerinin en sevdiğiniz
yiyecek olmasına bayılıyorum.
Drama ve uygunsuz esprilerime katlanıyorsun,
Ve Elli Ton *takıntımın sadece bir söylenti olmasını dilediğini*
biliyorum. İşim biter bitmez seni çözeceğime söz veriyorum,
Çünkü bebeğim, dünyada senin kadar sevgi dolu kimse yok.

TEŞEKKÜRLER

En büyük destekçim olan ve her zaman benimle ilgilenen kocama. O benim ortağım ve harika mizah anlayışıyla günümü aydınlatıyor.

Arkadaşlarım Bekke, Marilyn, Tee Tate, Ing ve Lisa'ya - tavsiyeleriniz, geri bildirimleriniz, cesaretlendirici sözleriniz ve mizahınızla sürekli destek oldunuz. Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Menajerim Jane Dystel'e. Her zaman ulaşılabilir olduğun ve benim için bu kadar çok çalıştığın için teşekkür ederim. Yeterince yiyip yemediğimi ya da uyuyup uyumadığımı soran tek kişi sensin ve benimle ilgilenmeni seviyorum.

Editörüm Kerry Donovan'a - bu yeni macerada elimden tutup beni mutlu ettiniz. Karakterleri benim kadar önemseyen, kolay konuşabileceğim birine sahip olduğum için çok minnettarım.

Tüm blog yazarlarına, eleştirmenlere ve okuyuculara - birlikte ne kadar çılgın bir yolculuk yaptık ve henüz bitmedi! Sevginiz ve desteğiniz sayesinde kendimi yazmaya adayabildim ve bunu her gün yapabildiğim için inanılmaz mutluyum! Olumlu yorumlarınız, eleştirileriniz ve tanıtımlarınız için teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Beni onurlandırdınız ve umarım sevdiğiniz hikayeleri yazmaya devam ederim.

FALLON

Burada sevdiğim ve sevmediğim insanlar vardı. Sevdiğim ve nefret ettiğim insanlar. Ama nefret etmeyi sevdiğim tek bir kişi vardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Koridorda ikinci sınıf beden eğitimi dersine doğru ilerlerken mızmız bir kadın sesi duydum.

Hemen durdum ve gözlerim, dangalak üvey kardeşim Madoc Caruthers ve onun arkadaşı Jared Trent'le karşı karşıya gelen kırmızı suratlı Tatum Brandt'a kilitlendi. Onlar koridorda dolapların yanında durmuş, sıkılmış gibi düz ifadeler takınırken, Tatum güvenlik için sırt çantasının askılarını sıkıca tutuyordu.

"Dün bana havladın," diye devam etti, Madoc arkasından sırıtırken Jared'e kaşlarını çatarak. "Ve sonra tüm arkadaşların da peşimden geldi. Çok uzun zaman oldu Jared. Ne zaman duracaksın? Bunu neden yapıyorsun?"

Uzun bir nefes aldım ve her zamanki müthiş göz devirme-baş sallama kombinasyonumu tamamladım.

Köşeleri dönmekten gerçekten nefret ederdim. Kapalı kapılardan nefret ederdim.

Önümdeki yolu görememekten nefret ederdim. 1. Köşe: *Baban ve ben boşanıyoruz.*

2. Köşe: *Taşınıyoruz. Tekrar.*

3. Köşe: *Evleniyorum. Tekrar.*

Köşe #952: *Seni, kocamı ya da oğlunu gerçekten sevmiyorum, bu yüzden yılda on beş kez tek başıma tatile çıkacağım!*

Tamam, annem bunu hiç söylemedi ama ben yorumlamada çok iyiyimdir. Ve köşeler berbattı.

Geride durdum ve ellerimi dar kotumun ceplerine soktum, bu kızın ne yapacağını görmek için bekliyordum. Sonunda biraz taşak büyütecek miydi, ya da en azından bu aptalların sahip olduğu küçük olanları alacak mıydı? Onun bu meydan okumaya karşı koyacağını umuyordum ama beni hep hayal kırıklığına uğratıyordu.

Tatum Brandt pısırığın tekiydi.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Sadece Madoc ve Jared dışında herkesin ona Tate dediğini; dışarıdan rockçı olduğunu ama içeride güvenli oynadığını; ve güzel olduğunu biliyordum. Amigo kız güzeli gibi.

Uzun sarı saç mı?

Kesinlikle. Büyük mavi

gözler? Kesinlikle.

Uzun bacaklar, dolgun dudaklar ve büyük göğüsler mi? On altı yaşında bile.

O mükemmel bir paketti ve eğer ben üvey kardeşim olsaydım, hiçbir sorunum olmazdı.

dilimi onun ağzına sokmak. Yine de yapabilirim.

Bunu düşünerek dudağımın kenarını çiğnedim. Evet, lezbiyen olabilirdim. Olabilirdim. Eğer istersem.

Hayır, boş ver.

Mesele şu ki, Madoc ve Jared'in neden onunla çıkmaya çalışmak yerine ona eziyet ettikleri benim için bir muammaydı.

Ama nedense ilgimi çekmişti. Birinci sınıfın başından beri ikisi de ona zorbalık etmişti. Dedikodular yaymışlar, onu taciz etmişler ve mutsuz olması için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Onlar zorladı, o da defalarca geri adım attı. Bu beni o kadar kızdırmaya başlamıştı ki, onu savunmak için gidip kafalarını kırmak üzereydim.

Ama ben onu çok az tanıyordum. Tatum da beni hiç tanımıyordu. Radarın o kadar uzağında kaldım ki sonar beni bulamadı.

"Neden?" Jared onun sorusuna soruyla karşılık verdi ve ukala bir tavırla onun alanına girdi. "Çünkü kokuyorsun, Tatum." Sahte bir tiksintiyle burnunu kıvırdı. "Köpek gibi kokuyorsun."

Tate hemen doğruldu ve gözlerindeki yaşlar sonunda döküldü.

Taşaklarını tekmele, sürtük!

Öfkeli bir nefes vererek gözlüklerimi burnumun köprüsüne geri ittim. Kendimi desteklemeden önce yaptığım şey buydu.

Başını iki yana salladı. "Bugünün ne olduğunu bile hatırlamıyorsun, değil mi?" Titreyen dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve yere baktı.

Ve gözlerini görmeden bile orada ne olduğunu biliyordum. Umutsuzluk. Kayıp. Yalnızlık.

Ona bir daha bakmadan arkasını döndü ve uzaklaştı.

Ona vurmak kolay olurdu. Ona bir hakaret savurmak. Onun zayıflığından nefret etsem de, daha önce anlamadığım bir şeyi anlamıştım. Jared bir pislikti ama ona zarar verebilecek bir pislikti.

Ona aşıktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak Jared ve Madoc'un Tate'in ardından bakakaldığı dolaplara doğru yürüdüm.

Madoc onun arkasından konuştu. "Bu da ne demek? Bugün günlerden ne?"

Jared soruyu omuz silkerek geçiştirdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bugün on dört Nisan," diye Madoc'un omzunun üzerinden seslendim ve onun arkasını dönmesine neden oldum. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu, Beyin için Bok?" Jared'e yöneldim.

Madoc koyu sarı bir kaşını kaldırarak bana baktı, gözlerinde bir gülümseme vardı. Jared başını sadece yüzünün yan tarafını görebileceğim kadar çevirdi.

"Nisan'ın on dördü mü?" diye fısıldadı ve sonra gözlerini uzun uzun kırpıştırdı. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Jared avuç içini en yakın dolabın kapısına çarpınca Madoc bir kıl kadar geriledi.

"Ne oluyor be?" Madoc kaşlarını çattı.

Jared ellerini yüzünde gezdirdi ve sonra başını salladı. "Hiçbir şey. Boş ver," diye homurdandı. "Ben Geometri'ye gidiyorum." Yumruklarını ceplerine sokarak koridorda ilerledi ve Madoc ile beni bıraktı.

Üvey kardeşim ve arkadaşı arasında, arkadaşına daha çok saygı duyuyordum. İkisi de A sınıfı pislikti ama en azından Jared insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Etrafta bir sporcu ile bir gotik arasındaki garip bir karışım gibi dolaşırdı. Popüler ve ürkütücü. Karanlık ama son derece imrenilen.

Öte yandan Madoc, herkesin ne düşündüğünü önemsiyordu. Ailelerimizin. Müdürün. Ve öğrencilerin çoğunun. Sevilmeyi seviyordu ve benimle olan ilişkisinden nefret ediyordu.

Daha ikinci sınıftayken, son sınıfa geldiklerinde kontrolden çıkacak bir güce sahip olmaya başlamışlardı bile.

"Vay canına, arkadaşın tam bir ezik," diye takıldım, ellerimi kotumun arka ceplerine sokarak. Madoc şakacı yarı gülümsemesi ve rahatlamış gözleriyle bana odaklandı. "Peki senin arkadaşların-"

başladı, sonra durdu. "Ah, doğru ya. Senin hiç arkadaşın yok."

"Onlara ihtiyacım yok," diye karşılık verdim. "Kendi başıma daha hızlı seyahat ediyorum. Bir yerlere gidiyorum. Bunu biliyorsun."

"Evet, bir yerlere gidiyorsun. Yolunun üzerindeki kuru temizlemeciye uğra Fallon. Gömleklerimi aldırmam lazım." Kibirli elini lacivert Abercrombie düğmeli gömleğinin üzerinde gezdirdi. Orta yıkamalı çizme kesim kot pantolonu, siyah Paracord bileziği ve şekillendirilmiş koyu sarı saçlarıyla Madoc etkilemek için giyinmişti. Kızlar ona akın ediyordu çünkü kıyafetler içinde iyi görünüyordu, bir filin kulaklarını konuşabiliyordu ve oynamayı seviyordu. Tüm niyet ve amaçlar için eğlenceli bir adamdı.

Ve beni hep küçük hissettirdi.

Çok saçmaladım ama doğruyu söylemek gerekirse, bunlar başkalarından çok benim kulaklarım içindi. Madoc tasarımcıydı. Ben Target'tım. O Godiva'ydı. Ben Snickers'tım. Ve ona göre, o hak sahibiydi ve ben de babasını tuzağa düşüren servet avcısı fahişenin beleşçi kızıydım.

Madoc beni ayakkabısının altındaki pislik sandı. *Siktir et onu.*

Kıyafetine küçümseyici bir bakış attım. "Gömlekleriniz -ki çok şık, hatırlatayım. Eşcinsel topluluğu gurur duyardı."

"Sen de güzel şeyler alabilirsin. Ne de olsa babam annene hizmetleri için yeterince para ödüyor." "Güzel şeyler mi? Çıktığın mini etekler gibi mi?" Meydan okudum. Küçük pisliği eğitme zamanı.

"Çoğu erkek, Madoc, farklı şeylerden hoşlanır. Beni neden 'güzel', cimri şeylerle görmek istiyorsun biliyor musun? Çünkü ne kadar çok gösterirsem, o kadar az saklanıyorum. Seni korkutuyorum."

Başını iki yana salladı. "Nada, küçük kardeşim."

Küçük . . . Ondan sadece iki ay küçüktüm. Beni kızdırmak için böyle şeyler söylerdi. "Ben senin küçük kız kardeşin değilim." Bir adım öne çıktım. "Ve benim arkadaşlarım var. Ve bir sürü erkek

İlgileniyorum. Görünüşümü beğeniyorlar. Senin ve sümüklü ebeveynlerimizin duruşuna katılmıyorum." "Vay canına, sıkıldım," diye iç çekerek sözümü kesti. "Senin hayatın beni ilgilendirmiyor Fallon. Tatil

Akşam yemekleri ve arada bir evin etrafında. Seninle karşılaşmak istediğim tek zamanlar bunlar."

Hiçbir şeyi ele vermemeye çalışarak çenemi yukarı kaldırdım. Acımadı. Ne sözleri ne de benim hakkımdaki düşünceleri. Boğazımda mideme inen ve her zaman var olan düğümleri daha da sıkılaştıran bir ağrı yoktu. Ne söylediği önemli değildi. Ben olduğum kişiyi seviyordum. Kimse bana nasıl giyineceğimi, nasıl davranacağımı, hangi kulüplere katılacağımı söylemedi. . . Kendi kararlarımı kendim verirdim. Madoc bir kuklaydı. Bir asalak.

Ben özgürüm.

Ben bir şey söylemeyince benden uzaklaşarak geri geri yürümeye başladı. "Ailem bu gece dışarıda. Parti veriyorum. Yoldan uzak dur. Belki de ait olduğun yerde, hizmetçilerin odasında saklanmalısın."

Onu dinlemeyeceğimi bile bile gidişini

izledim. Keşke dinlemiş olsaydım.

BÖLÜM 1

MADOC

2 yıl sonra

"Ciddi misin?" Ben haykırdım. "Daha yavaş hareket edebilir miydi?" Kız arkadaşının G8'inin arka koltuğunda ellerim başımın üstünde kilitli otururken Jared'e sordum.

Tate sürücü koltuğunda dönüp duruyordu, gözleri kafatasıma bıçak saplamak ister gibi keskin bakıyordu. "Dengesiz bir toprak yolda saatte neredeyse elli mil hızla keskin bir virajı dönüyorum!" diye bağırdı. "Bu gerçek bir yarış bile değil. Bu bir antrenman. Sana bunu zaten söyledim!" Beni azarlarken yüzündeki her kas gergindi.

Başımı arkaya attım ve bir iç çektim. Jared dirseğini kapıya dayamış ve başını ellerinin arasına almış bir şekilde önümde oturuyordu.

Cumartesi öğleden sonraydı, Tate'in yerel, derme çatma pistimiz Loop'taki ilk gerçek yarışından bir hafta önceydi ve son üç saattir Beşinci Yol'daydık. Ufaklık her vites küçülttüğünde ya da gaza yeterince hızlı basmadığında Jared sesini çıkarmadı ama ben çıkarmadım.

Kız arkadaşının duygularını incitmek istemiyordu ama umurumda değildi. Neden onun etrafında dolanıyorsun? Onun pantolonuna girmeye çalışmıyordum.

En azından artık değil.

Tate ve Jared lisenin büyük bir kısmını birbirlerinden nefret ederek geçirmişlerdi. Gördüğüm en uzun soluklu ön sevişme oyununda kelimelerle ve maskaralıklarla savaşıyorlardı. Şimdi ise Romeo ve Juliet gibi birbirlerinin pisliklerine bulaşmışlardı. Porno versiyonu.

Jared başını çevirdi ama gözlerimle buluşacak kadar değil. "Çık dışarı," diye emretti.

"Ne?" Gözlerim irileşerek ağzımdan kaçırdım. "Ama ... ama ..." Dikiz aynasında Tate'in muzaffer gülümsemesini görünce kekeledim.

"Ama hiçbir şey," diye havladı Jared. "Git arabanı getir. *Seninle* yarışabilir."

Gerçek bir heyecan yaşama ihtimali beni adrenalinle doldurdu. Tate ne yaptığını bilmeyen bir hatunla kesinlikle yarışabilirdi ama hâlâ öğrenmesi gereken çok şey ve büyütmesi gereken taşakları vardı.

Bana girin. Gülümsemek istedim ama yapamadım. Onun yerine gözlerimi devirdim. "Bu çok sıkıcı olacak."

"Çok komiksin," diye alay etti direksiyonu daha da sıkı kavrayarak. "Mızmızlandığında on iki yaşında harika bir kız oluyorsun."

Arka kapıyı açtım. "Mızmızlanmaktan bahsetmişken... günün sonunda kimin ağlayacağına dair bahse girmek ister misin?"

"Yapacaksın," diye
yanıtladı. "Hayır."

Bir paket seyahat mendili aldı ve bana fırlattı. "Al. Ne olur ne olmaz." "Oh,
görüyorum ki hazır stok tutuyorsun," diye karşılık verdim. "Çünkü çok ağlıyorsun,
değil mi?" Sarsıldı. *"Tais-toi! Je te détes-"*

"Ne?" Sözünü kestim. "Neydi o? Ben seksiyim ve sen beni seviyor musun? Jared, onun duyguları olduğunu biliyor muydun-"

"Kesin şunu!" diye bağırarak ikimizi de susturdu. "Lanet olsun, ikinize de." Ellerini havaya kaldırdı ve yaramaz çocuklarmışız gibi bize baktı.

Tate ve ben bir an sessiz kaldık. Sonra o homurdandığında, kendimi tutamayıp ben de bir kahkaha attım.

"Madoc?" Jared'in dişleri neredeyse birbirine yapışmıştı. Sesindeki gerginliği duyabiliyordum. "Dışarı. Şimdi."

Koltuktan cep telefonumu aldım ve bana söyleneni yaptım, çünkü en iyi arkadaşımın yeterince yorulduğunu biliyordum.

Bütün gün şakalar yaparak ve Jared'in dikkatini dağıtarak Tate'i yemlemeye çalışmıştım. Sonunda gerçek bir rakiple yarışıyordu ve Jared ve ben onunla çalışıyor olsak da pistte işlerin ters gittiğini biliyorduk. Her zaman. Ama Tate üstesinden gelebileceği konusunda ısrar etti.

Ve Tate ne isterse, Tate onu alır. Jared bu konuda kremadan daha kötü kırbaçlanmıştı. Kızım.

Pistten aşağıya, oraya giden araba yoluna doğru yürüdüm. Gümüş GTO'm yolun kenarında
duruyordu.

Yolun kenarında durdum ve bir elimle anahtarlarımı bulmak için kot pantolonumu karıştırırken diğer elimle elimin tersini alnımda gezdirdim.

Haziran başıydı ve her şey zaten çok berbattı. Sıcak fena değildi ama lanet nem her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Annem yaz için New Orleans'a gelmemi istemişti ve ben de ona kocaman bir hayır demiştim.

Evet, yeni kocası bana Körfez'de karides avlamayı öğretmeye çalışırken taşaklarımı terletmeyi seviyorum.

Hayır.

Annemi seviyordum ama babam Chicago'daki dairesinde kalırken bütün yaz evin bana kalması fikri şüphesiz çok daha iyiydi.

Elim bir titreşimle karıncalandı ve telefonuma baktım.

Şeytandan bahset.

"Hey, naber?" Arabamın yanına geldiğimde babama sordum.

"Madoc. Cevap vermene sevindim. Evde misin?" Sesi alışılmadık derecede
endişeli geliyordu. "Hayır. Gerçi birazdan oraya gidecektim. Neden?"

Babam neredeyse hiç ortalıkta yoktu. Chicago'da bir daire tutmuştu. Büyük hukuk davaları yüzünden uzun saatler çalışıyordu. Sık sık ortalıkta olmasa da geçinmesi kolay biriydi.

Ondan hoşlandım. Ama sevmedim.

Üvey annem bir yıldır ortalıkta yoktu. Seyahat ediyor, arkadaşlarını ziyaret
ediyordu. Ondan nefret ediyordum. Ve bir yerlerde bir üvey kız kardeşim vardı.

Evde sevdiğim tek kişi hizmetçimiz Addie'ydi. Sebzelerimi yediğimden emin olur ve okul için izin kâğıtlarımı o imzalar. O benim ailemdi.

"Addie bu sabah aradı," diye açıkladı. "Fallon bugün geldi." Nefesim boğazımda düğümlendi ve neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Fallon mu?

Avucumu arabamın kaputuna koyarak başımı öne eğdim ve dişlerimi gıcırdatmamaya çalıştım.

Üvey kız kardeşim evdeydi. Neden? Neden şimdi?

"Yani?" Tükürdüm. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Addie sana bir çanta hazırladı." Sorumu duymazdan geldi. "Jared'in annesiyle konuştum, benim programım boşalana kadar birkaç hafta onlarla kalacaksın. O zaman eve gelip bu işi halledeceğim."

Pardon? Telefonu sıktıkça parmaklarımın altında çatlayacakmış gibi hissediyordum. "Ne oldu? Neden?" Zor nefes alarak bağırdım. "Neden kendi evimde kalamıyorum?"

Ne zamandan beri her şeyi o yönetiyor? Yani evdeydi. Aman ne önemli! Yoluna gönder o zaman. Neden gönderilmem gerekiyordu ki?

"Nedenini biliyorsun," diye cevap verdi babam, derin sesi tehditkârdı. "Eve gitme, Madoc."

Ve telefonu kapattı.

Olduğum yerde dikilmiş, arabamın kaportasındaki ağaçların yansımasını inceliyordum. Jared'in evine gitmem, Addie'nin bana kıyafet getireceği ve ikinci bir emre kadar eve gitmememem söylenmişti.

Peki neden?

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Nedenini biliyordum.

Üvey kız kardeşim evdeydi ve ailemiz her şeyi biliyordu. İki yıl önce olan her şeyi.

Ama burası onun evi değildi. Hiç olmadı. On sekiz yıldır benim evimdi. Annemle babam evlendikten sonra bir süre orada yaşadı ve birkaç yıl önce ortadan kayboldu.

Bir sabah uyandığımda gitmişti. Ne bir veda, ne bir not, ne de o zamandan beri bir iletişim. Ailesi nerede olduğunu biliyordu ama ben bilmiyordum. Onun nerede olduğunu bilmeme izin yoktu.

Zaten umurumda da değildi.

Ama yaz boyunca kendi evimde olmayı çok istiyordum.

- - -

İki saat sonra Jared'in oturma odasında üvey kardeşi Jax ile oturmuş, anneleri bizi şahin gibi izlemeyi bırakana kadar zamanımı bekliyordum. Oturdukça, dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak için daha da endişeleniyordum. Jared'in odasında benim evden getirdiğim bir ton içki vardı ve Cumartesi gecesi ısınma hareketlerime başlamanın zamanı gelmişti. Jax kanepede oturmuş video oyunları oynuyordu ve Jared dövme yaptırmak için çıkmıştı.

Katherine Trent'in mutfaktan fısıldayarak, "Bu iş böyle halledilmez, Jason," diye bağırdığını duydum.

Kaşlarım havaya kalktı. *Jason mı?* Bu babamın adıydı.

Telefonla konuşurken kapı aralığından geçti.

Babama Jason mı diyor? Garip değil, sanırım. Bu onun adı. Sadece garip geldi. Pek fazla değil.

İnsanlar babama ilk ismiyle hitap etmekten kurtuldular. Genelde "Bay Caruthers" ya da "efendim" derlerdi. Ayağa kalkıp mutfağın hemen yanındaki yemek odasına girdim.

"Bu senin oğlun," dediğini duydum. "Eve gelmeli ve bununla ilgilenmelisin." Ellerimi ceplerime soktum ve mutfağa açılan kapının hemen yanındaki duvara yaslandım. Bulaşık tıkırtıları dışında bir süre sessiz kaldı. Bulaşık makinesini boşaltıyor olmalıydı.

"Hayır," diye cevap verdi. "Bir hafta. En iyisi. Madoc'u seviyorum ama bu senin ailen ve sana ihtiyaçları var. Paçanı kurtaramayacaksın. Zaten iki tane ergen oğlum var. Sokağa çıkma yasağı koymaya çalıştığımda ne yapıyorlar biliyor musun? Bana gülüyorlar." Eğlenerek gülümsemekle sinirlenerek yumruklarımı sıkmak arasında gidip geldim.

"Ben buradayım," diye devam etti. "Yardım etmek istiyorum ama onun sana ihtiyacı var!" Fısıltıları nafileydi. Babama emir vermeye çalışmak ve bu konuda sessiz kalmak imkânsızdı.

Jax'e bir bakış attım ve onun video oyununu bırakmış, çatık kaşlarla beni izlediğini fark ettim.

Başını sallayarak şaka yaptı: "Hayatım boyunca sokağa çıkma yasağına uymadım. Yine de bu konuda çok tatlı. O kadını seviyorum."

Jax, Jared'in üvey kardeşiydi. Babaları aynı ama anneleri farklıydı ve Jax hayatının büyük bölümünü ya sadist babasıyla ya da koruyucu ailelerin yanında geçirmişti. Geçen sonbaharın sonlarında babam Katherine'in Jax'i koruyucu aileden alıp kendi evine yerleştirmesine yardım etmişti. Jared ve Jax'in babası hapisteydi ve herkes kardeşlerin bir arada olmasını istiyordu.

Özellikle de kardeşler.

Ve artık lise boyunca en iyi arkadaşım olan Jared ruh eşini ve hayatının aşkını bulduğu için eskisi kadar ortalıkta görünmüyordu. Bu yüzden Jax ve ben yakınlaştık.

"Hadi ama." Çenemi ona doğru salladım. "Jared'in odasından bir şişe alacağım, sonra da dışarı çıkacağız."

- --

"En büyük taşaklarını görmek istiyorum," diye emrettim toplayabildiğim en derin sesle. Gözlerim kısılmıştı ve gülmemek için dişlerimi birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Tate'in sırtı dikleşti ve çenesi aşağıda, gözleri yukarıda yavaşça kendi etrafında döndü. Bu bana çocukken havuza işediğimde annemin bana nasıl baktığını hatırlattı.

"Vay canına, bunu daha önce hiç duymamıştım." Gözlerini bana dikti. "Şey, efendim, oldukça ağır olanlarımız var, ama hepsi iki parmak ve bir başparmak alıyor. O kadar yetenekli misiniz?" Yüzünde ev ödevi hakkında konuşuyormuşuz gibi bir ifade vardı ama ağzının kenarındaki gülümsemeyi görebiliyordum.

"Çok yetenekliyim," diye alay ettim, dilim birden ağzıma sığmaz oldu. "O topa neler yapabileceğimi görsen kıskanırdın."

Gözlerini devirdi ve tezgâha yaklaştı. Tate geçen sonbahardan beri bowling salonunda çalışıyordu. Bir iş bulması neredeyse mahkeme kararıyla zorunlu kılınmıştı. Pek sayılmazdı. Jared suç duyurusunda bulunsaydı muhtemelen mahkeme emri olurdu. Bu bir metre yedi santimlik, yüz yirmi kiloluk bir hiç, o meşhur şiddet nöbetlerinden birinde erkek arkadaşının arabasına levye indirmişti. Oldukça iğrenç ve müthişti. Video YouTube'daydı ve pratikte feminist bir hareket başlatmıştı. İnsanlar kendi yorumlarını yaptılar ve hatta

Müzik. Jared′in arabası bir Mustang Boss 302 olduğu için adını "*Who's the* Boss *Now?*" koydular.

Yine de hepsi bir yanlış anlaşılmaydı ve Tate zararları ödedi. O büyüdü. Jared ve ben büyüdük. Ve hepimiz arkadaştık.

Tabii ki birlikte yatıyorlardı. Benim böyle bir avantajım yok.

"Madoc, içki mi içiyordun?" Tate avuçlarını tezgâhın üzerine koydu ve bana bir anne gibi baktı.

"Ne aptalca bir soru."

Tabii ki içiyordum. Sanki beni tanımıyormuş gibi.

Başını kaldırarak arkamdaki şeritlere baktı ve iri mavi gözlerinin gerçekten de kafasından düşeceğinden korktum.

"Jax'i de sarhoş ettin!" diye suçladı, şimdi açıkça kızgındı.

Neye baktığını görmek için arkamı döndüm, ayağım yanımdaki taburenin ayaklarına takılınca tökezledim. Boğazımdan bir çığlık koptu.

"Whooooo!" Tate'in gördüğü şeyi gördüğümde Jack Daniel's şişesini havaya kaldırarak bağırdım.

Bir kulvarın önünde toplanmış bir kalabalık gülüyor ve Jax'in bowling yolunda koşup kaymasını izliyordu. "İşte bu!"

Şişe parmaklarımın arasından fırladı ve Tate'in şişeyi tezgahın altına soktuğunu, kızgın dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını çattığını görmek için döndüm.

"Viski neden gitti?!" Kaptan Jack Sparrow'u taklit ettim ve yumruğumu tezgâha vurdum.

Tate koridorda tepinerek koridora açılan kapıya doğru ilerledi. "Bu tezgâhı aştığımda başın büyük belada olacak," diye fısıldayarak bana bağırdı.

"Beni seviyorsun. Sevdiğini biliyorsun!" Güldüm ve masa ve sandalyelerden oluşan labirentin içinden geçerek Jax'in oynadığı yere doğru koşmaya başladım. Birkaç kişi daha bana katılmış ve Cumartesi gecesi kalabalığını memnun etmek için kulvarlardan aşağı uçmuştu. Bu saatte dışarıda çok fazla aile yoktu ve eğlenmeyen tek insanlar, yaşlılıklarını bira göbeklerinden ve evlilikten kaçtıkları için ne kadar şanslı olduklarından yakınarak geçiren bekar adamlardı. Sadece izlediler ve başlarını salladılar.

"Fallon evde. Eve gitme."

Tekrar yükselmeye başlayan viskiyi yuttum ve başımı arkaya attım. "Woohoo!" Açık renkli parke zemine vurmadan önce böğürdüm, karnımın üzerinde şeride sıçradım ve ara sokaktan aşağı kaydım.

Kalbim küt küt atıyor ve göğsümde heyecan kabarıyordu. *Vay anasını!* Bu yollar acayip kaygandı ve Tate'in bana kızgın olmasını ya da Jared'in yumruğunun kız arkadaşının işiyle uğraştığım için yüzümde kalıcı bir iz bırakmasını umursamadan sadece güldüm. Tek umursadığım beni bir andan diğerine neyin götüreceğiydi.

Eve gidemem.

Kalabalık arkamdan tezahürat yaptı ve bağırdı, bazıları aşağı yukarı zıpladı. Bunu anlamamın tek yolu altımdaki titreşimleri hissetmemdi. Ve durmak için yuvarlandığımda, bacaklarım bir sonraki şeride sarktı, orada öylece uzandım, merak ettim. Fallon'u değil. Bu noktada eve gidemeyecek kadar sarhoş olup olmadığımı bile.

Yüksek sesle "Nasıl kalkacağım ben?" diye düşündüm.

Bu şeritler kaygandı. Aynen. Ayağa kalkamazdım, yoksa kayardım.

Kahretsin. "Madoc! Ayağa kalk!" Yakınımda bir yerden Tate'in havlamasını duyabiliyordum.

Madoc. Kalk. Güneş doğdu. Gitmek zorundasın.

"Madoc. Kalk. Kalk!" Tate tekrar bağırdı.

Kendime geldim. "Sorun değil," diye homurdandım. "Özür dilerim, Tate. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Bir hıçkırıkla sarsılarak oturur pozisyona geldim. Sonra başımı kaldırıp onun şeritlerin arasındaki refüjde yürüdüğünü gördüm.

Bir patron gibi.

Ellerini kalçalarına koydu, kaşlarını sert bir şekilde kaldırdı. "Madoc, ben burada çalışıyorum."

Sesindeki hayal kırıklığından hoşlanmadığım için yüzümü buruşturdum. Tate'in saygısını her zaman arzulamışımdır.

"Üzgünüm, bebeğim." Ayağa kalkmaya çalıştım ama yine kaydım, kıçımın yan tarafına derin bir ağrı yerleşti. "Zaten özür diledim, değil mi?"

Çömeldi ve kollarından birini benimkine dolayarak beni ayağa kaldırdı. "Neyin var senin? Bir partide olmadığın sürece asla içki içmezsin."

Bir ayağımı oluğa soktum ve Tate beni kendisine doğru çekene kadar yalpaladım ve diğer ayağımı refüje koyabildim.

"Benim bir sorunum yok." Yarım bir gülümseme verdim. "Ben bir şakacıyım, Tate. Ben ..." Elimi havada salladım. "Sadece bir ... şaka-bir şakacı," diye eklemek için acele ettim.

Beni tutmaya devam etti ama parmaklarının kısa kollu tişörtümün eteklerinin altından hafifçe kalktığını hissedebiliyordum.

"Madoc, sen bir şaka değilsin." Gözleri yine ciddiydi ama bu kez daha yumuşaktı.

Benim ne olduğumu bilmiyorsun.

Gözlerini tuttum, ona her şeyi anlatmak istiyordum. Arkadaşımın -birinin- gerçek beni görmesini istiyordum. Jared ve Jax iyi arkadaşlardı ama erkekler bu tür şeyleri duymak istemezdi ve biz de o kadar dikkatli değildik. Tate bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu ve ben ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Sadece her şeyin altında iyi bir adam olmadığımı bilmesini istedim.

"Aptalca şeyler yaparım, Tate. Yaptığım şey bu. Bu konuda iyiyim." Yavaşça uzandım ve at kuyruğundaki birkaç saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım, sesimi neredeyse fısıltıya indirdim. "Babam bunu biliyor. *O* da biliyor." Gözlerimi indirdim ve sonra tekrar yukarı baktım. "Sen de biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi. Sadece beni inceledi, kafasının içindeki çarklar dönüyordu.

Elim yanağına gitti ve bana Fallon'u hatırlattığı onca zamanı hatırladım. Başparmağımla Tate'in yanağını okşadım, bana bağırmasını diledim. Keşke beni umursamasaydı. Hayatımda gerçek bir şey olmadığını bilmek ne kadar da kolay olurdu.

Onun tatlı, bilmediğim yüzünü tuttum ve daha da yaklaştım, dudaklarımı yaklaştırırken zar zor parfümünü kokladım.

"Madoc?" diye sordu, beni izlerken sesi şaşkındı.

Başımı eğerek alnına yumuşak bir öpücük kondurdum ve sonra yavaşça geriye yaslandım.

Bana bakarken kaşları endişeyle birbirine kenetlenmişti. "Sen iyi misin?"

Hayır.

Bazen.

Tamam, evet. Çoğu zaman, sanırım.

Sadece geceleri değil.

"Vay canına." Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Umarım bunun bir şey ifade etmediğini biliyorsundur," diye şaka yaptım. "Yani, seni seviyorum. Ama öyle değil. Daha çok bir kız kardeş gibi." Bir kahkaha patlattım ve gözlerimi kapatıp karnımı tutarken cümlemi zar zor tamamlayarak kamburlaştım.

"Şakayı anlamadım," diye azarladı Tate.

Tiz bir düdük sesi havayı deldi ve Tate ile ben başımızı kaldırdık.

"Ne haltlar dönüyor?" Jared'in büyük ve öfkeli baba sesi bowling salonunu yırtarak kulaklarımı ağrıttı.

Ama onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde, yanlışlıkla kaygan şeride geri adım attım.

"Oh, kahretsin!" Kayarken nefesim kesildi ve aptalca ağırlığımı Tate'in üzerinde tuttum, bu da onun için çok fazlaydı. Geriye doğru düştüm ve o da tökezleyerek kucağıma düştü. Yere çarpıp sertçe tahtaya vurduk. Muhtemelen kıçımın her santimi morarmıştı ama Tate soğukkanlıydı. Benim üzerime düştü. Bu benim için de havalıydı.

Ama yolun başında duran ve bize gözlerinde cinayetle bakan en iyi arkadaşıma baktığımda, Tate'i tiksintiyle üzerimden ittim.

"Dostum, bana viski verdi ve tecavüz etmeye çalıştı!" Tate'i işaret ettim. "Tezgâhın altında saklıyor. Git bak!"

Tate homurdandı ve dağınık at kuyruğu bir dua gibi sarkarak refüje doğru süründü. "Jax!"

Jared, Jax'in sürünerek geri döndüğü sağ tarafımdaki şeride doğru bağırdı. "Ve Sen." Jared'in gözlerinden bana kurşunlar fırladı. "Hemen arabama bin."

"Ooooh, sanırım sana bir şaplak atmak istiyor," diye şarkı söyledim Tate'e, o da erkek arkadaşının yanına giderken.

"Kapa çeneni, ahmak," diye karşılık verdi.

BÖLÜM 2

FALLON

"Bu senin ilk öpücüğün müydü?" diye soruyor, başını geriye çekip bana bakarak. Bakışlarımı aşağıda tutuyorum ve arkamdaki mutfak tezgahını kavrıyorum. Bu yanlış geliyor. Sırtımı mutfak tezgahına bastırıyor.
ve hareket edemiyorum. Acıyor.

Sadece ona bak*, ben kendim bakacağım.* Yukarı bak, seni aptal! Ona geri çekilmesini söyle.

Seni görmüyor.

O bir kullanıcı. Seni kirli hissettiriyor.

"Buraya gel." Yüzümü tutuyor, ben de siniyorum. "Sana dilini nasıl kullanacağını göstereyim."

Bu yanlış geliyor.

"Fallon?" Yumuşak, tüylü bir ses rüyamı böldü. "Fallon, uyanık mısın?" Bir kapı sesi duydum.

"İçeri geliyorum," diye duyurdu.

Gözlerimi açtım, beynimdeki uyku sisini kırpıştırarak uzaklaştırdım. Hareket edemiyordum. Başım vücudumdan ayrılmış gibi hissediyordum, kollarım ve bacaklarım sanki sırtımda on tonluk bir ağırlık varmış gibi yatağa yapışmıştı. Beynim aktifti ama bedenim hâlâ derin uykudaydı.

"Fallon," diye bir ses bana seslendi. "Sana haşlanmış yumurta yaptım. En sevdiğinden."

Gülümsedim, ayak parmaklarımı kıvırdım ve onları uyandırmak için yumruklarımı sıktım. "Kızarmış ekmekle mi?" Yastığımın altından seslendim.

"Beyaz tost, çünkü çok tahıllılar korkaklar içindir," diye kestirip attı Addie ve dört yıl kadar önce annem Jason Caruthers'la evlenip buraya yerleştiğimizde ona aynı sözleri söylediğimi hatırladım.

Yorganı bacaklarımın üzerinden attım ve gülerek doğruldum. "Seni özledim, kız arkadaşım. Dünyada kesmek istemediğim tek insan sensin."

Evin hizmetçisi ve bana kendi annemden daha çok anne gibi davranan Addie, aynı zamanda hakkında takıntılarım olmayan tek insandı.

Odaya girdi ve yıllardır yemediğim şeylerle dolu bir tepsiyi dikkatle taşıdı: haşlanmış yumurta, kruvasan, taze sıkılmış portakal suyu, çilekli, yaban mersinli ve yoğurtlu bir meyve salatası. Ve gerçek tereyağı!

Tamam, henüz tadına bakmamıştım. Ama Addie'yi tanıyorsam, bu gerçekti.

Tepsiyi bacaklarımın üzerine koyarken saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ve komodinden gözlüklerimi aldım.

"Hipster gözlükleri için fazla havalı olduğunu söylediğini sanıyordum," diye hatırlattı bana.

Bir dilim kızarmış ekmeği yumurta sarısına batırdım. "Anlaşılan o zamanlar çok fazla fikrim varmış. Boktan

değişir, Addie." Bir ısırık alırken ona mutlulukla sırıttım, yumurta sarısı ve tereyağının ılık tuzluluğu dilime çarptıkça salyalarım daha da aktı. "Ama görünüşe göre senin yemeklerin değil! Kahretsin kızım. Bunu özlemişim."

Addie görünüş olarak bir kızdan çok uzak ama kişilik olarak tanıdığım herkesten daha iyi. O sadece değerli bir hizmetçi değil, aynı zamanda Bay Caruthers'ın ihtiyaç duyduğu malikânenin hanımı olduğunu da kanıtladı. Annemin yapamadığı şekilde işlerle ilgilenirdi. Tabii ki Addie ve Bay Caruthers birlikte yatmıyorlardı. Ondan yirmi yaş kadar büyüktü. Ama her şeyle o ilgilenirdi. Evle, bahçeyle, iş dışındaki sosyal hayatıyla. Onun ihtiyaçlarını tahmin ediyordu ve asla kovmadığı tek kişiydi. Cidden. Ona berbat diyebilirdi ve o sadece gözlerini devirirdi. Kendini paha biçilmez kılmıştı ve bu yüzden bu evde kararları o veriyordu.

Madoc'la da ilgilendi. Bu yüzden ona ihtiyacım vardı.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdi, yerden giysilerimi toplarken.

Bir parça yumurta kestim ve tostumun üzerine koydum. "Hadi ama. Yapma bunu. Ben artık bir kadınım. Kendim temizleyebilirim."

Faturalarımı kendim ödemiyordum ama iki yıldır kendi başımın çaresine bakıyordum. Annem beni yatılı okula bırakmıştı ve babam da bana karışmıyordu. Hastalandığımda, kıçımı sürükleyerek doktora gidiyordum. Kıyafete ihtiyacım olduğunda, alışveriş yaptım. Çamaşır günü geldiğinde, çamaşır makinelerinin yanında ders çalışırdım. Kimse bana hangi filmi izleyeceğimi, ne sıklıkla sebze yiyeceğimi ya da saçımı ne zaman kestireceğimi söylemedi. Ben kendim hallettim.

"Sen bir kadınsın. Hem de çok güzel bir kadın." Gülümsedi ve göğsümde sıcak bir uğultu hissettim. "Birkaç dövme daha var ama piercingleri çıkarmışsın, görüyorum. Septum ve dudağındakiler hoşuma gitti."

"Evet, benim gittiğim okulda yoktu. Ne zaman pas geçeceğinizi ve ne zaman tutacağınızı bilmelisiniz."

Addie beni son gördüğünde tam olarak bir dönemden geçtiğimi söyleyemezdim, ama kesinlikle kendimi ifade etmenin çeşitli biçimlerine yüklenmiştim. Septumuma bir piercing - küçük bir halka- dudağımın kenarına bir tane daha ve dilime de bir çivi taktırmıştım. Yine de hiçbirini saklamamıştım. Yatılı okulum St. Joseph's "alışılmışın dışında" piercinglere izin vermiyordu ve her kulakta iki piercing ile sınırlandırmışlardı. Benim de sol kulağımda beş tane vardı - sanayide tek piercing vardı ama iki delik açılmıştı - ve sağ kulağımda altı tane vardı, tragusumu da sayarsak, iki tane lobumda ve üç tane de kulağımın iç sırtından yukarı doğru çıkıyordu. Okul onları da çıkarmamı emretmişti.

Ama annem onların şikayetleriyle ilgilenmek için telefonuna cevap vermeyince, sonunda onlara "siktirip gitmelerini" söyledim. Babamı aradıklarında, babam onlara yüklü bir bağışta bulundu ... ve sonra onlara defolup gitmelerini söyledi.

"Sen ve Madoc ikiniz de o kadar büyüdünüz ki ..." Sözünü yarıda kesti ve ben de çiğnemeyi bıraktım. "Özür dilerim," diye bitirdi, gözlerini benden kaçırarak.

Eğer biri o anda kalbimi almaya çalışsaydı, onu tutmak için iki eline birden ihtiyaç duyardı. Ağzımdaki ağır yemek parçasını yuttum ve derin bir nefes aldım.

"Neden üzgünsün?" Omuz

silktim. Nedenini biliyordum.

Nedenini biliyordu.

Madoc ve ben bu evde hiç de yalnız değildik. Herkes ne olduğunu biliyordu.

"Endişelenmene gerek yok," diyerek beni yatağın kenarına oturttu. "Dün gece sana söylediğim gibi. O burada değil ve ziyaretiniz bitene kadar da dönmeyecek."

Hayır.

"Madoc'la bir sorunum olduğunu mu düşünüyorsun, Addie?" Kıs kıs güldüm. "Madoc ve ben iyiyiz. Ben iyiyim. Aptalca rekabetimizi çok ileri götürdük ama biz çocuktuk. Hayatıma devam etmek istiyorum." Ses tonumu hafif tuttum ve omuzlarım gevşedi. Beden dilimde beni ele verecek hiçbir şey yoktu.

"Jason buranın güvenli olmadığını düşünüyor. Yine de istediğin kadar kalabileceğini söyledi. Madoc burada olmayacak."

Bu yüzden Addie'ye ihtiyacım vardı. Madoc'u eve götürmesi için onunla konuşabilirdim. Sadece bu konuda çok açık olamazdım.

"Sadece bir hafta kadar burada olacağım." Meyve suyumdan bir yudum aldım ve tekrar yerine koydum. "Sonbaharda Northwestern'e gideceğim ama okul başlayana kadar yazın geri kalanında şehirde babamın yanında kalacağım. Bir sonraki aşamaya başlamadan önce ziyaret etmek istedim."

Bana televizyondaki annelerin kızlarına baktığı gibi baktı. Öğrenmen gereken bir iki şey olduğunu hissettiren türden bir bakış, çünkü tatlım, sen sadece bir çocuksun ve ben daha akıllıyım.

"Onunla yüzleşmek istedin." Başını salladı, mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Bazı şeyleri çözmek için." Bir şeyleri çözmek mi? Hayır. Onunla yüzleşmek mi? Evet.

"Sorun değil." Tepsiyi yataktan aşağı ittim ve tırmandım. "Ben koşuya çıkıyorum. Taş ocağının etrafındaki patikayı hâlâ düzeltiyorlar mı?"

"Bildiğim kadarıyla."

Yeni dekore edilmiş odayı geçip, dün buraya geldiğimde spor çantamı attığım gömme dolaba doğru yürüdüm.

"Fallon? Genelde iç çamaşırlarınla ve kıçını kapatamayacak kadar kısa bir tişörtle mi uyursun?" Addie gülerek sordu.

"Evet, neden?"

Çantamı almak için eğildiğimde birkaç saniye hiçbir şey duymadım. "Madoc'un burada olmaması iyi bir şey o zaman," diye mırıldandı eğlenen bir ses tonuyla ve beni yalnız bıraktı.

Giyindim, gün ışığında yatak odama baktım. Yeni dekorlu eski odam.

Dün içeri girdiğimde Addie beni odama kadar geçirmişti ama içerisi bıraktığımdan çok farklıydı. Paten posterlerim gitmiş, mobilyalarım değiştirilmiş ve kırmızı duvarlarım artık krem rengindeydi.

Krema mı? Evet, şaka.

Bütün bir duvarı tampon çıkartmalarıyla kaplamıştım. Şimdi Eyfel Kulesi'nin ve Fransız arnavut kaldırımlı sokaklarının kişisel olmayan, seri üretim fotoğrafları yer alıyordu.

Yatak takımım açık pembe, şifonyerim ve yatağım artık beyazdı.

Çizimlerimin olduğu grafik masam, Lego robotlarımın olduğu raflarım, DVD ve CD'lerim gitmişti. Son iki yıl boyunca bunların hiçbirini düşündüğümü söyleyemem ama dün odaya girer girmez ağlamak istediğimi hissettim. Belki hala burada olacaklarını varsaydığım için, belki de tüm hayatımın bu kadar kolay bir şekilde çöpe atılabileceği için.

"Annen sen gittikten kısa bir süre sonra yeniden dekore etti," diye

açıklamıştı Addie. Elbette yapmıştı.

Şimdi çöplükte olan tahtalar üzerinde kayarak ve şimdi bir yerlerde toprakta çürüyen değerli Legolarla inşa ederek geçirdiğim tüm saatlere hayıflanmak için kendime yaklaşık iki saniye izin verdim.

Sonra boğazımdaki acıyı yuttum ve yoluma devam ettim. Siktir et.

Odam artık olgun ve hatta biraz seksiydi. Hâlâ erkek kıyafetlerini ve vahşi ifade biçimlerini seviyordum ama annem dekorasyon konusunda berbat değildi. Hiçbir yerde çiçek motifleri yoktu ve oda bir yetişkin için tasarlanmıştı. Yatak takımlarının ve perdelerin yumuşak pembe tonları, romantik mobilyaların masumiyeti ve canlı çerçeveler içindeki siyah-beyaz fotoğraflar kendimi bir kadın gibi hissetmemi sağlıyordu.

Hoşuma gitti.

Ve hala tüm eşyalarımı attığı için onu öldürmek istiyordum.

- --

Annemin Jason Caruthers'la evlenmesinin en güzel yanı, evinin Seven Hills Vadisi'nde, büyük bir site içinde yer almasıydı - tabii en yakın komşunuz yolun her iki yönünde de yarım mil uzaktaysa bunu bir "site" olarak kabul ediyorsanız.

Zengin pislikler kır evlerini, alanlarını ve ödül eşlerini severlerdi. Bunların hiçbirini kullanmasalar bile. Üvey babamı düşündüğümde aklıma hep *Pretty Woman*'daki Richard Gere gelirdi. Çatı katı süitini rezerve eden ama yüksekliğe dayanamayan adamı bilirsiniz, o zaman neden çatı katı süitini rezerve etti?

Her neyse, o Jason Caruthers'dı. Oturmadığı evleri, kullanmadığı arabaları satın aldı ve birlikte yaşamadığı kadınlarla evlendi. Neden evlendi?

Bunu kendime hep sordum. Belki de sıkılmıştı. Belki de hiç bulamadığı bir şeyi arıyordu.

Belki de sadece zengin bir pislikti.

Dürüst olmak gerekirse, annem de aynıydı. Patricia Fallon, babam Ciaran Pierce ile 18 yıl önce evlenmiş. İki gün sonra ben doğmuşum. Dört yıl sonra boşandılar ve annem beni - yemek bileti - tüm altın kazma maceralarına götürdü. İşini kaybeden bir girişimci ve işi annem için yeterince çekici olmayan bir polis şefiyle evlenmiş.

Ama onun aracılığıyla şimdiki kocasıyla tanıştı ve annem onda tam da aradığı şeyi buldu: para ve prestij.

Tabii, babamda da vardı. Belli çevrelerde. Hiçbir zaman gerçekten bir şey istememiştim. Ama babam yasaların çok dışında yaşıyordu ve ailesini korumak için bizi gizli ve sessiz tutuyordu. Annemin aradığı göz alıcı hayat bu değildi.

Ama bencilce kararlarına rağmen, geldiği yeri sevdim. Burayı sevdim. Her zaman sevdim.

Sitelerin hepsi geniş araba yollarının ve sık ağaçlı küçük mahallelerin ötesine sıkışmıştı. Sessiz, tenha yollarda koşmayı, hatta yürümeyi seviyordum ama şimdi daha çok beklediğim şey, topluluğun dar ormanlık patikalar ve derin taş ocakları içeren Mines of Spain rekreasyon alanına bağlanma şekliydi. Etraftaki kumtaşı, yeşillik ve tepedeki masmavi gökyüzü burayı kaybolmak için ideal bir yer haline getiriyordu.

Ayaklarımın altındaki toprağı dövdükçe ter boynumdan aşağı dökülüyordu. Kulaklıklarımdan Tool'un "Schism" şarkısı çalarken patikada kendimden geçtim ve gözlerimi yukarıda tutmam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Babam yalnız koşmamdan nefret ederdi. Sessiz, insansız alanlarda koşmamdan nefret ederdi. Kafamın içinde onun sesini duyabiliyordum: *Başını yukarıda tut ve kendini koru!*

Arkasına silah kılıfı takılmış bir sürü koşu şortu sipariş etmişti ama ben onları giymeyi reddettim. Eğer daha az dikkat çekmemi istiyorsa, bu yanlış bir yoldu.

Eğer iç çamaşırlarınla koşarsan, *birileri yanlış bir fikre kapılır*, demişti. *Ve sonra insanları incitmek zorunda kalırım. Bunu mümkün olduğunca az yapmak istediğimi biliyorsun.*

İç çamaşırlarımla koşmadım. Ama spandex koşu şortu ve sporcu sütyeniyle mi? Siktir et, sıcaktı.

Bu yüzden uzlaşmaya vardık. Küçük bir çakı ve biber gazı içeren bir bileklik tasarlattı. Hastalıklı, çarpık bir tılsım bileziğine benziyordu ama ne zaman koşuya çıksam bunu taktığımı bilmek onu daha iyi hissettiriyordu.

Önümdeki patikayı tararken -çünkü babamı dinliyorum- benim yaşlarımda genç bir kadının patika ile gölet arasında durup suya baktığını fark ettim. Dudaklarını büktüğünü ve burnunu çektiğini gördüm. İşte o zaman çenesinin titrediğini fark ettim. Yavaşlayarak yürüdüm ve hızlıca bir envanter çıkardım. Benim gibi giyinmişti, koşu şortu ve spor sutyeni vardı ve görebildiğim kadarıyla yaralanmamıştı. Başka koşucu ya da yürüyüşçü yoktu. Orada öylece durmuş, gözlerini kısmış, sudaki yumuşak dalgalanmayı izliyordu.

"Güzel melodiler," diye bağırdım koluna takılı iPod'dan gelen sesin üzerine.

Başını bana doğru salladı ve hemen gözünün kenarını sildi. "Ne?" Kulaklıklarını çıkardı.

"Güzel melodiler' dedim," diye tekrarladım, kulaklığından Guns N' Roses'ın "Paradise City" şarkısını duyuyordum.

Bir kahkaha attı, kızarmış yüzü biraz aydınlandı. "Eski şarkılara bayılırım." Elini uzattı. "Merhaba, ben Tate."

"Fallon." Uzandım ve elini sıktım.

Başını salladı ve gözyaşlarının geri kalanını gizlice silmeye çalışarak başka tarafa baktı.

Tate. Bekle. . . sarı saçlar, uzun bacaklar, büyük göğüsler . . .

"Sen Tatum Brandt'sın," diye hatırladım. "Shelburne Lisesi mi?"

"Evet." Kulaklıklarının kablosunu boynuna doladı. "Özür dilerim. Seni hatırladığımı sanmıyorum."

"Sorun değil. İkinci sınıfın sonunda ayrıldım."

"Oh, nereye gittin?" Konuşurken gözlerimin içine baktı. "Doğudaki

yatılı okula."

Kaşları havaya kalktı. "Yatılı okul mu? Nasıldı o?" "Katolik.

Çok Katolik."

Başını salladı ve ona söylediklerime inanamamış gibi gülümsedi. Ya da belki de bunun gülünç olduğunu düşündü. Onun dünyasında insanlar istenmeyen çocuklarını göndermiyor muydu? Göndermiyorlar mıydı? Tuhaf.

Rüzgâr patikadan eserek yaprakların hışırdamasına neden oldu ve esinti sıcak ve ıslak tenime hoş bir rahatlık getirdi.

"Üniversiteden önceki yaz için mi döndün yoksa temelli mi?" diye sordu yere oturup bana bakarak. Bunu bir davet olarak algıladım ve ben de oturdum.

"Sadece bir hafta kadar. Okul için Chicago'ya gidiyorum. Ya sen?"

Gülümsemesini kaybederek yere baktı. "Columbia'ya gitmem gerekiyordu. Ama şimdi değil."

"Neden?"

Columbia harika bir okuldu. Başvurabilirdim ama babam Boston'a bu kadar yakın olmamı istemedi. Ondan ne kadar uzakta olursam o kadar güvende olacağımı söylemişti.

"Babamın bazı sorunları var." Ellerinin üzerine yaslanıp önümüzdeki göleti incelemeye devam ederken nemli kirpiklerini görebiliyordum. "Görünüşe göre uzun bir süredir. Sanırım eve yakın olmak en iyisi."

"Columbia'dan vazgeçmek zor olmalı," diye önerdim.

Alt dudağını dışarı çıkardı ve başını salladı. "Hayır. Aslında bunu iki kere düşünmedim. Sevdiğin birinin sana ihtiyacı olduğunda, bunu sineye çekersin. Sadece bana söylemediği için üzgünüm. İki kez kalp krizi geçirdi ve ben bunu görmemem gereken hastane faturalarından öğrendim."

Bu bir seçim bile değilmiş gibi davrandı. Sanki çok kolaymış gibi. *Babam hasta. Ben kalıyorum.* Onun kararlılığını kıskanıyordum.

"Vay canına, özür dilerim." Gülümsedi ve oturduğu yerden kalkarak ellerinin tozunu aldı. "Eminim merhaba demek için durduğuna sevinmişsindir."

"Sorun değil. Şimdi hangi okula gideceğini düşünüyorsun?" Ona baktım ve boynunun arkasında küçük bir dövme olduğunu gördüm. Omzuyla birleştiği kıvrımın aşağısında. O kadar büyük değildi ama siyah bir fenerden fışkıran alevleri seçebiliyordum.

"Northwestern'i kazandım," diye önerdi. "Diplomam için iyi bir seçenek ve buradan sadece bir saat uzaklıkta. Düşündükçe daha da heyecanlanıyorum."

Başımı salladım. "Ben de oraya gidiyorum."

Kaşlarını kaldırdı, şaşırmıştı. "Vay, vay... eski tarz GNR seviyorsun, Northwestern'e gidiyorsun, güzel bir dövmen var" -kulağımın arkasında saç çizgime yaptırdığım Out of Order dövmesini işaret etti- "ve koşuyorsun. Bana bilimle ilgilendiğini söylersen hetero ruh eşimi bulmuş olabilirim."

"Makine Mühendisliği okuyorum," diye şarkı söyleyerek yeterince yakın olduğunu umdum. Yumruğunu bana vurmak için uzattı ve gülümsedi. "Yeterince yakın."

Gülümsemesi onu son gördüğümden çok daha sıktı. Ya Şey 1 ve Şey 2'nin onu rahat bırakmasını sağlamış ya da onlara hadlerini bildirmiş olmalıydı.

"Ee," diye başladı, ayağa kalkıp poposunu fırçalayarak. "Arkadaşım yarın akşam bir parti veriyor. Sen de gelmelisin. Güzel kızların gelmesiyle ilgili bir sorunu yok. Kapıda iç çamaşırından vazgeçmen gerekebilir ama ben seni korurum."

Ben de ayağa kalktım. "Cehennem zebanisine benziyor."

"Deniyor." Omuz silkti ama bu hareketinin altındaki gururlu küçük gülümsemeyi görebiliyordum. Elimden telefonumu aldı ve birkaç numara tuşladı. "Tamam, az önce kendimi aradım. Artık numaram sende var, ilgileniyorsan mesaj at. Sana adresi ve saati göndereceğim."

"Kimin partisi bu?" Telefonumu geri alarak sordum.

"Madoc Caruthers'ın evinde."

Adını duyunca ağzımı kapattım ve yutkundum.

Devam etti. "Bikini giymeni istiyor ama taşaklarına tekme atarsan susar." Özür dilemek için gözlerini kapadı. "O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Sadece ona alışmak biraz zaman alıyor," diye açıkladı.

En iyi arkadaş mı? Ha?

Nefesim kesildi. Madoc'un yarın akşam bir parti vermesi mi gerekiyordu? Geri çekildi, gitmeye hazırlanıyordu. "Yarın görüşürüz, umarım!"

Ve sonra o gitti, ben orada durup bakışlarımı sağa sola kaydırarak bilmem ne ararken. Madoc, Tatum Brandt ile arkadaş mıydı?

Bu nasıl oldu?

- --

"Ağzındaki metal hoşuma gitti. Duyduğuma göre dil piercingi çok eğlenceli bir şeymiş.

öpüşmekten başka." Saçlarımı tutuyor, ağzımın içine doğru nefes alıyor. "Gerçekten kötü bir kız mısın yoksa sadece rol mü yapıyorsun? Göster bana."

Beni ilk neyin uyandırdığından emin değilim. Midemde gök gürültüsü gibi yuvarlanan mide bulantısı mı yoksa sinirlerimi heyecanla dolduran kafa mı?

Mide bulantısı ve heyecan. Hastalık ve heyecan. Neden ikisini aynı anda hissediyordum? Mide bulantısının rüyadan kaynaklandığını biliyordum.

Ama heyecan? Heyecan mı?

İşte o zaman beni uyandıran şeyin ne olduğunu fark ettim. Odadaki hava akışı değişmişti. Şimdi koridora doğru süzülüyordu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve karnımda kelebekler uçuştu. Tepki olarak kaslarımı gerdim, çünkü içlerinden akan sevinç çok fazlaydı.

Yatak odamın kapısı açıktı!

Gözlerimi açtım ve yatakta dikleştim, nefes almaya çalışırken kalbim boğazımda düğümlendi.

Hatırladığımdan çok daha büyük, karanlık bir figür kapı aralığında duruyordu. Neredeyse çığlık atacaktım ama ağzımı kapattım ve yutkundum.

Kim olduğunu biliyordum ve ondan kesinlikle korkmuyordum. "Madoc," diye öfkelendim. "Çık dışarı."

BÖLÜM 3

MADOC

Kapı çerçevesine yaslanıp bira şişesini dudaklarıma götürdüm.

O haklıydı. Gitmeliydim. *Kalmak kötü bir fikir dostum.*

Ama bazı nedenlerden dolayı kendim görmem gerekiyordu.

Neden inanmadığımı bilmiyorum. Babam söylemişti, Addie de doğrulamıştı ama Fallon Pierce'ın uzun zaman sonra şehre döndüğü gerçeğini bir türlü kabullenemiyordum.

Bu sabah onun sayesinde akşamdan kalmalığımı atlatmış ve herkesin yattığını öğrendikten sonra eve dönmüştüm. Odasına gelmek gibi bir planım yoktu, benim de girmek gibi bir planım yoktu ama çok merak ediyordum. Şimdi nasıl biriydi? Nasıl değişmişti? Hoşuma gitse de gitmese de ihtiyacım olan bazı cevaplar vardı.

Uzandı ve komodinin üzerinden siyah çerçeveli gözlüklerini aldı. Ay bu gece örtü altındaydı, bu yüzden hiçbir şey göremiyordum. Sadece onun şeklini.

"Demek gerçekten döndün." Kapı çerçevesini ittim ve koridorun sonuna doğru yürüdüm. Yat
ak. "Burada olmaman gerekiyordu. Addie arkadaşlarında kaldığını söyledi."

Ne oluyor lan?

Haklıydılar. Benden korkuyordu. Ama neden? Ben ona ne yapmıştım ki?

Elimdeki yeşil şişeyi sıktım ve karanlıkta onu seçmeye çalıştım. Üzerinde bir Üzerinde okuyamadığım beyaz bir yazı olan lacivert bir tişört giymişti ve saçları dağınıktı. Eskiden piercingleri vardı ama şu anda hiçbir şey göremiyordum.

"Burası babamın evi." Alçak sesle konuştum ve sırtımı dikleştirdim. "Ve bir gün bütün bunlar benim olacak Fallon. Uyuduğun o yatak da, bu çatı altındaki diğer her şey de."

"Ben değilim, Madoc. Bana sahip değilsin."

"Evet." Onu başından savdım. "Orada bulundum. Yaptım bunu. Tişörtü
aldım. Teşekkürler." "Çık dışarı," diye emretti, sesi sertti.

Biramdan bir yudum daha aldım. "Mesele şu ki Fallon. . . Dışarıda kalmamı istiyorsan kapıyı kilitlemeni söylemiştim. Komik olan şu ki ..." Eğildim. "Sen. Asla. Yapmadın."

Hızlı bir hareketle yorganını çırptı ve yatakta ayağa kalktı. Ben daha ne olduğunu anlamadan yüzüme bir tokat attı.

Neredeyse gülecektim. *Aynen öyle.*

Vücudum yerinde kalmıştı ama başım darbeyle birlikte yana doğru dönmüştü ve refleks olarak gözlerimi kapattım. Sızı, yüzeyin altında birkaç küçük iğne olarak başladı ama patladı ve elektrik gibi yayıldı. Gözlerimi gereğinden birkaç saniye daha kapalı tuttum, acının tadını çıkarıyordum.

Acele et.

Yatağın onu yükseltmesiyle, benden yaklaşık on santim daha yüksekte duruyordu ve başımı yavaşça ona doğru çevirdim, sahip olduğu her şeyi memnuniyetle karşıladım.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "On altı yaşındaydım ve seni benden uzak tutamayacak kadar aptaldım," diye tükürdü. "Senden daha büyük diş fırçaları olduğunu bilmiyordum. Ve son iki yılda kesinlikle senden daha iyilerine sahip oldum, bu yüzden şu andan itibaren kapının kilitli olduğuna güven."

Bazen gülücükler taktım ama onları hissetmedim. Bazen de onları hissettim ama takmadım. Bunu ne kadar arzuladığımı bilmesini istemiyordum. Alt dudağımı ısırdım.

Etrafında dönerek yatağa geri döndü ve ben uzanıp ayak bileğini altından çektim. Şiltenin üzerine çöktü, karnının üzerine düştü ve ben de hızla sırtına inerek kulağına fısıldadım.

"Şimdi sana dokunacağımı mı sanıyorsun? Sana eskiden ne derdim biliyor musun? Tesislerdeki amcık. Boşalmam gerektiğinde çok işime yarıyordun Fallon."

Bana bakmak için başını çevirdi ama sırtında benim ağırlığım varken yeterince dönemedi.

"Ve bundan daha fazlası olduğunu düşündüğümü de sanma Madoc. Sıkılmıştım ve senin yeteneklerinle övündüğünü görmek çok hoştu. Hiç bu kadar gülmemiştim." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ama artık daha iyi biliyorum," diye bitirdi.

"Öyle mi?" Ben de sordum. "Kendini annen gibi etrafa mı yayıyorsun? Haklıydın Fallon. Kesinlikle bir yerlere gidiyorsun." Yatağı ittim ve onun ters dönüp oturmasını izledim. O zaman ne giydiğini fark ettim. Bir tişört ve bikini iç çamaşırı.

Kahretsin. Uzun uzun göz kırptım.

Aletim basketbol şortuma çarptı ve yumruğumu sıkarak kendimi kontrol etmeye zorladım. "Ama," diye devam ettim, "kendini gözünde fazla büyütme bebeğim. Beni kendi evimden attıramazsın. Ben burada yaşıyorum. Sen değil."

Göğsü sertçe inip kalkıyordu ve gözlerindeki öfke iki yıl önce yaşadığım her şeyi geri getirdi. Yüzündeki piercingler gitmişti, keşke hâlâ olsaydı diye düşündüm ama saçları çok güzeldi. Geceleri her zaman göründüğü gibi. Hâlâ seksi gözlüklerini takıyordu ve o güçlü bacaklarını düşünmeden edemiyordum.

Ben de oradaydım.

Peki ya öfkesi? Evet, içindeki İrlandalı yalan değildi.

"Madoc?"

Nefesimi içime çektim ve arkamı döndüğümde Hannah'nın bikinisiyle kapıda durduğunu gördüm. "Jakuzi hazır," dedi elleri kalçalarında.

Fallon'a baktım, hâlâ yatakta oturuyordu ve randevumu görünce gözleri doldu.

Gülümsedim.

"Kal," dedim ona rahat bir sesle. "Yemeğini ye. Havuzu kullan. Sonra da gittiğinde kendine ait bir hayat kur."

BÖLÜM 4

FALLON

Madoc hakkında tam olarak ne hissettiğimi biliyordum. Ve neden öyle hissettiğimi de biliyordum. Ondan nefret ediyordum. Bana yaptıklarından nefret ediyordum. Ama o neden benden nefret ediyordu ki? Yüzümü fırçaladım.
sabah ritüelleri, ben onu düşünürken. Madoc dün gece çok kabaydı. Değişkendi. Belli ki beni hor görüyordu. Bu planın bir parçası değildi.

Her şeyi yarım bırakmıştık, ama onun sorunu neydi? İstediğini aldı, değil mi? Neden bu kadar kızgındı?

Yüzümü kuruladım ve gözlüklerimi taktım, dün geceki sözlerini tekrarlarken aşağıya indim.

"Şimdi sana dokunacağımı mı sanıyorsun? Sana eskiden ne derdim biliyor musun? Tesislerdeki amcık. Boşalmam gerektiğinde çok kullanışlıydın."

Hiç bu kadar zalim olmamıştı. Biz başlamadan önce bile-

Merdivenlere giden uzun koridorda yüksek bir çığlık yankılandı ve ben durdum. "Madoc, beni yere bırak!" Addie'nin sesi alt katta bir yerden geliyordu. Kollarımı kavuşturdum. Göğsümün üzerinde hala sütyensiz atletim olduğunu ve Madoc'un hala evde olduğunu fark ettim. Ama hemen onları tekrar bıraktım.

Hâlâ burada. *İyi oldu.* Olması gereken yer burasıydı ve artık onu eve geri götürmek için Addie'yi çalıştırmak zorunda kalmayacaktım.

Çenemi eğdim, omuzlarımı dikleştirdim ve aşağıya indim. Mutfağa girdiğimde Madoc'un Addie'nin arkasında durduğunu ve omzunun üzerinden uzanarak kaşığını Addie'nin karıştırdığı hamura daldırdığını gördüm. Her zaman gözlerine ulaşan o rahat gülümsemesi beni durdurdu ve gözlerimi kıstım.

Gülümsemeyi kes, diye zihinsel olarak ona emrettim. Gözlerimi daha da kısmıştım, öyle ki kaşlarım muhtemelen birbirine değecekti.

Kaşığı ters çevirdi ve Addie geri almaya çalışırken çikolata görünümlü yapışkanı ağzına tıktı. Adam dönerek uzaklaştı ve Addie onun kafasına vurmaya çalıştı ama ikisi de gülüyordu.

"İki kere daldırma, seni küçük velet! Sana bundan daha iyisini öğrettim." Büyük tahta kaşığını ona doğru salladı ve önlüğüne rağmen beyaz gömleğine hamur damlaları saçtı.

Madoc ona göz kırptı ve buzdolabına doğru yürüdü, gümüş kaşık hâlâ ağzındaydı - anlaşılan- ve bir Gatorade aldı.

Bakışlarım sırtında omuzdan omuza uzanan devasa dövmeye takıldı. Ve kalbim küt küt atmaya başladı. *Bu benim adım mıydı?* Gözlerimi kırpıştırdım ve bu saçma düşünceden sıyrıldım.

fikir. *Hayır.* Dövmede "Düşmüş" yazıyordu. Alev gibi görünmesi için mürekkeple "e" harfini karıştırmışlar.

Yine de güzel bir dövmeydi ve dövmenin onu nasıl daha seksi yaptığını düşünmekten kendimi alıkoymam gerekiyordu. Dövmeler herkesi daha ateşli yapardı.

Annem -onunla konuştuğumda- seksen yaşına geldiğimde dövmelerle nasıl görüneceğime dair yorumlar yapardı.

Harika görüneceğim.

Kot pantolonunun kemeri yoktu ve sanki yeni uyanmış da giyinmeyi unutmuş gibi üzerinde gömleği yoktu. Ama ben kimdim ki konuşayım? Uyku şortum ve atletimle orada duruyordum ve çok daha uygunsuz görünüyordum. Saçlarım her yerdeydi, yüzümün etrafına ve sırtımdan aşağıya düğümler ve karışıklıklar halinde yayılmıştı.

O taze ve parlaktı, ben ise solmuştum.

"Fallon!" Addie haykırdı ve ben gözümü kırptım. "Uyanmışsın." Sesindeki gerginlikle kimseyi kandırmıyordu.

Madoc yüzünü benden çevirdi ama Gatorade'den bir yudum alırken kolunun iki saniye donduğunu fark ettim. Yine de çabuk toparlandı.

"Evet," diye mırıldandım. "Burada bu kadar gürültü patırtı varken uyumak çok zor."

Madoc başını çevirip bana baktı ve omzunun üzerinden kaşlarını kaldırarak beni süzdü. Sinirli görünüyordu.

Bakışları yavaşça alçaldı, belki de sadece beni rahatsız etmeye çalışıyordu ama yine de yanaklarım hemen ısındı. Göğsümden aşağıya, çıplak ayak parmaklarıma ulaşana kadar karnımın üzerinden geçti ve sonra mavi derinliklerindeki tiksintiyle tekrar gözlerimin içine baktı.

Burun delikleri dün geceki gibi parlıyordu ama bakışları düzdü. Kendimi daha yavaş nefes almaya zorlamak için dişlerimi sıktım. Bana tepeden bakmasına sinirlenemezdim. Kendimi üzülmemek için eğitmiştim.

Ne de olsa Madoc her zaman sakindi. Büyürken her zaman çok sakindi. Yeterince sinirlenene kadar bağırmaz ya da öfkesini göstermezdi. Ve bunun tam olarak ne zaman olacağını asla bilemezdiniz. Onun korkutucu yanı da buydu.

"Fallon, Madoc bu sabah bana sürpriz yaptı," diye açıklama yapmak için araya girdi Addie. "Ama kahvaltıdan sonra tekrar dışarı çıkacak, değil mi?" diye sordu Madoc'a kaşlarını kaldırarak.

Bir ona bir bana baktı, yüz ifadesinde muziplik ve zevk okunuyordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi Addie'nin endişesini sanki ona tatlı istemediğini söylemiş gibi geçiştirerek. "Fallon ve ben dün gece konuştuk. Aramız iyi." Bana baktı, gözlerini kısarak gülümsedi. "Harika bir yaz planladım ve burası büyük bir ev. Değil mi Fallon? Ya uslu duracağız ya da birbirimizin yoluna çıkmayacağız."

Konuşurken başını salladı ve Addie'ye milyonlarca kez kullandığını gördüğüm o kaygısız, masum, geniş gözlü saçmalıkla baktı.

İşte bu yüzden Madoc babası gibi büyük bir avukat olacaktı. İnsanlarla çalışmak sadece konuştuğunuz kelimelerle ilgili değildi. Beden dili, ses tonu ve zamanlamayla ilgiliydi. Sesinizi doğal, vücudunuzu rahat tutun ve mümkün olan en kısa sürede konuyu değiştirerek dikkatlerini dağıtın.

İşte geliyor üç, iki, bir . . .

"Hadi," diye dürttü Addie'yi. "Sorun yok."

Tezgâhta onun arkasında durmak için geldi ve uzanıp kolunu göğsüne koydu, ona sarıldı ama gözlerini benden ayırmadı. "Sadece çikolatalı kreplerimi bitir. Açlıktan ölüyorum."

"Madoc!" diye fısıldadı, onu azarladı ama gülümsemesini gizleyemedi. Ve işte bu kadar. O kazanmıştı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Boğazımı temizledim. "Evet, Madoc haklı, Addie. Bununla ilgili bir sorunum yok. Bunu sana dün de söyledim." Madoc'un kaşlarını kaldırdığını gördüm. Eminim bu konuda onunla kavga edeceğimi düşünmüştü. "Hem zaten bir hafta içinde gideceğim. Sadece yemek yemeye ve havuzu kullanmaya geldim."

Ses tonumdan alaycılığın yavaşça damlamasına izin verdim ve gözlerimi onunkilere kilitledim. Onunla oynamayı itiraf etmek istediğimden daha fazla özlemiştim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, geniş granit adanın üzerinde dirseklerine yaslanarak.

"Chicago'ya. Sonbaharda Northwestern'e başlayacağım. Ya sen?"

"Notre Dame," diye içini çekti, dudaklarını inceltti ve sesine bir miktar boyun eğme karıştı. Hayır, tam olarak istifa değil. Kabullenme. Sanki bir savaşı kaybetmiş gibi.

Notre Dame aile okuluydu. Madoc'un babası, teyzeleri, amcaları ve büyükbabası hep oraya gitmişti. Madoc okulu sevmiyor değildi ama gerçekten sevdiğini de söyleyemezdim. Babasının onun için planladıklarının dışında kendi hayalleri olup olmadığını söylemek zordu.

"Ah, doğru ya!" Addie kaşığı kâseye bıraktı ve ellerini önlüğüne sürdü. "Size mezuniyet hediyelerinizi vermeyi tamamen unuttum." Mutfağa doğru yürüdü ve dolaptan iki "bir şey" aldı.

"Fallon, burada olacağını bilmiyordum ama yine de sana göndermek için bir tane almıştım. Al." Hem Madoc'a hem de bana fenere benzeyen bir şey uzattı. Alt kısmı siyah plastikten, üst kısmı ise cam kapsülden yapılmıştı. Alt kısımda alfabenin beş sırası yer alıyordu.

"Bir cryptex!" Madoc kendi bebeğine uzaylı bir bebekmiş gibi bakarken ben ona gülümsedim. "Ama ..." Kaşlarını birbirine sıkıştırdı. "Biliyorsun, sadece seni bir bikini," dedi Addie'ye.

"Oh, içine bir mantar koy." Elini salladı.

"Nedir bu?" Bulmaca kutusunu incelerken kaşları hâlâ birbirine kenetlenmişti. "Bu bir Bulmaca Kapsülü Cryptex," diye açıkladı Addie. "Elimdeki bilmeceyi çözmen gerekiyor. ve kapsülü açmak için beş harfli cevabı tuşlayın. Sonra içindeki hediyeyi alabilirsin.

Madoc onunkini yüksek sesle okudu. "'Geceleri getirilmeden gelirler ve gündüzleri çalınmadan kaybolurlar. Nedir onlar?" Gözleri Addie'ye dikildi. "Ciddi misin?"

Addie uzanıp onu yakaladığında kolunu geriye atıp kripteksi başının üzerine kaldırdı.

"Hayır, sakın buna cüret etme!" diye bağırırken, adam ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Onu kırıp açmayacaksın! Beynini kullan."

"Böyle şeylerde berbat olduğumu biliyorsun." Ama sonra cevabı tahmin ederek harfleri çevirmeye başladı.

Benimkini kendime okudum. "Kurudukça ıslanan şey nedir?"

Lütfen. Kıs kıs güldüm ve "havlu "yu tuşladım. Kripteks açıldı ve eskiden sık sık gittiğim bir paten dükkanına ait bir hediye kartı çıkardım.

"Teşekkürler Addie," diye cıvıldadım, ona artık paten kaymadığımı söylemek istemiyordum.

Hâlâ kaşlarını kaldırmış bulmacasını çözmeye çalışan Madoc'a baktım. Uğraşıyordu ve uğraştıkça kendini daha da aptal hissedecekti. Yanına gidip kripteksi elinden aldım, parmaklarım onunkilere değdiğinde nefesim bir anlığına kesildi.

Bulmacaya baktım ve tuşlarken sessizce konuştum. "'Geceleri gelmeden geliyorlar

ve gündüzleri çalınmadan kaybolurlar.'" Tıkladı ve kriptekse değil, bana bakan yumuşak gözleriyle karşılaştım. "Yıldızlar," dedim, neredeyse fısıltıyla.

Nefes almıyordu. Üzerime dikilen gözlerindeki sert ifade, bana ona bakıp istemeye korktuğum şeyleri istediğim pek çok zamanı hatırlattı.

Ama artık farklıydık. Ben sadece onun acısını istiyordum ve dün gece eve birlikte geldiği kıza bakılırsa Madoc hâlâ aynıydı. Bir kullanıcı.

Artık açık olan kripteksi ona geri iterken sıkılmış gibi görünmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Derin bir nefes aldı ve gülümsedi, yoğun konsantrasyonu artık kaybolmuştu. "Teşekkür ederim." Sonra Addie'ye döndü. "Gördün mü? İyi anlaşıyoruz."

Ve go-kart pisti için hediye kartıyla birlikte geniş verandaya ve havuz alanına açılan sürgülü cam kapılardan çıktı.

Yutkundum, midemdeki fırtınayı yatıştırmaya çalıştım. "Yani bu kadar mı?" Addie'ye sordum. "Her şeye rağmen kalmasına izin mi veriyorsun?"

"Sorun olmadığını söylemiştin."

"Öyleyim," diye eklemek için acele ettim. "Ben sadece ... ... Sadece patronla başının derde girmesini istemiyorum."

Yarım bir gülümseme verdi ve tavaya hamur dökmeye başladı. "Madoc'un yeniden piyano çalmaya başladığını biliyor musun?" Gözleri yaptığı işe yapışıp kalmıştı.

"Hayır," diye cevap verdim, konunun nasıl değiştiğini merak ederek. "Babası çok heyecanlanmış olmalı."

Madoc beş yaşından beri müzik dersleri alıyordu, özellikle de piyano. Jason Caruthers oğlunun yetkin olmasını istiyordu, ama Madoc on beş yaşına geldiğinde -annemle benim taşındığımız sıralarda- babasının aslında sadece performans sergilemesini istediğini fark etti. Bay Caruthers'ın övüneceği ve gösteriş yapacağı başka bir şey.

Bu yüzden Madoc işi bıraktı. Dersleri reddetti ve eğer gözden uzak bir yere taşınmazsa piyanoyu çöpe atmakla tehdit etti. Benim yarım borumla birlikte oturduğu bodruma götürüldü.

Ama hep merak etmişimdir.

Madoc oynamayı severdi. Bu onun için bir rahatlamaydı ya da öyle görünüyordu. Genelde sadece zorunlu derslerde çalışırdı ama üzgün ya da çok mutlu olduğunda piyanoya koşardı.

İstifa ettikten sonra, artık serbest bırakılmadan aptalca şeyler yapmaya başladı: Jared Trent denen o pislikle takılmak, Tatum Brandt'a zorbalık etmek, araba parçaları çalmak için okula girmek, ki bunu benden başka kimse bilmiyordu.

"Babasının bildiğinden şüpheliyim," diye devam etti Addie. "Madoc hâlâ sahneye çıkmıyor ya da ders almıyor. Bu daha çok bütün ev uykudayken ve kimse onu görüp duyamazken gecenin bir vakti yaptığı bir şey." Durdu ve bana baktı. "Ama ben onu duyuyorum. Anahtarların hafif tıngırtısı bodrumdan yukarıya doğru geliyor. Çok zayıf. Sanki kalmaya ya da gitmeye karar veremeyen bir hayalet gibi."

Madoc'un gecenin köründe alt katta tek başına çaldığını düşündüm. Ne tür şarkılar çalıyordu? Bunu neden yapardı?

Sonra dün geceki Madoc'u hatırladım. Beleşçi bir sürtük olduğumu ima eden.

Ve kalbimin hızlı atışı yavaşlayarak donuk bir gümbürtüye dönüştü.

"Tekrar çalmaya ne zaman başladı?" Telefonuyla konuştuğu verandaya bakarak sordum.

"İki yıl önce," dedi usulca. "Gittiğin gün."

BÖLÜM 5

MADOC

Jared'in neden Tate için sürekli partilerde boğulduğunu anladım. Dikkat dağıtmak faydalıydı. Aklınızda çok fazla şey varsa, düşüncelerinizi uzaklaştırabilirdiniz. gürültü, içki ve kızlarla yıldırım hızıyla ilerlemeye devam etti. Arkadaşım düşünecek kadar yavaşladığında, işte o zaman başı belaya giriyordu. Ama sonunda işler yoluna girdi. Adam kızı itti, kız da onu itmeye başladı. Adam itmeye devam etmiş ve sonunda kız onu kıçının üstüne devirmiş.

Fallon ve ben onlara çok benziyorduk. Sadece ben onu sevmiyordum, o da beni sevmiyordu. Bir zamanlar ona deliler gibi aşıktım ve ergenlik dürtülerimi ondan çıkarmama izin vermesi hoşuma gidiyordu ama birbirimize aşık değildik.

Berbat bir ailede, berbat ebeveynlerden ders alan iki kişiydik. Ve ikimiz de nasıl farklı bir şey yapacağımızı bilmiyorduk.

O krepleri yedikten sonra odasına gitti ve ben de öğleden sonra başlayacak ama eğer söyleyecek bir şeyim varsa ertesi sabaha kadar sürecek olan partim için hazırlandım.

Ortaya çıkmasını umuyordum ama aynı zamanda benden uzakta olmasını da istiyordum. Fallon vücudumu garip şekillerde etkiledi.

Ama sadece farklı olduğu için, dedim kendime.

Onu son gördüğümde üzerinde sadece benim tişörtümle sinema salonundaki deri koltukta uyuyordu. Uykusunda burnunu ovuştururken dudaklarını bükmüştü ve gündüzleri ona ne kadar tahammül edemediğimi ama geceleri çatallı dilini bir kenara bıraktığında onu ne kadar çok istediğimi düşündüğümü hatırlıyorum.

Okuldaki herkes onun bir ucube olduğunu düşünüyordu. Kesinlikle lezbiyen olduğunu düşünüyorlardı. Ve erkeklerin hiçbiri onun seksi olduğunu düşünmüyordu.

Güzel mi? Elbette. Başını örten kasketi ve gözlerini saklayan gözlükleriyle bile.

Ama seksi değildi. Piercingleri onlar için korkutucuydu ve kıyafetleri ona kız arkadaşım diyen herhangi bir erkek için utanç vericiydi.

Gerçeği sadece ben biliyordum. Onu kıyafetleri olmadan görmüştüm -tabii ki tesadüfen- ve neyi gizlediğini biliyordum.

Ama bu iki yıl önceydi. Artık benim için seksi değildi.

Artık ölümcüldü. Soluk İrlandalı soyuna rağmen teni altın sarısıydı ve burnunun üzerinde ve gözlerinin altında çok güzel çiller vardı. Saçları renklenmişti. Daha önce donuk, açık kahverengiyken, şimdi kahverenginin yaklaşık üç farklı tonundaydı ve bazı mütevazı sarı parçaları karışmıştı.

Yeşil gözleri hatırladığımdan daha çok dikkatimi çekiyordu ve bu sabah onu süzmüyormuş gibi görünmek için vücudumdaki tüm kasları sıkmam gerekti. Onu pijamalarıyla mutfağa girerken görmek, bütün gece boyunca mutlu bir şekilde becerilmiş gibi görünmek beni azdırdı.

Ama her neyse. Aramızdaki o gemi uzun zaman önce kalkmıştı ve verdiği zararı telafi etmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Kimse araba kullanmıyor." Partiye hazırlanmak için dizüstü bilgisayarımı kurup hoparlörlerimi verandaya taşırken Addie parmağıyla beni işaret etti.

Gönülsüz bir selam verdim ve onu kovaladım. "Git *The L Word*'ün tekrarlarını izle."

Üçüncü kattaki yatak odasına doğru merdivenleri çıkmadan önce gözlerini devirdi.

Hizmetçileri kendimizden bu kadar uzakta tutacak kadar gösterişli değildik. Sadece Addie tek yaşayanımızdı ve üçüncü kat mutfak, iki yatak odası, iki banyo ve bir oturma alanıyla başlı başına bir daire gibiydi. Her zaman böyle değildi, ama babam Addie'nin yaşamı boyunca gitmesine izin vermeyeceğini anladığında onun için dönüştürdü.

Fallon bu sabah geç saatlerde spor bisikletiyle yola çıkmış ve saat bir civarında geri dönmüştü. Bunun dışında onu görmemiştim. Saat üç buçukta evim mezun olduğum sınıftan hemen hemen herkesle dolup taşmıştı. Jax erkenden gelmiş, hazırlamama ve getirdiğim yiyecekleri koymama yardım etmişti. Jared'in arabasının evin yan tarafına park ettiğini gördüm, bu da Tate ve onun kendi odalarında oldukları anlamına geliyordu - onlara verdiğim odada, babası başlarında olmadan "yalnız zaman geçirebilsinler" diye.

Siktir et onu. Birbirlerine aşıklar ve ben onları ailem gibi sevdim, yani *benim evim senin evindir*.

"Hadi dostum. Acele et," diye bastıran Jax fıçının musluğunu taşırken ben de bardakları aldım. Herkes eve girip çıkıyor, havuza girip çıkıyor ve ılık öğleden sonranın tadını çıkarıyordu.

"Jamison," diye seslendim havuzda Kendra Stevens'a asılan Ben'e. "Aklından bile geçirme dostum. Ben zaten oradaydım," diye takıldım.

"Kapa çeneni Madoc. Çok beklersin," diye karşılık verdi ve elini suyun üzerinde uçurarak beni sıçratmaya çalıştı.

"Hey, iyiydin bebeğim." Omuz silktim ve Jax'i fıçının bulunduğu yere kadar takip ettim. "Şişman bir hatuna göre fazla terlememişsin."

Ben'in gözleri yuvalarından fırladı ve Kendra "Madoc!" diye bağırdı. Salın üzerindeki sıska bacaklarını tekmeleyerek içkisini döktü.

Yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde sessizce gülmekte olan Jax'e döndüm.

Fıçının mührünü çekip ağzını tıkayan Jax, fıçının etrafındaki kovaya yaklaşık beş torba buz dökerken ben de pompalamaya ve ilk birkaç bardak köpüğü dökmeye başladım.

"Hey, Madoc." Hannah ve arkadaşı Lexi yanıma geldi. "Jax." Onlar başlarıyla onu selamlarken, o da başıyla karşılık vermekten başka bir şey yapmadı.

"N'aber hanımlar?" Biradan bir yudum alarak sordum.

"İyi bir yaz geçiriyor musun Madoc?" Hannah sanki dün gece birbirimizi daha yeni görmemişiz gibi sordu.

"Kesinlikle. Sen?"

"Şimdilik oldukça iyi," diye cevap verdi ve ellerini kalçalarına koyarak göğsünü daha belirgin hale getirdi. "Senin yazın nasıl geçiyor, Jax?"

"Daha iyi olamazdı," diye mırıldandı, hâlâ buz yüklüyordu.

"Sanırım çok daha iyi olacak." Bir elini sırtında gezdirdi ve onun sertleştiğini gördüm. Ne demek istediği açıktı. "Görüşürüz," diye alay etti ve Lexi'yle birlikte uzaklaştılar.

Yine içimden güldüm ve bir yudum daha aldım.

Jax okulda çok fazla ilgi görüyordu ve Jared'in piyasadan çekilmesi ve benim üniversiteye gitmemle birlikte Jax'in iş yükünün üstesinden gelebileceğinden oldukça emindim. Yine de bu onun ruh haline bağlıydı. Bazen arayıp yok etme zihniyetiyle yırtıcı bir hayvana dönüşüyordu. Diğer zamanlarda ise bazı kızlarla konuşmaktansa ayak tırnaklarını sökmeyi tercih ediyormuş gibi davranıyordu.

"Direnmek nafile, Jax." Sırtına bir tokat attım. "Seni korkutmalarına izin verme. Sadece yolculuğun tadını çıkar."

"Beni rahat bırak." Ayağa kalktı ve boş çantayı bir kenara fırlattı. "Senden daha uzun süredir seks yapıyorum. Sadece böyle kadınlardan hoşlanmıyorum." Gözlerini havuzun karşısındaki kalabalığa dikti. "Beni bir oyuncak olarak görüyorlar."

Ona bir bira uzattım. "Bunda yanlış olan ne?"

Çenesi seğirdi ve sesi kısıldı. "Sadece bundan hoşlanmıyorum."

Jax hiçbir şekilde kadınlardan korkmuyordu ve zor bir hayatı olduğunu bilsem de, sık sık "zor bir hayatın" nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilip bilmediğimi merak ediyordum. Jared ve Jax'in babalarının -ki şu anda hapisteydi- onları fiziksel olarak istismar ettiğini birkaç ipucundan sonra anlamıştım. Jax daha çok, çünkü o adamla birlikte büyümüştü, oysa Jared onunla sadece bir yaz geçirmişti.

Jared'in karanlık ruh halleri kardeşininkinden daha belirgin ve daha değişken olma eğilimindeydi. Jax'in de vardı ama biz onları nadiren görürdük. Uzun saatler boyunca ortadan kaybolur, gecenin yarısında dışarıda kalır ve ertesi gün erkenden okula giderdi. İki kardeşin de çok fazla öfkesi vardı ama bununla başa çıkmanın farklı yolları vardı.

Jared'in ayağına bastığınızda, karnınıza yumruk yerdiniz. Jax'in ayağına basarsanız, ilçe veri tabanına girer ve tutuklanmanız için emir çıkarırdı.

Eğer Jared'e vurursan, seni yere serer. Kimse

Jax'e vurmadı. Bıçak taşıyordu.

Jax elindeki birayla işaret ederek, "Diğer yandan o," diye söze girdi. "Porno kitapçısındaki bir kütüphaneciye benziyor. Bu da kim böyle?"

Bakışlarını havuzun karşısında, Fallon'un az önce göründüğü veranda kapılarına kadar takip ettim.

Yüce İsa. Ne oluyor be?

Fallon tenini göstermez, makyaj yapmaz ve saçlarını evcilleştirmezdi. Peki

neden şimdi bunu yapıyordu?

Tate ona doğru yürüdü, ellerini tuttu ve gülümsedi. Onu masalardan birine götürürken, Jared'le tanıştırıyormuş gibi görünüyordu.

Ama Jared Fallon'u

tanıyordu. Tate nasıl

biliyordu?

BÖLÜM 6

FALLON

Tate beni erkek arkadaşıyla tanıştırdığında, "Şimdi alacakaranlık kuşağındayım," diye ağzımdan kaçırdım. "*Onunla* mı çıkıyorsun?" Ben de ona sordum.

Önce kız üvey kardeşimle arkadaş oldu, şimdi de Dipshit Duo'nun diğer yarısıyla yatıyor.

Yani, anlıyorum. Sayılır.

Madoc'un kazanan bir kişiliği var ve çok seksi. Ama Jared sadece seksi. En azından Madoc'un daha iyi yanları var. Tanrı'dan pislikleri ıslah etme görevi mi almış?

"Tate, Jared'in karşısındaki masaya otururken, "Hayranın değilse seninle yatmamış demektir," diye takıldı. Bu beni daha iyi hissettiriyor."

Jared sandalyede kambur duruyordu ve sanki buranın sahibiymiş gibi görünüyordu. Diz hizasında siyah bir yüzme şortu giymiş, beni incelerken işaret parmağını dudaklarında gezdiriyordu.

Duygularımı gizleme zahmetine girmeden kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve hırlamamaya çalıştım. "İkinizi en son birlikte gördüğümde onu ağlatıyordunuz," diyerek Jared'e baktım ve beklemeye başladım.

Sağ tarafımda Tate'in homurdandığını duydum ve Jared'in gülümsemesi parmaklarının arasından belirdi.

"Benim kişiliğim gelişti Fallon. Ama seninkinin geliştiğinden emin değilim. Baştan başlamak ister misin?" Elini uzattı ve herkesin kendini garip hissetmesine neden olacak kadar uzun süre tereddüt ettim.

Ama ben aldım.

Bu da ne demek oluyor? Eğer kız mutluysa -ki mutlu görünüyordu- bu beni ilgilendirmezdi.

Ve gerçekten de yakışıklı bir çift olmuşlardı. Adam hâlâ aynı görünüyordu, sadece daha iriydi ve kadın kırmızı bikini altı ve kısa kollu siyah bir koruma ile çok sevimli giyinmişti.

"Hey, dostum." Jared arkamdan başını salladı ve sırtımda bir baskı hissettim. Birinin bana dokunduğundan değil.

"Tate," dedi Madoc arkamdan, "Fallon'u nereden tanıyorsun?"

"Dün koşarken tanıştık. Onu partiye davet ettim. Umarım sakıncası yoktur." Tate bana gülümsedi ve devam etti. "Gerçi hiç mesaj atmadı, o yüzden gelip gelmeyeceğinden emin olamadım. Siz onu nereden tanıyorsunuz? Okuldan mı?"

"Fallon benim evimde yaşıyor," diye alay etti Madoc benimle.

"Anne babamız evli," diye açıkladım ve Madoc'a döndüm. "Ama yakın değiliz. Hiçbir zaman da olmadık."

Madoc'un gözleri sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi kısıldı.

"Sutyenini görebiliyorum Fallon." İçini çekti ve sıkılmış görünerek başka tarafa baktı.

Sütyenimi görebileceğini biliyordum. Herkesin görebileceğini biliyordum. İstediğim buydu. Yüzmeye gitmek gibi bir planım yoktu, bu yüzden gövdemin önünden sırtıma ve göğsümün üstünden omuzlarıma kadar uzanan ayrıntılı askıları olan siyah bir sütyen giydim. Saklanmaması gerekiyordu, bu yüzden onu ortaya çıkaran bol, derin V yakalı bir atletle giydim. Siyah şortum ve parmak arası terliklerimle birlikte sadece küpelerim ve gözlüklerimle aksesuarlarımı tamamladım. Şimdiden bazı takdirkâr bakışlar almıştım ve bunun Madoc'u kızdıracağını biliyordum.

Beni hâlâ istese de istemese de, başkasının bana sahip olmasını istemeyeceğini biliyordum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Dudaklarım kindar bir gülümsemeyle büküldü. "Tate, ona seksi göründüğünü söyle." "Onunla yatardım," diye beni destekledi ve arkamdan Jared'in güldüğünü duydum.

Madoc, meydan okuma olduğunu bildiğim bir şekilde gözlerini benimkilere kilitledi. Oynamak istiyordu ama bunu itiraf etmek de istemiyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona doğru eğilip fısıldadım. "En son partilerinden birine davetsiz geldiğimde ne olduğunu hatırlıyor musun? Hâlâ bunu düşünüyorsun, değil mi?"

Ağzını bir kez olsun kapalı tutup sert gözlerini bana diktiğinde göğsünün yavaşça inip kalkması hızlandı.

"Haydi, Madoc!" Sağıma doğru kaydım ve geriye doğru havuza doğru yürüdüm. "Bu bir parti. Mızıkçılık yapma."

Ve şu anda yüzünü görmeyi ne kadar çok istediğimi itiraf etmek istemeyerek ona arkamı döndüm. Kalbim boğazımda, atletimi başımın üzerine attım ve şortumun yere düşmesine izin verdim. Etrafımdaki konuşmalar kesilip partidekiler ne yaptıklarını bırakıp iç çamaşırlarımla bana bakarken nefes almak için bir an durdum.

Buradaki diğer kızlardan daha fazla örtünmüştüm. Sütyenim kesinlikle seksilik için yapılmıştı ama göğüslerimi örtüyordu ve hipster iç çamaşırım siyah danteldi. Evet, daha kapalıydım ama yine de uygunsuz olan bendim çünkü iç çamaşırı giyiyordum.

Ellerim titredi. *Ne yapıyorum ben?*

Kendimi rezil etmek istemedim. Bu kıyafeti onun dikkatini çekmek için giymiştim, başkalarının değil. Ama iki yıl önce partisine gittiğimde verdiği tepkiyi vermesini istiyorsam bu gerekli bir adımdı. Kızgın ve aklını kaçırmış olmasını istiyordum. Onu tuzağa düşürmek istiyordum.

"Tate." Madoc'un gözlerinden kaçarak arkama baktım. "Kaldır kıçını da havuza gir. Kuzeybatı'yı konuşalım."

Kaşları havaya kalktı ve sonra nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Tamam." Sandalyesinden kalktı ve ben içeri dalarken bana doğru yöneldi.

Tate ve ben gerçekten yüzmezdik. Sadece şakalaşır ve gülerdik, arada bir biri havuza gülle atar ya da aptalın biri erkek arkadaşının onu atmasına izin verirdi. Madoc'u aramayı reddettim ama buralarda olduğunu biliyordum. Saçma sapan gri-siyah ekoseli şortu gözüme ilişti ve hemen gözlerimi kaçırdım.

Tamam, o kadar da saçma değillerdi. Madoc başkalarının yapamadığı şeyleri yapardı. İki yıl önce onun kıyafetlerinden ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. Güvenli. Konformist. Gap'ten.

Ama öğrendim ki bunlar onun benimsediği bir maskenin parçasıymış. Kıyafetleri çıkınca Madoc'un maskesi de düştü. Geceleri sadece kot pantolon ve başka hiçbir şey giymeden takıldığında, sanki tamamen farklı bir adam görüyormuşum gibi hissediyordum.

Güçlü. Güçlü. Benim.

Görünüşe göre Tatum Brandt'ı arkadaşı olarak sayabilirse, başkaları da onun iyi tarafını görmüştü.

Anladığım kadarıyla hırslı ve aklı başında biriydi.

Her ne kadar onun erkek arkadaşı ve Madoc'un en iyi arkadaşı bana kalırsa bir ağaca işeyip gidebilirse de, onun büyümüş gibi göründüğünü kabul etmek zorundaydım. Güzel bir dövmesi vardı, sırtında neredeyse tüm bölgeyi kaplayan muhteşem bir ağaç dövmesi. Benim dövmelerim daha küçüktü ama bende daha fazlası vardı. Artık bir iki ortak noktamız bile olabilirdi.

Jared ve Tate'in hikâyesini öğrenmeyi ne kadar istesem de, gece ilerledikçe Tate'in onu hak ettiği konusunda daha da tatmin oldum. Ona tek bir yanlış kelime söylemedi, başka kızlarla konuşmadı ve yakın olduklarında her zaman ona dokundu. Omzuna bir kol, sırtına bir el, başının üstüne bir öpücük.

Ve bu insanlar Madoc'un en iyi arkadaşlarıydı. Etraflarında olmaktan nefret etmediğim ya da çekinmediğim insanlardı.

Havluyla kurulandıktan sonra kıyafetlerimi giydim ve kendime fıçıdan bir bira doldurdum, bu sırada Jared ve Tate de Madoc'a ve ateş çukurundaki sarışınlara katıldılar.

Güneş batmıştı ve hava serin olmasa da ağaçların arasından gelen hoş bir esinti vardı. Parti hâlâ gürültülü ve kalabalıktı ama insanlar dağılmaya başlamıştı. Bazıları film izlemek ya da video oyunları oynamak için eve girerken, diğerleri bahçeye doğru süzülüyordu. Birkaç yatak odasının da çoktan dolmuş olduğundan emindim.

"Peki Madoc'un nasıl bir kız kardeşi var?" Derin, kadifemsi bir ses yanıma geldi. Başımı musluktan kaldırıp iki kez baktım ve ağzım açık kaldı. *Vay anasını.*

Adam -hem de genç bir adam- kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi. Bu da kim?

Düzgün bir yüzü vardı ama güçlü, köşeli bir çenesi ve yüksek elmacık kemikleri vardı. Kaşları düz ve eğikti, bu da çarpıcı mavi gözlerinin bronz teninde daha da öne çıkmasını sağlıyordu. Ya da belki de bu onun doğal ten rengiydi. Koyu kahverengi saçları uzundu ama at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Dövmesi yoktu ve dövmeye ihtiyacı da yoktu. Boyu ve yapılı vücuduyla bunları neden saklasın ki? Böyle görünmek yasal olmamalıydı. Ona benim baktığım gibi bakmak da muhtemelen henüz yasal değildi. Gözlüklerimin aval aval bakmamı engellemesini umarak gözlerimi sertleştirdim.

"Madoc'un bir kız kardeşi yok." Dudaklarımı büzdüm. "Sen kimsin?"

"Jaxon Trent," dedi hafifçe. "Merak etme, sana asılmaya çalışmıyorum. Sanırım iç çamaşırlarıyla nasıl göründüğünü tüm dünyaya gösterdiğin için sıraya girmem gerekecek." Gözlerinde bir pırıltıyla gülümsedi. "Cesaretini sevdim. Sadece merhaba demek istedim."

"Trent mi? Jared Trent gibi mi?" Biramdan bir yudum aldım ve ona baktım.

"Evet, o benim kardeşim."

Bunu söylerken o kadar gururluydu ki iğneleyici olmaya cesaret edemedim.

"Piercinglerini beğendim." Kulaklarımı işaret etti. "Madoc'unkilere ilham veren sen misin?"

"Madoc'un neyi?" Ateş çukuruna doğru yürümeye başladık, parmak arası terliklerim sırılsıklam havuz güvertesinde su birikintileri.

"Piercing," diye cevap verdi, fısıldamak için eğilerek. "Söylentiye göre bir yerlerde bir tane varmış ama biz göremiyoruz. Tate bunun bir Prens Albert olduğunu düşünüyor. Ben Jacob's Ladder diyorum. Madoc ya var ya da yok."

Madoc'un piercingi mi var? Ve o pislik benimki hakkında bana çok fazla bok verdi. Acı bir kahkaha attım. "Şey, bilemem."

"Evet, hepimizi çıldırtıyor," diye şaka yaptı ateşin etrafındaki çembere oturduğumuzda.

Ocak, jakuziyle birlikte açık alanın tüm yıl boyunca, hatta sert geçen Ortabatı kışlarında bile kullanılabilir hale gelmesine yardımcı oldu. Yaklaşık dört metre çapında büyük bir bakır çanaktı ve gerçek odun yakıyordu. Sadece önemli alevler yaratmakla kalmıyor, aynı zamanda çok fazla ısı üretiyordu.

Akşam yeterince soğuk olmadığı için sadece az miktarda odun yanıyordu. Alevlerin yüzlerimizdeki dansıyla aydınlanan gözlerimiz dışında yumuşak parıltı etrafı loş tutuyordu.

Jared yere oturmuş, bir kayaya yaslanmış, Tate bacaklarının arasında ve kızın sırtını göğsüne doğru çekmişti. Madoc da benzer bir pozisyondaydı; ancak o ateşin karşısında bir sandalyede oturuyordu ve bacaklarının arasında yerde yatan bir kız vardı.

Rakamlar.

Elini kızın boynuna dolamıştı ama tehditkâr bir şekilde değil. Başparmağı daireler çizerken parmakları onu hafifçe okşuyordu. Kız alevlere bakıyor, arada bir gözlerini kapatıyor ve bu ilgiden açıkça keyif alıyordu.

Parmaklarını izledim, kızın onun ellerinde nasıl macun olduğunu görünce büyülendim. Yumuşak ve yavaştı, nazik ve özenliydi. Sahiplenici. Karnımda bir basınç oluştu ve uzun zamandır unuttuğum yanmayı hissederek kalçalarımı sıktım.

Ve sonra yukarı baktım. Göğsüm kabardı.

Gözleri üzerimdeydi. Normalde sahip oldukları her şeyin yokluğuyla beni sabitliyordu. Eğlence gitmişti. Yaramazlık kaybolmuştu. Oyun sessizdi.

Maske çıkmıştı.

Hoparlörlerden In This Moment'ın "Whore" şarkısı döküldü ve tenimde sıcak ve acil olan sert gözlerine baktım. Dilim kapalı ağzımın içinde hareket ederek boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışıyordu.

Elleriyle ona dokundu ama gözleriyle beni tuttu ve çenesini her okşadığında ya da parmağını yanağında her gezdirdiğinde tenimdeki karıncalanmayı hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım, sonra açtım ve teması kesmek için sertçe kırptım.

"Hâlâ paten kayıyor musun?"

Gözlerimi tekrar kırptım, uzaktan gelen gök gürültüsünü fark ettim. "Ne dedin sen?" Jax'e bakarak sordum. *Sadece nefes al, Fallon.*

"Bileğinin iç tarafındaki kaykay dövmesi." Eliyle işaret etti. "Bu senin bodrumdaki sert eğimli yarım borun mu?"

Yarım borum mu? Görmüş mü?

"Hâlâ orada mı?" İnanamayarak sordum. Buna
inanamıyordum. Başıyla onayladı. "Evet, piyanonun
yanında."

Hemen gözlerimi indirdim.

Bu garipti. Diğer tüm eşyalarım çöpe atılmışken, neden yer kaplayan kocaman bir yarım boruyu saklasınlar ki? Çok fazla yer. Jax'e etrafta hiç kaykay olup olmadığını soracaktım, belki Madoc ya da arkadaşlarından biri bunları kendileri için kullanmak üzere kurtarmıştır diye umuyordum ama ateş çukurunun karşısındaki bir adamla konuşmaya başlamıştı.

Tate koluma dokundu ve ben de sağıma baktım. "Madoc'la aranızda ne var?" Sesini alçak tutmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama sorusunu duyan Jared'in gözleri benimkilere kaydı. "İkinizin arasında bir husumet var gibi görünüyor," diye ekledi.

Madoc'un ona bizden bahsedip bahsetmediğini merak ederek tekrar Jared'e baktım.

Dikkatini ver.

"Sadece hiç anlaşamadık." Sesimi hafif tutarak Tate'e omuz silktim. Jared ve Madoc'u göstererek, "Bu ikisinin son gelişimde senin yanında nasıl davrandıklarını düşününce," diye şaka yaptım, "eminim ne demek istediğimi anlamışsındır."

Sırıttı ve başını yana çevirerek erkek arkadaşına baktı. "Evet, sanırım öyle." Sonra sert bir ifadeyle bana baktı. "Ama her hikâyenin iki tarafı olduğunu da biliyorum. İkiniz konuşmalısınız."

"Aynı odada bulunmaya bile zor dayanıyoruz."

Madoc hâlâ ateşin karşısındaydı, gözleri Tate ile benim aramda gidip geliyordu ve bu hiç de yanlış değildi. Kızgındı. Belki ne konuştuğumuzu merak ediyordu, belki de beni burada istemiyordu.

Beni burada istemediğini biliyordum, zaten bu yüzden buradaydım.

Solumdan gelen cılız sesler dikkatimi çekti ve bakışlarımı Madoc'tan ayırdım.

"Piste kendin çıkacak cesaretin yoksa çeneni kapatabilirsin diye düşünüyorum." Madoc'un yanındaki adam hâlâ yanımda oturan Jax'e havlıyordu.

"Ve kimin ırkı?" Jax alay etti. "Sen mi? Evet, bu beni çıkarır. Bir meydan okuma olduğunda yarışırım."

"Benden ne istediğini bilmiyorum Jax, ama artık bıktım-"

"Ne istediğimi bilmek ister misin?" Jax, sesini ukalaca tutarak araya girdi. "Kız arkadaşının pembe dudak parlatıcısını silmesini ve arabama binmesini istiyorum. İstediğim şey bu."

Gözlerimi ateşin etrafından gelen homurtulara diktim. Madoc başını sallayarak sessizce gülerken, Jared kahkahalarını Tate'in boynuna gömerken vücudu titriyordu.

Tate şaşkın bakışımı gördü ve açıkladı. "Bu Liam," diye fısıldadı. "K.C.'nin erkek arkadaşı." Kucağına şaşkın şaşkın bakan Liam'ın yanında oturan güzel, siyah saçlı kızı işaret etti. "Geçen yıl onu aldattı ama tekrar bir araya geldiler. Jax hiçbir şey söylemedi ama sanırım o ..."

Onu istiyor. Düşüncesini kafamda bitirdim. Madem onu istiyordu, o zaman neden peşinden gitmiyordu? Belli ki kazanan erkek arkadaşının onda hiçbir şeyi yoktu.

Liam'ın çenesi sertleşirken bakışları Jax ile kabuğuna çekilmek istiyormuş gibi görünen şok olmuş kız arkadaşı arasında gidip geldi. "İkinizin arasında bir şey mi var?" diye sordu.

Dudaklarını büzdü ve herkesin gözlerini kaçırarak yutkundu. "Tabii ki hayır," dedi sessizce.

Herkes Jax ve Liam'ın atışmalarını izledi ve Jared, Tate ve Madoc, Jax şaka yaparken ya da bir hakarete maruz kalırken ya gülümsedi, ya güldü ya da kaskatı kesildi. Hepsinin ne kadar bir bütün olduğunu ve birbirlerine nasıl kenetlendiklerini fark ettim. Madoc, Jax'e bir kardeş gibi bakarken gözlerinde gururlu bir gülümseme vardı ve Tate ile çok rahattı. Onların içinde bir aile vardı.

En azından Liam ve K.C. dışında. Sessiz kaldı, utandığı belliydi ama Jax'e attığı hızlı bakışlar da gözümden kaçmadı. Kırılabilir görünüyordu. Bir zamanlar benim olduğum gibi.

Ama kırılmak güzeldi. Canınız yandı ve akıl sağlığınıza kavuşmak için yokuş yukarı tırmandınız ama eskisinden daha güçlü, daha sert ve daha sağlam bir şekilde geri döndünüz.

Ellerimi önümde salladım ve Liam'a başımı salladım, sonunda aptallığından bıkmıştım. "Vay canına," diye saçma sapan yorumunu kestim. "Demek geçen yıl kız arkadaşını aldattın." Durdum ve K.C.'ye el salladım. "Merhaba K.C. Bu arada ben Fallon." Ve

Sonra dikkatimi tekrar Liam'a yönelttim. "Ve sen onun seni aldatmasından mı endişeleniyorsun? Bence hak ettiğinden daha iyi bir kız bulmuşsun." Ateşin etrafından homurtular yükseldi ve K.C. rahatsız görünerek koltuğunda kaydı.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve talimatlar olmadan ne yapacağından emin değilmiş gibi tereddüt etti. Gözlerim diğer elinin bileğinde gezdirdiği başparmağına kaydı.

"Ben eve gidiyorum." Tişörtünü kaptı ve bikini üstünün üzerine çekti. "Hepinizle sonra görüşürüz."

Taş basamaklardan havuz güvertesine doğru yürüdü ve Liam kalkıp ona yaklaştığında Jax'in yumruklarının sıkılaştığını gördüm.

Eğildi, kollarını dizlerine dayamış olan Jax'in üzerinde durdu ve Jax başını eğmekten başka bir şey yapmadı, Liam'ın getireceği şeyi memnuniyetle karşıladı.

"Onu rahat bırak, Liam." K.C.'nin derin emri beni şaşırttı ve gözlerinde daha önce olmayan bir ateş görmek için erkek arkadaşının etrafına baktım.

Liam onu görmezden geldi ve nefesinin altında Jax'i tehdit etti. "O benim." "Sadece ben denemeye başlayana kadar," diye karşılık verdi Jax.

Liam, K.C.'yi takip ederek avludan çıkarken hepimiz gülümsemelerimizi saklamakta çok kötü bir iş çıkardık.

O an ve orada bildiğim bir şey vardı. Madoc'tan nefret ediyor olabilirdim ama arkadaşlarını seviyordum.

BÖLÜM 7

MADOC

Onu boğazlayacaktım.

Ayaklarımın dibinde duran ve onu boğmamaya çalışırken boynunun Fallon'a ait olduğunu hayal ettiğim kız değil, Fallon'un ta kendisiydi.

Hatun sanki burası onun eviymiş ve burada arkadaşları varmış gibi partimde dolaşıyordu. O ve Tate şimdiden kanka olmuşlar gibi davranıyorlardı ve Jax gülümseyerek onunla sohbet ediyordu. Sonra bir baktım Jared onun motosikleti hakkında falan konuşuyor.

Onun oyunu neydi? İki yıl önce neredeyse buradan kaçmışken neden bu kadar uzun süre sonra kendi isteğiyle eve gelmişti? Burada sadece bir hafta kalacaktı. Ne yapıyordu ki?

"Kim o?"

Taylor, bacaklarımın arasında oturan kız, arkasını dönmüş beni sorguluyordu. Fallon'a ve sonra tekrar bana baktı ve ben de baktığımı fark ettim.

İyi değil.

Ukala görünmeye çalışarak gülümsedim. "İzlemeyi seven biri sanırım."

Fallon da bakıyordu. Kim bilir ne kadar zamandır içeride kilitli kalmıştık ve kimsenin fark etmemiş olmasını umuyordum.

Ateşin etrafına yandan hızlıca bir göz attım. Jared, Tate'in kulağına fısıldıyor, Tate de ona sokuluyordu ve diğer herkes derin bir sohbete dalmıştı.

"Kaybol, tatlım." Sevgilim Taylor, Fallon'a doğru kıs kıs güldü.

"Bir partinin ortasındasın, tatlım." Fallon, Taylor'ın sahte tatlılığını taklit etti. "Kendine bir oda bul."

Taylor ayağa kalkmak için bir hamle yaptı ama ellerimi omuzlarına koyarak onu nazikçe geri ittim.

Taylor bir duvar çiçeği değildi. Sinsi davranıyordu ama bunu destekleyecek cesareti de vardı.

"Sorun yok." Boğazımda bir kahkaha gümbürtüsü başladı ama ses tonum doğruydu. "Fallon sorun çıkarmayı sever. Seni de içine çekmesine izin verme."

Fallon'un yeşil gözleri ateşin karşısında parlıyordu ve geleceğinden emin olduğum bir tepki bekledim. O her zaman bir şeyler tükürürdü.

"Partilerine kimi davet ettiğine dikkat etmelisin Madoc." Taylor sırtını sandalyenin koltuğuna yaslayarak tekrar rahatladı.

"Onu ben davet etmedim," diye cevap verdim. "Yine de onun için üzülüyorum. Çok fazla arkadaşı yok." Taylor güldü. "Evet, kıyafetleri ona sadece düşman kazandırır."

"Madoc, ne oluyor-" Tate başladı ama sözü kesildi.

"Sorun yok, Tate." Fallon dik oturdu ve gözlüklerini başının üstüne doğru itti. Ateş çukurunun etrafındaki izleyiciler bir mezarlık kadar sessizleşmişti.

Fallon şöyle devam etti. "Okulda zorbaların kendilerini kötü hissettikleri için başkalarını taciz ettiklerini öğrendik. Acı çekiyorlar." Dizlerini yukarı kaldırdı ve kollarını dizlerinin etrafında kilitledi, sesi hafif ve alaycıydı. "Kızmamalıyız. Onlara acımalıyız. Madoc hayatı boyunca hiçbir zaman gerçek bir karar vermek zorunda kalmadı, bu da hiçbir zaman gerçek bir şeye sahip olmadığı anlamına geliyor. Bu ev, arabalar, para. Hepsi bir yanılsama. Savaşı kaçırmışken zafer gösterisi yapmak gibi bir şey." Bir nefes aldı ve yavaşça fısıldadı. "Madoc'un kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Kalbimi bir şey sıktı ve sanki göğsümden kollarıma doğru yayılıyormuş gibi hissettim. Gözlerimdeki sahte eğlencenin ona doğru sızmasına izin verdim, ama mizahı hissetmiyordum.

Fallon her zaman çok inatçıydı. Her zaman. Sert görünmek için düşünmeden konuşur ve saçma sapan şeyler söylerdi.

Ama şimdi farklıydı. Daha hesaplıydı. Beni düşünmüştü. Beni değerlendirmişti. Ve tepkilerimi tahmin etti.

"Haklısın Fallon." Elimdeki biraya baktım, bardağın içindeki kahverengi sıvıyı döndürdüm. Küçümseyici bir iç çekişle telefonumu çıkardım ve elimle işaret ettim. "Ama şunu da biliyorum ki şu anda annemle babamı arasam ikisi de cevap verir. Annem ona ihtiyacım olsa anında buraya uçar ve babam da telefon dinlemelerinden ya da iddianamelerden saklanmıyor. Ayrıca bunların hiçbirine değişmeyeceğim arkadaşlarım var." Elimi sallayarak malikâneyi kastettim. "Ve benim için geçerli olan başka bir şey daha var."

Yüzümün izin verdiği kadar büyük bir sırıtışla ayağa fırladım ve biramı boşalttım. Kimseyle göz teması kurmadım, nasıl olsa hepsinin beni izlediğini biliyordum.

Yapma bunu.

Bardağımı kenara fırlatarak taş basamaklardan alt kattaki güverteye indim ve havuzun etrafından dolaşarak evin veranda kapılarının yanında müzik çalan yere geldim. "Şarkı söyleyebilirim." Ben hazırlanırken gökyüzünde şimşekler çakıyordu.

Egzersiz çalma listelerimden birine tıklayarak Offspring'in bu durum için mükemmel olan bir şarkısını açtım ve mikrofon olarak kullanmak üzere bir su şişesi aldım.

Sözler müzikten önce başladı ve ben hazırdım. Elbette birkaç küçük değişiklikle. Offspring'in "Why Don't You Get a Job?" şarkısı nefesimi tutmam için bana sadece bir saniye verdi, çünkü sözler müzikten önce başlıyordu.

"Babamın bir karısı var!" Jakuzinin kenarında ayağa kalkarak kemerimi bağladım. "Adamım, o kaltaktan nefret ediyor!" Herkes benimle yüzleşmek için döndü.

Su şişesini kavradım ve davullar başladığında başımı ritme göre salladım, kalabalığın tavrımdan beslenmesine izin verdim.

Benim tavrım. Benim de beslendiğim şey buydu. İnsanların beni sevmesini sağlayan şey buydu.

Kalabalık da şarkı söylemeye ve gülmeye başlayınca gülümseyerek şarkıya devam ettim. İnsanlar bardaklarını kaldırıp dans ederken ve onaylarını haykırırken biralar şıpırdıyordu.

Bir el bileğime dolandı ve beni çıkıntıdan aşağı çekti. "Senin neyin var böyle?" Jared sordu.

Eğlencemi kontrol altında tutamıyordum. Herkes dans ediyor ve şarkı sözlerini haykırıyordu, belli ki benden daha sarhoşlardı.

Homurdandım. "Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Bana bir kadına nasıl davranmam gerektiği konusunda ipuçları mı vereceksin?
Ben not alırken bekleyin."

"O senin ailen, sik kafalı. Ve az önce utanç içinde buradan kaçtı!"

Gitti mi?

Jared'in etrafından dolanıp eve doğru ilerledim ama önüm kesildi. "Sanırım yeterince içti." Sesi daha yumuşaktı ama hâlâ sertti.

Bu kadar kendini beğenmiş olmayı nereden çıkardığını bilmiyordum. Tate'e kaç kez eziyet etmişti ve şimdi de dizginleri bana mı çekiyordu?

"Sana yardım etmek istediğim ve senin bana çenemi kapalı tutmamı söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Dişlerimi gösterdim. "Kendi tavsiyene uymanın zamanı geldi."

Her neyse. Belki sarhoş olduğumu düşündü, belki de anlamadığı bir durumu yatıştırmaya çalışıyordu ama hemen onu korumaya çalışması hoşuma gitmedi.

Fallon benim arkadaşlarıma sahip olamadı.

Sürgülü cam kapıyı açıp içeri daldım, mutfakta aylak aylak dolaşan insanların yanından geçip koridordan aşağıya, mermer döşeli fuayeye indim.

Kendimi kalın tırabzanın etrafından dolaştırarak merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım.

"Kız kardeşini aramıyorsun, değil mi?" diye seslendi arkadaşım Sam arkamdan ve basamakta geriye doğru sallandım. Kapı nöbeti ondaydı, içeri girerken insanların anahtarlarını, çıkarken de ayık olup olmadıklarını kontrol ediyordu.

Bunu sorma şeklinden hoşlanmadığım için arkamı döndüm. "Üvey kız kardeşim," diye açıkladım. "Evet, onu arıyorum. Neden?"

Başparmağını ön kapıya doğru salladı. "Az önce arabanı aldı."

Gözlerim büyüdü. *Orospu çocuğu!*

"Ona anahtarlarımı mı verdin?" Merdivenlerden inerken bağırdım.

Sırtını dikleştirdi ve oturduğu tabureden kendini duvara doğru itti. "O senin kız kardeşin," dedi sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

Elimi uzattım. "Jared'in anahtarlarını bana ver," diye bağırdım.

"O ve Tate kendi odalarını tutuyorlar. Zaten bu gece hiçbir yere gitmiyorlardı." "O zaman Jax'inkini ver!"

Sam'in ağzı bir karış açık kaldı ve anahtarları karıştırırken eli ayağına dolaştı.

Rahat bırak.

Yatağına git.

Ya da daha iyisi, gidip Taylor'ı al ve yat.

Bazen meleklerin beni yola getirmek için mi yoksa şeytanı ortaya çıkıp oynamaya ikna etmek için mi konuştuklarını merak ediyordum.

Sam'in elinden anahtarları aldım ve kapıdan dışarı fırladım.

BÖLÜM 8

FALLON

I Madoc'un anahtarlarını kapıp evden kaçmıştım ama yola çıkana kadar nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmiştim. Bu kasabada benim için hiç arkadaş yoktu, Ailem yoktu ve yeniden toparlanmak için kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

En azından St. Joseph'te şapelde teselli buluyordum. Dua etmeye gitmiyordum ve öğrenciler için zorunlu olmasına rağmen ayinlere neredeyse hiç katılmıyordum. Ama şapeli seviyordum. Güzel ve sessizdi. Dua etmek ya da etmemek, düşünmek için iyi bir yerdi.

Planlamak için.

Ama şu anda böyle bir şansları yoktu. Taş ocağı için çok karanlıktı ve çok yakında herhangi bir açık alan için çok ıslak olacaktı. Neredeyse gece yarısı olduğu için, halka açık herhangi bir kapalı alan için de çok geçti.

Gök gürültüsü yakınlarda çatırdadı, siyah gökyüzünde yankılandı ve yağmur ön cama sıçramaya başladığında frene bastım. Partide şimşek ve gök gürültüsünü fark etmiştim, bu yüzden Madoc'un arabasını ödünç almıştım. Motosikletimle yağmur altında kalmak istemiyordum.

Prens bunu öğrendiğinde, kıçındaki külotu çıkarmak bir haftalarını alacaktı. Erkekler arabalarının karıştırılmasından hoşlanmazdı.

Benimle uğraşılmasından hoşlanmadığım için ödeştiğimizi tahmin ettim. Vitesi beşinci vitese taktım ve gaza bastım.

Yavaşla ve kendini toparla Fallon.

Annem ve Bay Caruthers hakkında ihtiyacım olanı zaten almıştım. Sadece Madoc'a ihtiyacım vardı.

Ama bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Onu görmenin. Söylediklerinin doğru olduğunu bilmek. Daha güçlüymüşüm gibi davranmaya çalıştım. Yani, olan onca şeyden sonra öyle olmalıydım, değil mi?

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, dökülmekle tehdit ediyordu ama boğazımdaki golf topu büyüklüğündeki ağrıyı bastırdım.

Issız otoyolda ilerlerken, lastiklerimin çıkardığı spreyin sesine ve siyah yoldan yansıyan farlara odaklandım. İleride kasabanın ışıkları parlıyordu ve yan tarafta tanıdık bir tabela gördüm.

IROQUOIS MENDOZA PARKI.

Orada geçirdiğim tonlarca öğleden sonra ve hafta sonu aklımdan geçti.

Liseye burada devam ederken sahip olduğum birkaç arkadaşımla takıldığım yerdi. Başımı salladım ve neredeyse gülecektim. Parkın harika bir paten alanı vardı.

Nostalji beni sola döndürdü ve parkın içine doğru sürdüm, tam önünde durdum.

çok sayıdaki çanaktan birinden. Parkta etkinlikler olduğunda genellikle tepeden aydınlatma olurdu ama bu gece her yer ürkütücü bir şekilde karanlıktı. Bölgeyi aydınlatmak için arabayı çalışır durumda ve farları açık bıraktım.

Arabadan inip hafif ama sürekli yağan yağmura karşı gözlerimi kırpıştırdım. Issız çanağın kenarına doğru yürürken ve pürüzsüz, sığ derinliğe bakarken ayaklarım ıslak parmak arası terliklerimin içinde gıcırdadı. Ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp artık nemli olan giysilerimin içinde titreyerek oturdum ve ardından kadifemsi çimentoyu ayak parmaklarımda hissederek çanağın içine doğru kaydım.

Vücudumda yine bir ürperti dolaştı ama üşümüyordum. Gece ılıktı ve yağmur havayı daha da serinletmiş olsa da rahat bir sıcaklıktı. Zorlukla nefes alarak bir adım attım, etrafımdaki dik duvarlar tarafından çok fazla kapatılmış hissediyordum. Eskiden beni hiç korkutmazlardı. Bir sonraki yokuşa doğru son sürat koşarken kalbimin daha hızlı pompalanmasından zevk alarak yokuş aşağı koşardım.

Burası eskiden daha rahat nefes aldığım yerdi. Ama şimdi . . .

Etrafımda döndüm, bir motorun alçak homurtusu kalın havayı delip geçti. Madoc'un GTO'sunun yanında siyah bir Mustang gıcırdayarak dururken lastiklerin çıkardığı ses sakinliği delip geçti.

Omuzlarımı dikleştirerek çenemi yukarı kaldırdım ve gelmekte olduğunu bildiğim şeyle yüzleşmeye hazırlandım.

Madoc arabadan atladı, kapıyı arkasından kapatmayı bile umursamadı. "Arabamı mı çaldın?!" diye bağırdı, çanağın içine bakarak.

Arkasındaki farlar sayesinde etraf iyice aydınlanmıştı ve ben göğsümdeki çarpıntıya rağmen nefes almaya çalıştım.

O buradaydı. Yalnızdık. Öfkeliydik.

Déjà vu.

İstediğim buydu. Planladığım şey buydu.

Ama yine de ona sırtımı döndüm.

Kendime defalarca benim hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı söyledim. Ne de olsa onun kalbini istemiyordum. Bu denklemin bir parçası değildi. Bu işin yürümesi için beni sevmesi ya da bana saygı duyması gerekmiyordu. Onun kafasındakiler hakkında endişelenmeden istediğimi elde edecektim. O. Olmadı. Değildi. Önemli.

Peki neden planladığım gibi onu kendime çekemiyordum? Neden geri tükürmek istedim? "Onu çalmadım. Ödünç aldım prenses," diye karşılık verdim.

Kasenin içine atladı, bana yaklaşırken parmak arası terlikleri ıslak çimentoya çarpıyordu. "Bokuma dokunma Fallon!"

"Oh, ama dün gece odama gelip bana dokunmak zorunda mıydın? Her şeye sahip olamazsın, Madoc."

Benden birkaç adım ötede durdu ve o bakarken kasenin duvarlarının üzerime kapandığını hissettim. Daha fazla bağırmasını ve hakaret etmesini bekliyordum ama orada öylece durdu, tek kelime bile etmeden beni yok edebilecek her şeye benziyordu. Neredeyse beni yok edecek her şeye benziyordu.

Üzerinde hâlâ sadece şortu ve parmak arası terlikleri vardı. Gömleği yoktu. Sanırım peşimden geliyor olsaydı evi aceleyle terk ederdi. Gittiğim yıllar içinde çok değişmişti. Artık omuzları ve kolları birer sanat eseriydi. Madoc her zaman spor yapmayı severdi ve bunun karşılığını da almıştı. Bir oyun kurucu gibi yapılıydı ve uzun boyluydu. Beni ona çeken görünmez kordonu hissetmemeyi diledim, ona tekrar dokunmak istedim ama hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Her zaman bizim için kötü olanı isteriz.

Madoc ateşliydi. Bunu biliyordu. Ve diğer herkesin bunu bildiğini biliyordu.

Ama sarı saçlarının, çocuksu mavi gözlerinin ve pürüzsüz, sıkı vücudunun altında yatan şey kötüydü.

O kötüydü.

Ve bir gün görünüşü solacaktı ve sonunda kiminle olursa olsun sadece kötü birine sahip olacaktı. Kendime bunu hatırlatmak zorundaydım. Onda istemem gereken hiçbir şey yoktu.

Hafif yağmur yüzünü yalayıp geçti ve yanaklarından süzülen suyu göz kırparak uzaklaştırdı. "Biliyor musun?" diye alay etti, arkasını dönmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Senin saçmalıklarından bıktım, Fallon. Keşke benden ne istediğini bilseydim." Sesi daha da güçlendi. "Addie'nin yanında her şey yolundaymış gibi davranıyorsun, sonra da partime iç çamaşırına kadar şık giyinmiş olarak geliyorsun ve tüm arkadaşlarımın yanında iki yıl önceki partimden bahsediyorsun." Yüzüme baktı. "Benden ne istiyorsun?" İçinin derinliklerinden feryadı yükseldi.

"Hiçbir şey!" Bağırdım, gözlerim öfkeyle yanıyordu. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Bir daha asla!"

Sanki onu şaşırtmışım gibi biraz geri çekildi.

"Yine mi? Konu bu mu?" diye sordu. "İki yıl önce sevişmemiz mi?"

Lanet olsun. Gözlerimi kaçırdım.

Bunun ne kadar acı verdiğini görmesine izin vermektense burnuma bir baget sokmayı tercih ederdim. Alnımdaki suyu sildim ve saçlarımı başımın tepesinde düzelttim.

"Biliyor musun?" Gözlerini kısarak ben fırsat bulamadan konuştu. "Cehenneme kadar yolun var Fallon. Ben de on altı yaşındaydım. Ben de senin gibi bakireydim. Sen de benimle yatıyordun ve bunu biliyorsun. Seni zorlamadım! Gidip ailelerimize şikâyet etmene gerek yoktu. Tanrım!"

Ha?

O sırada zor nefes alıyordu. "Bana sanki sana baskı yapıyormuşum gibi davrandılar!" diye bağırarak elini havaya kaldırdı. "Onlara seni zorladığımı mı söyledin?"

"Madoc, ben ..."

Ne sikimden bahsediyordu bu? Nefesim, ellerim, dizlerim, her şeyim titriyordu.

"Canın cehenneme Fallon," diye sözümü kesti, daha da sinirlenmişti. "Tek yapman gereken bir şey söylemekti. Seni yalnız bırakırdım ama düşündüm ki ..."

Sustu, yere baktı, büzülmüş dudaklarıyla konuşamayacak kadar iğrenmiş görünüyordu.

Ciğerlerimdeki hava gitmişti. *Ne oluyor be?*

Söylediği her şey bir tokat gibiydi ve kıçımın üstüne düşmüştüm. Neden bahsediyordu?

Yaklaştım. "Sana şikayet ettiğimi mi söylediler?"

Başını kaldırdı ve çenesindeki kasların seğirdiğini gördüm. "Annen bana sana yaptıklarımdan nefret ettiğini söyledi. Benden uzaklaşmak zorundaymışsın ve bu yüzden bir gecede ortadan kaybolmuşsun." Ağzından çıkan her kelime kanıyordu. Kesiği derindi.

Lanet olsun. Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Bu gerçek olamazdı!

Eğer yalan söyleyip Madoc'a şikâyet ettiğimi söylemişlerse, o zaman ayrılmak istediğimi düşünmüş demektir. Aileme gidip gönderilmeyi *istediğimi* düşündü.

Alt dudağımdaki suyu emdim ve Madoc'un kaşlarını çatmasıyla karşılaşarak gözlerimi açtım. Madoc gitmemi hiç istememişti. Ondan kaçtığımı düşünüyordu.

Bu beklenmedik bir şeydi.

Ama bunun bir şeyleri değiştirmesi gerekmiyordu. Eğer ebeveynlerimiz ikimize de yalan söylediyse, o zaman onları hâlâ bıçak altına yatırıyordum. Belki Madoc düşündüğüm kadar kötü niyetli değildi ama yine de

masum değildi. Bana hala bir fahişe gibi davranıyordu ve benim için hiç gelmedi. Ne aradı, ne yazdı, ne de beni aradı. Yaşadığım her şeyi tek başıma yaşadım.

Hepsi hâlâ düşmandı.

"Çekil yolumdan." Yanından geçip yokuş yukarı tırmandım.

Ama arabaya ulaşmadan önce Madoc dirseğimin iç kısmından tuttu ve beni geri döndürdü. "Hayır, hayır. Ben bir açıklama yapana kadar gidemezsin."

Ona baktım, ıslak gömleğimin içinden teninin sıcaklığını hissediyordum.

"Bir açıklama mı?" Omuz silktim. "Genetik olduğunu tahmin ediyorum Madoc. Penis büyüklüğü kalıtsaldır. Bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok."

Geriye döndüm, GTO'ya doğru ilerliyordum ve kendimi tutmaya çalıştığım bir gülümsemeyle çenem ağrıyordu.

Arabanın kapısını açtığımda, arkamdaki bir güç tarafından tekrar çarpılarak kapatılınca geriye doğru sarsıldım.

Kahretsin!

Kalbim çarpıyor ve damarlarım sıvı sıcaklığıyla dolup taşıyordu.

Arkamı dönmeme fırsat vermeden Madoc sırtımı sıkıştırdı ve göğsümü arabanın kapısına bastırdı. Hava ciğerlerime girip çıkıyordu ve başıma kadar sıcak olduğunu hissediyordum.

"Bana nefret ettiğini söyle," diye meydan okudu, dudakları kulağıma sıcak bir şekilde değiyordu. "Senden şunu duymak istiyorum
o."

Beni öpüyor. Ağzı ıslak ve her yerimde. Artık her yerde sigara kokusu alabiliyorum. Ağzının ve ellerinin olduğu yerden. Parmakları kıçımdan aşağı kayıyor ve sıkıyor.

"Yukarı çıkmaya hazır mısın?" diye sordu. "Gerçekten ne kadar kötü olduğunu görmek istiyorum."

Başımı salladım. Hayır. "Dışarıdaki partiye dönmek istiyorum."

Neden beni öpmesine izin verdim ki?

Soluna doğru atıldım, ama vücudunu benimkine doğru iterek önümü kesti.

"Ama beni tahrik ettin. Hadi, gidip biraz eğlenelim." Uzanıp başparmağını meme ucumda gezdiriyor.

Gözlerim açılıyor ve yumruklarım sıkılıyor, ona vurmak üzereyim.

"Uzak dur ondan." Üzerime doğru gelen adamın arkasından Madoc'un sesini duyuyorum. "Kendin al, Madoc."

"O benim kız kardeşim." Sesi keskin. "Ya ondan uzak dur ya da evimden defol, Nate." Nate benden uzaklaşıyor. "İyi. Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum, dostum. Özür dilerim."

*O gidiyor ama ben hâlâ
utanıyorum. "Madoc, ben-"*

"Kapa çeneni," diye bağırarak elimi tuttu. "Buraya geleceğini biliyordum, her zamanki gibi ilgi odağı olmaya çalışıyorsun. Tıpkı annen gibi iyi vakit geçirmek istiyorsun, değil mi?"

"Yaptığım şey bu değildi, pislik." Beni merdivenlerden yukarı çekerken elimi çekmeye çalışıyorum.

"Oh, gerçekten mi? Burada arkadaşların mı var? Evet, hiç sanmıyordum." Kapımın önünde durduk. Bıraktı. "Odana dön Fallon. Legolarınla oyna."

"Sen benim patronum değilsin, Madoc. Ve ben de bir sürtük değilim." Ellerimi kalçalarıma koydum. "Ama bana sürtük demeye devam edeceksen, ben de bu işi bitireyim bari. Arkadaşın Jared dışarıda, değil mi? Ateşli biri. Belki o benim ilkim olur."

Madoc'un etrafından dolanıyorum ve tekrar merdivenlere yöneliyorum. Beni yakalıyor ve yatak odamın kapısına doğru çekiyor.

"Madoc, bırak beni!"

"Arkadaşlarımdan uzak dur!" Bırakıyor ama üzerime geliyor, alanımı daraltıyor. Çok kızgın ama korkmuyorum.

"Sanki kalabalığınızın bir parçası olmak için gerçekten yalvaracakmışım gibi." Alay ediyorum. "Güvenilir dünya haberlerini Facebook'tan alan bir grup Ken ve Barbie."

İlerliyor. Tampon etiket duvarıma kadar geri çekildim.

"Çok üstünmüşsün gibi davranıyorsun," diye hırlıyor, "ama aşağıda arkadaşlarımdan birine sarkan kimdi? O insanları umursamayan biri olarak, onlardan biri için bacaklarını açmaya oldukça hazır görünüyordun!"

Yüzüne geri döndüm. "Ben istediğimi, istediğim zaman yaparım. Kimse benim adıma karar veremez, Madoc. Sen değilsin. Ne ailemiz. Ne de arkadaşlarım. Kontrol bende. Özgürüm!"

"Bedava mı?" diye acı acı gülüyor. "Ciddi misin sen? Yüzünde bir sürü piercing ve birkaç dövme var diye mi? O dövmeleri istediğin için yaptırmadın. Yapabileceğini kanıtlamak için yaptırdın. Bir şey kanıtlamaya çalışan sensin Fallon! Sen. Değilsin. Özgür değilsin!"

İki elimle ona sert bir tokat atıyorum ama üçüncü kez vuramadan beni yakalıyor. Bileklerimi tutuyor ve birbirimize bakıyoruz. Gözlerinden bir şey geçiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarıma yapışıyor.

İkimiz de birbirimizi tuttuk. Beni kendine doğru sertçe çekiyor ve ağzı benimkinin her yerinde. Bu Nate'in beni aşağıda öptüğü zamanki gibi değil. Madoc gerçek gibi. Sanki hiçbir şey planlanmamış gibi. Her şey içinden geliyor.

Bu doğru hissettiriyor.

Zor nefes alıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Aman Tanrım." Kaşları korkuyla birbirine kenetlenmişti. "Özür dilerim Fallon. Ne düşündüğümü bilmiyorum. İsteyerek yapmadım-"

Gözleriyle buluşamadan ona doğru yaklaşıyorum. "Durma," diye yalvarıyorum. Yavaşça, titreyen elimle uzanıp onu boynundan tutuyorum ve kendime çekiyorum.

Dudaklarım dudaklarıyla buluştuğunda sarsılıyor ama birkaç saniye sonra kolları belime dolanıyor.

"Seninle dövüşmek hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor, beni yatağa yatırıp üstüme çıkıyor. "Bu her şeyi değiştirecek."

Tişörtünü başının üzerinden çekiyorum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum.

"Söyle, Fallon." Bana doğru itti, dudakları saçlarımdaydı. "Ellerimin üzerinde olmasından ne kadar nefret ettiğini söyle bana. . . ağzımın üzerinde olmasından."

Avuçlarımı kapıya dayadım, ellerimin onun her santiminde nasıl gezindiğini hatırladım.

Madoc iki yıl önce benim dünyam oldu. Geceleri onu beklerdim, kalbim dakikada bir mil atardı, geleceğini bilirdim. Bana dokunacağını bilerek. Hepsini sevdim. Güneşin doğmasını hiç istemedim.

Uzun bedenine doğru geri itildim, bacaklarımın arasındaki ıslak sıcaklık neredeyse inlememe neden oluyordu. Yüzümü yana çevirdiğimde nefesimi zorlukla tutabiliyordum.

"Ne kadar olduğunu duymak ister misin?
Ben mi istedim?" Kelimeleri söylerken boğazım düğümlendi.

Avuçlarını ellerimin üzerine koyup kapıya dayadı ve arkamdan daha sert bir şekilde bastırdı. Dudakları boynumdaydı. "Geçmişi siktir et," diye nefes aldı. "Onu özlediğini duymak istiyorum."

BÖLÜM 9

MADOC

Cevap vermeye fırsat bulamadan eğilip boynunu ağzıma aldım. "Madoc," diye inledi ve dizlerinin bağı çözüldü.

Bir kolumu beline doladım, dudaklarım hâlâ boynunu yalayıp yutuyordu ve onu arabaya çarptım.

Lanet olsun ona.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Boynunu emerken parmaklarımı saçlarının altından geçirdim, sonra lobunu yakaladım ve başını bana doğru çevirmeden önce çene çizgisini öptüm ve ağzını ağzıma aldım. Tatlı sıcaklığı kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı. Aletim sarsıldı ve Fallon güzel kıçını bana doğru ittiğinde neredeyse inleyecektim.

"Kahretsin Fallon," diye soludum, sırılsıklam olmuş atletini başından çekip yere fırlattım.

Başını omzuma yasladı, nefes alıp verirken göğsü hızla inip kalkıyordu. Çaresiz gözleri kapanmadan önce bana yalvarıyordu. Vücudu ağrıyordu. Tıpkı benimki gibi.

Bir elimi hafifçe boynunun ön tarafına doladım ve sahiplenici bir eli karnında gezdirdim.

"Senin içinde olmak istiyorum." Boynunu dürterek çenesini gözlerime doğru kaldırdım. "Ama bir daha yalan söylemesen iyi edersin."

Yüzü ıslaktı ve kirpiklerindeki yağmuru göz kırparak uzaklaştırdı, o kadar çaresiz görünüyordu ki onu parçalara ayırmak istedim. Bütün gece boyunca. Onu öpmekle yetindim, dilimin ucunu onunkine değdirdim ve ağzımın içine çektim.

Tanrım, tadı çok güzeldi.

Aşağı uzandım ve şortunun içine daldım, onu avucumun içine aldım. "Oh, Tanrım," diye inledi.

Orta parmağımla başparmağımın arasındaki ıslak sıcaklığı ovuşturdum, patlamaya hazırdım.

Kıvranıyor, inlerken sırtını göğsümde aşağı yukarı gezdiriyordu. İki parmağımla klitorisini ovuşturdum ve sikimi kıçına bastırdım.

Yağmurla kaplı vücudu farların ışığıyla parlıyordu ve bacaklarının arasındaki nabzı parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Muhtaç ve hazırdı.

Sütyenini çözerek omuzlarından çektim ve şortunun düğmelerini arkadan açtım. Onları ve külotunu bacaklarından aşağı çekerek, ona bakmak için geri çekildim.

Dengesiz bacakları üzerinde durdu ve arabanın kapısına yaslandı, parmakları hâlâ camın üzerindeydi.

Su damlacıkları uzun, ince sırtından aşağı, yuvarlak poposunun üzerinden kalçalarına doğru süzülüyordu. "Arabaya otur, bebeğim." Vücudum çığlık atıyor olsa da sesimi sakin tuttum.

Yapabilirdim

zar zor nefes alıyorum.

Kısa bir süre için yağmurdan kurtulmamız gerektiğini düşündüm ama hava hâlâ sıcaktı ve kimi kandırıyordum ki? Böyle çok güzeldi.

Kolları iki yanına düştü ve çenesini aşağıda tutup gözlerini bana dikerek arkasını döndü. Sağına doğru yürüyerek kaputun üzerine oturdu, ayakları yerden biraz yukarıda sallanıyordu.

Ben de ona doğru yürüdüm, karşısında durdum ama mesafemi korudum.

Göğüsleri hatırladığımdan daha büyüktü ve yavaşlamak istedim. Ona dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu ve her şeyi yeniden keşfetmek istiyordum.

Ama zaman yoktu. Aletim şu anda çelik bir çubuk gibiydi.

"Bacaklarını aç," dedim boğuk bir sesle, dudaklarımda bir gülümseme

belirdi.

Nefesi kesildi ve göğüslerinin heyecanla inip kalkmasını izledim. Ya da gerginlikle. Meydan okumama karşılık verirken çenesi sertleşti. Ellerinin üzerine yaslanarak bacaklarını ardına kadar açtı ve istediğim şeyi ortaya çıkardı.

Lanet olsun bu kıza.

Şortumu çözüp yere düşmesine izin verirken gözlerim kızarmış ve ıslak vücudunda gezindi.

Ucumdaki gümüş parıltısını fark eder etmez gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bacaklarının arasında durarak onu yavaşça kaputun üzerine ittim, arabanın teybinden AWOLNATION'ın "Sail" şarkısının sesine ayak uydurdum. Sonra onu kalçalarından tutarak dudaklarımı ılık, ıslak karnına gömdüm, yumuşak teniyle ziyafet çektim ve sonra göğüs uçlarına doğru ilerleyerek sertçe emdim.

"Ah," diye inledi ve soluk soluğa kaldı ama ben onun kıvranışlarını görmezden geldim.

Diğerini ağzıma aldım, emdim ve ısırdım, sert meme ucunu dişlerimle çektim ve lanet olsun, tadının ne kadar tatlı olduğunu sevdim.

İki yıl önce hiçbir şey bilmiyordum. Elbette Fallon'la takılmak bana biraz bir şeyler öğretmişti ama hâlâ toy ve kendimden emin değildim.

Artık daha fazlasını biliyordum ve ne istediğimi biliyordum. Bunu yapmaktan ve risk almaktan korkmuyordum.

Hızımı arttırdım ve karnını boydan boya öptüm, her santim beni gerçekten istediğim şeye daha da yaklaştırıyordu.

Acele bir hareketle klitorisini dudaklarımın arasına aldım ve bir şeftali gibi emdim. "Aman

Tanrım!" Kıpırdandı, başını geriye attı, kaput onun altında büküldü

hareketler. Gözlerini göremiyordum. Yüzü zevkle kıvrılmıştı.

Dilimi etrafında döndürdüm, birkaç kez sertçe vurdum.

Kendime *ondan nefret* ettiğimi söyledim.

Ona güvenmiyorum.

Bana yine kazık atacak.

Ve ona zevk vermek umurumda değildi.

Bundan zevk alıyor olması umurumda değildi. Sadece ağzıma boşalmasını istiyordum, böylece ona kimin sahip olduğunu bilecekti.

Ama saçlarımı kavradıkça ve altımda çılgına döndükçe, daha çok istediğimi fark ettim.

Adımı söylediğini duymak. Onu sevmesini istediğimi
fark ettim. "Madoc." Sesi titriyordu. "Madoc, şimdi!"
Kafamı kaldırdım ve onun bana baktığını gördüm. Elini yanağımda gezdirdi.
"Şimdi," diye yalvardı. "Lütfen mi?"
Ve beklediğim şey de buydu. Bunu bilmesem de.
Ayağa kalkarak dişlerimi sıktım ve o güzel vücuda baktım. O güzel kız benden nefret ediyordu, ben de ondan nefret ediyordum ama lanet olsun ki nefret etme şeklimizi seviyordum, çünkü çiğ ve gerçekti. Hiç mantıklı değildi ama evet, gerçekti.
Onu arabanın kenarına çekerek, içine girerken gözlerini tuttum. "Ahhh "
Gözlerini sıkarak kapattı ve dişlerini gösterdi.
"Kahretsin, Fallon." Durdum, gözlerimi kapattım ve bu hissin tadını çıkardım.
Sıcacık ve sımsıkı sarılmıştı, sıcaklığı kalçalarıma ve göğsüme yayılıyordu. Yağmur beni serinletmek için çok az şey yaptı.
Benden sonra kaç erkekle birlikte olduğunu bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum ama piercingime alışmasının bir dakika alabileceğini düşündüm. Aletim içindeyken onun üzerinde durup onu izledim ve gözlerinin açılmasını bekledim.
O zaman bana baktı ve elini boynuma dolayarak ikimizi de öpücük için yarı yola kadar getirdi. Dilimle ona masaj yaparken ve ıslak dudaklarını ısırırken, önce yavaşça içinde hareket etmeye başladım, sıcaklığının her santimini hissediyor ve ağzıma bıraktığı her küçük iniltinin tadını çıkarıyordum.
Öpüşmeyi keserek bir elimle göğsünü kavradım ve diğer elimle arabanın kaputuna dayanarak kendimi sabitledim. Sırtımdaki her kas gergindi ve omuzlarım yanıyordu. Hava ciğerlerime hızla girip çıkıyordu ve artık kendimi tutamıyordum. Bacaklarımın arasındaki volkan sıcak ve acildi ve kendimi çok iyi hissediyordum.
Ben ona daha sert girip çıktıkça göğüsleri ileri geri zıplıyordu. Tırnakları göğsüme
batıyordu. "Daha fazla, Madoc. Çok iyi hissettiriyor."
Dik durdum, onu tekrar kaputun kenarına çektim ve dizlerinin arkasını kollarımın üzerine bağladım. "Bana bunu özlediğini söyle."
Gözlerini kırpıştırdı ve yutkundu. "Evet." Başını salladı, fısıltısı titrek çıkıyordu. "Özledim o."
Ben de öyle.
Tekrar içine girdim ve yarın yokmuş gibi ona vurdum.
Sırtını dikleştirdi, göğüsleri çılgına döndü ve uzun uzun inledi. "Evet ... oh, Tanrım!"
Aletimin etrafında sıkılaştı, midesi sığ nefeslerle titriyordu ve gözleri
üzerime boşalırken sıkıca kapandı.
Sikimdeki ateş kalçalarıma yayıldı ve ucuna kadar yandı. Karnının her yerine boşalana kadar nefes nefese ve okşayarak çektim.
Boğazım kurumuştu ve kalbim göğsümde bir delik açmaya çalışıyordu. Başımı göğüslerinin arasına indirdim ve gözlerimi kapattım, göğsünün altımda yükselip alçaldığını hissettim.
Kafamda tutarlı düşünceler oluşmadı. Sadece kelimeler.
Müthiş.
Sıcak.
Lanet
olsun.
Kahretsin
.
Şimdi ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve sessizliği bana onun da aynı şekilde şaşkın olduğunu söylüyordu

benim gibi. Parmaklarını sırılsıklam saçlarımda gezdirmeye başladığında tam üzerinden kalkmak üzereydim.

Donup kaldım, öylece uzandım ve ona izin verdim.

Sonra prezervatif kullanmadığımı fark ederek irkildim.

Lanet olsun. Gerçekten mi, dostum? Torpido gözünde var. Neden bunu hiç düşünmedim ki? Fallon'la gençken bir ya da iki kez kullanmamız dışında hep kullanmıştım.

"Ben ailemize asla böyle şeyler söylemedim." Beni düşüncelerimden koparark konuştu.

Ailelerimiz mi? Şimdi de onları mı gündeme getiriyordu?

"Ne demedim ki?" Çenemi göğsüne dayadım ama başımı kaldırıp ona baktım.

"Sana yalan söylediler." Saçlarımı okşadı ve gökyüzüne baktı. "Yaptığımız şeyden hiç şikâyet etmedim Madoc. Sadece öğrendiler ve beni gönderdiler."

Gözlerimi kıstım, kendimi yukarı ittim ve iki elimi başının iki yanına koydum. "Beni hiç terk etmek istemediğini mi söylüyorsun?"

BÖLÜM 10

FALLON

Ne yapıyordum ben?

Ne halt ediyordum ben?

Ailesi ona yalan söyledi. Ona ayrılmak istediğimi söylediler. Bu onu incitti. Güzel! İşime yaradı. Madoc bunu ve daha fazlasını hak ediyordu ve her ne kadar ailesinin olduğu kadar ölüm listemde olmasa da, yine de listemdeydi.

Ama orgazm sonrası mutluluğumda, onun kalbini korumak istedim. Anısını güvende tutmak istedim. Beni hiç kullanmadığına inanmak istedim.

Ama o yaptı. Beni iyi kullandı ve unuttu.

Şimdi onunla yatmak planımın bir parçasıydı. *Her şey plana uygun gidiyordu,* dedim kendi kendime. Düşündüğümden daha erken ve benim açımdan çok daha ahlaksızca bir davranışla gerçekleşti, ama seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ona karşı koymak tahmin ettiğimden daha zordu.

Madoc ve ben on altı yaşında deliydik. Yaptığımız şeyi yapmak için çok gençtik ama birlikte öğreniyorduk.

Artık bir erkekti ve ikimiz de kendimize daha çok güveniyorduk. Madoc iyiydi. Çok iyiydi. Ondan daha fazlasını istediğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Ya piercingi? Vay anasını.

Gözlerimi kaçırdım ve onu üzerimden iterek doğruldum. "Hayır, Madoc. Gitmek istemedim."

Geri çekildi ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Diz çöküp sırılsıklam olmuş kıyafetlerimi aldım ve sonra arkamı dönüp atletimi karnımı temizlemek için kullandım.

"Nasıl öğrendiler?"

"Ne fark eder ki?" Yumuşak bir sesle söyledim. "Çok gençtik. Yaptığımız şey yanlıştı. Bunu biliyorlardı. Beni göndermeleri en iyisiydi."

İç çamaşırlarımın ve şortlarımın içine girmeye çalıştım ama hâlâ üzerimize yağan yağmurdan dolayı çok üşümüşlerdi. Kollarımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Ama bana yalan söylediler." Orada çırılçıplak duruyordu. "Bunca yıl düşündüm ki-"

"Hayatta kaldık Madoc," diye araya girdim ve sütyenimi giyerken gözlerini kaçırdım. "Ben hayatıma devam ettim, sen de ettin, değil mi?"

- --

O gece bayılmamın milyonlarca yıl alacağını düşünmüştüm ama saniyeler içinde uykuya daldım. Yatakta uzanıp kendimi rahatlatmaya çalıştığımı bile hatırlamıyordum. Uğraştıktan sonra

Madoc, Addie, parti ve ardından "yağmur" derken gözlerimi kapattım ve hemen hemen uyuduğum pozisyonda uyandım.

Ama gözlerimi açar açmaz, düşünce üstüne düşünce, endişe üstüne endişe bombardımanına tutuldum, hepsi kafamın içinde bir fil fırtınası gibi hücum ediyordu.

Bir nefes çektim. *Kahretsin. Madoc'la yattım!*

Sorun değil. Planın bir parçasıydı.

Ama hoşuna gitti. Hayır, bayıldım.

Sorun değil. İki yıldır seks yapmadın. Azmıştın.

Madoc'a ailesinin yalan söylediğini mi söyledin?

Tamam, böyle bir şey söyleyeceğime inanmasını istemedim. Umursamamalıydım. Genel planda hiçbir şeyi bozmayan küçük bir pürüz. *Rahatla*.

Ama babasıyla yüzleşecek! Babası eve gelecek. . . .

Ne olmuş yani? Bay Caruthers'ın eve dönmesini istiyorum. Planım zaten birkaç gün içinde meyvesini verecekti. Her şey planlandığı gibiydi.

Serin bir nefes aldım ve titrek bir nefes verdim.

Peki neden mutlu değildim?

Uzakta geçirdiğim ilk yıl kafam çok karışıktı, olanları anlamlandıramayacak kadar hissizleşmiştim. Ama geçen yıl boyunca tek hayal ettiğim intikamımı almak ve onların incindiğini görmekti. Her birinin. Onların dünyalarının da benimki gibi alt üst olduğunu görmek.

Ama şimdi aklım dün geceye gidip duruyordu.

Madoc'un dudaklarının boynumda nasıl hissettirdiğini. Beni ilk kez görüyormuş gibi vücudumun her santimetresine nasıl baktığını. Sıcak gözleri ve sahiplenici elleri beni ne kadar çok istediğini hissettirmişti.

Şımarık bir velet ve bencil bir pislik olabilirdi ama aklımı başımdan almıştı.

Birinin yatakta iyi olmasının, bunun ötesinde bir şey ifade etmediğini hatırlamam gerekiyordu.

Bu Madoc için bir oyundu ama benim için bir savaştı.

Yuvarlandım ve oturdum, bacaklarımı yatağın kenarından salladım, ama sonra hemen başımı eğdim ve bir nefes verdim.

Lanet olsun.

İçim gerilmişti ve karnımın altındaki kaslar ağrıyordu. Her yerim ağrıyordu.

Ayağa kalkarak titrek bacaklarımın üzerinde odama doğru yürüdüm ve kapıyı araladım. Evin bir yerlerinden elektrik süpürgesinin *vınlamasını* duydum ve Addie'nin uyandığını anladım. Kapımdan çıkıp koridor boyunca koşarak banyoya gittim.

Madoc'un yatak odasında banyo vardı. Benimkinde yoktu. Yeterince
yüksek puan almamıştım. "Sıra sende!" diye bağırdı yüksek bir ses. "Benim
için harika."

Soluma döndüm ve Madoc'un yatak odasının kapısını kapatıp bana doğru koştuğunu
gördüm. Boğazımda bir düğüm oluştu. Ne-

Bir defans oyuncusu gibi üzerime saldırdı, beni belimden yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı.

"Madoc! İndir beni!"

"Şşşt ..." Bizi banyo kapısına doğru itti, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve kıçımı banyo tezgahının üzerine yerleştirdi.

"Madoc-"

Ama önüm kesildi. Dudaklarımı kaptı, güçlü kollarını etrafıma sardı ve ağzıma uyguladığı baskıyla beni neredeyse boğuyordu. O her nefes aldığında ben de aynısını yapıyordum çünkü bir kalp atışı içinde daha fazlası için geri geldi. Dudakları benimkilerin üzerinde hızlı ve acil, muhtaç ve hazır bir şekilde hareket etti. Her iki eli de tişörtümün altından yukarı doğru kalkarak göğüslerimi yoğurdu ve kendime engel olamadım. Ellerim siyah pijama pantolonundan aşağı kaydı, mükemmel pürüzsüzlükteki kıçını kavradı ve onu bacaklarımın arasına çekti.

"Şu anda havalı olmadığım için özür dileyeceğim," diye soludu, gömleğimi başımın üzerinden çekmeye çalışıyordu ama ben onu geri çekmeye devam ettim. "Bir orospu çocuğundan daha azgınım."

"Oh, bu bir sabah olayı mı?" Gömleğimi aşağıda tutmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sabah mı?" Karnıma vurmaya başladı, kollarımı serbest bırakmak için beni gıdıkladı.

Gömlek. "Bütün gece ayaktaydım ve kendime işkence ettim. Dün gece sana kapını kilitlemeni hiç söylememeliydim."

Dün gece beni odama kadar geçirmiş ve kapımı kilitlememi emretmişti. Görünüşe göre, evinde parti yapan herkesi her zaman tanımıyordu ve etrafta bayılan insanların hepsinin kim olduğundan emin değildi. Eve girdiğimde sadece üç ceset görmüştüm ama daha fazlası da olabilirdi.

"Beni tecavüzcülerden korumaya çalışıyordun," dedim kıkırdamamak için dudağımı ısırarak.

"Evet, kurnazca bir hareketti." Bana gülümsedi ve sürekli karnıma vurdu. "Ben de sana ulaşamadım."

İki eliyle yüzümü kavradı ve dilini ağzımın içine kaydırarak beni tekrar yuttu. Tenimde küçük iğneler belirdi ve titredim, bacaklarımın arasında bir fırın gibi ısı birikti. Ben de onun yüzünü tuttum ve onu öptüm.

Bu fırsatı değerlendirerek, tamamen kurulmuş bir masanın altından masa örtüsünü çıkaran bir sihirbaz gibi, bir hamlede tişörtü başımın üzerinden çekti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Madoc, hayır," diye acınası bir şekilde emrettim. "Dün geceden beri ağrım var."

Kaşlarını birbirine sıkıştırdı ve dudağını büktü. "Acı mı? Benden mi? Bu. Bu. Harika."

Aptal. Bunu ona söylememeliydim. Şimdi kendini erkek gibi hissediyordu.

"Peki, o zaman ..." İçini çekti ve beni tezgahtan aşağı çekti. "Güvendesin. Şimdilik."

Her neyse. Yavaşça ve sertçe göz kırptım. *Kontrol bende. Kontrol bende. Kontrol bende.*

Her şey yanlış yönde ilerliyordu. Beni gülümsetti. Bana unutturdu. Yavaşlamamız gerekiyordu.

Durmak zorundayız.

Çenemi yukarı kaldırdı ve ağzı benimkinin üzerine indi. Beni öpmesine izin verdim, karşılık vermek için çaba sarf etmedim ama yine de onun zengin, temiz kokusunu içime çekmekten kendimi alamadım. Kahretsin, onun kokusunu çok seviyordum.

Arkasına yaslandı, bana sırıtarak baktı. "Geri dönmene sevindim Fallon." Ve sonra istediği her şey avucunun içindeymiş gibi çıkıp gitti.

Lanet olsun

ona. Lanet

olsun ona!

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattım ve sadece babamın liman işçilerinin ağzından duyduğum bir sürü kelimeyi fısıldayarak söyledim. Kafamı toparlamaya çalıştığım için yarım saat daha banyodan çıkmadım.

Madoc'un hayatında her şey çok kolaydı. Eğlenceye geri dönmeyi çok basitleştirdi. Onun

rahat gülümsemesi, her şeyi umursamazlığı ve sadece ... *kendisi* olması!

Bu dünyada sorunlar vardı. Ailelerde sorunlar. Benim ve onun ailesindeki sorunlar. Geçmişimiz bir sorundu. Neden her zaman dünyayı umursamıyormuş gibi görünüyordu?

Dün gece birbirimizi aşağılayıp üzdükten sonra ateşli ve öfkeli bir seks yapmıştık. Görünüşe göre bizi oraya neyin getirdiği umurunda değildi, sadece ödülünü almıştı.

Kahretsin. Başımı kaşıdım ve boy aynamın önünde dururken gözlerimi kapattım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Düşünme zamanı.

Güzel bir yürüyüş. İyi bir koşu, belki.

Ama Madoc bir kasırga gibiydi. Neredeyse unutuyordum.

Kısa beyaz bir şort ve Hurley tişörtü giydikten sonra, bana kıçımı kaldırıp odama dönmemi ve üstümü değiştirmemi söylemişti. Onu tersledikten ve kendime mısır gevreği koyduktan sonra arkadaşlarıyla göle gideceğimizi ve mayo giymem gerektiğini açıklamıştı. Ona siktir olup gitmesini, benim adıma karar veremeyeceğini söylediğimde, yemek yediğim tezgâha doğru yürüdü ve elini şortumun arkasına soktu, gülümsemeye ve Addie'yle konuşmaya devam etti.

Kalbimin her atışını kaçırarak ve alnımdan terler boşanarak, evet diyene kadar beni taciz etmekten vazgeçmeyeceğini fark ettim.

Her neyse, Tate orada olacaktı, bu yüzden bunu bir artı olarak gördüm. Ayrıca herkesin içinde olacaktık, bu yüzden bir şey denemeyeceğine güvenebilirdim.

Ya da ben öyle sanıyordum.

- --

"Neredeyiz biz?" Küçük, tuğla, tek katlı bir evin önüne yanaştığında sordum. Aşırı büyümüş çimenlerin ve çirkin zincir bağlantı çitlerinin olduğu yıkık dökük bir mahallede oturuyordu. Evin kendisi iyi durumda görünse de -sundurma düzenli, pencereler temizdi- tuğlalar yaşlılıktan matlaşmıştı ve kapısı kalitesizdi.

"Hadi gel." Sorumu duymazdan geldi ve GTO'sundan indi.

Onu takip ederek kapıyı kapattım ve bir adım arkasından beton döşemeli yürüyüş yoluna çıktım.

"Madoc. Madoc!"

Yedi yaşlarında bir çocuk koşarak Madoc'a doğru gelip bedenine çarpınca başımı salladım ve iri gözlerle ona baktım. Madoc onu kucakladı.

Göğsümü bir gerginlik kapladı ve nefesimi içime çektim.

Sarı saçlar, mavi gözler ve uzun bacaklar. Çocuk tıpkı ona benziyordu.

Hayır. Başımı salladım. Bu çok saçma. Bu çocuk doğduğunda Madoc on yaşında falan olmalıydı.

Çocuk gülümseyerek, "Annem iyi olmazsam seninle gelemeyeceğimi söyledi ama ben iyiydim," diye bağırdı.

Madoc arkasına yaslandı ve ona tiksintiyle baktı. "İyi mi?" diye tekrarladı. "Ah dostum, böyle söyleme. İyi olmak ne gibi bir şey?"

Hem Madoc hem de çocuk aynı anda parmaklarını ağızlarına soktular ve sahte bir şekilde öğürdüler. Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi ve elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Hayır. Madoc'un çocuklarla arası iyi değildi. Buna inanmayı reddettim.

"Aynen öyle." Çocuğun sırtını sıvazladı ve bana döndü. "Fallon, bu benim yavrum."

Başımı eğdim ve ona inanamayarak baktım, hala ikisinin de parmaklarını boğazlarına soktukları görüntüyü kafamdan atmaya çalışıyordum.

"Hayır, gerçek spawn'ım değil." Aklımın nereye gittiğini biliyordu. "Ama potansiyeli var, değil mi?"

Ellerimi kalçalarıma koydum ve çocuğun iyiliği için ses tonumu hoş tuttum. "Madoc, neler oluyor?"

Konuşmak için ağzını açtı ama küçük bir sırt çantası taşıyan bir kadın paravan kapıdan çıktı.

"Madoc," diye selamladı.

"Merhaba." "Merhaba Grace."

Grace genç görünüyordu, kesinlikle otuz yaşının altındaydı ve uzun kahverengi saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı. Önlük giyiyordu, bu yüzden hemşire olduğunu tahmin ettim ... ve görünüşe bakılırsa muhtemelen bekâr bir ebeveyndi.

"İşte yüzdükten sonra giymesi için bir kıyafet." Madoc'a sırt çantasını uzattı. "Güneş kremi, atıştırmalık bir şeyler ve biraz da su var. Akşam yemeğine kadar onu eve getirecek misin?"

Madoc başını salladı. "Bir barda durabiliriz ama kesinlikle ondan sonra."

"Harika." Gülümsedi ve sanki onun saçmalıklarına alışkınmış gibi başını salladı. "Çok heyecanlı," diye devam etti. "Herhangi bir sorun yaşarsan ara."

Madoc eğildi ve kolunu çocuğa doladı.

"Ohhhhh, Mooooooom," diye mızmızlandı ikisi de, sanki onun
endişeleri aptalcaymış gibi. Gözlerini devirdi ve elini bana uzattı.

"Merhaba, ben Grace. Ya sen?" İyi anne. Çocuğunun güvende olduğundan emin oluyorsun.

"Merhaba." Elini tuttum. "Ben Fallon. Madoc'un ... üvey kız kardeşiyim," diye kekeledim, Madoc'un homurdanmasını duymamasını umuyordum.

Teknik olarak yalan söylemiyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Hepinize iyi eğlenceler." El salladı ve merdivenlerden yukarı
doğru yürüdü.

Madoc arkasını döndü ve çocukla sadece nasıl anlaştıklarını değil, birbirlerine ne kadar benzediklerini de anlayamadım. İkisi de uzun, siyah kargo şortları ve tişörtler giymişti. Ama Madoc siyah deri parmak arası terlik giyerken, çocuk spor ayakkabı giyiyordu.

"Fallon, bu Lucas." Sonunda beni tanıştırdı. "O benim küçük kardeşim. Programdaki gibi. Ben onun ağabeyiyim."

Nefes verdim. *Tamam, güzel*. Açıkladığına sevindim. Çünkü bu bir süre için garipti. "Vay canına, sana çocuk konusunda güveniyorlar mı?" Sordum, biraz ciddi, biraz değil.

"Ne?" Elini göğsüne koydu, incinmiş görünüyordu. "Çocuklarla aram çok iyidir. Bir gün harika bir baba olacağım. Söyle ona, Lucas."

Lucas bana baktı ve gözünü bile kırpmadı. "Bir kadının tanga giydiğini nasıl anlayacağımı bana o öğretti."

Bir kahkaha patlattım ve elimi ağzıma kapattım.

Arabaya doğru yürürken Madoc çocuğu boynundan tutup çekti. "Sana söyledim, kadınlar düşmandır. Böyle yetenekleri anlamazlar."

BÖLÜM 11

MADOC

"Jared ve Tate de orada olacak mı?" Lucas arka koltuktan seslendi.

"Hey, dostum. Deriyi tekmeleme," diye takıldım, ayaklarını durdurmak için arkama uzandım. koltuğuma gömüldüm. "Ve evet, orada

olacaklar." "Harika."

Orada oturmuş, başlarımızı müziğe göre sallıyorduk ve ben yanımdaki Fallon'a bakmaktan kendimi alamıyordum. O ne düşünüyordu acaba? Lucas'tan hoşlanıyor gibiydi ama onunla tanıştığına gerçekten şaşırmış gibiydi.

Babası olmayan bir çocukla vakit geçirmem çok mu olağandışı bir şeydi? Fallon beni her zaman gösterişçi, bencil ve o gün aklına gelen diğer kelimelerle kınardı ama şimdi anlıyorum ki buna gerçekten inanıyordu.

Orada oturmuş, pencereden dışarı bakıyor ve durumdan tamamen ürkmüştü.

Ya da belki de dün gece yaptıklarımızla gün ışığında yüzleşmekti. Eskiden karanlıkla ilgili bir sorunu vardı. Odasında yalnızken, ışık yokken, sanki yaptığımız şey onun için gerçek değilmiş gibiydi.

Her zaman tam katılım gösterirken, gün ışığında işler değişirdi. Hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Göz teması kurmamaya geri dönerdi. Adımı bile zar zor söylerdi. Nasıl çalıştığını çok çabuk anladım ve ona ayak uydurdum.

Hey, on altı yaşındaydım ve harika bir seks hayatım vardı. Başka zaman ona dokunmama izin vermediği için şikayet etmeyecektim. Sadece o yaşta sahip olduğum şeye sahip olduğum için mutluydum.

Ama şimdi ona dokunmak, nefes alışını dinlemek... dün gece yağmurda yaptığımız her şey hatırladığımdan bile daha güzeldi. Eskiden odamda volta atar, geceleri Addie'nin evi kapatmasını beklerdim, böylece Fallon'un odasına gitmenin güvenli olduğunu bilirdim. Onunlayken mutlu ve canlıydım. Bunu uzun zamandır hissetmemiştim.

Fallon gittiğinde, dağıldım. Tate bir yıllığına Fransa'ya gittiğinde Jared'in yaptığı gibi; onun gibi kontrolümü kaybetmedim ama harekete geçtim.

Annesi bana, Fallon bizi ispiyonladığı için babamla birlikte neler olduğunu öğrendiklerini söylemişti. Patricia, Fallon'un benim yüzümden kendini rahatsız ve baskı altında hissettiğini söyledi. İnşa ettiğim tüm güvenim yerle bir olmuştu.

İyi idare edemedim.

O ve ben aynı evde yaşıyor olabilirdik ama birbirimizi hiç üvey kardeş olarak görmemiştik. Birlikte çok fazla zaman bile geçirmemiştik, bu yüzden yaptığımız şeyin yanlış olduğunu hiç hissetmedim. Her şeyi seviyordum ve daha fazlasını istiyordum. Ama geçtiğimiz iki yıl boyunca nefretim

ona doğru büyüdü.

Her kız onun yanında sönük kalıyordu ve kendimi doğru hissettiğim tek zaman Fallon'la birlikte olduğum zamandı. Ve dün gece bana ailesine hiç yalan söylemediğini söyledi. Onlara hiçbir şey söylemediğini. Aynı anda hem çok sevinmiş hem de çok kızmıştım. Beni istediğini bildiğim için kalbim yine ateş püskürüyordu ama bütün geceyi kaybettiğimiz onca zamanı -bizden aldıklarını- düşünerek geçirmiştim.

Ve olacaktı. Yakında.

Eğer babamla şimdi yüzleşirsem, eve gelir ve Fallon dışarıda kalırdı. Eğer onu daha fazla kalmaya ikna edemezsem, Chicago'ya gidene kadar onunla sadece birkaç gün daha geçirebilirdim. Ondan sonra babamla anlaşırdım.

- --

Jared'ın arabasının hemen yanındaki otoparka park ettik. Lucas'ın sırt çantasını alıp onu ve bagajdan birkaç havluyu Fallon'a verirken ben de soğutucuyu ve piknik battaniyesini aldım.

"Tate, dur!"

Jared'in sesini duyunca başımı bagajdan kaldırdım. "Tate!"

Sinirli kız arkadaşının peşinden koştu.

Harika.

En iyi arkadaşlarımın kavga etmek için neden aradıklarını düşünmeye başlamıştım. Cidden. Ne de olsa her zaman makyajlı seksle bitiyordu.

"Beni rahat bırak. Ciddiyim Jared!" diye omzunun üzerinden bağırdı ve siyah parmak arası terliğini çıkarıp ona fırlattığında şok oldum ve oldukça eğlendim.

Ellerini havaya kaldırdı, kafasından uzaklaştırdı ve dudakları gergin, kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana söyleyecektim," diye bağırdı. "Ama her zamanki gibi aşırı tepki veriyorsun."

"Ugh." Otoparkın ortasında durdu, diğer ayakkabısını çıkardı ve ona doğru fırlattı, neredeyse tüm vücudunu hareketin içine fırlatıyordu.

"Neler oluyor?" Fallon fısıldadı.

İçimi çektim, elimi saçlarımda gezdirdim. "Ön sevişme."

Bagajı kapattım ve arkadaşlarımı yalnız bırakarak sahile doğru yürümeye başladım.

"Yardım edelim mi?" Fallon bazı kayaların üzerinden tökezledi, arkasından baktığımızda Jared ve Tate'in boğuk bağırışlarını hâlâ duyabiliyordu.

"Sandviçin içinde olmak istiyorsan olmaz. On dakika içinde öpüşüyor olacaklar," diye söz verdim.

Ve şu anda onunla yapmak istediğim şey de tam olarak buydu.

Lucas'ı seviyordum ama keşke Fallon'un geri döneceğini bilseydim. Şu anda onunla yalnız kalmayı tercih ederdim. Savaşmak için. Eziyet etmek için. Her neyse.

Kahretsin, onu tekrar soymak anlamına gelse bile lanet bir kavga çıkarırdım. En azından onu sistemimden çıkarana kadar.

Ama bu noktada günün planlarını değiştiremezdim, bu yüzden soğutucuyu yere bıraktım ve küçük kumsala bir battaniye serdim. Ayakkabılarımı çıkarıp Lucas suya doğru koşarken onu gözlerimle takip ettim.

"Bekle, ona bir can yeleği giydirmeyecek misin?" Fallon gömleğini çıkarmak için durduğunda sordu.

Nereden geldiğini çok iyi bildiğim için gülümsedim. Onun gidip kendisine zarar verebilecek şeyler yapmasını izlerken içimde hep bir korku vardı. Göller tehlikeliydi ve ben

Geçen yaz buraya ilk geldiğimizde ona can yeleği giydirmiştim. Evet, ilk seferinde denedim ve bir daha asla denemedim. Bu konuda benimle mücadele etti ve kısa süre sonra ne yaptığını bildiğini anladım.

Gömleğimi çıkardım. "Washington'da yaşarlarken babası Sahil Güvenlik'teymiş ve Lucas'ın yüzme bilmesini sağlamış. Babası öldükten sonra annesi ailesine yakın olmak için ikisini de buraya getirdi ama hayatında çok fazla erkek yok ve antrenman yapma şansı da yok. Yüzmeyi seviyor. Sıcak aylarda onu mümkün olduğunca çok getirmeye çalışıyorum."

Gözleri kısıldı ve suya bakarken düşüncelere dalmış gibiydi. "Hadi," diye dürterek yanından geçtim.

Soğuk suyun içinde ilerlerken, su önce ayaklarımı, sonra baldırlarımı ve uyluklarımı, sonra da karnımı kapladı. Ayaklarımı tekmeleyerek yukarı fırladım ve tekrar baş aşağı serin derinliklere daldım.

Gölden nefret ederdim. Kirli ve çamurlu. Ve soğuk! Altınızda neler olduğunu göremeden yüzüyorsunuz.

Ucubeler. Ben. Dışarı.

Ama bu cehennem gibi sıkıcı kasabada yapılacak tek şeylerden biri bu ve buraya çok fazla içki ve etrafta çok fazla kız varken çok fazla kez geldim. Bunun eğlenceli olduğu zamanlar vardı.

Takılmak, sarhoş olmak - yapacak daha iyi bir şeyiniz olmadığında.

Ama şimdi sadece Lucas için buradaydım ve nedense bugün Fallon'un da gelmesini istemiştim.

Muhtemelen zavallı çocuğun önünde kavga edecektik. Jared ve Tate'in -sürpriz, sürpriz- yine kavga ederek kendi işlerini yapmalarıyla, Fallon pençelerini çıkarırsa tampon bölge olmayacaktı.

Sanırım onu evde bırakmalıydım.

Başımı sudan çıkarıp sahile baktım ve onu mayosuyla gördüm.

Belki de değildir.

Vay anasını. Orospu çocuğu.

Aletim sarsıldı ve anında sertleşti - cidden mi? - soğuk suda bile.

Beyaz bikinisi sadece bir bikiniydi. Bir bikini. Kelimenin olası her tanımında, en kötü haliyle şeytani ve baştan çıkarıcıydı.

Alt parça tüm önemli kısımları kaplıyordu, ancak üst parçada arka yerine önden bağlanan ipler vardı. Tek yapmanız gereken çekmekti. Etrafa uzanmak değil. Körü körüne doğru ipi bulmaya çalışırken eliniz ayağınıza dolaşmıyordu. Hayır. Sadece çekmeniz gerekiyordu ve her şey dökülüyordu.

Saçlarını at kuyruğundan aşağı salıverdi ve birdenbire ellerimi boş hissettim. Sırtıma bir su sıçradı ve irkildim.

"Seni küçük . . . " Ama kendimi tuttum ve Lucas'a karşılık verdim.

"Biraz serinlemeye ihtiyacın varmış gibi görünüyordun." Güldü, kolunu geriye attı ve yüzerek uzaklaştı.

Sakinleşmek mi? Neden bahsettiğini biliyor muydu? *TELEVIZYON. Çocukların bunu öğrendiği yer.*

Lanet olsun.

Fallon hâlâ kumsalda duruyordu, elleri kalçalarındaydı ve suyun kenarında volta atıyordu. Arada bir ayak parmaklarını suya sokuyordu. Ya kendini suya atmaya ya da arkasını dönüp otoparka doğru koşmaya hazır görünüyordu.

Çenemi yukarı kaldırarak, "Çocuğa kadın anatomisi dersi vermeyi bırak ve hemen suya gir," diye bağırdım.

Bakışları bir an için benimkilere kaydı ama soğuk suda bile öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bir dakika daha salındıktan sonra -sırf beni kızdırmak için- göle adım attı ve dalana kadar yüzdü.

Suda oynayıp yüzerken yaklaşık bir saat geçti. Fallon'ın kendini aşması zaman alsa da Lucas çok eğlendi. İlk başta geride durdu, bir salın üzerinde yüzüyor, suya basıyor ve mesafesini koruyordu. Ama sala bindiğimde ve Lucas onu saldan indirdiğinde nihayet gevşemişti.

Birbirleriyle yarıştılar. Onun kazanmasına izin vermedi.

O ve ben birbirimizi smaçladık. Daha çok gülümsemeye başladı.

Jared ve Tate saklamayı beceremedikleri iki gülümsemeyle geri

geldiler. Fallon da benden olabildiğince uzak durdu.

Ki bu iyiydi. Zaten şu anda ondan istediğim hiçbir şey yoktu.

Kimi kandırıyordum ki? Lucas'ı buraya getirdiğim için kafamı bir şamandıraya vurmaya hazırdım ki tek düşündüğüm o kırılgan beyaz ipleri koparmaktı.

"Lucas!" Hırladım. "Git Jared ve Tate'le birlikte battaniyenin üzerine otur. Su iç ve atıştırmalığını ye." "Ah, dostum," diye sızlandı.

Fallon'a doğru ilerlerken onun yüzerek uzaklaştığını görerek gülümsedim. Kollarını şişirilmiş kenarlara dayamış, mor yatar salda oturuyordu. Ayaklarından biri kenardan sarkmış, suyun pürüzsüz yüzeyine dalmıştı.

"Yani." Gözlerimi kısarak ona baktım ve destek için elimi salın üzerine koydum. "Neden evdesin Fallon?"

Ağzının köşesi kıvrıldı, sanki kaçmaya çalışan bir sır varmış gibi görünüyordu. "Burası benim evim değil."

Evde olduğu gerçeği beni o kadar şaşırtmıştı ki, dün geceye kadar bunun nedenini hiç düşünmemiştim. Annesi yurtdışındaydı. İtalya ya da İspanya gibi bir yerde. Babamın parasını Gucci ve jigololara harcıyordu. Ve Fallon'un burada görüştüğü, benim bildiğim hiçbir arkadaşı yoktu. Evde olmayan babamla da neredeyse hiç ilişkisi yoktu, bu yüzden soru sorulmak için yalvarıyordu. "O zaman neden ayrı yaşadığın annenin kocasının evinde, olmak istemediğin bir yerdesin?"

Alaycı gülümsemesi daha da kıvrıldı. "Ve istenmediğim yerde?"

Başımı tekrar suya yasladım ve dün gecenin görüntüleri beynimde dolaşırken gözlerimi kapattım. "Oh, seni istiyorlar," diye alay ettim.

Kıs kıs güldü. "Geçen gece odama girdiğinde kulağa öyle gelmiyordu."

Ağzımı kapattım.

Evet, bu beni susturdu. Geçen gece biraz hıyarlık ettim.

Tamam, kocaman bir pislik.

Saçlarımı geriye doğru taradım ve salın ucuna sıçradım, sarsıntıdan kendini toparlarken ona baktım.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, benim hakkımda yalan söylediğini düşünmüştüm. Kızmaya hakkım vardı Fallon.

Bir daha ne aradın ne de eve geldin. Ne düşünmem gerekiyordu?"

Cevap vermedi. Sadece orada oturdu, güneş gözlüklerinin arkasına saklandı. Gözleri bana hep karanlık ve kayıp görünürdü, sanki bir şey arıyormuş ama bulsa da bilemeyecekmiş gibi.

Sorumu tekrarladım. "Peki neden evdesin?"

Derin bir nefes aldı ve sonunda bana doğru baktı. "Kapanış," dedi. "Ben ayrıldım

Buraya gerçekten veda etmeden. Chicago'daki yeni hayatıma başlamadan önce buna ihtiyacım vardı."

Kapanış. Benim de ihtiyacım olan bu muydu?

"Seni tiyatro odasında buldular, değil mi?" Ona sordum.

Yarım ağızla gülümsedi. "Tişörtünü giyiyordun ve kot pantolonunu yerde bırakmıştın," diye bitirdi, gözlerini beklentiyle bana dikerek.

"Uyuyordun," diye açıkladım. "Seni uyandırmak istemedim."

Gözleri hâlâ daha fazlasını bekliyordu.

"Üstünü mü örttüm?" Bir sıçan gibi boğulmayı teklif ettim.

O kadarını anlamıştım. İlk birlikteliğimizden sonra, kendimizi birkaç günde bir sevişirken bulmuştuk ve sonra çok hızlı bir şekilde yaklaşık bir hafta boyunca her gece olmaya başlamıştı. Fallon biz birlikteyken asla odasından çıkmak istemiyordu. Kendi alanında, karanlıkta ve bu sınırların dışında bu konu hakkında konuşmadık. Bunlar birlikte geçirdiğimiz ilk birkaç zamandan sonra belirlediğim sözsüz kurallardı.

Ama kendi yöntemlerim vardı. Sonunda onu yatak odasından çıkmaya ve alt kattaki sinema odasına inmeye zorlayabildim. Bir film izledik ama izleyeceğimizi bildiğim gibi birbirimize girdik.

Tişörtümü giydi ve sonra uyuyakaldı.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, yakalanmayacağımızı düşünmekle aptallık etmişiz. Eğer onu bulamamış olsalardı, Addie ya da birileri sürekli yorgun olduğumuzu er ya da geç fark ederdi. Gecelerimizin yarısını birlikte geçirdiğimiz için çok az uyuyorduk.

Fallon'un alçak sesi neredeyse üzgün ve fazla bağışlayıcı görünüyordu. "Bitti artık.

Geçmişte kaldı Madoc." Gözlerimi kapatıp ona baktım. "Bitmedi ve bunu sen de biliyorsun."

"Dün gece bir şanstı. Kızgındık."

O kıpırdayamadan elimi uzatarak ayak bileğinden tuttum ve onu da kendimle birlikte suya çektim.

"Madoc!" diye bağırdı tamamen suya batmadan önce. Kollarını çırptı ve suyun yüzeyinden yukarı doğru fırladı. "Tam bir pislik," diye öksürdü.

Salı önümüze çekerek bizi kumsalın görüntüsünden korudum.

"Şans eseri, ha?" Ona doğru eğildim ve fısıldadım.

Sala tutunmuştu ve güneşin suya vurmasından dolayı yüzünde ve saçlarında altın rengi lekeler dans ediyordu. Bana bakmasını bekledim. Ya da uzaklaşmasını. Ya da sadece nefes almasını.

Ama yapmadı. Göğsüme baktı, bekledi. Ne için, bilmiyordum.

Uzanarak elimin tersini karnında gezdirdim ve sonra belinden tutarak onu kendime doğru çektim.

Ama ani bir nefes alarak kendini geri çekti. "Senin ...

küçük kardeşin orada."

"Peki ya olmasaydı?" Başımı yana eğdim ve ona doğru nefes aldım.

Sonunda başını kaldırdı, gözleri çeliğe dönmüştü. Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Bu gece kapını kilitle, Fallon."

Ve kıyıya doğru yüzdüm, güneşin ısıtmadığı soğuk suya daldım. Yedi yaşındaki bir çocuğa erkek anatomisi dersi vermeye de gerek yoktu.

BÖLÜM 12

FALLON

Yeter artık. Beni bu kadar etkilemeye devam etmesine izin veremezdim. Doğru, Madoc büyümüştü. Aması yoktu. Zeki, eğlenceli ve her zamankinden daha yakışıklıydı. O Arkadaşlarını önemsiyor gibiydi ve bir gün iyi bir koca ve baba bile olabilirdi.

Ben onun için doğru kız değildim, o da kesinlikle benim için değildi. Beni bir kez elde etmiş ve unutmuştu. Artık bu evden kendi özgür irademle, başım dik bir şekilde ayrılmak istiyordum. Kafesteki bir fare, annemin onayına göre giydirilmiş bir elbise ya da Madoc'un canı istediğinde oynayacağı bir oyuncak olmayacaktım. Asla onun gibi olmak ve onun hayatına son vermek istemezdim. Jason Caruthers karısını sürekli aldatırdı. Gerçi annem de aldatırdı. Bunu hazırlıklarım sayesinde öğrenmiştim - zaten bundan şüphem de yoktu.

Evlilikleri boş ve yüzeyseldi ve Madoc doğuştan gelen bir hak duygusuyla büyümüştü. İstediği şeyi, istediği zaman yapabileceğini biliyordu ve eğer bir kız bundan hoşlanmazsa, onun yerine bir başkası gelecekti.

Ben olsam sayılardan biri olmazdım.

Sudan çıktım, hava ıslak tenime çarptıkça titriyordum. Tate ellerinin üzerinde arkasına yaslanmıştı, bacakları bükülmüştü ve bikinisi benimkinden biraz daha mütevazıydı. Burada bir çocuğun olacağını bilseydim tek parça bir şey giyerdim. Jared onun yanında sırt üstü uzanmış, bir elini kalçasına koymuş ve gözlerini kapatmıştı. Lucas bir elma ve fıstık ezmeli sandviç krakeri yiyordu.

"Ee, şimdi ne var?" Madoc bir havlu kapıp bana fırlatırken Jared ve Tate'e sordu. Yüzüme çarpmasını engellemek için tam zamanında uzandım.

Jared "İşte başlıyoruz" der gibi iç geçirdi. "Ondan benim yanıma taşınmasını istedim," diye itiraf etti ve kaşlarım havaya kalktı.

Madoc homurdandı. "Ve sana ayakkabı mı fırlattı? Bana bir evlilik gibi geldi."

Tate keskin ve azarlayıcı bir ses tonuyla "Chicago'da," diye açıkladı. "Chicago'da yanına taşınmamı istedi. Ona babamın yanında daha fazla olmak istediğimi, bu yüzden Columbia yerine Northwestern'e gideceğimi söyledim. O da bana zaten New York'a gitmek istemediğini ve Jax'e yakın olmak için bu bölgede kalmak istediğini söyledi."

Madoc soğutucudan su almakla meşguldü. "Yani bu iyi bir şey. Bu bir kazan-kazan. Sorun nedir?"

"Sorun şu ki," diye ekledim Tate'in yerine ve Madoc'a döndüm, "onunla iletişim kurmuyordu. Zaten onu dahil etmediği kendi planları vardı."

"O da öyle," diye karşılık verdi.

"Ama sesi New York'a gitmeyi hiç istememiş gibi geliyor." Sesim daha da yükseldi ve

Tate ve Jared'in gözlerini üzerimde hissettim. "Şimdi ona baskı yaptığını ya da yapmak istemediği bir şeyi yaptırdığını düşünüyor."

Madoc gözlerini devirdi. "Kulaklarını kapat, Lucas."

Lucas itaat etti ve Madoc çemberin etrafına bakarak herkesin gözleriyle tanıştı.

"Bak, üzgünüm Tate ama Jared Trent'in New York'a taşınacağını düşündüysen gökkuşağı kırpıntılı kek diyarında yaşıyorsun demektir. Orada insanlar araba kullanmaz. Bacaklarını nasıl uzatacak? Orada bir arabayı park etmenin ne kadara mal olacağını biliyor musun?"

Jared'in gözleri hâlâ kapalıydı ama göğsü, kendine saklayacak kadar akıllı olduğu sessiz kahkahalarla titriyordu.

Tate'in ağzı bir karış açık kaldı, ama bu "vay canına, gerçekten mantıklı" türünden bir şey değildi. Daha çok "ne göt herifsin, onu tekmeleyeceğim" der gibiydi. Kesin olarak söyleyemem ama Madoc muhtemelen güneş gözlüklerinin arkasındaki ateşin sıcaklığını hissetti.

Elimi kaldırdım. "Yani arabasının ondan daha önemli olduğunu mu söylüyorsun?" Madoc'a bağırdım.

Bir iç çekti ve arkamdan yürüdü, arkamda durdu ve eliyle ağzımı kapattı.

Jared ve Tate'le konuşurken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Demek ikiniz de Chicago'da olacaksınız. Ben de Notre Dame'a sadece bir buçuk saat uzaklıkta olacağım. Kazan-kazan."

- --

Saat dört civarında Jared ve Tate, babasına üniversite planlarındaki değişiklik haberini vermek için ayrıldılar ve Madoc ile ben Lucas'ı akşam yemeği için eve götürdük.

Madoc, evimize giden sessiz yolların kıvrımlarını ve dönüşlerini sürdü ve ikimiz de sessizliği bozmadık. Aramızdaki gerilim ıslak çamurdan daha yoğundu ve aklından ne geçtiğini bilmiyordum. Genelde çok geveze biriydi. Şimdi ise yola dalıp siyah otoyolda hızla ilerlerken neredeyse soğukkanlı görünüyordu. Her iki tarafta da ağaçlar görünüyordu ve bana bir mağaradaymışız gibi hissettiriyordu.

"Fallon," diye başladı ve ben ona baktım. "Artık on altı yaşında değiliz."

Ona baktım, bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

"Biliyorum."

Vitesi aşağı doğru çekerek bizi altıncı vitese geçirdi. Pencereden ve ön camdan dışarı bakıp gözlerime bakmadığı için çok rahatsız görünüyordu. "Bence büyürsek daha iyi anlaşabiliriz. İstersen yaz boyunca kalabilirsin."

Ne dedi? Ciddi miydi? Espri gelmeyince bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim.

Kalmamı *istemiyor*, diye düşündüm kendi kendime. Ya da belki de istiyordu.

"Evet, Pussy-on-the-Premises, değil mi?" Muhtemelen neden kalmamı istediğini anladığımda midemdeki kıpırtıların hafiflediğini hissettim.

Başını iki yana salladı. "Öyle demek istemedim."

Evet, doğru. Yoksa neden beni etrafında istesin ki? Aramızdaki iletişimsizliği gidermiş olabiliriz ama beni hâlâ hasarlı mal olarak görüyordu. Yeterince iyi değildim, tıpkı annemin dediği gibi.

Ondan da pek hoşlanmıyordum. Gerçekten kalmamı istese bile.

Bütün yaz onun şirketinde mi acı çektin?

"Eğer am isteseydim, alabilirdim, Fallon." Beni başından savdı. "Ama ne diyebilirim ki? Sanırım senin etrafımda olman hoşuma gidiyor. Senin de benden hoşlandığını biliyorum. Her ne kadar saklamaya çalışsan da, seni hâlâ tahrik ediyorum. O yüzden benden hoşlanmıyormuş gibi davranmayı bırak."

Vizöründeki uzaktan kumandanın düğmesine basıp topluluğunun kapısını açarken dişlerimi birbirine geçirdim.

Ciddi miydi? İki insanın yatak odasında eğlenmesinin bir şey ifade etmediğini anlamıyor muydu? İnsanlar bara gider, birbirlerini bir saat tanır ve birlikte eve giderler! Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yoktur.

"Gerçekten neyi sevmiyorum biliyor musun?" Evin önüne park ettiği GTO'sundan inerken oflayıp pufladım. "Arabandan nefret ediyorum! Çok alçakta duruyor, çok fazla kör noktası var ve bir Chevy Cavalier'e benziyor ki sana bu metal israfının yarısı kadar paraya mal olurdu!"

Arkamdan gülüşünü duyarak eve doğru koştum. "Dün gece adımı haykırırken hoşuna gitmiş gibiydi!"

- --

Kimi kandırıyordum ki? Onu istemediğime kendimi ikna etmektense kıçıma bir ağaç dalı sokmaya çalışsam daha başarılı olurdum. Ama kimin umurunda, değil mi? Evet, onu istiyorum. Elbette. Kim istemez ki? Bundan zevk alabilirim. *Sadece bir kez daha.* Sadece kontrolün bende olması gerekiyor, hepsi bu.

Duşa girmem, yıkanmam ve tekrar çıkmam iki dakikadan az sürdü. Ellerim biraz titriyordu ve çok fazla göz kırpıyordum - düşünmemeye çalıştığımda yaptığım bir şey. Siyah dantel külot ve uçuk pembe vintage saten sütyen giydim. Aslında sadece göğüslerimi örtmesi anlamında bir sütyendi ama destek yoktu. Göğüs bölgesinin hemen altından kesilmiş bir slip gibi boldu.

Madoc buna bayılacaktı. Sadece seksi değil, aynı zamanda kullanıcı dostu bir iç çamaşırıydı. Ellerini istediği yere götürmek için çıkarmasına gerek yoktu.

Saçlarımı at kuyruğundan çıkarıp kabarttım, biraz karışık bıraktım -Madoc böyle olmasını seviyor gibiydi- ve dudaklarıma biraz rimel ve renk sürdüm. Kapıya yönelmeden önce komodinin üzerinden siyah çerçeveli gözlüğümü kaptım. Madoc'un odasına doğru birkaç adımlık koridoru koşarak geçerken koridor karanlıktı. İçeri girdiğimde duşunun suyunun aktığını duydum ve yatağına doğru ilerlerken gülümsedim.

Güzel. O çıkmadan önce burada olmak istedim. Bir kez olsun *ona* sürpriz yapmak istedim.

Gülümsememin kaçmasını engellemek için dişlerimi sıkarak ucuna oturdum. Sıcaklık damarlarımda hızla ilerledi ve iki avucumu da kalçalarımın yanındaki yatağa koyarken ayak parmaklarım bej halıya kıvrıldı.

Bunu nasıl yapmalıyım? Bacaklarımı birkaç farklı şekilde büktüm, bir sürü farklı poz denedim ama her şey doğal gelmiyordu. Bacaklar açık, açık değil. Ellerimin üzerine yaslandım, yan yattım. Hepsi aptalcaydı. Madoc gülecekti.

Tamam, belki değil, ama yine de . . .

Bu geceki her şey benim yolumdu, kendime hatırlattım. Bana hükmetmesine izin vermek istemedim.

Ayaklarımı yere düz basmaya, bacaklarımı birleştirmeye ve ellerimi kucağımda birleştirmeye karar verdim. Su kapandı ve kalp atışlarımı daha sakin bir tempoya zorlamaya çalıştım.

Madoc belinde siyah havluyla dışarı çıktı ve hemen benimle göz göze geldi. Gözleri yuvarlaklaştı ve ağzı kapandı. Çok gergin ve biraz da kızgın görünüyordu.

Bir an için korktum, alanımı defalarca işgal etmesine rağmen onun peşinden buraya gelerek haddimi aştığımdan korktum ama sonra aşağıya baktım. Havlusunun altındaki şişkinlik büyüyordu. Parmaklarımı yumrukladım ve gurur duymamaya çalıştım ama bu imkânsızdı.

Kendime olan güvenim beni bir çift altı inçlik topuklu ayakkabı gibi yükseltti.

"Sen delisin," diye alay ettim, ellerimin üzerine yaslanarak. "Oyunu değiştirdim."

Bana yaklaştı, adımları bir yırtıcı hayvanı andırıyordu. "Kızgın değilim, gerçekten. Sadece şaşırdım." "Ama bu yatakta başka kızlarla da yattın, değil mi?" diye sordum. "Neden ben değil?"

Soruyu sorduğum ana kadar bunu gerçekten düşünmemiştim ama doğruydu. Madoc bu yatakta, bu odada başka kızlarla da yatmıştı. Muhtemelen.

Ama ben asla.

"İstediğin bu mu?" Sesi, boğucu ve seksi, benimle oynadı. Ama bocaladım.

Bunu istiyor muydum?

"Bu yataktaki kızları sevmedin," diye tahmin ettim. "Onları becerdin."

İçeri girdiler ve sonra dışarı çıktılar, sadece bir başkasıyla değiştirildiler.

Kendimi bir tepeye çıkarabilirdim ama hala dağın eteğinde olduğumu fark edebilirdim. Kullanılmak, unutulmak ve isimsiz kalmak istemiyordum.

O haklıydı. *Ne yapıyorum ben böyle?* Gözleri dışında her yere baktım, cevapların nerede olduğundan ve hatta artık sorularımın ne olduğundan emin değildim.

Madoc ve ben bu gece sevişebiliriz. Kovulmak yerine buradan çıkıp gidebilirdim... ama Madoc gerçekten ne kaybetmiş olurdu?

Hiçbir şey. Onunla seks yapmak ve sonra onu elinden almak onu hiç incitmedi.

Gözlerimi uzun uzun kırpıştırdım ve sonunda ne kadar aptal olduğumu anladım. Gözlerim yaşararak ayağa kalktım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "Hayır, sanırım artık bunu istemiyorum," diye fısıldadım ve onun yanından geçerek kapıdan çıktım.

"Fallon?" Seslendiğini duydum, sesini şaşkınlık kaplamıştı ama ben gitmiştim.

Karanlık koridorda koşarak kendi odama daldım, kapımı çarparak kapattım ve kilitledim. Kapıya yaslandım, zor nefes alıyordum ve gözyaşlarımın akmaması için gözlerimi kapatıyordum.

Yıllardır ağlamamıştım. Her zaman durdurabildim, yutabildim.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime. *Sadece yap. Başka aptalca bir şey yapmadan önce.*

Telefonum yatağımın başucunda duruyordu ve son mesajımı açtım.

> Hazır olduğunuzda gönderirsiniz.

Bu mesaj ben geleli üç gün olmuştu. Zayıf parmaklarım cevabımı tuşladı. "Fallon?" Madoc kapıyı çaldı ve ben de yazmayı bıraktım.

Kapalı kapıya doğru konuşarak, "Beni yalnız bırak," diye emrettim. "Hayır."

Affedersiniz? Ona cevap vermek için sesimi yükselttim. "Seni dışarıda tutmak için kapıyı kilitlememi söyledin, sik kafalı. Ben de öyle yapıyorum."

"Bu cümleyi on altı yaşındayken ve kollarım kürdan yerine kullanılırken bulmuştum!" Boğuk sesi daha da yükseldi. "Artık kaslarım var," diye devam etti, "ve bu kapı yakacak odun olacak.

Açmazsan beş saniye!"

Koşarak gidip kapıyı açtım. "Sakın buna cüret etme!"

"Senin derdin ne?" Beni iterek odaya girdi ve arkasını dönüp bana baktı. "Eğlenceli bir gün geçirdik. Jakuziyle başlayacak daha da iyi bir gece planlamıştım."

Tabii ki yaptı.

Kapıyı arkasından çarparak kapattım, başımı salladım ve acı bir kahkaha attım. "Sana beni rahat bırakmanı söyledim. Neden bunu yapamıyorsun?" Ses tonum değişmedi ama yanından geçerken kollarımdaki ve bacaklarımdaki kaslar kaskatı kesilmişti.

Dirseğime asılarak bizi yüz yüze getirdi.

"Odama böyle giyinerek geldin." Vücudumda aşağı yukarı hareketler yaptı. "Sonra da kaçıp gidiyorsun, aklından neler geçtiğini merak etmememi mi bekliyorsun?"

"Ne fark eder ki? Senin umurunda değil. En azından kendinden başka kimseyi."

Kolumu çektim ve yatağın kenarına doğru yürüdüm, aramıza daha güvenli bir mesafe koydum.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlenmişti, sanki ne demek istediğimi anlamamış gibiydi. Neden anlasın ki? Önceden tam tersini yapmıştım, beni baştan çıkarmasına izin vermiştim ve sonra oyunu değiştirip yapabileceğimi kanıtlamak için onu baştan çıkarmaya çalışmıştım. Ve şimdi de onu kendimden uzaklaştırıyordum. Kafası karışmıştı ve karışmalıydı da. Kesinlikle öyleydim. Buraya döndüğümde ne olmasını istediğimi tam olarak bildiğimi sanıyordum.

"Bu da nereden çıktı şimdi? Bu yatağımdaki diğer kızlarla ilgili bir soru mu?" diye sordu bana doğru yaklaşarak.

Küçük, sessiz bir iç çekiş benden ve onunla birlikte planımdan kaçtı. "Önemli değil."

"Sana diğer erkekleri de sorabilirdim ama sormuyorum." Yüz ifadesi öfkeliydi. "Nedenini bilmek ister misin? Çünkü umurumda olurdu. Yatağımda kaç kız olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun? Kaç kızla yattığımı?"

Umursar mıydı?

"Hayır, bilmek istemiyorum. Bir ilişkimiz yok," diye karşılık verdim.

Madoc hareketsiz duruyordu, yüzü biraz sertleşmiş ve çenesi biraz kalkmıştı ama bunun dışında vücudu taş gibiydi. Kızgın mı, kırgın mı, kafası karışık mı, yoksa sinirli mi olduğunu bilmiyordum. Ama düşündüğünü biliyordum. Siyah pijama pantolonu kalçalarından aşağı sarkan iri cüssesinin yatak odama doğru yürüyüşünü, geniş gri minderli sandalyemi alışını ve onu taşıyarak boy aynamın önüne oturuşunu izledim.

"Buraya gel," diye emretti ve ben olduğum yerde kalarak ayak parmaklarımı kıvırdım. Kımıldamadığımda sesini yumuşattı.

"Lütfen?" diye sordu.

Sandalyeye oturdu ve aynadan bana bakarak bekledi.

Arkasına yaslandı, kambur duruyordu, bacaklarını bir karış kadar açmıştı. Göğsü zar zor aydınlanan odada pürüzsüz bir şekilde parlıyordu ve dudaklarımı yalamak zorunda kaldım çünkü aniden çok susamıştım.

Bu çok saçma! Ellerimi kalçalarıma koydum, başka tarafa bakmaya çalıştım ama her seferinde bakışlarına geri döndüm.

Tamam, siktir et.

Ellerimi bıraktım ve sıkılmış görünmeye çalışarak yavaşça ona doğru yürüdüm. Madoc bileğimden tuttu ve beni sandalyenin ön tarafına götürerek kucağına çekti.

"Hey!" diye karşı çıktım, tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama elleri belimi tuttu. "Güven bana."

Öfkelendim, ama sadece bunun nereye gittiğini görmek için durdum.

"Ne istiyorsun?" Hırladım, kıçımı vücudunda gezdirdim, çünkü kalçasına binmek ... evet.

"Bak." Çenesini yukarı kaldırdı. "Aynaya bak. Ne görüyorsun?" "Ne demek istiyorsun?"

Ne oluyor be?

"Gözlerini aç!" diye bağırdı ve vücudumdaki tüm tüyler havaya kalktı.

Kahretsin. Evet, Madoc'un ne zaman kolaydan korkutucuya geçeceğini asla bilemezdiniz, ama her zaman ani olurdu.

Etrafıma uzanarak çenemi aynaya doğru çevirdi ve ben de nefesimi içime çektim. "Ne görüyorsun?!" diye bağırdı.

"Sen ve ben!" Ağzımdan kaçırdım. "Madoc ve Fallon!" Kalbim hızla çarpıyordu.

Aynadan ona baktım. Kucağının bir tarafına oturdum, böylece diğer taraftan görebiliyordu ve birbirimize baktık, göğsüm daha acil bir şekilde yükselip alçalıyordu.

"Benim gördüğüm bu değil," dedi alçak bir sesle. "Bu isimler benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Basit ve boşlar. Seninleyken, para avcısı bir orospuyla İrlandalı bir uyuşturucu baronunun kızını ya da sahtekâr bir avukatla vegan bir Barbie'nin oğlunu görmüyorum."

Neredeyse gülmek istiyordum. Madoc'un dünyaya ironik bir bakışı vardı.

Ama gülümsemiyordu. Kaşlarını çatıyordu. Çok ciddiydi ve tecrübelerime dayanarak onun samimi anlarının çok az olduğunu biliyordum.

Uzandı, bir elini saçlarımın arasına sokarken diğer elini sandalyeye dayadı. "Sahip olabileceğim sürece istediğim her şeyi görüyorum," diye devam etti. "Öyle bir kadın görüyorum ki

Sanki iki yaşındaymış ve az önce şeker yiyemeyeceği söylenmiş gibi kaşlarını çatıyor. Gidip *apadravya* piercingi yaptıran bir adam görüyorum, çünkü bir süreliğine de olsa onun dünyasında yaşamak istiyordu."

Gözlerimi kapattım. *Bunu bana yapma, Madoc.*

"Nakavt edici bir vücuda sahip güzel bir kadın ve onu arzulayarak delirten bir adam görüyorum."

Eli boynuma gitti, bir aşağı bir yukarı okşadı.

"Binlerce gece mutfak tezgahları, duşlar, havuzlar ve onu çığlık atana kadar becereceği kanepeler görüyorum." Sesini fısıltıya indirdi. "Onun gözlerini ve boşalırken nasıl baktıklarını görüyorum."

Meme uçlarım sertleşti ve hava emmeye başlamak zorunda kaldım. Gözlerimi açtığımda kristal gibi parlayan mavi gözlerinin beni izlediğini gördüm.

"Kız gittiğinde deliye dönen ve kızın kendisinden nefret ettiğini düşünerek duvarlardaki her şeyi yırtan adamı görüyorum."

Yüzüm çatladı ve gözlerim yaşardı; boğazımdaki yumru yutkunamayacağım kadar büyümüştü.

"Madoc-"

"Anlıyorum," diye sözümü kesti, elini karnımda ve dantelli üstümde gezdirerek, "dün gece yağmur emdiği ve şu anda ağzında istediği vücut, çünkü bebeğim, ona işkence ediyorsun."

Eğildi, üst kolumu yumuşak, şehvetli öpücüklerle öptü ve sırtıma doğru ilerledi. Saçlarımı omzumun üzerinden savurdu, dudaklarını omurgama gömdü ve ben saçlarımı düşürürken yukarı çıktı.

Başını omzuna yasladı.

"Madoc ..." Nefesim kesildi, karıncalanmalar sırtımdan

aşağı yayıldı. Dudakları... Aman Tanrım, dudakları.

Kalçalarımı ona doğru yuvarlamaya başladığımda elleri sutyenimin altındaydı, yoğuruyor ve sıkıyordu.

"Lanet olsun, şu haline bak." Nefes nefese kalmış sesi cinsel

organımı sıktı. Gözlerimi açtım ve onun gördüklerini gördüm.

İç çamaşırı giymiş genç bir kadın, bir adamın kucağında oturuyor ve adamın elleri gömleğinin üzerindeydi. Gözlerimiz buluştu ve sıcaklık onu dişlerimle parçalamak istememe neden oldu. Onu istiyordum.

Kahretsin, onu istiyordum.

Başımı onunkinin içine sokarak, uzanıp elimi külotumun içine sokarken aynadaki gözlerimi ondan ayırmadım. Beni izlerken gözleri iğne gibi keskinleşmişti. Bacaklarımı ayırdım ve parmaklarımı yavaşça ateşimde aşağı yukarı gezdirdim, onun beni izlemesini seyrettim.

Arkasına yaslandı, bir eliyle sırtımı okşamaya devam ederken bir yandan da beni içine aldı.

Gözlerinin üzerimde olması, bu kadar ilgilenmesi vücuduma hiç beklemediğim şeyler yapıyordu. Madoc her zaman aceleci davranırdı, dün gece ise gaza basmıştı.

Ama şimdi odanın sahibi gibi görünüyordu. Sanki ben onunmuşum ve güneş doğmadan önce bana sahip olmak için acele etmiyormuş gibi görünüyordu.

Ayağa kalkarak ellerimi külotumun kenarlarından aşağı kaydırdım ve bacaklarımdan aşağı kaymasına izin vererek çıkardım. Elleri kolçaklardan sarktığı yerde yumruk oldu ve pantolonunun içinden sertleştiğini gördüm. Vücudunun bana ihtiyacı vardı ve klitorisimdeki nabız zonkluyordu. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Lanet olsun. Madoc'la ilgili her şey yoğundu ve kendimi iyi hissetmemi sağladı.

"I . . ." Ondan nefret etmediğimi söylemek istedim. Onu düşündüğümü. Üzgün olduğumu. Ama kelimeler gelmiyor. "Madoc, ben ..." Nefesimi bıraktım. "Seni burada

istiyorum." Aynaya bakacak şekilde kucağına oturdum. "Seni böyle

istiyorum."

Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi ve sonra bir elini boynumun ön tarafına koyup beni kendisine doğru çekince nefesim kesildi.

Dudaklarımız birleşti, birbirimizin üzerinde hareket etti. Sonra uzandım ve parmaklarımı yumuşak, kısa saçlarına geçirdim, sanki hayatta kalmak için ihtiyacım olan tek şeymiş gibi onu öptüm. Eli karnımdan aşağı kaydı ve ben de iki bacağımı açarak uyluklarının dış tarafına yaslandım.

"Madoc," diye fısıldadım, yalvararak. "Şimdiden yanıyorum."

Elini tuttum ve kalçalarımın arasına götürdüm, parmakları içime girdiğinde nefesimi içime çektim.

Oh, Tanrım, evet.

Parmakları hareket etti, ıslaklığım onu içeri sokup çıkarmasını kolaylaştırdı, ama karnımdaki ateş beni o kadar acıktırmıştı ki eline sürtünmeye başladım.

"Madoc."

"Adımı söylemene bayılıyorum." Başı geriye düştü ve göğsü daha hızlı yükseldi. Ona dokunmadığım halde bundan zevk alıyor gibi görünüyordu. Bana dokunmayı bu kadar çok mu seviyordu?

Kalçalarım elinin içinde sallanıyordu ve iki yıldır ilk kez bir şeyler istiyordum. Bunu istedim. Onu istedim. Her şeyi yeniden istedim.

Ama buna sahip olamayacağımı biliyordum. Bunun bizim için son olduğunu biliyordum.

Bu benimle son sevişmesi olacaktı. Onu son kez öpüşüm.

Beni en son istediği zaman.

Yüzümü ellerimin arasına gömmek ve bunu yapmak zorunda olmadığımı haykırmak istedim. Uzaklaşmak zorunda değildim ama aramızda geçemeyeceğim kadar çok şey vardı.

Bunun yerine ayağa kalktım ve arkamı dönerek kucağına oturdum ve ona doğru baktım.

Parmaklarımı yüzünün kenarında gezdirirken, gözyaşlarımı tutamayacağım korkusuyla sesimi alçalttım. "Seni görmek istiyorum." Boğazım o kadar ağrıyordu ki zar zor fısıldayabildim. "Geldiğinde seni öpmek istiyorum."

Dizlerimin üzerine eğilerek pantolonunu indirmesi için ona yer açtım. Pantolonu tekmelemeden önce prezervatif için cebine uzandım.

Gülümsedi. "Orada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü kendine güvenen bir orospu çocuğusun," diye fısıldadım boğuk bir sesle, hiç de alaycı görünmüyordu.

Aç kollarımı boynuna dolamadan ve onu sertçe öpmeden önce prezervatifi eline tutuşturdum. Dudakları dudaklarımı okşadı ve prezervatifi takmak için arkamda çalıştığında da aramızdaki bağı kaybetmedik. Kalçalarımı sallayarak onun kalın sertliğine sürtündüm, klitorisimdeki nabız gittikçe daha sert atarken yanmanın gittikçe ağırlaştığını hissettim.

"Şimdi Fallon," diye nefes verdi ve başını sandalyeye yasladı. Adımı duyunca tereddüt ettim. Eskiden bana "bebeğim" derdi.

"Adımı tekrar söyle." Aletinin üzerine oturdum ve ikimiz de bu hissin etkisiyle gözlerimizi kapattık.

Dolmuştum.

"Fallon," diye nefes

nefese kaldı.

"Şu anda seni kim öpüyor?" Çenesi boyunca yumuşak öpücükler bıraktım, o inleyene kadar yavaşça emdim ve ısırdım.

"Tanrım," diye

inledi. "İsa değil."

Güldü. "Fallon." Başını kaldırdı ve ben yavaşça boyunu aşağı yukarı hareket ettirirken doğrudan bana baktı.

Yavaşça yukarı çıktım, vücudumun onun üzerinde hareket edişini izlerken gözlerine baktım.

Ve geri çekilip onu içime aldım, göz kapaklarının bu hisle nasıl kapandığına hayret ettim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Hiç üstte olmamıştım ve o böyle çok iyi hissettiriyordu.

Yani, her zaman iyi hissettirirdi ama sandalyedeki açısı onu çok derine soktu.

Rahmimin duvarlarına sürtündüğünü hissedebiliyordum. Bu delici alet bende yavaşlama ve hızlanma isteği uyandırdı ama aynı zamanda hiç durmak istemememe de neden oldu.

"Sana kim biniyor?" Yüzünü tuttum, başparmaklarım yanaklarında ve parmaklarım ensesindeydi.

"Fallon." Ağır çekimde bir mermi gibi ağzından sızdı. Kollarını belime dolayıp ayağa kalkarak bacaklarımı vücuduna doladığında nefesim boğazımda düğümlendi. Orada öylece durup ağzını dudaklarıma değdirirken dudaklarıma hava girip çıkıyordu. "Bu oyunu kazanamazsın Fallon. Yine de oyun tarzını seviyorum."

Beni aynaya yapıştırdı ve bacaklarımı bırakmadan önce ağzını ağzıma soktu. Tanrım, öpücüğü nefesimi kesmişti ama nefes alamamam umurumda değildi.

Ayaklarım yere değer değmez beni döndürdü ve iki göğsümü avuçlayarak ağzını boynuma gömdü.

Onu aynada izledim ve artık ona sahip olmak ya da hükmetmek umurumda değildi.

Onu.

Her ne kadar bunu kontrol etmek istesem de, şu anda kontrolün bende olmadığı açıktı. "Neden beni bu kadar delirtiyorsun Fallon?" diyene kadar. Nefesi hırıltılıydı, elleri ve dudakları sert ve hızlı hareket ediyordu. "Neden sen olmak zorundasın?"

İşte o zaman bana hükmetmeye çalışmadığını anladım. Çaresizdi. Kontrol bendeydi.

"Madoc," diye fısıldadım, başımı çevirdim ve dudaklarımı onun dudaklarında erittim.

Ayrılıp bacaklarımı açtım ve aynaya doğru eğildim. "Lütfen, sana ihtiyacım var." Bacağımın iç kısmında onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Madoc kendini konumlandırdı ve içime doğru kaydı. Derinliğinin verdiği tatlı acıyla dudağımı ısırdım.

"Çok iyi." İçimin geri kalanının onun içimdeki kalın uzunluğunun etrafında parçalandığını hissettiğimde zar zor bir fısıltıydı.

Sonra gözlerini kapadı ve sesi titreyerek başını arkaya yasladı. "Beni mahvedeceksin Fallon."

Senin beni mahvettiğinden daha fazla değil.

BÖLÜM 13

FALLON

Elimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Anne, hayır! Lütfen!"

Göğsüm patlamak üzere. Çığlık atmak ve onu incitmek istiyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor.

sabit akış.

"Bunu yapacaksın Fallon," diye bağırarak beni daha da çekiştiriyor. "Sızlanmayı kes ve sana söyleneni yap!"

Beni girmek istemediğim kapıya doğru çekerken ayaklarım yerde tökezliyor.

"Bunu yapamam! Lütfen, sana yalvarıyorum. Lütfen!"

Durdu ve bana baktı. "Ne olacağını düşünüyorsun Fallon? Seninle evleneceğini mi sanıyorsun? Seninle kalmayacak bile. Eğer bunu yapmazsan, hayatın sona erecek. Uğruna çok çalıştığım her şey bitecek."

Bir yanım bunun umutsuz olduğunu biliyor. Ellerimi karnıma koyuyorum, mide bulantısını hissediyorum.

Altı hafta. Onu göreli altı hafta, hamile kalalı ise sekiz hafta olmuştu. Ya da doktor öyle demişti.

Madoc beni özledi mi? Beni mi düşünüyordu? Keşke geri dönüp ona karşı daha nazik olabilseydim. Okuldan sonra spor salonunda beni öpmeye çalıştığında kendimi geri çekmemeliydim. Onu özlüyorum ve onu özlemekten nefret ediyorum.

Onu sevmek istememiştim.

Başımı salladım. "Bunu yapmayacağım."

Ben gözyaşlarımı silerken kliniğin gölgesi üzerimizde beliriyor. "Neden bu kadar çok istiyorsun?" diye hırlıyor.

Kalbim hâlâ hızlı atıyor ama öfkemi kontrol altında tutuyorum. "Çünkü o benim. Madoc'un ve benim. Onunla konuşmam gerek."

"O çoktan başka birine geçti." Telefonunu çıkarıp bana ekranı gösteriyor. Gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken acıdan kıvranıyorum.

Facebook'ta evindeki bir partinin fotoğraflarını paylaşmıştı. Kolunu bir başkasına dolamıştı. Kızı

m. "Seni gerçekten sevdiğini mi düşünüyordun?" "Onunla konuşmam gerek."

Telefonunu Prada çantasına geri koyuyor ve manikürlü elini yumruk yapıyor. "Telefonu Hiç arkadaşlarına senden bahsetti mi? Onunla hiç çıktın mı Fallon? Bu aşk değildi.

Onu! Seni kullandı, Fallon!"

"Yalan söylüyorsun!" Gergin kaslarımın verdiği acıyla onun alanında ilerliyorum. "O beni seviyor. Sevdiğini biliyorum."

Uzun zamandır ona çok kötü davrandım ama beni istediğini biliyorum. Etrafımdaki diğer kızlara hiç bakmadı. Ve ben onsuz olmaya dayanamıyorum.

Elini havaya kaldırıyor. "Tebrikler ve Her Kadının Bir Aptal Olduğu Ülkeye hoş geldiniz!" diye bağırır. "Hepimiz en az bir kez buraya geldik. 'Bana gülümsedi. Beni gerçekten seviyor. Benim için kapıyı açtı. Beni gerçekten seviyor." Doğrudan bana bakıyor. "Sana kadınlar ve erkekler hakkında ne öğrendiğimi söyleyeyim. Kadınlar her şeyi aşırı analiz eder, erkekler ise sadece kendilerini düşünür. Madoc seninle asla halka açılmadı. Seni istemiyor!"

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım, telefonumdan gelen titreşimler beni uyandırdı. Oda karanlıktı ve saate baktığımda saatin henüz gece yarısı olduğunu gördüm. Rüya hâlâ tazeydi ve saç çizgimin etrafında ter olduğunu fark ettim. Ellerimin topuklarıyla gözlerimi ovuşturdum ve görüntüleri uzaklaştırdım.

Yatağın kenarına eğilerek yerden cep telefonumu aldım. Daha önce Madoc'la birlikte yere düştüğünü hatırladım.

Madoc.

Başımı yana çevirdiğimde yanımda uyuduğunu gördüm. Çok huzurlu görünüyordu ve ona bakmak için tekrar uzandım.

Yüzüstü yatıyordu ve çarşafı beline kadar çekmişti. Saçları duştan sonra ıslanmıştı ve yaptığımız onca aktiviteden sonra dağınık bir şekilde kurumuştu. Yirmi farklı yöne doğru uzanıyor ve onu daha genç gösteriyordu. Ya da belki de olduğundan daha kaygısız gösteriyordu. Kolları başının altındaki yastığa sarılmıştı ve ben onun yavaş, düzgün nefes alışını kıskanıyordum.

Sırtındaki dövme son iki gün boyunca ne zaman gözüme çarpsa beni şaşkına çevirmişti. Her zaman bunun benim adım olduğunu düşünürdüm. "Fallen" kelimesinin ne anlama geldiğini merak ediyordum ama asla sormayacağımı da biliyordum.

Telefonum elimde çaldı ve derin bir nefes alarak mesajı açtım.

Babam iki kez aramış ve mesaj atmıştı. Annem de aramış ve mesaj bırakmıştı. Onları dinlemeden sildim bile. Buraya neden geldiğimle ilgili bir atıp tutma ya da duymak istemediğim başka saçmalıklar olacağını biliyordum.

Babamın mesajını açtığımda iki mesaj gördüm.

Fallon mu?

Bunu bırakmamı ister misin?

Madoc'a bakınca planımın değiştiğini anladım. Cevabımı yazdım.

Hayır. Onun yerine Caruthers'a gönder.

Emin misin? O da karşılık verdi.

Hayır, yapmayacaktım. Bunu daha fazla yapmak istemiyordum ama ancak bu şekilde bir kapanış hissedebilirdim. Madoc ve benim bir geleceğimiz yoktu. Bu aşk değildi ve bir an için bile kendimi kandıramazdım.

dakika daha uzun.

Şimdi.

Yeni bir mesaj açarak Madoc'un babasına bir tane gönderdim.

E-postanı kontrol et. Seninle ofisinde buluşacağım. İki saatin var.

Onun gibi adamlar telefonlarıyla uyurdu, ama muhtemelen hâlâ uyanık bir şekilde metresini becerdiğini biliyordum.

Birkaç dakika içinde mesaj attı. Yola çıkıyorum.

- --

"Katherine Trent."

Jason Caruthers'ın masasına bir dosya bıraktım ve kendimi onun karşısındaki koltuğa attım.

Gözlerini kısarak tereddütle baktı ve dosyayı açtı. Belgeleri, makbuzları ve fotoğrafları karıştırırken dudakları gerildi. "Bunu neden yaptın?" diye sordu ve sanki beni çoktan halletmiş gibi soğuk bir sakinlikle dosyayı kapattı.

Otuz yıl sonra oğluna çok benzeyecek olan Jason'a baktım ve onlardan bir kez daha nefret ettim. Kısa kesilmiş sarı saçları, kendisinden yirmi yaş küçük pek çok erkekten daha iyi şekillendirilmiş hali ve şık siyah takım elbisesiyle Bay Caruthers hâlâ yakışıklı bir adamdı. Annemin son kocasından boşanmadan önce bile onun üzerine atlamasına şaşmamalı. Zengin, yakışıklı ve nüfuzlu biriydi. Bir servet avcısı için mükemmel bir paket.

Bana karşı hiç acımasız olduğunu söyleyemesem de, varlığı beni korkutuyordu. Tıpkı Madoc gibi. Dar kot pantolonum ve Green Day tişörtümle ona karşı koyacak zırhım yoktu.

Ya da o öyle sanıyordu.

"Sence neden?" Ben de karşılık

verdim. "Para."

"Senin parana ihtiyacım yok." Sözlerim kesik kesikti ve bu adamın yanındayken ortalığı yakıp yıkmak istiyordum. "Senden bir şey alacağıma babamın kirli parasını alırım."

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu, ayağa kalktı ve bara gidip kendine kahverengi bir içki doldurdu.

Dik oturdum ve beni duyabileceğini bildiğim için masasının arkasındaki pencereden dışarı baktım. "Biri konuşurken ayağa kalkmak kabalıktır."

Onu hareketsiz hissettim ve sadece bir an bekledim, sonra tekrar karşıma çıktı, masasına oturdu.

"E-postada gördüğün şeyi sızdıracaktım. Yargıçlara rüşvet vermek-"

"Bir yargıç-" diye araya girdi.

"Ve Bayan Trent ile bir süredir devam eden ilişkiniz," diye devam ettim. "İki evliliğiniz boyunca onunla devam ettiniz."

Öğrendiğimde inanamamıştım. Onun işlerini araştırdıkça, bu bir sürpriz değildi.

başka kadınlarla yatıyordu. Hem o hem de annem evlendikten sonra oldukça hızlı bir şekilde dolaşmaya başladılar. Madoc ve ben ikimiz de biliyorduk. O zamanlar pek konuşmasak da, onun da benim gibi evliliklerinin sahte olduğunu gördüğünü biliyordum. Dördümüzün asla bir aile olamayacağımızı biliyorduk. Bu yüzden hiç dayanışma hissetmedik.

Ta ki işler değişip birlikte yatmaya başladığımız haftaya kadar.

"Neden hikâyeyi sızdırmadın?" diye sordu.

Güzel soru.

Kollarımı sandalyeye dayadım ve göz temasını sürdürdüm. Caruthers zayıflığı kolayca hissedebilirdi. Bu onun işinin bir parçasıydı.

"Çünkü anlaşıldığı kadarıyla ben kötü bir insan değilim," dedim ona. "Bu gerçekten hak etmeyen insanları incitir ve ben bunu yapmaya istekli değilim. Henüz."

"Teşekkür ederim." Gerçekten rahatlamış görünüyordu ve

onu becerdim. "Bunu senin için yapmadım."

Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Oğlum nerede?"

"Uyuyor." Sırıttım. "Benim yatağımda."

Jason Caruthers gibi adamlar nadiren bağırır ama onun kızgın olduğunu biliyordum. Gözlerini kapatıp yavaşça nefes alıp veriyordu.

"Peki benden ne istiyorsun Fallon?" diye sordu sonunda.

"Annemden boşanmanı istiyorum."

Gözleri büyüdü ama ben devam ettim. "Ona iyi bakıldığından emin ol tabii ki. Onu sevmiyorum ama sokaklarda da istemiyorum. Bir ev ve bir miktar nakit para alacak."

Başını sallayarak acı acı güldü.

"Ondan boşanmaya çalışmadığımı mı sanıyorsun Fallon? Annen kaçınılmaz olanla savaşıyor. Boşanmak istemiyor ve uzun, dağınık bir yasal savaşın dikkatini çekmek tam ona göre. İnan bana, onu boşayabilirim ve bunu yaparken de fazla bir şey kaybetmem. Ama bir medya sirki olmadan olmaz."

Zavallı adam.

"Bu beni ilgilendirmez. Nasıl yaptığınız ya da size nasıl zarar verdiği umurumda değil. Hızlı ve kolay olsun istiyorsanız, cüzdanınızı daha geniş açmanızı öneririm."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve düşündüğü belliydi. Endişelenmiyordum. Onun gibi bir avukat karısını mahkemede dövemez mi? *Lütfen.* İtibarını önemsiyordu, başka bir şey değil. O haklıydı. Annem dikkat çekmek için her şeyi yapar ve onu çamura sürüklerdi. Ama bir bedeli vardı.

Herkesin var.

"Başka ne var?" Kaşlarını kaldırdı, belli ki şu ana kadarki şartlardan hoşlanmamıştı.

"Babamın ortaklarından Ted O'Rourke Eylül ayında şartlı tahliye edilecek. Onaylanmasını sağla."

"Fallon." Başını tekrar bana doğru salladı. "Ben kötü adamları savunurum. Şartlı tahliye kuruluyla hiçbir ilişkim yok."

Kimi kandırıyordu?

Eğildim ve elimi masasının üzerine koydum. "Bu kadar çaresizlik yeter. Bana ikinci kez sordurtma."

"Araştıracağım." Başını bana doğru eğdi. "Başka ne var?"

"Hiçbir şey." Ağzım kapalı bir şekilde gülümsedim.

"İşte bu kadar. Annen ve Ted O'Rourke. Kendin için bir şey yok mu?"

Ayağa kalkarak birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kollarımı yanıma indirdim.

Ellerimi cebime sokmak da bir zayıflık işareti olurdu.

"Bu asla benimle ilgili değildi Jason, ama sen bunu benimle ilgili hale getirdin, değil mi? Madoc ve beni birlikte yakaladığında bu yüzden çıldırdın. O zamana kadar babamın kim olduğunu ve annemin nasıl biri olduğunu biliyordun ve benim hakkımda en kötüsünü düşündün. Tek oğlunun pislik içinde oynamasını istemedin."

Burnunun kenarını sıktı. "Fallon, siz daha çocuktunuz. Bu çok fazlaydı, çok hızlıydı. Senden hep hoşlandım."

"Senden hoşlanmıyorum," diye karşılık verdim. "Suçluluk, üzüntü, en azından yanımda durması gereken yetişkinler tarafından terk edilme ve sonrasında olan her şey asla yaşamamam gereken şeylerdi. Özellikle de tek başıma."

Şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "Sonrasında ne olacak?"

Kaşlarımı çatmaktan vazgeçtim. *Bilmiyor muydu?*

Tabii ya. Neden annemin ona söyleyeceğini düşüneyim ki?

Sorusunu duymazdan gelerek başımı salladım. Kimin umurundaydı ki? Nasıl olsa beni koruyacak değildi.

"Bunlar Katherine Trent'in elimdeki fotoğrafları. Dijital hiçbir şey saklamadım."

Gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi onları almama izin mi veriyorsun? Şantaj böyle yapılmaz."

"Bu şantaj değil," diye alay ettim. "Ben senin gibi değilim. Ama bir sürü kötü insan tanıyorum ve

Bu yüzden istediğimi yapacağını biliyorum. Eğer sözünü tutarsan, hiçbir şey söylemeyeceğim."

Evet, babamın kim olduğunu ve onun aracılığıyla ne tür insanlar tanıdığımı biliyordu. Onları asla kimseyi incitmek için kullanmazdım ama o bunu bilmiyordu.

Başını kaldırdı ve sordu: "Sana güveneceğimi nereden bileyim? Katherine'in adının pisliğe karışmasını istemiyorum."

"Sana hiç yalan söylemedim," diye belirttim ve uzaklaşmak için döndüm.

"Fallon?" diye seslendi ve ben de dönüp ona baktım. "Yeteneklerimin nerede yattığını uzun zamandır biliyorum. Ve hatalarımı da." Ellerini ceplerine sokarak ayağa kalktı. "Eşlerimi, oğlumu ihmal ettim ve mahkeme salonu dışında hiçbir şeyle fazla ilgilenmedim." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Ama ne düşünürseniz düşünün, oğlumu seviyorum."

"Öyle olduğuna inanıyorum."

"O kadar kötü müydü?" Gözleri kısıldı, beni inceliyordu. "Ondan ayrı kalmak? Yani bunca zaman sonra, bunun en iyisi olduğunu göremiyor musun? Gerçekten bu kadar acıttı mı?"

Acıdı. Çenem gerildi ve gözlerim yandı. *Hiç bir şeyi incinecek kadar sevmiş miydi?*

Sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Öyle olduğunu sanmıştım. İlk başlarda. Bir veda bile etmeden ondan koparılmak canımı acıttı. Onu görememek ya da onunla konuşamamak canımı yaktı. Annem beni aramadığında ya da tatil için eve davet etmediğinde canım yandı. Ve birkaç ay sonra gizlice buraya döndüğümde Madoc'u başka biriyle bulduğumda canım yandı." Omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerinin içine baktım. "Ama asıl acı veren annem tarafından o kliniğe, o odaya zorla sokulmak ve o makine bebeğini bedenimden çalarken yapayalnız kalmaktı."

Gözleri büyüdü ve hiç şüphesiz bilmediğini anladım. Sesim titreyerek başımı salladım. "Evet, gerçekten berbat olan kısım buydu."

Döndüm, dışarı çıktım ve Jason Caruthers'ın ellerine gömülmeden önce yüzünde beliren kalp kırıklığı ifadesini düşünmemeye çalıştım.

BÖLÜM 14

MADOC

"Madoc!"

Gözlerimi açtım, uykuyu kırpıştırdım ve Addie'nin bana baktığını görünce yatakta sıçradım.

"Addie. Ne oluyor be?" Örtündüğümden emin olmak için çarşafları düzelttim. Bu çok garipti.

Sanki neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi. Tanrı aşkına Fallon'un yatağında çıplaktım ama yine de. Addie beni geçen yılbaşında sarhoş olup Tate'in meydan okumasıyla buz gibi havuza atladığımdan beri çıplak görmemişti.

"Fallon nerede?" Etrafıma bakınarak sordum.

"Tatlım, neler olduğunu bilmiyorum ama Fallon gitti ve baban da aşağıda. Seninle şimdi konuşmak istiyor." Başını salladı ve bana deli gözlerle baktı, bu da kıçımı kaldırmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kahretsin. Yorganı üstümden attım ve arkamdan bir *cık* cık sesi duydum, eminim Addie çırılçıplak odada dolaşmamdan hoşlanmamıştır.

"Fallon nereye gitti?" Koridoru geçip odama girerken bağırdım. "Hiçbir fikrim yok. Kalktığımda gitmişti."

Hayır. Hayır. Hayır. Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı iki yana salladım ve üzerime bir boxer, bir kot pantolon ve bir tişört geçirdim. Çoraplarımı ve anahtarlarımı kaptığım gibi babamla uzun süre uğraşmaya niyetim yoktu.

Onu bulacak ve gerekirse saçlarından tutup sürükleyecektim. Ne oluyor lan?

Koşarak aşağı indim, ayakkabılarımı merdivenlerin yanına bıraktığım yerden aldım ve babamın ofisine girdim.

"Fallon nerede?" Masasının karşısındaki sandalyeye oturup çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyerek sordum.

Babam elinde bir içkiyle masasının kenarında oturuyordu ve ben iki kez baktım. Şimdi gerçekten biraz endişeliydim. Babam kontrollü ve sorumluluk sahibi biriydi. Sabah sabah içiyorsa, o zaman ... . Bilmiyorum bile. Onu sabahları içerken hiç görmemiştim. Sadece bunun garip olduğunu biliyordum ve babam rutinine göre yaşardı.

"Gitti," diye cevap verdi. "Nereye gitti?"

"Bilemem. Kendi rızasıyla gitti, Madoc. Ve sen hiçbir yere gitmiyorsun. Konuşmamız gerek."

Acı acı güldüm ve ayakkabılarımı bağlamayı bitirdim. "Ne söyleyeceksen söyle ve çabuk ol."

"Fallon ile bir ilişki yaşayamazsın. Bu mümkün değil."

Açık sözlülüğü beni şaşırttı. Sanırım yeniden başladığımızı biliyordu. Onunla bir ilişki istiyor muydum?

Ayağa kalktım, gitmeye hazırdım. "İki başarısız evliliğin oldu. Bana bu tür konularda tavsiye veremezsin."

Arkasına uzandı ve masasından bir dosya kaparak göğsüme doğru itti. "Bir göz at."

İçimi çektim ama yine de dosyayı açtım.

Tanrım.

Babam ve Jared'in annesi Katherine'in resimlerini tek tek incelerken kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Dairesine birlikte girdikleri, penceresinin önünde sarılıp öpüştükleri, arabadan inmesine yardım ettiği fotoğraflar...

"Jared'in annesiyle ilişkin mi var?"

Başını salladı ve oturmak için masasına yöneldi. "On sekiz yıldır ara ara.
Sahip olamayacağın bir şeyi istemekle ilgili bana söyleyebileceğin hiçbir şeyi anlamıyorum Madoc. Katherine ve benim bir sürü geçmişimiz, mücadelelerimiz ve kötü zamanlamalarımız oldu. Ama birbirimizi seviyoruz ve mümkün olan en kısa sürede onunla evleneceğim."

"Ciddi misin sen?" Aynı anda hem nefes nefese kaldım hem de güldüm. "Ne oluyor lan?"

Duyduklarıma inanamadım. Hey, en iyi arkadaşının annesiyle bir ilişkim var. Hey, biz evleniyoruz. Ve sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi konuştu. İşte sana babam. O ne isterse onu yapar, sen de uyarsın ya da uymazsın. O sadece . . .

"Bekle." Bağırsaklarım düğümlendi. "On sekiz yıl mı? Sen Jared'in babası değilsin, değil mi?"

Bana deliymişim gibi baktı. "Tabii ki hayır. Tanıştığımızda Jared'i yeni doğurmuştu." Ellerini yüzünde ovuşturarak konuyu değiştirdi. "Bu zarfı Fallon'dan aldım. Bununla ve iş anlaşmalarımdan biriyle birlikte, çünkü tüm niyet ve amaçlar için bana şantaj yapıyor, Madoc."

Dosya klasörü avucumun içinde buruştu. "Yalan söylüyorsun."

"Ben değilim." Düz sesiyle beni teselli etti. "Her şey sandığından çok daha karmaşık ama şunu bilmeni isterim ki Fallon buraya art niyetle gelmiş olsa da seni incitmek istediğini sanmıyorum. Elinde benimle ilgili olanlarla medyaya gidebilirdi. Bu aileye zarar verirdi."

Resimlere baktım, nefesim daralıyor, hızlanıyor ve yüzüm öfkeyle ısınıyordu. "Çok kızgın,"

diye devam etti sanki sesli düşünüyormuş gibi. "Ama mahkemeye gitmedi.
medya, Madoc. Size acı çektirmek istemedi."

"Beni korumaya çalışmayı bırak," diye ısırdım ve tekrar sandalyeye oturdum.

Eğer babama şantaj yapmak için geri döndüyse, o zaman diğer her şey de yalandı.

"Peki senin üzerinde ne etkisi var?" Ben sordum. "Bunun dışında mı?" Dosyayı elime aldım.

Gözlerini kapadı ve tereddütle konuştu. "Pazarlık ettiğim bir ödemeydi. Yasadışıydı ve en hafif tabirle lisansımı kaybedebilirdim. Ama bu kolay verdiğim bir karar değildi ve yine olsa yine yapardım." Doğrudan bana baktı. "Yine de Fallon fazla bir şey istemiyor. Ve bunların hiçbirini seni incitmek için söylemedim. İlerleyebilmen için anlattım. Fallon'u gitmeye ben zorlamadım. Dün gece bana mesaj attı."

Mesajlarını görebilmem için telefonunu bana fırlattı. Elbette, ilk mesaj Fallon'dan gelmişti.

"O senin için doğru kişi değil." Ben ekrandaki kelimelere bakarken sesi uzak bir yankı gibiydi. "En başta babası..." Sesi kesildi.

Ve sonra onu kaybettim. Midem bulandı, telefonu yere bıraktım ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Bu duyguyu hatırladım. Yıllar önce bana onun aniden gittiğini söylediklerinde hissettiğim şey buydu. Bekaretimizi birlikte kaybettiğimiz boş yatağını gördüğümde. Ve uyuyamadığımda, piyano çalmak için bodruma indiğimde.

Bunu tekrar yaşamak istemedim. Bunu bir daha asla hissetmek istememiştim. Ciğerlerim patlayacakmış gibi ağrıyana kadar derin bir nefes aldım.

"Konuşmayı kes," diyerek her ne hakkında konuşuyorsa onun sözünü kestim. "Sadece konuşmayı kes.

On sekiz yıl mı?" diye sordum. "Yani annemle evliyken Katherine Trent'le görüşüyordunuz."

Bakışları masasına kaydı ve sonra tekrar bana döndü. Hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki suçluluk duygusunu gördüm.

Tanrı aşkına. Onun derdi neydi?

"Madoc," diye alçak sesle konuştu. "Seni Notre Dame'a erken gönderiyorum," dedi bana teslim olmuş bir sesle.

Ne?

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki açıkladı. "Burada işler karışacak. Boşanmayla birlikte Patricia'nın eve dönmekten başka çaresi kalmayacak. Yurtlar açılana kadar South Bend'deki evde kalacaksın."

"Tabii ki hayır!" Başımı salladım ve ayağa kalktım.

Babam her zamanki gibi sakinliğini korudu, kıpırdamadı. "Peki, o zaman yazın geri kalanında New Orleans'a annenin yanına git. Burada kalmayacaksın. Perspektif kazanmanı istiyorum ve biraz zamana ihtiyacın var."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. *Ne haltlar dönüyordu?* Yazın geri kalanında Indiana'ya gitmek istemiyordum. Babamın spor ve mezuniyet etkinliklerine yaptığımız gezilerde beni tanıştırdığı birkaç öğretim görevlisi dışında kimseyi tanımıyordum.

Ben gitmiyordum. Hayatta olmaz!

New Orleans'a da gitmiyordum. Arkadaşlarım buradaydı.

"Madoc." Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş ve bana hayır diyormuş gibi başını salladı. "Gideceksin, zamanını geçirmek için bir iş ya da gönüllü bir iş bulacaksın, çünkü şu anda seni kendinden korumaya çalışıyorum. Sen ışığı görene kadar desteğimi, okul harcını, arabanı çekeceğim. Şu anda ihtiyacın olan şey mesafe. Bunu yap, yoksa beni zorlayacaksın."

- --

Birkaç saat içinde, hayattan iğrenecek kadar mutlu ve heyecanlıyken kavga arar hale gelmiştim.

Fallon sırtındaki giysiler dışında yanına hiçbir şey almamıştı.

Hepsi yalandı ama ne bekliyordum ki? Seviştik. Bir bok hakkında konuşmadık, randevulaşmadık ya da ortak bir noktamız yoktu. Bana onun verdiklerini verebilecek başka kadınlar da vardı.

Ama her şey yine ters gidiyordu. Tıpkı önceki gibi. Bulutlar çok alçakta asılı duruyordu, ev

çok boştu ve ben aç değildim. Ne yemek için, ne iyi vakit geçirmek için, ne de kavga dışında bir şey için.

Neden kızdığım umurumda değildi. Neden kızgın olduğumdan bile emin değildim. Sadece hıncımı birinden çıkarmam gerektiğini biliyordum.

Arabama atladım ve kenara çekilmeyeceğimi bilerek Jared'in evine doğru hızla ilerledim. Polisler beni hiç kenara çekmezdi. Babamın oğlu olmanın bir avantajı. Linkin Park'ın "Numb" şarkısını açıp kıçımı kaldırırken terli avuçlarım direksiyonu boğuyordu. Evinin önünde lastiklerim gıcırdayarak durdu ve arabadan atladım, Tate ve babasının onunla birlikte arabasının kaputunun altında olduğunu umursamadan.

"Annen babamla mı takılıyor?" diye bağırdım. Üçü de

dönüp bana baktı.

"Dostum, ne?" Jared ellerini bir mağaza bezine silerken kafası karışmış görünüyordu.

Jared beni yarı yolda karşılarken anahtarlarımı cebime sokarak çimenlikte ilerledim. "Senin orospu annen yıllardır babamla yatıyor," diye hırladım. "Babam ona para veriyormuş, evleneceklermiş falan!"

Jared'in gözleri parladı ve bir kavga aradığımı anladı. Bay Brandt ve Tate bana kocaman gözler ve açık ağızlarla baktılar.

Tate yere baktı, daha çok kendi kendine konuşuyordu. "Sanırım mantıklı. Biriyle görüşüyordu ve bunu gizli tutuyordu." Gergin bir kahkaha attı. "Vay canına."

Ona dudak büktüm. "Evet, bu harika," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Babam akşam eve gelmediğinde annemin ağlaması. Babamın futbol maçlarıma gelmek yerine neden bu kadar çok çalıştığını anlamaya çalışmam." Ellerimi kaldırdım ve Jared'in yüzüne vurdum. "Merakla bakan gözlerime, kariyerini yapmaya hazır başka bir servet avcısı fahişeden başka ne görünebilirdi ki?"

Jared bir saniye daha beklemedi. Yumruğunu çeneme indirdi ve geriye doğru tökezlerken güldüm.

"Haydi!" Onu ileri doğru ittim, gözlerindeki sıcaklık ateşle doluydu.

Bana saldırdı ve birbirimizin üzerinden atlayarak yere düştük. Üzerimde asılı kaldı, yumruğu çenemi ıskaladı. Homurdandım ve onu yere fırlattım, yumruğumu suratına savurdum ve diğer yumruğumu çenesine indirdim.

"Dur!" Tate'in bağırdığını duydum. "Jax! Bir şeyler yap!"

Jax mi? Oh, evet. O burada

yaşıyordu. "Neden?" Sorduğunu

duydum.

Jared'in elleri boynuma dolandı ve kollarını çelik çubuklar gibi dikleştirerek beni kendisinden olabildiğince uzakta tuttu.

"Pislik!" Öksürdüm.

Dişlerini zar zor sıktı. "Sik kafalı."

Buz gibi su sırtıma sıçradı, kollarıma dolandı ve Jared'in yüzüne çarptı. "Ne oluyor? ?" diye bağırdım.

Su yüzüme çarptı ve Jared başını soğuk saldırıdan korumak için boynumu bırakırken ben de onun üzerinden yuvarlandım. Gözlerimizdeki suyu sildik ve ayağa kalkarak hortumcuya baktık, ta ki onun Bay Brandt olduğunu fark edene kadar. Ve çok kızgın görünüyordu. Haki şortuna su sıçramıştı ve White Sox tişörtünde yağ lekeleri vardı.

"Annenle baban görüşüyorlar." Alçak sesle konuştu, her kelimesinde yüz kiloluk bir ağırlık vardı. "En kötü ihtimalle ayrılırlar. En iyi ihtimalle üvey kardeş olursunuz."

"Yani?" Çenemi kapama gereği duymadan ağzımdan kaçırdım.

Hortumu yere attı ve "Peki ne için kavga ediyorsunuz?" diye bağırdı.

Yutkundum, ağzım kurudu.

Evet, o kısmı unutmuşum. Jared ve Jax benim için zaten kardeştiler ama ailelerimizin bu şekilde birbirine bağlı olması oldukça havalı olabilirdi.

Evlilik yürümediği sürece. Babamın geçmişine bakılırsa bu pekâlâ mümkündü.

Ama öte yandan, evlilikleri muhtemelen Jared'in annesiyle olan ilişkisi yüzünden başarısız oldu.

Artık birlikte olabileceklerine göre, bu sonsuza dek sürebilirdi. "Bilmiyorum," diye mırıldandım.

Ayağa kalktığımda hiçbirine bakamıyordum ama hepsinin bana baktığını biliyordum. Neden en iyi arkadaşıma saldırmıştım ki? Annesine sürtük demiştim, Tanrı aşkına.

Jared'in Tate Fransa'dayken yaptığı her şey geri geldi. Onu özlemişti. Onu sevmişti, o zamanlar bunu bilmese de. Ve onsuz solup gidiyordu. Kavga etti. İçti. Düzüştü.

Ve bunların hiçbiri onu daha iyi hissettirmedi.

Peki neden sevmediğim bir kız için hayatımı mahvediyordum? İlgimi bile hak etmeyen biri için?

Jared'in Tate için kendini kaybetmesini anlayabilirim. O iyi bir kızdı ve onun için savaştı. Ve bu işe yaramadığında, ona karşı savaştı. Ona orada olduğunu göstermekten hiç vazgeçmedi.

Ama Fallon Tate değildi. Aynı ligde bile değildi.

Tüm bunlar çok aptalcaydı. Şehre geri döndü ve benimle tekrar uğraştı diye raydan çıkmam için hiçbir neden yoktu.

Elimi uzattığımda Jared elimi tutunca rahatladım. Bunu bir özür olarak algılamasını umarak kalkmasına yardım ettim. Jared ve benim kız gibi davranmamıza gerek yoktu. Her şeyi berbat ettiğimi biliyordu ve benim de bunu bildiğimi biliyordu.

"Oh, bak." Sırıttım. "Yine mi arabanı tamir ediyorsun? Bu senin için bir Ford." Arkamda Tate'in homurtularını duyarak GTO'ma doğru yürüdüm.

BÖLÜM 15

FALLON

İki hafta önce geldiğimde babamın evi oldukça boştu. Tam da aradığım şey buydu. Bazı insanlar dikkat dağınıklığı ve gürültü isterken, ben sessiz köy yolları ve kimsenin benimle konuşmaması. Yetmiş beş yüz metrekarelik tuğla ev özel bir çıkmaz sokakta yer alıyordu ve zengin bir adamın parasını nadiren kullandığı bir şeye harcamasının bir başka örneğiydi.

Tamam, babam gerçekten zengin bir bok değildi. Sayılırdı. Ama yine de onu severdim.

Ev üç milyon dolara satıldı ve ona şehirde bir daire alabilecekken neden ev aldığını sorduğumda, bana Amerika'nın neden dünyanın geri kalanından bu kadar iyi konumlandığına dair bir coğrafya dersi verdi.

"Uzun mesafelere uçabilen roketler ve nükleer silahlar icat edilmeden önce," demişti, "herhangi bir ulusun bu ülkeye saldırması çok zordu. Kuzeyde ve güneyde dost müttefiklerimizle iki okyanus arasında stratejik bir konumdayız. Ve kabul edelim ki" -sesini fısıltıya kadar alçalttı- "dost olmasalar bile, Kanada ya da Meksika'dan korkmuyoruz zaten. Diğer her yerde etrafınızı saran olası düşmanlarınız var. Avrupa bir savaş stratejistinin kâbusudur. Düşmanlar her an istila edebilir ya da tampon devletlerinizi tehdit edebilir. Amerika'ya saldırmak için okyanusu aşmak ya da uzun bir mesafe uçmak gerekir. Japonlar Pearl Harbor'a bu yüzden saldırdı. Anakaraya ulaşacak yakıtları yoktu. Yani ..." Yaptığı Shirley Temple'ı önüme koydu. "Ailemin ve benim etrafıma büyük bir toprak tamponu koymak için para ödüyorum, böylece düşmanlarımın kapıma gelmeden önce geldiklerini görebiliyorum."

O zamana kadar babamın ne iş yaptığını biliyordum ve bunun yanlış olduğunu bilsem de bu yüzden ondan asla nefret etmedim. Beni annemle çok fazla kalmaya zorlamasından ve onu görmediğim uzun dönemler olmasından nefret ediyordum ama bana güvenirdi ve benimle her zaman bir yetişkin gibi konuşurdu. Her zaman büyük kelimeler kullanırdı ve asla karşıdan karşıya geçerken elimi tutmazdı. Bana bir şeyler öğretti ve benden en iyisini bekledi.

Benim düşünceme göre, biri iltifatlarını ve iyi fikirlerini nadiren dile getirdiğinde daha anlamlı olurdu. Babam, gezegende saygı ve sevgisini korumaya önem verdiğim tek kişiydi.

"İstediğini aldın mı?" Ben granit kaplı adada oturmuş dizüstü bilgisayarımla uğraşırken mutfağa girdi.

"Merhaba" ya da "nasılsın" demedi ama buna alışmıştım. Onu bir aydır görmemiştim ve şehre daha bugün gelmişti.

"Evet, öyle yaptım," diye cevap verdim, o buzdolabına giderken başımı işimden kaldırmadan.

"Peki ya annen?" Buzluktan buzlu bir bardak çıkardı ve Guinness'in yanına gitti.
dok
unu "Hâlâ kayıp. Ama boşanmaya itiraz etmek için yakında ortaya çıkacaktır, eminim."
n. Bana bunu neden sorduğunu bilmiyordum. Ona bir e-posta göndermiştim.
Her şey planlandığı gibiydi. Bana ihanet edenlerden küçük bir intikam alma planıma hiçbir zaman tamamen katılmamıştı ama kendi seçimlerimi yapmama izin vermiş ve yardım etmek için elinden geleni yapmıştı.

"Çapraz ateşe yakalanacaksın," diye işaret etti.

Ne yazdığımı unutarak parmaklarımı tuşların üzerinde oynattım. "Elbette." "Madoc?" diye

üsteledi ve bu kadar çok soru sorduğu için sinirlenerek sessiz bir nefes verdim.
Sorular.

Yine de ne bilmek istediğini biliyordum.

"Fikrimi değiştirdim," diye açıkladım. "Ne de olsa bununla vurulmasını istemedim."

"Güzel." Beni şaşırttı ve başımı kaldırıp gözleriyle buluştum. "O da sadece bir çocuktu sanırım," diye teklif etti.

Shelburne Falls'a, Madoc'u geride bıraktığımı, artık kalbimin ve aklımın onda olmadığını kanıtladıktan sonra medya paketini yayınlama niyetiyle dönmüştüm. Yine de hiçbir şey plana göre gitmedi. Madoc'u, babasını ve annemi küçük düşürmek yerine, en az direnç gösteren yolu seçmiştim.

Madoc'un incinmesini istemiyordum, çünkü bunu hak etmiyordu. On altı yaşındayken babamın arabalarından birini çalıp Shelburne Falls'a döndüğümde Madoc'u başka biriyle bulduğumda incinmiştim. Ama o zamanki davranışlarımız ne kadar yetişkince olsa da, biz sadece çocuktuk. Madoc'tan hata yaptığı için nefret edemezdim, tıpkı doğmamış çocuğumuzu yaratıldığı için suçlayamayacağım gibi.

Madoc beni hiç sevmedi ama beni incitmek de istemediğini biliyordum.

Ben de planı değiştirdim. İstediğimi aldım ama bunu onu ya da babasını utandırmadan sessizce yaptım.

Ellerimi kucağıma indirdim ve tırnak etlerimi karıştırdım. Gergin bir alışkanlık. Babamın bundan hoşlanmadığını biliyordum. O ve Bay Caruthers birçok yönden birbirlerine benziyorlardı.

Sesimi hafiflettim. "Ted şartlı tahliye edilmeli."

"Fallon." Kızgınlıkla başını salladı. "Sana bu işe karışmamanı söylemiştim." "O senin amcan.

Yani benim ailemden."

"Bu değil-"

"Sevdiğin birinin sana ihtiyacı olduğunda," diye araya girdim, "bunu sineye çekersin."

Tate'in ağzımdan çıkan sözlerine gülümsedim. Keşke onu daha fazla tanıyabilseydim.

Bakışlarımı bilgisayara çevirdim ve konuşmanın bittiğini işaret ederek tekrar yazmaya başladım. Birkaç saniye orada durdu, arada bir birasından yudum alıyor ve beni izliyordu. Ona bakmayı ya da titreyen parmaklarımı görmesine izin vermeyi reddettim. Babama asla söylemeyeceğim şeyler vardı, onu ne kadar seversem seveyim.

Son iki haftada beş kilo verdiğimi ya da her gece hiç uyanmak istemediğim rüyalar gördüğümü bilmeyecekti.

Dişlerimi sıktım ve gözlerimin yanmasını engellemek için gözlerimi kırpıştırdım, sırf babamın önünde kendimi toparlamış gibi görünebilmek için saçma sapan şeyler yazdım.

Babam, Andrew Harvey'den alıntı yaparak, "*Denizin yüzeyinde olan hiçbir şey derinliklerindeki sükûneti değiştiremez*," derdi.

Ama derinlikler sakin değildi. Midemin ortasında kara bir delik açılmıştı.

Madoc'u tekrar görüyordum ve bu beni yavaş yavaş içine çekiyordu. Gökyüzü her geçen gün daha da kararıyor, kalbim daha da yavaş atıyordu.

"Beni mahvedeceksin Fallon."

Tuşlara daha sert bastım. Meşgul olmak için aldığım yaz kursu için ne yazdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Babam kapıya doğru yürüdü ama çıkmadan önce durup bana baktı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Ağrıyı yuttum. En azından denedim. Ama yine de çenemi yukarı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Daha iyi hissetmeyi hiç beklemedim. Sadece daha kötü hissetmelerini istedim."

Orada bir süre sessizce durdu ve sonra dışarı çıktı.

- - -

Bir hafta sonra duştan çıktığımda annemden ve Tate'ten cevapsız aramalar olduğunu gördüm.

Telefonu elimde sıktım, biriyle konuşmak istiyor ama konuşmamam gerektiğini biliyordum ve diğeriyle konuşmam gerektiğini biliyor ama konuşmak istemiyordum. İkisi de mesaj bırakmamıştı ama Tate aramadan sonra mesaj atmıştı.

NW'de oda arkadaşına mı ihtiyacınız var?

Gözlerim kısıldı ama kendime rağmen biraz gülümsedim. Tereddüt etmeden onu geri çağırdım. "Hey, işte buradasın," diye cevap verdi, sesinde kahkaha vardı.

"Nedir bu oda arkadaşı meselesi?" Yatağıma uzandım, ıslak saçlarım çarşafın üzerine yayılmıştı.

"Şey," diye başladı, "babam sonunda Northwestern'e gitmeyi gerçekten istediğimi kabul etti ve ben de istiyorum. Sadece onun yüzünden planlarımı değiştirdiğimi söylemedim. Her neyse, Jared ile yaşamama izin vermiyor. Tam bir üniversite deneyimi için ısrar ediyor ve ilk yıl yurtta kalmamı istiyor."

"Babanı dinliyorsun. Bu çok şirin," diye takıldım, her ne kadar böyle ilgili bir ebeveyne sahip olmasına imrensem de.

Homurdandı. "İnsanlar babamı kasıtlı olarak kızdırmaz. Özellikle de Jared."

Erkek arkadaşından bahsedince yüzüm hemen düştü. Madoc bir yana, Jason Caruthers'ı Jared'in annesini ifşa etmekle tehdit etmiştim. Acaba biliyor muydu? Tate biliyor gibi görünmüyordu. Bunun için beni kolayca affedeceğini sanmıyordum ve arkadaşlığına ihanet ettiğim için ani bir suçluluk duygusu hissettiğimde şaşırdım.

"Ee," diye devam etti, sesinde muziplik vardı. "Bu yıl yurtta mı kalıyorsun?" "Evet ve tek kişilik olarak kullandığım çift kişilik bir odam var."

Aslında mükemmeldi. Tate ve ben iyi anlaşıyorduk ve nedense okulun başlamasını dört gözle bekliyordum.

"Bekar mı? Bekâr olmak istemezsin. Çoooook yalnızsın" diye abartılı bir şekilde konuştu.

Güldüm.

Ama hala emin değildim. Tate, Jared demekti. Ve Jared da Madoc demekti. Onun etrafında olamazdım. O benim etrafımda olmak istemezdi.

"Tate, bilemiyorum. Yani, seninle ev arkadaşı olmak isterdim ama dürüst olmak gerekirse Madoc ve ben pek anlaşamıyoruz. Birbirimize rastlamamız için en iyi durumun bu olduğunu düşünmüyorum."

"Madoc?" Kafası karışmış gibiydi. "Madoc sadece Chicago'ya ziyarete gelirse Jared'in dairesinin etrafında olur, ki bunun da olacağından emin değilim. Madoc bugünlerde ortalıkta görünmüyor."

Doğruldum. "Ne demek istiyorsun?"

"Notre Dame'a erken gönderildi. Sanırım babasının orada bir evi var, bu yüzden Madoc okul başlayana ve yurtlar gelecek ay açılana kadar oraya gitti." Tereddüt etti ve içimi bir suçluluk dalgası daha kapladı.

O gitmişti.

Ve muhtemelen benim yüzümden evden uzaklaştırıldı.

Devam etti. "Muhtemelen en iyisi bu. Madoc'un babası ve Jared'in annesi bir araya gelince Madoc çok sinirlendi. Jared'la kavga ettiler ve haftalardır kimse onunla konuşmuyor. Hepimiz onu biraz yalnız bırakıyoruz."

Kahretsin.

Peki ya Lucas? Madoc küçük kardeşiyle vakit geçirmek için eve geldi mi?

Yüzüm düştü ve kendimi yeniden bok gibi hissettim. Bu benim hatamdı. Belki de Madoc'un benim gibi gönderilmesinin şiirsel bir adalet olduğunu düşünmeliydim ama onu yalnız istemiyordum. Ve küçük kardeşini terk etmek zorunda kalmasından nefret ediyordum.

"Yani?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Ben ne düşünmüştüm? Evet demek istedim ama Madoc'la ilgili herkesten uzak durmam gerektiğini biliyordum.

Sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışarak iç çektim. "Bence harika bir yıl geçireceğiz, ev arkadaşım."

"İşte bu!" diye bağırdı ve ardından arka plandaki iğrenç metal müziğinin sesini yükseltti.

Telefonu kulağımdan çektim ve yüzümü buruşturdum.

Vay canına.

BÖLÜM 16

MADOC

M Yüzümü boynuna gömerken ellerim poposunun derinliklerine gömüldü ve sert etini sıktı. Ona bakmadım. Eğer bakmasaydım, bunu neredeyse hayal edebilirdim.

"Bay Caruthers, durun. Burada olmaz." Vücuduma doğru kıvrıldı ve beni itmeye çalışırken kıkırdadı.

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim," diye fısıldadım ona.

"Peki," diye kabul etti. "Madoc, o zaman. Hadi odana gidelim." "Ama bu daha eğlenceli."

Brianna -ya da Brenna- bacaklarını belime dolamıştı ve ben de onu babamın South Bend'deki evinde yatak odamın yanındaki duvara sabitlemiştim. Haftada bir kez geliyor, temizlik ve çamaşır yapıyordu ve ben de harekete geçmek için fazla beklemedim. Kaç yaşında olduğundan emin değildim ama en az yirmi dört ya da yirmi beş yaşındaydı ve çok güzeldi.

Sarı saçlı, mavi gözlü ve her zaman kapriler ve fit pololar gibi iyi kız kıyafetleri giyiyor. Daha önce sapmış olduğum yerden kesinlikle çok uzaktaydım. "Prezervatife ihtiyacımız var," diye işaret etti.

Onu yere bırakıp arkamdan odama çekerken bir iç çektim.

Brenna dışında buradaki hayatım traktör çekmekten bile daha sıkıcıydı. Dersler henüz başlamamıştı, öğrenciler henüz kampüse gelmediği için hiç arkadaş edinememiştim ve kasaba üniversite kalabalığı olmadan ölü gibiydi. Evet, hoşuma gitsin ya da gitmesin, bu kız haftamın en önemli olayıydı. Göğüsleri kafamdan daha büyüktü ve o gittiğinde tekrar gülümsüyordum.

En azından bir süreliğine.

Kot pantolonumun düğmelerini açarak kıyafetlerini çıkarışını ve komodinden bir prezervatif çıkarışını izledim. Beyaz dantelli sütyeni ve külotuyla bana doğru yürüdü, siyah boxer külotuma uzandı ve ereksiyon halindeki sikimi okşadı.

Bana baktı, dudaklarını yaladı ve sırıttı. Nefesim kesildi ve gözlerimi kaçırdım. Ne olduğunu bilmiyordum ama ona bakamıyordum. Hiç bakamadım. Çoğu zaman adını bile hatırlamıyordum.

Onun gerçek olmasını istemedim.

Saçlarını başının arkasından kavrayarak onu öpmek için kendime çektim. Dişlerimiz birbirine sürtündü ve inlediğini duydum. Sert öpücükten mi yoksa zevkten mi, bilmiyordum ve gerçekten umurumda değildi.

"Şimdi istiyorum," diye nefes nefese beni daha sert okşadı.

Çenem sertleşti ve öpüşmeyi kestim, onu dirseğinden tutup masaya doğru çektim.

Yat
ak. "Bana emir veremezsin. Bana sahip değilsin. Anladın mı?" Isırarak
söyledim. Gözlerinden şimşek gibi bir heyecan parıltısı geçti.
"Evet, efendim."
Parmaklarımı külotumun eteğinin altına soktum ve tekmeleyerek bacaklarımdan aşağı çektim. onları yana yatırdım. Boynunun arkasından tutarak, uzanırken onu da kendimle birlikte aşağı indirdim. "Aşağı in."
Soğuk oksijen ciğerlerime doldu ve kalbim daha hızlı pompaladı.
Çabuk
çabuk.
Çabuk
çabuk.
Çabuk
çabuk.
Ağzı bacaklarımın arasına indi ve gözlerimi sıkarak kapattım, ne kadar istekli olduğunun zevkini çıkarıyordum. Yaladı ve emdi, saçları uyluklarımı ısıtırken her yerimi içine aldı.
"Seni görmek istiyorum. Geldiğinde seni öpmek istiyorum."
Bu sesi aklımdan çıkarmaya çalıştım, bunun yerine ellerimi Brenna'nın başına koydum ve onu sikimin üzerinde daha da aşağı ittim.
"Devam et bebeğim," diye homurdandım, onu teşvik ederek. "Bu iyi hissettiriyor."
Daha sert emerken başı aşağı yukarı sallanıyordu ve ben de kalçalarımı onun ağzına doğru kaldırdım.
"Şu anda seni kim öpüyor? Sana kim biniyor?"
"Daha fazla. Daha sert," diye emrettim ama tüm iyi niyetime rağmen tuttuğum sarı saçlar açık kahverengiye döndü ve dumanlı yeşil gözler bana baktı. "Tanrım, bu çok iyi bebeğim."
Hoşuma gitse de gitmese de Fallon'un yaşadığı kafamın içine çekildim ve fantezinin beni ele geçirmesine izin verdim. O kaltağı düşünmek istemiyordum. Onu istemedim ama istedim.
Fallon buradaydı, şu anda ağzı üzerimdeydi ve ondan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum ve boşalana kadar bu nefretle onu becerecektim.
Bacaklarımdaki sinirler yanarak kasıklarıma doğru ilerledi ve her şey bacaklarımın arasında birikti. Dili alt tarafıma sürtünürken kalçalarımı ona doğru yumrukladım, daha derine ve daha sert girdim.
Ağzını üzerimden çekti ve sonra elini şaftın etrafına sarmadan önce beni yukarı ve aşağı yaladı, başını emerken okşadı.
"Madoc, lütfen."
"Siktir." Sarsıldım, sırtımı kamburlaştırdım ve başımı yataktan kaldırdım.
Ağzına boşaldım, boynundaki saçlarını kavradım ve dişlerimin arasından hava emdim. İşim bitene kadar benimle uğraştı ve ben de onu bırakarak yatağa geri yığıldım.
Vücudum her zaman daha
rahatlamış hissederdi. Sonrasında.
Ama kafam daha da düğümlenmişti.
Fallon. Hep Fallon'a dönüyordu. Artık onu düşünmeden rahatlayamıyordum.
Aşağıya bakıp piercinglerle dolu kulaklarını ve vücudunun her yerinde rastgele yaptırdığı küçük dövmeleri görmek istedim. Siyah eyelinerlı seksi yeşil gözlerinin yukarı baktığını ve içinde saklamaya çalıştığı her şeyle beni öldürdüğünü görmek istedim.
Neden? Sürekli gitmesine rağmen neden onu bu kadar çok istiyordum?
"Fallon kim?" Kafamın içinde bir yerden bir ses duydum.
Gözlerimi kırpıştırdım ve "Ne?" diye sordum.

"Fallon. Ben ..." derken bu ismi söyledin. Sözünü yarıda kesti.

Kahretsin.

"Kimse değil. Muhtemelen yanlış duymuşsunuzdur."

Orospu çocuğu! Kahretsin. Ciddi misin, dostum?

Brenna doğrulup oturdu. "Gelirken bağırmıştın. Erkeklerden hoşlanıyor musun? Fallon bir erkek ismi, değil mi?" Göz ucuyla bana baktı ve sırıtarak benimle alay etti.

"O lanet olası bir adam değil," diye homurdandım ve sonra doğrudan ona baktım. "Aslında o benim kız kardeşim." Benim gülmediğimi fark edene kadar gülüp geçti. Sonra da çenesini kapattı.

"Tamam." Yataktan kalktı, kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Bu garip değil."

Sessizce ve hızlıca giyindi, çıkmadan önce hiçbir şey söylemedi. Göğsümdeki gümbürtü koptu ve yorganın altına geri kayarken sefilce güldüm.

- --

"Hey!" Yatakta sarsıldım. "Ne oluyor lan?" diye sordum, çünkü kıçımın neden sızladığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ayağa kalk!"

Gözlerimdeki uykuyu sildim ve yatağın ucundaki anneme baktım. Çarşafı tuttu ve üzerimden çekti. Tanrıya şükür üzerimde basketbol şortum vardı.

Pembe dudakları onaylamaz bir şekilde sıkıca bastırılmıştı ve elleri kalçalarının üzerinde duruyordu.

"Az önce kıçıma tokat mı attın?" İşedim ve inledim, yatağa geri düştüm ve kolumu gözlerimin üzerine attım.

"Ayağa kalk!" diye tekrar bağırdı.

Normalde annemi görmekten keyif alırdım. Çok eğlenceliydi ve aslında oldukça iyi bir ebeveyndi. O ve babam oldukça hızlı bir şekilde yeniden evlendiler ve onun taşınmasından nefret ediyordum. Yeni kocası New Orleans'ta yaşıyordu. Ama bir çocuktan evini ve bildiği her şeyi terk etmesini istemek çok fazlaydı. Babam ve yeni eşiyle kaldım.

Parlak bir fikirdi.

İçimi çektim. "Uyuyordum. Sen neden buradasın ki?" Öfkeli ses tonum ona her şeyi anlatıyordu. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Baban aradı ve bana neler olduğunu anlattı."

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledim, sıkılmış ifademi tavana odaklayarak. Dışarıdaki bir arabanın farları loş odanın tavanında parlıyordu ve bütün gün uyuduğumu biliyordum.

Annemin topuklu ayakkabılarının ahşap zeminde *tak*, *tak*, *tak* seslerini duydum. "Ayağa kalk!" diye tekrar ısrar etti ve bir de baktım ki elindeki dergiyle bana vuruyor.

Kendimi korumak için kollarımı ve bacaklarımı kaldırdım. "Lanet olsun, kadın!"

Dergiyi odanın diğer ucuna fırlattı, uzun sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve dolabıma doğru yürüdü.

"Brittany'yi de ben kovdum," diye omzunun üzerinden ısırdı. "Brittany kim?"

"Yatırdığın hizmetçi. Şimdi kalk ve duş al." Bana temiz bir kot pantolon ve tişört fırlattı ve odadan çıktı.

Hayatımdaki kadınlara hayret ederek başımı salladım. Tam bir taşak avcısı.

Yüzümü yastığıma gömüp ters döndüm.

"Şimdi!" Alt katta bir yerden gürledi ve ben de sinirlenerek yastığımı yumrukladım.

Ama kalktım. Kalkmasaydım, bir kova soğuk suyla içeri girecekti.

Duş alıp giyindikten sonra beni mumların ve Frank Sinatra'nın bol olduğu sakin bir İtalyan restoranına götürdü. Ben pizzalarından sipariş ettim, annem de zeytinyağlı makarna ısırdı.

"Babam seni neden aradı?" Ellerimi başımın arkasında birleştirip sandalyede arkama yaslanarak sordum.

"Çünkü kredi kartında benzin istasyonu dışında herhangi bir işlem görmedi. Muhtemelen haftalardır Doritos ve Fanta dışında bir şey tüketmedin. Onun yerine beni görmeyi tercih edeceğini biliyordu, o yüzden ..."

Doğrusu da buydu. Yalnız yemekten hoşlanmadığım için atıştırıyordum ve şu anda sosyalleşemeyecek kadar sinirliydim. Benzin istasyonu yemeği o zaman.

Kimseyi görmek istemiyordum ama annem babama tercih edilirdi. "Sana söyledi mi? ."-

sesimi alçalttım-"evleneceğini söyledi mi?" İstemiyordum.

Bilmiyorsa diye annemi üzdüm, bu yüzden ses tonumu nazik tutmaya çalıştım. Ayrıca şimdiki karısının evimiz için dava açtığını duymuştum - benim evim - ve bu beni hasta ediyordu.

"Evet, bana söyledi." Başını salladı ve beyaz şarabından bir yudum aldı. "Ve onun adına mutluyum, Madoc."

"Mutlu musun?" Alay ettim. "Nasıl mutlu olabilirsin ki? Seni onunla aldattı. Bu yıllardır devam ediyor."

Gözleri bir an için düştü ve ellerini beyaz kalem eteğinin kucağına koydu. Bir nefes aldım ama hemen tartışmayı bırakma hissine kapıldım. Ben bir hıyardım.

"Mutluyum, Madoc." Omuzlarını dikleştirdi ve bana baktı. "Bana bunu yapmış olması hâlâ canımı yakıyor ama harika bir kocam, sağlıklı ve akıllı bir oğlum ve sevdiğim bir hayatım var. Hayatımda hiçbir şeyi değiştirmeyecekken neden babana kızarak zamanımı harcayayım ki?" Küçük ama içten bir gülümseme sundu. "Ve ister inan ister inanma, baban Katherine'i seviyor. Onunla asla alışveriş gezilerine çıkmayacağız," diye şaka yaptı, "ama onu seviyor, benim için sorun değil. Hayatımıza devam etme zamanı geldi."

Bunu yapmadığımı mı sanıyordu? Şu anda tüm silindirleri ateşlemiyor olabilirim ve arkadaşlarımı deli gibi özlüyor olabilirim, ama babam haklıydı. Mesafe ve bakış açısı. Bunun üzerinde çalışıyordum.

Çatalını eline aldı ve yemeğine yeniden daldı. "Bana Fallon'la olanları da anlattı."

"Onun hakkında konuşmayalım." Bir parça pizza aldım ve ağzıma bir ısırık attım.

"Facebook ve Twitter hesaplarını silmişsin," diye azarladı, "ve bir evde saklanıyorsun.

boş ev. Neden gelip yazın son altı haftasını benimle geçirmiyorsun?" "Çünkü ben iyiyim," diye

patladım, ağzım doluydu. "İyiyim. Burada erken bir başlangıç yapıyorum.

Arkadaşlar ve Notre Dame'daki futbol takımına bir göz atmayı

planlıyorum." "Madoc-" demeye çalıştı ama sözünü kestim.

"Ben iyiyim," diye devam ettim, sesim düzgündü. "Her şey yolunda."

Ve bunu ona her gün düzenli olarak beni kontrol etmek için mesaj attığında, her aradığında ve Addie'nin gelip beni kontrol etmesini sağladığında söylemeye devam ettim.

Yazın geri kalanında iyiydim.

EKİM

BÖLÜM 17

FALLON

Alarm çaldı ve radyomda Sublime'ın "What I Got" şarkısı çaldı. Gece tekmelediğim yorganımı tekrar yukarı çektim. Sabah serinliği

Her geçen gün daha da kötüleşiyordu ve ben Ekim ayına girdiğimize inanamıyordum. Tate ve ben bir aydan biraz daha uzun bir süre önce yurda taşınmıştık ve yerleşip ağır ders yükümüze başladığımızda zaman su gibi akıp gitmişti.

İkimizin de bir işi yoktu, ama okul bizi günün her saati sallamaya devam ediyordu. Odamda ya da sınıfta olmadığım zamanlarda kütüphanedeydim. Tate odamızda ya da kütüphanede olmadığında, Jared'in şehirdeki dairesinde oluyordu.

İlk başta sadece hafta sonları orada kalmayı denedi - babasının isteklerine saygı duyarak -Ama şimdi daha sık olmaya başlamıştı. Birbirlerinden uzak kalamıyorlardı. Çoğu hafta sonu babasını ziyaret etmek ve her ikisi de Loop'ta yarışmak için Shelburne Falls'a geri dönüyorlardı - artık her neyse. Ama ben hiç gitmedim. İmkânı yok.

Eve döndüğünde yatakhanede yalnız olsa da -hâlâ gerçekten hiç arkadaş edinememişti- birlikte geçirdikleri zamanı onlara çok göremezdim. Birbirlerine aşıklardı. Ayrıca, son birkaç aydır Jared'den çok hoşlanmaya başlamıştım. Maço rolü yapıyordu ama hepsi buydu. Bir rol.

Tate ve ben birlikte çalışır ve arada bir dışarı çıkardık. Jared Chicago Üniversitesi'nde okuduğu için bizim kampüste pek takılmazdı. Beni sık sık randevularına davet ederlerdi ama üçüncü kişi olmak gibi bir niyetim yoktu.

Ağır ahşap yatakhane odasının kapısı tıkırdayarak açıldı. "Fallon, uyanık mısın?"

Tate'in seslendiğini duydum.

Dirseklerimin üzerine yaslanarak doğruldum. "Evet?" Sabah ışığına karşı gözlerimi kırpıştırarak daha çok bir soru gibi cevap verdim. "Saat kaç?"

Uzanıp çalar saatimi çevirdiğimde saatin sabahın altısı olduğunu gördüm. Tate sırt çantasını yatağının üzerine attı ve çekmecelerden bir şeyler çıkarmaya başladı. Üzerinde hâlâ dün geceden kalma kıyafetler vardı. Genellikle geceyi Jared'lerde geçirdiğinde eve yeni duş almış, giyinmiş ve derse hazır bir şekilde gelirdi. Şu anda acelesi varmış gibi görünüyordu.

"Bugün hangi derslerin var?" diye sordu, odamızda dolaşırken bana bakmadı.

Ağzımdaki kuruluğu yuttum. "Um . . . Calc III ve Erken Modern İngiltere'de Seks ve Skandal."

"Güzel," diye alay etti derin bir sesle.

"Sonuncusu genel eğitim," diye açıkladım utanarak. "Neden? Ne oldu?"

"Atlamak ister misin?" Kıyafetlerini sırt çantasına yerleştirdi ve sonra dönüp bana baktı. "Jax bu sabah Jared'in yurduna geldi. Madoc'tan haber alan yok. Aramalara, mesajlara, anlık mesajlara cevap vermiyor..." Ellerini kalçalarına koyarak sözünü kesti.

"Son zamanlarda onunla hiç konuşmadın mı?" Yüzümde olduğundan emin olduğum endişeyi görmesini istemediğim için gözlerimi kaçırdım.

"Evet, Jared ve ben ilk başta boş verdik, çünkü Madoc'un yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündük ve hepimiz çok meşguldük. Ama Jax endişeleniyorsa, kontrol etmenin zamanı gelmiş de geçiyor demektir." Durdu, sonunda bir nefes aldı.

Yanıma geldi, bacağıma dokundu ve gülümsedi. "Hadi bir yolculuğa çıkalım!" dedi ve tuvalet malzemelerini almak için lavabonun olduğu bölüme doğru ilerledi.

Notre Dame'a gitmek mi? Kalbim *güm güm güm* diye *atmaya* başladı.
Ritim.

Başımı salladım ve sesim kısık bir şekilde tekrar uzandım. "Hayır, hiç sanmıyorum Tate. Size iyi eğlenceler."

"Ne? Bütün hafta sonu ne yapacaksın?" Köşeden kafasını uzattı. "Bizimle gelmelisin Fallon. Sen onun ailesisin."

Benimle bir anne gibi konuşuyor, Madoc'u önemsemediğimi düşündüğü halde onu önemsemem gerektiğini söylüyordu. Gerçek şu ki, umursamamam gerektiği halde onu umursuyordum.

Annemle babamın hâlâ evli olduğunu hatırlatmama da gerek yoktu. Annem boşanmak için mücadele ediyordu ve işleri daha da kötüleştirmek için Madoc'un evini almaya çalışıyordu. Caruthers'ın ilişkisi medyaya yansıdı ve bir zayıflık anımda adam için gerçekten üzüldüm. Ona annemin de sadık bir eş olmadığına dair ihtiyacı olan kanıtı sağlayacak fotoğrafları, otel makbuzlarını ve iletişim bilgilerini e-posta ile gönderdim. Garip bir şekilde bunların hiçbirini kullanmadı.

Belki yardımımı istemiyordu, belki de annemin sadakatsizliğinin kanıtı sadece istemediği daha fazla dikkat çekecekti. Annemin adını kirletmediği için ona biraz daha saygı duymaktan kendimi alamadım.

"Ben onun gerçek ailesi değilim, Tate. Aramızdaki hiçbir zaman böyle olmadı." Tekrar taktığım dil halkasını dişlerimin arasında gezdirdim, düşünüyordum. "Ve o iyi, biliyor musun? Eğer ölmüş olsaydı, kredi kartı işlemleri dururdu. Bu durumda babası bu işin üstünde olurdu. O iyi."

Kaşları kararlılıkla çatılmış bir halde köşeden geri döndü ve banyo malzemelerini yatağının üzerine fırlattı.

Bana doğru yöneldi, havada asılı kaldı. "Yirmi dört/yedi sarhoş ya da uyuşturucu kullanıyor olabilir." Sesi sakin ama tehditkârdı. "Depresyonda ya da intihara meyilli olabilir. Şimdi kıçını topla. Bu konuyu bir daha konuşmak istemiyorum. Bir saat içinde gidiyoruz."

- --

Tate ve ben onun G8'ini sürerken, Jax ve Jared de Boss'la I-90 üzerinden Indiana'ya doğru yola çıktılar. Yol kısaydı - yaklaşık bir buçuk saat - ama bu insanların sürüş tarzıyla sadece bir saatten biraz fazla sürdü. Yolda neredeyse hiç zaman geçirmediğim için ellerimin titremesini ya da ağzımın kurumasını durduracak kadar bile otoyolda zamanım olmadı.

Ne yapıyorum ben böyle? Neredeyse yüzümü ellerime gömecektim.

Madoc beni orada istemezdi. Onu tanıyorum, muhtemelen dizlerine kadar kız öğrenci birliğine batmıştır.

prensesler ve fiçı partileri. Bana hakaret edecek, olay çıkaracak ya da daha kötüsü onu kırılmış ve kontrolünü kaybetmiş olarak görecekti. Yine de onun üzerinde gerçekten böyle bir gücüm var mıydı?

Tabii ki hayır.

Bir nefes verdim ve kasketimin ucunu gözlerimin üzerine çekerek koltuğumda geriye yaslandım.

Madoc'un ona veda etmeden ayrılmama üzüleceğini düşünmek bile aptallıktı. Aramızda bir ilişki yoktu ki. Hayır, eğer rezervasyon yaptırmadıysa, bunun nedeni yaz için yaptığı planların mahvolmuş olmasıydı. Ve evet, bunun için beni suçlayacaktı. Suçlaması gerektiği gibi.

Beyzbol şapkamı arka koltuğa attım ve saçlarımı kabarttım.

Canı cehenneme.

Bu arabada olmamalıydım ama artık çok geçti. Saklanıyormuş ve utanıyormuş gibi davranabilirdim ya da oraya aitmişim gibi görünebilirdim. Kandırılmıştı. Ben de öyle.

Fırçamı çıkarıp saçlarımı daha dağınık hale getirdim ve aynada makyajımı düzelttim. Siyah göz farım hâlâ iyi görünüyordu ama daha fazla rimele ve biraz şeffaf dudak parlatıcısına ihtiyacım vardı.

Addie bir keresinde bana makyaj hakkında harika bir tavsiye vermişti. Makyajın seni güzelleştirmesi gerekmez. Seni daha güzel yapmalı. Tercümesi: az çoktur. En iyi özelliğim oldukları için gözlerimi belirginleştirmek için onlara eklemeler yaptım. Ama geri kalanını genellikle kendi haline bırakırdım.

Mavi ojelerim dökülmüştü ve kot pantolonum delik deşikti. Ama kısa kollu siyah tişörtümle belden yukarısı iyi görünüyordu.

Kampüse yakın iki katlı bir evin önünde durduğumuzda Tate, "Adresini Addie'den aldık," dedi. "Sanırım yurtlara gitmemeye karar vermiş ve bazı arkadaşlarının yanına taşınmış."

Sokağın karşısına park ederken Tate'in penceresinden baktım. Burası Madoc'un babasının evi değildi. Oraya bir kez gitmiştim. Bu ev büyük olmasına rağmen daha küçüktü ve beyaz boyası tazeydi, oysa Caruthers'ların evi tuğladan yapılmıştı. Burası üniversite öğrencileri için kiralanmış olmalıydı.

Jared ve Jax arabadan indiler, ben de Tate'i takip ettim, kapıyı tuttum ve arabada kalmayı düşündüm.

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Ayak parmaklarımın üzerinde sallanmaya başladım ve kapıyı büyük bir güçle çarptım.

"Ne diyeceğiz? 'Sürpriz' mi?" Tate, Jared'in elini tutarak sordu.

"Ne dediğin umurumda değil. Onun burnunu kıracağım." Jared diğer elini kapüşonunun içine soktu, neredeyse burnundan buhar çıkacaktı. "Hepimizi bu şekilde endişelendirmek çok saçma," diye mırıldandı.

Jared basamakları çıktı ve orman yeşili ahşap kapıya vurdu, yumruğu ile tokmağı arasında gidip geliyordu. Jax ve Tate onun yanında durdu, ben geride kaldım. Çok geride.

Ellerim ceplerimde. Gözlerimi

kaçırdım.

Ve suçluluk duygum sıkıca kıçıma

sıkışmıştı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Arkamıza döndüğümde, benim yaşlarımda genç bir kadının yürüyüş yoluna çıktığını gördüm.

Kısa, sevimli bir jean etek ve Fighting Irish tişörtü giymişti. Yüzü, yanaklarına boyanmış kocaman "N" ve "D" harflerinden çıkan altın ve lacivert parıltılarla güneşte ışıldıyordu.

"Evet," diye konuştu Tate. "Madoc'u görmeye geldik. Onu tanıyor

musunuz?" Parlak, beyaz bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Eminim çoktan

maça gitmiştir." "Maç mı?" Jax sordu.

Bowling topunu boğazımdan çıkaramadım. Kimdi bu kız?

"Evet, futbol maçı," diye teklif etti, yanımızdan geçip merdivenlerden yukarı çıkarken. "Takım bu sabah erkenden gitti. Parti sonrası için sandalye almaya geldim. Şimdi alsam iyi olur. Sonra herkes çok sarhoş olacak," diye güldü.

Verandadan üç katlanabilir çim sandalyeyi çekip aldı ve saplarını omuzlarına bağladı.

"Madoc *futbol* takımında mı?"

Jared'in sorusuna neredeyse gülecektim. Sesi kusacakmış gibi geliyordu.

Kız durdu ve başını yana eğerek ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi ona baktı. Sonuçta onun arkadaşı olsaydık futbol oynadığını bilirdik, değil mi?

"Madoc'u ara, olur mu?" Jax ona yaklaştı, omuz silkerken yumuşak bir ses tonu kullandı. "Telefonlarımız çalışmıyor."

Yalan söylediğini bildiği için kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Tamam."

Eteğinin arka cebinden cep telefonunu çıkarıp aradı ve telefonu sarı saçlarıyla kulağının arasına almak için başını eğdi.

"Selam bebeğim," diye selam verdi ve kalbim sanki biri dibini kazmış ve kanın dışarı sızmasına izin veriyormuş gibi hissetti.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Madoc'u çağırır mısın?" diye sordu ve ben gözümü kırptım. "Evde onunla bir dakika konuşmak isteyen arkadaşları var."

Bir nefes verdim ama sorunumun ne olduğundan emin değildim. Bu onun kız arkadaşı değildi. Ama kız arkadaşı olması neden umurumdaydı ki? Bunu hiç düşünmemiştim. Hayatına devam ettiği fikri aklıma bile gelmemişti. Tabii ki ederdi. Sanırım bunu asla görmek ya da duymak zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm.

Başını sallarken gülümsemesini izledim.

"O zaman kız arkadaşına söyle kendini ondan kurtarsın," diye emretti ve gözlerim parladı. "Buradaki arkadaşları gergin görünüyor." Jared'e sırıttı, belli ki onunla alay ediyordu, ama göğsüm gitti ve tekrar düştü.

Ne oluyor lan?

Jax kızın yanına geldi ve uzattığı telefonu aldı. "Madoc, ben Jax," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Evindeyim. Tate ve ben sarhoş, uçmuş ya da intihara meyilli olmadığını teyit etmek istiyoruz. Jared burada ama onun umurunda bile değil. Maçtan sonra buluşuruz ya da Tate'e bir levye verip arabanı tamir ettiririm."

Telefonu kapattı ve kaşları anormal derecede kalkık olan kıza geri verdi. Arkamı döndüm ve kaldırımdan sağa dönerek yürüyüş yoluna doğru ilerledim.

Cehenneme kadar yolu var.

Ne aptalca bir fikir. Neden buraya geldim ki?

"Fallon, bekle!" Tate arkamdan seslendi ama ben adımlarımı hızlandırarak kaldırıma daha sıkı bastım.

Kolumu tuttu ve beni geri döndürmeye çalıştı ama ben devam ettim. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Chicago'ya dönüyoruz! O iyi. Her zamanki gibi etrafta dolaşıyor."

Sabahın geç saatlerinde esen rüzgâr tepemdeki yaprakları hışırdatıyor ve ben yürürken saçlarımı yüzüme savuruyordu.

Lanet olsun ona. Buna inanamadım. Gerçekten yaralandığını ya da başının belada olduğunu düşünerek gelmiştim.

"Fallon." Tate tam önümde koştu ve yolumu kesti. "Kafam karıştı. Neler oluyor?"

"O iyi!" Avucumu havaya kaldırarak işaret ettim. "Belli ki! Endişelenmekle aptallık ettin. Sana söylemiştim."

Bir futbol takımında. Hayır. Notre Dame futbol takımında. Ve bir kız arkadaşı var! Şu anda onun güzel, küçük, tiki benliğine sarılmış olan.

Çok aptalım.

Tate'in etrafından dolandım ve yürümeye devam ettim.

"Dur!" diye hırladı derin bir sesle. "Eve nasıl döneceksin?" Adımlarım yavaşladı ve beynimi yoklayarak mahalleye baktım. *Evet, o kısmı unutmuştum.* Chicago'ya geri dönmüyordum.

"Fallon, Madoc'la aranızda ne var?" Tate tekrar yanıma geldi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "İkinizin arasında bir şeyler mi var?"

"Lütfen." Gülüp geçmeye çalıştım ama bu bir vıraklama gibi geldi.

Pürüzsüz, Fallon.

"Var, değil mi?" Bilerek gülümsedi. "O gece onun arabasıyla kaçtığında kopan kıyametin nedeni buydu. Yazın bu kadar erken ayrılmasının sebebi de sensin."

Gözlerimi kaçırdım, kaldırımdaki süper ilginç çatlakları kontrol ettim. Tate artık bir arkadaştı. İyi bir arkadaş. Ve ona yalan söyleyemezdim.

Ama ben de bu konuda konuşmaya cesaret edemedim.

"Aman Tanrım!" diye ağzından kaçırdı, belli ki sessizliğimi bir onay olarak almıştı. "Ciddi misin?" "Oh, kapa çeneni."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dudaklarını büzdü. "Peki sıcak mı?" diye sordu. Gözlerimi devirerek soruyu geçiştirdim.

Rüyalarımdaki ses tekrar kafamın içine girdi. *"Arabanın üstüne otur...Bacaklarını aç."*

Tate gözlerimdeki özlemi görmüş olmalı ki, "Biliyordum!" diye patladı. "Evet," diye araya girdim, "bu gerçek aşk değil, Tate."

En azından onun için.

BÖLÜM 18

MADOC

"Hadi, şu işi bitirelim." Jared ve Jax'e dağıtmak istedikleri yumrukları almaları için el salladım.

Maç sonrası duş alıp giyindikten sonra soyunma odasından çıktığımda onları Tate'le birlikte beklerken buldum. Omzuma astığım sırt çantamı sıkıca kavradım ve beklemeye başladım. Dürüst olmak gerekirse, onları daha erken bekliyordum, bir ay önce falan.

Tate yavaşça bana doğru yürüdü ve ben de onu kucaklamak için

eğildim. Kötü bir fikirdi.

Yumruğunu savurdu ve koluma vurarak geriye doğru sendelememe neden oldu.

"Kahretsin, Tate." Jax'in arka planda güldüğünü duyarak irkildim.

En azından bu sefer burnumdan kaçtı.

"Sen bir pisliksin," diye azarladı. "Biz senin kötü durumda olduğunu düşünürken, sen gayet iyisin!

Futbol oynamak ve parti yapmak. Neyin var senin?"

Hâlâ yüzümü buruşturarak kolumu ovuşturdum ve sırt çantamı yere bıraktım. "Bir şey yok. İrtibatı kestiğimi biliyorum ama endişelenmene gerek yok. Sadece ateşli kıçımı özlediğin için kızgınsın, ha?"

Öfkelendi ve ben de biraz güldüm. Önemsiyorlardı. Okuluma gelip beni futbol maçımın dışında pusuya düşürecek kadar. Ne kadar kızgın görünseler de gelmeleri beni mutlu etti.

Aslında, öyle olacağını biliyordum. Ama nedense kendim ulaşamadım. Bu yaz evde ne kadar eğlendiklerini duymak istemiyordum. Babamın boşanmasıyla ilgili dedikoduları ya da haberleri duyma riskini almak istemedim.

Arkadaşlarımı özlüyordum ve iletişimde kalırsam onları daha çok

özleyeceğimi biliyordum. Böyle olması gerekiyordu. Ta ki şimdiye kadar.

Jared bir adım öne çıktı ve Tate rahat bir elini onun beline koyarak gri tişörtünü toparladı.

"Kahretsin haklısın, endişelenmemeliydik, pislik herif," diye homurdandı alçak sesle. "Fallon haklıydı."

Doğruldum, boynum ısınıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Aylardır onun adını yüksek sesle söylememiştim. İstemesem de onu düşünmüştüm.

"Bugün bizimle geldi." Tate bu darbeyi indirdiği için çok mutlu görünüyordu ama sonra dudaklarını sıktı. "Ama senin iyi olduğun belli olunca ayrıldı."

Bekle, ne?

"Neden seninle birlikte?" İnanmayarak başımı salladım.

"Çünkü Tate ve Fallon oda arkadaşı," diye araya girdi Jared, sabrı tükenmişti. "Bu kadar büyütecek ne var?"

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım. "Seninle mi yaşıyor?"

"Evet." Tate acı bir kahkaha attı. "Siz ikiniz pek görüşmüyorsunuz, değil mi?"

Alaycı bir şekilde başımı salladım ve çantamı almak için eğildim. "Bu harika. En iyi arkadaşlarımdan biriyle yaşıyor ve diğer ikisiyle takılıyor."

"Son zamanlarda senden daha iyi bir arkadaş oldu," diye homurdandı Jared. "Seni bu şekilde kovalamak zorunda kaldığımıza inanamıyorum."

"Evet, bu gece iyi vakit geçirsek iyi olur," diye ekledi Jax, ellerini kapüşonunun ön cebine sokarak.

Onları zar zor duydum, öfke her saniye ciğerlerime daha hızlı girip çıkıyordu.

Tate'e baktım. "Fallon nerede?" diye sordum.

"Biz gitmeye hazır olana kadar etrafta dolaşacağını söyledi." Telefonunu çıkardı ve mesajlaşmaya başladı. "Gece kalmayı düşünüyorduk ama yarın akşam Shelburne Falls'ta bir yarışım var, o yüzden bütün hafta sonu kalmayacaktık. Ama ..." Yukarı baktı. "Biz burada yokken çok mutlu görünüyorsun, sanırım bu gece geri döneceğiz."

Hayır.

"Gitmiyorsun. Bir pislik gibi davrandım ve şu anda açıklayamam ama ..." Başımı salladım. "Sizi burada istiyorum."

Tate içini çekerek telefonuna baktı. "Grotto'da."

Kocaman bir nefes verdim ve Jared'e babamın evinin anahtarını fırlattım. "Babamın evinin nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" İki yıl önce Tate Fransa'dayken bir hafta sonu peşime takılmıştı.

"Siz oraya gidin," dedim arabama doğru yürürken. "Ben Fallon'u almaya gidiyorum."

- --

Grotto, Notre Dame'da bir dönüm noktasıydı ve 1800'lerde Meryem Ana'nın Aziz Bernadette'e göründüğü bir Fransız tapınağının reprodüksiyonuydu. İnananlar ve inanmayanlar için kampüste insanların dua etmek, meditasyon yapmak, düşünmek veya sadece bir süre sessiz kalmak için gittikleri güzel bir yerdi.

Kiliseye giden biri olduğumu iddia edemem ama ben bile maçlardan ve sınavlardan önce orada mum yaktım. Ne olur ne olmaz.

Burası aynı zamanda yirmi yıldan uzun bir süre önce babamın anneme evlenme teklif ettiği yer. Ve bak nasıl sonuçlandı.

Fallon'a ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve bundan ne istediğimden bile emin değildim. Gitmesini istedim mi? *Hayır.* Gitmesini istemeli miydim? *İstemeliydim.*

Dünyadaki tüm soğuk omuzları hak ediyordu. Buraya gelmeye nasıl cüret etti. Babama şantaj yapıyor; Jared'in annesini neredeyse otobüsün altına atıyor; ve kendi zevki için beni yukarı, aşağı ve her yerde sarsıyordu.

Evet, South Bend'e geldikten sonra birkaç hafta kendimden geçmiştim ama sonra futbola ve arkadaşlarıma odaklanmıştım. Ben iyiydim.

Ve evet, en iyi arkadaşlarımdan kaçmıştım. Ve evet, buraya geldiğimden beri neredeyse hiç gülmüyordum, ama hâlâ kimseyi ilgilendirmeyecek kadar yakışıklıydım.

Bu bende işe yaradı.

Temiz kesilmiş çimler arasında yürürken, kaldırımlardan aşağı inerken neredeyse

çıplak ağaçların arasında, bir kaya duvarının arkasına sıkışmış Grotto'yu gördüm.

Fallon da oradaydı.

Düşündüğüm gibi oturup somurtmuyordu. Ya da olmasını istediğim gibi.

Hayır, tapınağın önünde durmuş, elleri arka cebinde, hafif rüzgârda titreyen mum denizine bakıyordu. Meryem Ana sağ taraftaki koyunda tünemiş oturuyordu ve ben ironiye gülümseyerek başımı salladım.

İnsanlar buraya dua etmek için geliyordu. Birkaç kişi şu anda onları tapınaktan ayıran çitin önünde diz çökmüş durumda.

Ona burada bağıramazdım. Lanet olsun.

Arkasındaki banka oturup kollarımı arkaya attım ve arkasını dönmesini bekledim.

Açık kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü ve küçük elleri kıçını kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. Lanet ağzımı kapattım ve yutkundum.

"Biliyorsun," diye başladı yüzünü yana çevirerek, "burada kıçıma bakman hiç uygun değil."

Dua eden çift önce ona, sonra bana ve tekrar ellerine baktı.

Evet, bizim için dua et.

"Ama seninle ilgili tek güzel şey bu, küçük kardeşim."

Çiftin soluk soluğa kalması gülme isteği uyandırdı ve ayağa kalktılar, kadın uzaklaşırken bana ters ters baktı. Uzun zamandır ilk kez gerçekten güldüğümü itiraf etmek istemediğim için çenemi sıktım.

Fallon'un sırtı dikleşti ve yavaşça arkasına döndü, sabırlı gözleri beni işaret ediyordu, ama o başlamadan önce ben yolumu açtım.

"Peki sen ne düşündün?" diye sordum. "Sensiz yavaş yavaş umutsuzluk çukurunda döndüğümü mü?"

Gözlerini kapadı, utanç yanaklarını ısıtıyordu. "Gelmemeliydim. Tate senin her gün bir fahişenin kıçından kokain çektiğinden emindi. Bana zorbalık yaptı."

Uzman olan o olurdu. Kendi kendime güldüm ama sonra gerildim.

Tate hakkında arkadaşmışlar gibi konuşuyordu. Sanki aralarında bir ilişki varmış da ben farkında değilmişim gibi.

Kahretsin, değildim. Ben topu düşürdüm ve Fallon benim bıraktığımı aldı.

Fallon beni izlerken gözlüklerini takmadığını fark ettim. Genellikle toplum içinde takar ve sadece yatak odasında çıkarırdı. Bunlar sadece okuma gözlüğüydü, yani her zaman ihtiyacı yoktu, ama bu bir moda ifadesi gibi bir şeydi.

Şimdi, onlar gitmişti. Gözleri korumasızdı ve çok güzeldi. Her zaman güzeldi.
Sadece şimdi farklı.

"Neden raydan çıkayım ki?" Bana yaklaştığında meydan okudum. "Çok mutluyum. Harika bir takım, ilginç dersler, gecelerimi birlikte geçirebileceğim iyi bir kız..."

Bu bir çeşit gerçekti. Takım için oynamayı seviyordum. Yine de derslerim berbattı. Çok sıkılıyordum, çoğu zaman ne yaptığımdan emin değildim ve bir kız arkadaşım yoktu. Ben de istemiyordum. Ashtyn'le aramızdaki anlaşma, çıkarları olan arkadaşlardı. O da benim gibi birinci sınıftaydı ve okul için tenis oynuyordu.

"Evet, çok iyisin Madoc. Buna sevindim." Başını salladı. "Gerçekten,

sevindim." "Evet, doğru."

"İster inanın ister inanmayın." Gelip yanıma oturdu, hâlâ mesafesini koruyordu. "Gerçekten

istiyorum

seni mutlu görmek."

Ağzına ve dilinde gördüğüm gümüş parıltısına baktım. Dil halkasını geri takmıştı.

Bacağımın iç tarafındaki kaslar seğirdi çünkü ona dokunmak istiyordum. Dilini hissetmek istedim. Üzerindeki topun tenimde gezindiğini hissetmek istiyordum.

Sikeyim.

Cevap vermeden önce başka tarafa baktım. "Evet, öyleyim. Burada işler kolay. Saçmalık yok, drama yok." "Güzel," diye cevap verdi hemen. "Endişelendikleri için üzgünüm."

Konuşmanın bittiğini işaret ediyordu. Ortam ölmüştü ve ben çok sinirlenmiştim. Aynı anda hem kızgın hem de sevinçliydim.

Söylemediğimiz şeyler ve yapmadığımız kavgalar vardı. Bu meseleyi bir çırpıda halledebileceğini ve çekip gidebileceğini düşünüyordu ama benim işim bitmemişti.

Fallon da kimdi?

Ona boşalmak istedim. O çözülene kadar tekrar tekrar. Çığlık atmasını ve ağlamasını istiyordum. Öfkeden kıpkırmızı olana ve hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar bu küçük sert rolünü bozmak istedim.

Onun kırılmasını istedim.

Ve sonra onun titremesini ve ihtiyaç içinde bana sarılmasını

istedim. Ayağa kalktım ve kollarımı arkama doğru uzattım.

"Herkese bu gece için babamın evini önerdim. Takımla gidebileceğimiz birkaç bar var ve Jared, Tate ve Jax ile biraz vakit geçirmek istiyorum-"

"İyi eğlenceler," diye sözümü kesti.

Midem düğümlendi. "Kalmıyor musun?"

"Hayır, iki araba getirdik. Tate'inkini bu gece geri götüreceğim. Yola çıkmadan önce herkesin ne yaptığını görmek için bekliyordum."

Çenemi ovuşturdum, burada olmasını istiyormuşum gibi görünmeden onu nasıl burada tutabileceğimi bulmaya çalıştım.

"Çok inatçı," diye mırıldandım.

Gözleri benimkilere dikildi. "Ne demek istiyorsun?"

Evet, ne demek istemiştim?

Cebimden anahtarlarımı çıkardım ve ona bakmadan konuştum.

"Güle güle, Fallon." Ses tonum sertti.

Onun yanından geçerken diğer cebimden cep telefonumu çıkardım ve Jax'i

aradım. "Ne?" diye cevap verdi.

"Tate'in gaz kelebeği gövdesinin fişini çek," diye

emrettim. "Neden?"

"Çünkü eğer yapmazsan, uzun gecelerde nereye kaybolduğunu herkese söyleyeceğim." Tehdidim boş değildi. Muhtemelen geçen bahar öğrendiğimde Jared'e söylemeliydim.

"Sana söylememem gerektiğini biliyordum," diye homurdandı.

Alay ettim. Göremese de duyabiliyordu. "Sen yapmadın. Sen bana gösterdin. Ve şimdi bu kâbuslarla uğraşmak zorundayım. Sanırım bu konuda biriyle konuşmam gerekiyor," diye ima ettim. "Sanırım pek çok kişiyle konuşmam gerekiyor."

"Pekâlâ!" diye tısladı. "Lanet olsun! Tate zaten iki saniye içinde nasıl tamir edeceğini bulamayacak değil ya."

"O zaman kaputun altına bakmadığından emin ol."

BÖLÜM 19

FALLON

A St. Joe'da Dante'nin *Cehennem'ini* okudum. Cehennemin yedinci çemberinin şiddet yanlıları için ayrıldığını belirtiyordu. Çemberin iç halkasında Tanrı'ya karşı şiddet uygulayanlar, orta halkasında ise
İntiharları barındırıyordu ve dış halka insanlara ve mülke yönelik şiddet içindi.

O benim yüzüğümdü.

Çünkü sadece bir beyzbol sopası ve bu aptal karaoke makinesiyle küçük bir öfke nöbeti geçirmek istemiyordum, aynı zamanda birilerinin de canına okuyacaktım.

Tate'in arabasının yarın açık bir kaportacıya gidene kadar kullanılamayacağını öğrendikten sonra, geceyi South Bend'de geçirmek zorunda olduğumu kabullenmiştim.

Daha da kötüsü, Tate ve Jax onları bara kadar takip ettiğimden emin olmak istiyor gibiydiler.

Madoc beni yanında istemedi. Halk üniversitesi partilerinden birine daha iyi uyum sağlayacağımı söyleyerek şaka yapmıştı.

Böylece . . . Onu tersledim, yukarı odama çıktım ve DC paten tişörtümün arkasını parçaladım ve istediğimden çok daha fazla makyaj yaptım.

Canı cehenneme. Uyum sağlayamayacağımı düşünüyordu.

Bebeğim, ben her zaman uyumluyum.

Kotum dardı, tişörtüm yirmi kadar yırtmacıyla sırtımı gösteriyordu ve saçım ve makyajım iyi vakit geçirmek istediğimi belli ediyordu.

Tate de iyi göründüğümü düşünüyordu. Aynı şeyi kendi tişörtüne de yapmamı istedi ve sonra Jared onu üstünü değiştirmesi için üst kata çıkardı. Yarım saat geri gelmediler ve Tate hala aynı tişörtü giyiyordu.

Barda beklerken bir adam kulağıma "Hey, burada mı okuyorsun?" diye bağırdı. Ürperdim ve ona doğru bakıp iki kez döndüm.

Espresso rengindeki saçları kulaklarının etrafında biraz daha uzundu ve alnına düşüyordu ve mavi gözleri koyu kaşlarının altından fırlıyordu. Çok sevimliydi. Gerçekten sevimliydi.

Oldukça rahat giyinmişti -koyu renk bir kot pantolon ve bir çeşit bira tişörtü- ama göze batmıyordu. Ve kesinlikle Abercrombie reklamı gibi görünen Madoc'tan daha iyi giyinmişti. Bu adam o kadar yapılı değildi -zayıftı ama tonluydu- ama göz alıcı geniş bir gülümsemesi vardı.

"Hayır," diye bağırdım müziğin üzerine. "Ben Northwestern'e
gidiyorum. Ya sen?" "Evet, burada son sınıf öğrencisiyim. Seni Notre
Dame'a getiren nedir?"

"Ziyarete geldim," diye cevap verdim, barmene birkaç dolar uzattım ve kolamı aldım. "Sen mi?"

"Bud," diye barmene emretti ve sonra bana baktı. "Çevre Mühendisliği."

Sevimli, mühendis ve gösterişsiz bira sipariş ediyor. Kesinlikle benim tipim. Budweiser ya da başka bir alkolü çok içtiğimden değil. İsteseydim içerdim. Kapıda kimlikler kontrol edildiğinden ve Madoc bizi içeri sokmak için sihrini konuşturduğundan barda kart basmıyorlardı ama ben yine de ayık kalmayı tercih ettim.

"Çok havalı." Onu yumrukladım ve gülümsedim. "Ben arkadaşlarımın yanına dönüyorum. İyi geceler."

Bir şey söyleyecekmiş gibi başını salladı ama içkisini beklemek için barda kaldı.

Siparişlerini vermek için bekleyen yoğun insan kümesinin arasından geçerek, pencere duvarının yanında bir araya getirdiğimiz iki masaya geri döndüm ve tekrar oturdum.

Masamızdaki fazladan bedeni hemen fark ettim. Madoc'un yanında bir kız oturuyordu ve onun bacağındaki eli görünce gözlerim kısıldı.

Uzun siyah saçları iri bukleler halinde göğüslerinin üzerinden aşağıya sarkıyordu ve altındaki siyah dantel sütyeni gösteren bol yeşil atletin içinde harika görünen bronzlaşmış, tonlanmış kolları vardı. Kesinlikle sürtük seksi bir şekilde giyinmişti, ancak tamamen pahalı ve şıktı.

Oysa ben muhtemelen sürtük gibi görünüyordum.

Amstel Light içiyordu. *Tabii ya.*

Madoc bir an için bana baktı ama sonra dikkatini yanımda oturan Jared'e çevirdi. "ROTC'yi nasıl buluyorsun?" diye sordu.

"Bu iyi bir şey," diye konuştu Jared. "Tüm derslerim için iki ayrı kampüse gitmek zorundayım ama bu beni beladan uzak tutuyor."

Tate, diğer tarafından ona doğru eğilerek bacağını okşadı. "Evet. Söyle bebeğim. 'Tate, baban haklıydı.'"

Jared onun kaburgalarına vurdu, o da kıkırdamaya başladı ve Jared'i itti. "Dur."

"Ayrı kalacağınızı biliyor musunuz? Hem de çok." Madoc'un ses tonu dostça olmaktan uzaktı ve ifadesi sertti. "Ve onun seksi kıçı yılın altı ayı boyunca senden uzakta, ormanda ya da bir gemide olacak. Bu senin için sorun olur mu?" diye konuştu Tate'e.

Ne oluyor be? Neden onların geçit törenine yağıyordu? Jared'in hiçbir zaman hayranı olmamıştım ama son birkaç aydır güvenimi kazanmıştı. O ve Tate harika gidiyorlardı.

Tate ayıldı ve gülümsemesini dengeledi. "Elbette." Başını salladı. "Onu özleyeceğim ama ona güveniyorum." Ve sonra Jared'a sırıttı. "O adamlardan hiçbirine dokunmayacaksın, değil mi?"

Jax, "Gerçekten azmadıkça olmaz," diye şaka yaptı.

"Sana bir vibratör getireyim, Tate," diye teklif etti Madoc. "Ya da sadece gelebilirim. Bilirsin, o yokken seni kontrol etmek için."

Yüreğime bir kıskançlık kıymığı saplandı ama sonra göz ucuyla Jared'in onu terslediğini gördüm. Sanırım Madoc'un böyle şakalar yapması oldukça olağan bir şeydi.

"Evet, teşekkürler," diye mırıldandı Tate. "Vibratörü alacağım, sanırım."

İçkimi bıraktım ve arkamdan kalabalığı kötü disko karaokesiyle eğlendiren en yeni aptala baktım.

Oh, bekle. Bütün diskolar kötüydü. Neden şarkı söyleyen herkes ya diskoya ya da country'ye yöneliyor?

Oraya çıkmalıyım ve ... hayır. *Boş ver*. Bu aptalca düşünceyi göz kırparak uzaklaştırdım ve masaya geri döndüm.

Ve Madoc'u bana bakarken buldum. Eli hala kızın bacağındaydı ama durmuştu.

Sürtünüyordu. Sarhoş olup olmadığını anlayamadım. Genelde böyle ciddi ifadeler takınmazdı ama bara bir kereden fazla gitmemişti.

Sağındaki kız Jax ile sohbet ediyordu ama Madoc'un onu tanıştırıp tanıştırmadığından bile emin değildim. Adını öğrenememiştim ama gecelerini birlikte geçirdiğinden bahsettiği kız bu olmalıydı.

Ancak birkaç saniye içinde Madoc'a döndü ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Gözlerinden kaçarak koltuğumda biraz daha eğildim.

"Hey, Madoc. Nasıl gidiyor?" Diğer tarafımda bir sandalye belirdi ve bardaki adamın yanıma oturduğunu görmek için başımı kaldırdım.

Göz temasını benden biraz daha uzun tutarak yarım bir gülümseme verdi.

Madoc'un sesi yavaş ve derindi. "Aidan," diye selamladı. Ama bu bir selamlama gibi gelmedi. Daha çok bir tehdit gibi.

"Bana bu güzel kız hakkında anlatabileceğin her şeyi anlat." Aidan Madoc'la konuştu ama Be
n. *Gerçekten mi?*

Gözlerimi devirdim ve doğruldum. "Madoc beni tanımıyor. Pek sayılmaz." Elimi uzattım Aidan'a elini uzattı.

"Aidan, Fallon. Fallon, Aidan." Madoc hakaretimi görmezden gelerek bizi tanıştırdı.

Elimi sıktı ve ben de gülümsedim, hâlâ ilgilenmiyordum ama Madoc'un da bunu görmesini istemiyordum.

"Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum," dedi Aidan, mavi gözleri deliciydi.

"Annesi genç erkeklerden hoşlanıyor," diye tekrar söze girdi Madoc. "Ve babası yaşamak için insanları öldürüyor."

Gözlerimi kapattım ve burnumdan sıcak bir nefes verdim.

Ne pislik ama.

Madoc'un verdiği abartılı bilgi karşısında dudaklarım büküldü.

Tamam, pek abartılı değil. Annem genç erkeklerden hoşlanırdı ama babam kimseyi öldürmek için yola çıkmamıştı. Eğer ona karşı gelirseniz, neyle karşılaşacağınızı bilirdiniz.

Ama yine de . . .

Aidan bir kahkaha attı. "Güzel."

Belli ki Madoc'un şaka yaptığını düşünüyordu.

Madoc boğuk bir sesle, "Fallon da oldukça kolay," dedi. Aidan boğazını temizlerken, gözlerimi yakan bir ateşle ona baktım.

Onu öldüreceğim!

"Göze hoş geliyor," diye belirtti.

Ayağa kalktım ve masanın üzerindeki boşaltılmamış kadehlerden birini kaptım. "Oh, Madoc. Ona en iyi kısmı söylemedin. Şarkı söyleyebiliyorum."

Boğazıma kaçana kadar tekila olduğunu fark etmeden içkiyi yuvarladım. Bardağı masaya çarparak döndüm ve dans eden kalabalığın arasına daldım, az önce içtiğim zehirli şeyin yanığını öksürerek çıkarmadan önce gözden kaybolana kadar bekledim.

"Şarkı söylemek ister misin?" diye sordu karaoke gösterisini yöneten iri yarı rockçı adam, sahnenin kenarına çıktığımda.

"Evet. Ashlee Simpson'ın 'La La' şarkısı var mı?" Likörün tadını tekrar tekrar yuttum ama dilimden atamadım. Yine de güzel olan bir şey vardı ki, şimdiden uzuvlarımda dolaştığını ve tüm vücudumda lezzetli bir ürperti yarattığını hissediyordum.

"Elbette." Adam makineyi çalıştırırken bana bakmadan başını salladı. "Yukarı çık."

Dediğini yaparak çenemi kaldırdım, bir elimle mikrofonu aldım ve diğer elimi kotumun arka cebine soktum. Odada ıslık sesleri yükseldi ve arkadaşlarımla düşmanımın oturduğu masaya döndüğümde Jared ve Tate'in koltuklarında dönüp gülümsediklerini gördüm. Jax de beni izliyordu, her ne kadar yanında onunla konuşmak için eğilerek dikkatini çekmeye çalışan bir garson olsa da. Buradan göğüs dekoltesini görebiliyordum.

Aidan masada kalmıştı ama daha iyi görebilmek için ayağa kalkmıştı ve Madoc ... Madoc damarlarımdaki kızgın kandı. Lanet olası ağzı yanındaki kıza yapışmıştı, gözleri kapalıydı ve ben var olmayabilirdim bile.

Dişlerimi birbirine geçirdim ve bacaklarımdaki kasları gererek kızgınlığımı korudum. Tate'in Madoc ve benim aramda bakıştığını ve sonra müzik başladığında ayağa kalktığını gördüm.

"Al bakalım!" diye bağırdı rockçı adam.

Sağ ayağımın topuğunu aşağı yukarı zıplattım, hızlı tempolu pop melodisiyle ritim buldum. Gözlerimi kapatarak gülümsedim, kaybolmanın verdiği heyecanın tadını çıkarıyordum. Dizlerimi bükerek vücudumu aşağı ve yukarı doğru salladım, başımı müzikle aynı anda salladım.

"Beni elmaslarla süsleyebilirsin," diye şarkı söyledim, vücudumdaki lezzetli ateşi zapt edemiyordum. Sözlerin içimden dökülmesine izin verirken monitörlere bakmama bile gerek kalmadı. Büyürken bu şarkının sözlerini defalarca haykırmıştım.

Sesim kısık, çenem eğik, gözlerimle kalabalığı oynayarak sözleri söylerken, Tate'in elinde başka bir mikrofonla sahneye atladığını görüp şaşkınlıkla gülümsedim.

İkimiz de "Ya beni la la yapmak istiyorsun!" diye bağırırken o yumruğunu havaya kaldırdı.

Kız ve erkeklerden oluşan tüm kalabalık çılgına döndü, zıplayıp aşağı yukarı atladı ve ben hem gülüp hem şarkı söylerken bizimle birlikte şarkı söyledi.

Kalabalık artmaya başladığında masamızı tamamen gözden kaybettim ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Artık o kadar kızgın değildim ve Tate'in benimle birlikte oraya gelmesine minnettardım. Yanımda birinin olması iyi hissettirdi.

Madoc'u göremesem de onun da beni izlediğini umuyordum. Eğer gözleri benim üzerimdeyse, dudakları onun üzerinde değildi.

"Sahip olabildiğim sürece istediğim her şeyi görebiliyorum."

Haziran ayında bana bu sözleri söyleyen adama kıyasla şimdi çok farklı görünüyordu.

Soğuk tavrı mesafeli ve sessizdi ve buraya bir şey kanıtlamak için mi yoksa onu dışarı çekmek için mi geldiğimden emin değildim.

Tate ve ben "La la la, la la la," diye şarkı söylemeye devam ederek şarkıyı bitirdik.

Başımı öne eğdim ve sonra geriye atarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Tate bir kolunu boynuma doladı ve fısıldadı, "Bütün bu süre boyunca gözlerini senden ayırmadı."

Kalbim daha sert çarpmaya başladı ve bunun ondan mı yoksa kollarımda ve bacaklarımda titreşen kalabalığın tezahüratlarından mı kaynaklandığından emin değildim.

Madoc'tan bahsettiğini biliyordum ama yine de aptal gibi davrandım. "Aidan mı?" diye sordum. Bana bilmiş bilmiş sırıttı. "Hayır, seni aptal. Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Masaya bakmayı reddettim, bu yüzden sahnenin dışına doğru ilerledim ve parmaklarımı nemli alnıma sildim.

Aidan dans pistindeki kalabalığın arasından çıktı ve elini kalçama koydu. Sertleştim.

Kulağıma eğilip konuşmaya başladı. "Bu harikaydı! İyi bir şarkıcısın."

Küçük bir tebessüm ettim ve çevredeki hoparlörler normal müzik çalmaya başladığında başımı kaldırıp baktım. DJ bir ara verdiğini duyurdu ve çiftler kollarını birbirlerine dolayarak yavaş şarkıda dans etmeye başladılar.

"Dans etmek ister misin?" Aidan kulağıma bağırdı.

Etrafıma bakındım, Tate ortadan kaybolmuş gibiydi ve kalabalığın arasından hiçbir şey göremiyordum. Yine de bunun iyi bir çıkış yolu olduğuna karar verdim. Aidan'ın bir sorunu olduğundan değil ama bu gecelik işim bitmişti.

"Elbette," diye bağırdım. "Çıkmadan önce bir tane."

Elimi tuttu ve beni karışımın ortasına götürdü, ellerini belime dolamak için arkasını döndü. Beni kendine çekti ve Green Day'in "21 Guns" şarkısında sallanırken omuzlarını tuttum.

"Madoc'u nereden tanıyorsun?" Ben sordum.

"Takımda beraberiz." Başparmağı sırtıma vuruşlar yapıyordu. "Gerçi o çok hızlı ilerliyor. Muhtemelen gelecek yıl kaptan olacak," dedi, pek de memnun görünmüyordu.

İkinci sınıfta kaptan mı?

"O kadar iyi mi?" Ben sordum. Madoc'u hiç futbol oynarken görmemiştim.

"Hayır, sadece o kadar bağlantılı," diye karşılık verdi. "Madoc'un kendi başına pek bir şey kazanmasına gerek yok."

Sert gözlerim düştü ve biraz sinirlendim.

Madoc'un, hayatın zorlu yollarını yeni döşemiş küçük bir prens olduğunu söyleyebilirdim ama nedense onu savunma ihtiyacı hissettim.

Piyanoyu bırakıp arabalar üzerine çalışmaya başladığında ben de oradaydım. Çok çalıştı, çok okudu ve bir garajda yolunu öğrenmek için saatlerce tamir etti. Madoc önemsediğinde kaslarını çalıştırır, önemsemediğinde ise bir şeyleri iterdi.

İsmi onu takıma sokmuş olabilir ama istemeseydi oynamazdı. Ve eğer bir değer olduğunu bilmeseydi oynamazdı.

Aidan'ın parmakları gömleğimdeki yırtıklara girip çıkıyor, kendini bana daha çok bastırırken tenimi okşuyordu.

"Gitsem iyi olacak-" Ona veda etmeye başladım ama birden kendimi duvara yaslanmış gibi hissettim.

Aidan doğrudan arkama baktı.

"Yürü git, Aidan." Gözlerimi kırpıştırdım, Madoc'un sesini duyunca yanıma geldi.

Arkamı dönüp ona baktım ve mavi gözlerinin Aidan'a kurşun sıktığını fark ettim.

Olamaz. Bu Madoc'la sıfırdan altmışa bir andı ama biz sıfır kısmını atlamıştık. Aidan ellerini belimden çekti. "Hey, dostum-"

Ama Madoc bizim alanımıza girdi. "Ona bir daha dokunursan elini keserim." Bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki.

Nefesim daraldı ama öfkem arttı.

Hayır, hayır, hayır.

Aidan gözlerini devirdi ve muhtemelen dövüşmeye değmeyeceğini düşünerek geri çekildi. Madoc kan dökmeye hazır görünüyordu.

Dişlerimi sıktım, beynimin genişlediğini ve kafatasıma baskı yaptığını hissettiğim lanet kafamı salladım. Patlamaya hazırdım.

"Madoc." Dişlerimi sıktım.

"Kapa çeneni," diye emretti, nefesi kesilmişti. "Kapa çeneni ve benimle dans et."

Ne? Onunla dans etmek mi?

Şu ya da bu nedenle bana bağırıp çağırarak beni buradan çıkarmak yok mu? Yüzüme havlayıp eve gitmemi emretmek yok mu?

Orada durup neler olduğunu anlamaya çalışırken beni içeri çektiğini fark etmedim bile. Madoc'un güçlü elleri belimi kavradı, beni sıkıca tuttu ama bana neredeyse hiç dokunmadı. Göğsü tam gözlerimin önündeydi ve yavaşça ona baktım.

Lanet olsun.

Bana baktığında, müzikle birlikte hareket eden ayaklarımız dışında her şey hareketsizdi. Sanki gözlerimde bir şey arıyor gibiydi.

Onunla ilgili her şey, gözlerinin gölgesi, gömleğinin altında hissettiğim kaslar, severken vücudunun nasıl hareket ettiğini zaten biliyor olmam, onunla ilgili her şey beni içine çekti.

Nefesimi içime çektim, bana dokunmayı bırakmasını ve geri çekilmeyi diledim. Bir dakika sonra çekerdim. Bir dakika sonra aylardır hissetmediğim sıcaklıktan ya da yeniden hissedebildiğim kalp atışlarından memnun olacaktım.

Bir dakika sonra onu bırakacaktım.

Gözlerimi kapattım. Sadece. Bir tane. Daha fazla. Dakika.

Sahiplenici elleri gömleğimin açık sırtından içeri girip tenimi sahiplendiğinde parmaklarımı omuzlarına geçirdim.

Aidan'ın hafif vuruşları gibi değil. Madoc tüm elini yayarak bana tüm gücüyle dokunuyordu.

Alnımı göğsüne yaslayıp kolonyasını içime çektim. Midemde kelebekler uçuştu ve çırpınışlar aşağıya doğru inerken gülümsedim. Çok iyi hissettirdi.

Ona bakarken sesimin titremesini engellemeye çalıştım. "Burada yanında biri var Madoc," dedim sessizce. "Neden benimle dans ediyorsun?"

Bir elini yukarı kaldırdı, sert bir elle yüzümün yan tarafını tuttu ve parmaklarını ensemde yoğurdu. "Çok fazla soru soruyorsun," diye tükürdü, sesinde öfkeli bir ton vardı.

Vücudumu kendine doğru çekerek ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Madoc mu? Adını yüksek sesle söylemedim. Sanırım inlemiş olabilirim, ama onun dışında hemen sustum.

Ve sonra ben onun oldum.

İçimden bir ürperti geçti ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hemen hissettim. Dudaklarımdaki sıcaklığı beni acıktırdı.

Nefesini içine çekti ve fısıldadı, "Çünkü tadını seviyorum, tamam mı?"

Ağzı bir kez daha benimkini aldı, vücudumun nasıl çalıştığını ve neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyormuş gibi onu sıcaklık ve emirle kapladı.

Tabii ki evet.

Kolunu belime dolayıp beni ağzına doğru çekerken ben de onu ittim ve öpücüklerime karşılık verdim.

Sert.

Parmaklarımı boynunun arkasından geçirdim ve dilimi ağzına götürerek masaj yaptım ve onu tattım. Sadece biz vardık. Sadece bu.

Dudakları dudaklarımda geziniyor, derinlere iniyor, dili benimkiyle çalışıyor, yüzüğümü ovmak için tekrar tekrar dışarı fırlıyordu. Beni yuttu. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve

Gözlerimi tatlı acıya karşı sıkarken inilti benden kaçtı.

Hiç acıtmıyordu. Sadece onu öpmek, ona dokunmak, onu içime çekmek bile çok fazlaydı. Vücuduma aşırı yüklenmiş gibiydim ve aldığım zevk haykırmak istememe neden oluyordu. Parmakları sırtıma saplandı ve kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu hissedebiliyordum.

Tanrım, ne yapıyoruz biz? Kalabalık bir dans pistindeydik. Yanında bir kız vardı! Jared, Tate ve Jax muhtemelen ya izlememeye çalışıyorlardı ya da çoktan gitmişlerdi. Bir an için gözlerimi açtığımda kimsenin bizi izlemediğini fark ettim. Etrafımızdaki çiftler kendilerine odaklanmıştı.

"Madoc," diye zar zor konuştum, sesim neredeyse bir çığlık gibiydi.

Yüzünü çekti, yanaklarımı avuçladı ve bizi burun buruna tuttu. İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Senin içinde olmak istiyorum," diye inledi ve ben de paten parkında yağmur altında geçirdiğimiz geceyi düşündüm. "Ama ..." Doğruldu ve ellerini indirdi, "Yapmayacağım."

Sesi düzdü, bir dakika önceki sıcaklıktan eser yoktu. Ve uzaklaştı.

BÖLÜM 20

MADOC

Onu kollarıma aldığım anda, dudaklarına dokunduğum anda, adımı inlettiği anda neredeyse tüm planımdan vazgeçiyordum.

Ama onun tekrar yürümesini izlememin imkanı yoktu. Hayır, bu sefer olmaz. Giden ben olacaktım.

Kalabalığın arasından ilerlerken ağzımın kenarı yukarı kalktı. Onu Aidan'dan aldığımda bir buz küpü kadar sertti ve sonra kollarımda sıvı gibi eridi. Şimdi dans pistinin her yerinde bir su birikintisiydi.

Ben o adamım.

Sahnede dururken seks gibi görünmesi kimin umurunda? Ya da Aidan onunla dans etmeye başladığında biraz kıskanmış olmam? Ya da elini gömleğinin arkasında gördüğümde onu öldürmeye hazır olmam?

Onu da sikeyim, kızı da sikeyim.

"Siktir git!" Masaya geri döndüğümde Ashtyn bana bağırdı. Elini geri çektiğini gördüm ve eli yanağıma değmeden hemen önce eğilerek yoldan çekildim.

"Ciddi misin?" Ellerimi kaldırdım, gülüyordum. "Sakin ol. Sadece bir

şakaydı." Öpücüğü gördüğünü tahmin etmiştim.

"Sen bir pisliksin!" diye bağırdı ve bardan dışarı çıktı.

Jared başını sallarken ve Tate kaşlarını çatarken Jax de dahil olmak üzere etrafımızdaki insanlar kıkırdadı. "Lütfen," diye alaycı bir tavırla yalvardım. "Beni özledin ve bunu biliyorsun."

Tate gözlerini devirdi ve gömleğini düzelterek ayağa kalktı. "Ben de öyle sanıyordum." Etrafına bakınarak içini çekti. "Siz çocuklar uslu durun. Ben gidip Fallon'u banyodan çıkaracağım."

Tate'in onun insan kümeleri arasından barın arka tarafına doğru gittiğini nasıl gördüğünü bilmiyordum ama hemen kalkıp gitmiş, dansçıların arasından geçerek arkadaşını aramaya başlamıştı. Oturup biramın kalanını içtim ve Jax sırtıma bir tokat atınca öne doğru sıçradım.

"İkisinden birinin peşinden gitmiyor musun?" diye sordu, parmaklarını başının arkasında kilitleyip sandalyenin arka ayaklarına yaslanarak.

"Tate ve Fallon?" Ona doğru baktım. "Bence birbirlerine göz kulak olabilirler."

"Hayır, Fallon ya da Ashtyn'i kastetmiştim. Ashtyn senin kız arkadaşın değil mi?"

Kız arkadaş. Bu kelime bende kafamı çamura batırıp ölene kadar çıkmama isteği uyandırdı.

"Hayır." Dans pistine dönüp baktım. "Ne zaman kız arkadaşım olacak?"

Masanın karşısındaki Jared ile göz göze geldik ama o konuşmadı. Gözleriyle yeterince şey söyledi,

Gerçi.

Bir şeyler döndüğünü ve benim raydan çıktığımı biliyordu. Ama iyi bir arkadaş gibi, bariz olanı belirtme ihtiyacı hissetmedi.

Sadece orada olduğunu ve anladığını bilmek bile yardımcı oldu.

Kalabalığın arasından çıkan Tate'in kırmızı tişörtünü gördüm ve yalnız olduğunu fark edince dik oturdum.

"Pekala," diye iç geçirdi, ellerini kalçalarına koyarak, "Sanırım çıkabiliriz. Bu gecelik işim bitti."

Jared'e gülümsedi, aralarında gecenin henüz bitmediğini gösteren bir bakış vardı. Ama benim kafam karışmıştı.

"Fallon nerede?" Ben sordum.

Tate çantasını göğsüne atarak meşgul oldu ve gözlerimle zar zor buluştu. "Fallon mu? Evet, o ... ... Sanırım daha önce burada oturan adamla başka bir bara gidiyor. Adı neydi? Aidan mı?"

Gözeneklerimden öfke yayılıyordu ve kaşlarım acıyla birbirine çarpıyordu. "Ne?"

Ne oluyor lan?

Tate sonunda bana doğru baktı ve dudaklarını ince bir çizgi halinde düzelterek sanki önemli bir şey yokmuş gibi davrandı. "Evet." Omuz silkti. "Onu tuvaletten almaya gittim ve koridorda onunla sohbet ediyordu. Arka kapıdan çıktılar."

Tate'e ters ters bakarak yerimden kalktım.

Onunla birlikte mi gitti? Tabii ki hayır.

Bir veda bile etmeden bardan çıkıp kapıya yöneldim. Kaldırıma çıkarken durdum ve başımı sağa sola çevirdim.

Hangi cehennemdeydi?

Oksijen ağır nefesler halinde ciğerlerime doldu ve çıktı.

Sol tarafta karanlıktan başka bir şey yoktu. Sağda ise onu götüreceği üniversite barlarının bulunduğu şerit vardı.

Önce sola döndüm. Aidan sapık değildi. Onu sessiz bir yere çekip bir şeyler deneyeceğinden şüphelenmek için hiçbir nedenim yoktu ama kalabalık ve biraz daha güvenli olan halka açık barları aramadan önce emin olmak daha iyi bir seçenek gibi geldi.

Kaldırıma vurdum, yürüdükçe kasaba daha da sessizleşiyordu.

Orospu çocuğu.

Onu bulacak, yumruklayacak ve sonra Tate'in arabasını tamir edecektim, böylece Fallon şehirden defolup gidebilecekti. Bu gece.

Dans pistinde onunla uğraştım, neredeyse kendi kontrolüm dışında onu öptüm ve sonra görünmez ve sessiz kalacağını mı düşündüm?

Neden öğleden sonra istediği gibi gitmesine izin vermedim?

Onu son gördüğümden bu yana geçen üç ay kadar sürede gayet iyiydim. Elbette mutlu değildim, ama daha önce olduğu gibi, ayrılığı atlattım ve hayatıma devam ettim. Ne kadar sıkıcı olsa da.

Şimdi, beni peşine taktı ve düğümledi.

Ben Madoc Caruthers'dım. Ben sinirlenmem ve kovalanmak istemeyen kadınları kovalamam.

Ama onunla gitmesine izin veremezdim. Böyle bir şey olmayacaktı.

Sokak lambalarının keskin ışığı tüm bölgeyi aydınlatıyordu ve şu ana kadar Fallon'a benzeyen hiç kimseyi görmemiştim. Orada burada birkaç çift. Etrafta tökezleyen birkaç sarhoş öğrenci.

Birlikte.

Bir köşede durup tekrar sola baktım ve nefesimi bıraktım, sonunda onu gördüm. Bacakları hızla hareket etti ve ayın ışığını perdeleyen ağaçların gölgesinde kayboldu. Ama o olduğunu biliyordum. Şu lanet olası yırtık gömlek.

Ateş ve öfke bacaklarımı ileri doğru iterken topuklarımı sıkarak yürüdüm. Koşmak istedim. Arkasından koşmak, onu omzuma atmak ve eve götürmek.

Bağırırken sesim derin ve acıydı. "Nereye gidiyorsun?"

Döndü, durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Beni takip mi ettin?" diye suçladı.

Soruyu duymazdan geldim. "Nereye gidiyorsun?" Tekrar sordum.

Dudakları, bu gece benimle işinin bittiğini ve işbirliği yapmadığını anlamaya yetecek kadar yukarı kıvrıldı.

Ama sonra... dudaklarını sinsi bir gülümsemeyle yukarı kaldırdı ve beni aşağı yukarı süzdü.

"Benden nefret eden biri için," diye söze başladı, gözlerinde sıcaklıkla bana bakarken, "gelip gitmelerimle fazlasıyla ilgileniyorsun." Narin bir elini boynundan aşağıya, göğsünün üzerinden geçirdi ve aşağıya inerek kıvrılmış kalçasının iç kısmında dinlendirdi.

Vay anasını.

Gözlerimin kendi aklı vardı. Sadece takip ettiler.

Sanki az önce kazanmış gibi sırıttı ve bakışlarımı elinin durduğu yerden uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi kırptım. Arkasını dönerek daha da hızlı adımlarla kaldırımdan aşağıya, gideceği yere doğru yürümeye devam etti.

İşte o zaman aklıma yalnız olduğu geldi.

"Aidan nerede?" Bağırdım ama beni duymazdan gelerek loş parka doğru ilerledi.

Bu kez peşinden koşarken açık mavi düğmeli bluzumu yırttım ve koluna attım. "Tanrı aşkına Fallon, hava soğuk ve karanlık. Gömleği al." Ona salladım, ama aldım.
Beni görmezden gelmeye devam edince uzaklaştı.

Dişlerimi gıcırdatmamak için dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Parkta tek başına yürüyemezsin," diye bağırdım. "Aidan nerede?"

"Aidan'ın nerede olduğunu neden bileyim ki?"

"Çünkü ..." Uzun uzun gözlerimi kırpıştırarak konuşmamı sonlandırdım.

Siktiğimin Tate'i.

Tuzağa düşürüldüğümü fark edince ve Tate'in Fallon'un karanlıkta kasabada tek başına yürümesine izin vermesine daha da sinirlenince burnumdan derin bir nefes verdim.

Elbette, Tate muhtemelen Fallon'un peşinden koşacağımı düşünmüştür.

"Görünüşe göre oyuna getirildim. Bardan tamamen yabancı biriyle ayrıldığın izlenimine kapılmıştım."

"Evet, bu tam bana göre olurdu, değil mi?" Geri dönüşündeki kızgınlık yoğundu. "Evet, dans pistinde onunla rahat görünüyordun." "Evet, pistte onunla rahat görünüyordun.
ve hala havalı görünmek. Neredeyse hızlı yürüyordu.

"Evet, tıpkı senin esmerle olduğun gibi mi?" dedi omzunun üzerinden. "Şikayet mi ediyorum Madoc? Hayır, çünkü umurumda değil."

Kaltak.

"Hey." Sözlerinin acısını sıradan bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Hayatıma devam ettim. Zor olmadı. Tıpkı senin Chicago'da yaptığın gibi, eminim." Yüzündeki tüm kaslar gerilirken, yolundan sapıp önünü kestim ve ona baktım. "Bacaklarını bana bu kadar kolay açtığına göre," diye devam ettim, "eminim üniversitede harika vakit geçiriyorsundur."

Gözleri parladı ve ellerini göğsüme vurdu, ama zar zor tökezledim. "Ugh!" diye homurdandı. Yeşil mücevherleri öfkeyle ateşlendi ve saçları vahşi bir fırtınayla yüzünün etrafında dalgalandı.

"Hadi ama," diye meydan okuyarak kahkahayı bastım. "Benimle kavga etmenden hoşlandığımı biliyorsun. Seni ateşlendiriyor ve ben de sevişiyorum."

Parmakları yumaklaştı ve muhtemelen ne yaptığını bile bilmeden elinin geldiğini gördüm. Sıkı yumruğu tam çenemin üzerine indi, ağzımın köşesine çarptı ve durdurmaya bile çalışmadım. Fallon'un kavgasını severdim. Her zaman sevmişimdir.

Yüzümdeki keskin acı çeneme yayıldı ve dudaklarımı büzerek ağzımın iç kısmındaki kesikten akan kanı emip yuttum.

Yumrukları yine de durmadı. Tam göğsüme iki sert darbeyle inerken, onu sakinleştirmeye çalışarak bileklerinden tuttum.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı ama midemdeki çırpınışlar kendimi tutamadığım bir eğlenceye dönüştü.

Ben bir kahkaha patlattım, o da çılgına döndü.

Kollarını savurdu, beni çekmeye ve tekmelemeye çalıştı, sonunda vücudunun benimkine çarpmasına izin verdim ve bizi yere sürükledi. Üstüme düştü, ama ben hemen onun üstüne binerek bizi yuvarladım.

Şükürler olsun ki bağırmadı, sadece kıpırdandı ve gözlerinden bana kurşun sıktı. Yine de bir polis memuru bu şekilde tökezlerse Tanrı yardımcım olsun. Bu "şakalaşma" çoğu insanın anlayamayacağı bir şeydi. Ona zarar vermeyecektim. Sadece dikkatini çekmek istemiştim.

Kollarını başının iki yanında yere sabitleyerek eğildim ve kulağına fısıldadım. "Neyi yanlış söyledim?" Göğüslerinin hızla kalkıp inişini hissederek alay ettim.

Göğüs. "Üniversitede eğlenmiyor musun, yoksa ben çağırdığım için kızgın mısın? Kendini etrafa yaydığın için utanma Fallon. Bu genetik bir şey. Ne de olsa annenin kızısın."

"Ugh!" Beni üzerinden atmaya çalışarak şaha kalktı ama ben bastırdım.

"Hadi ama!" Gözlerinde istediğim gözyaşlarını görerek meydan okudum. "Hadi ama. İtiraf et!" Şiddetli bir meydan okumayla ısınan yüzü patlamaya hazır görünüyordu.

Ve sonra bağırdı, "Senden başka kimseyle birlikte olmadım, pislik!" Ve ben durdum. Her şey durdu.

Hava beni terk etti. Yüzüm düştü. Kalbimin göğsümde bir beyzbol sopası gibi çarpması umurumda değildi.

Az önce ne dedi o?

Gözlerimi kısarak onu inceledim. Dişlerinin arasından havayı emiyor, beni parçalamak istercesine bana bakıyordu.

"Hiç kimse," diye hırladı. "Şimdi çığlık atmadan üzerimden çekil." Buna inanamıyordum.

"Ayrı kaldığımız iki yıl boyunca başka kimse olmadı mı?" Hâlâ onun üzerinde gezinerek sordum.

"Olacak." Tehditkâr fısıltısı bağırışlarından daha korkutucu geliyordu. "Seni uzak bir anıya dönüştüreceğim."

Meydan okuması karşısında gözlerimi kıstım ve anlasam da anlamasam da aletim kabarmaya başladı. Belki içinde bulunduğumuz pozisyondan, savaşın sıcaklığından ya da onu yıkma ihtiyacından kaynaklanıyordu ama ona sertçe dokunmak istiyordum.

Dişlerinin arasından dilinin gümüş parıltısını gördüm ve içgüdüsel olarak dilimi

dans pistinde ağzımda hissettiklerimi hatırlayarak, alt dişlerimin arkasını okşadım.

Nefes alış verişi yavaşlıyordu ve bakışlarımın altında kıpırdamadan dudaklarını yaladı.

Sesimi alçak ve yumuşak tutarak ona ulaşmaya çalıştım. "Kalbin yokmuş gibi davranıyorsun, sebep olduğun onca acıyla vicdanını yutuyormuşsun gibi. Ama ben bunu anlıyorum Fallon. Gerçek şu ki, beni kimsenin istemediği kadar çok istiyorsun." Ağzını kapadı ve yutkundu. "Beni hep istedin. Neden biliyor musun? Çünkü ben senin iblislerini öldürmeye çalışmıyorum. Onlarla birlikte koşuyorum."

Göğsü tekrar daha hızlı inip kalkmaya başladı ve gözleri daldı.

"Ve seni istemekten asla vazgeçmedim," diye ekledim ağzımı onunkine yapıştırmadan önce.

Boğazıma doğru inledi ve ben ziyafetteki bir adam gibiydim. Onu yeterince hızlı öpemiyordum.

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindikçe midemdeki açlık daha da derinleşiyordu.

Daha, daha, daha. Tüm vücudum yanıyordu.

Bunu bana her zaman nasıl yapıyordu?

Bacaklarımı dikleştirdim, vücudumu onunkine yasladım ve ellerimi bileklerinden çekip yere indirdim. Tam takla atmaya hazırdım ki bana vurmak yerine yüzümü ellerinin arasına alıp öpücüğü derinleştirdi.

Sıcak, kaygan ağzı benimkiyle birleşti ve diliyle oynamak için dudaklarımı onunkilerin üzerinde açık tuttum. Dil halkası ağzımın bir kısmına her değdiğinde, sikim kan hücumuyla sarsılıyordu.

"Lanet olsun, Fallon. Lanet olası dilin," diye soludum daha fazlası için dalmadan önce. Ağzındaki top beni o kadar tahrik etmişti ki, muhtemelen gecenin geri kalanında onu sadece öpmekle yetinecektim.

Ama sadece benimle birlikte olduğunu duymak, şu anda analiz edemeyeceğim bir sürü farklı şey hissetmeme neden oldu.

Tek bildiğim, artık her konuda onun için ilk olmak istediğimdi. Beni diğer erkeklerle kıyaslamasından endişe etmiyordum. Sadece onun fantezilerini gerçekleştirmek için endişeleniyordum.

Garip bir şekilde, bu daha uzun bir emirdi. Ona her şeyi vermek istedim.

Yere, onun yanına uzandım ve elimi vücudunda gezdirip kot pantolonunun içine sokarken öpüşmeyi kesmedim.

"Tanrım." Geri çekildim, gözlerimi açtım ve ona baktım. İç çamaşırı giymemişti. Sadece kot pantolonu vardı.

Elim aşağıya uzandı, bacaklarının arasında istediğim şeyi buldu ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Parmaklarım onun merkezini buldu ve açıklığındaki ıslaklığı şimdiden hissedebiliyordum. Başını arkaya doğru eğdi ve nefes nefese kaldı.

"Beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor musun?" Sorum daha çok bir suçlama gibiydi. "Çok ıslak ve mükemmel."

Benimkini.

İki parmağımı içine soktuğumda neredeyse kendimi kaybediyordum. Sıcaklık. Parmaklarımın etrafındaki ıslaklık. "Bunun içine girmek istiyorum," dedim ona, parmaklarımı daha hızlı pompalayarak.

"Madoc, lütfen," diye yalvardı ve dilimi kulağının sırtında gezdirmek için eğildim. Ürperdi ve başını bana doğru eğdi.

"Henüz değil. *Önce* sana bir tane daha vermek istiyorum."

Tekrar üzerine çıkmak için bir dizimin üzerinde yükseldim, elimi kotundan çıkardım ve yukarı uzanarak gömleğinin eteklerini göğüslerinin altına doğru ittim. Karnının derisini ağzıma alarak, küçük öpücüklerle alay ettim ve kotunun üstüne doğru bir çizgi izledim.

"Madoc, yapamazsın." Başımı ellerinin arasına aldı ve başını yukarı kaldırdı. "Birisi görecek

biz
e." "Umurumda değil."

Düşük belli kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını çektim ve dizlerine kadar indirdim. onu tatmak için aşağıya dalmadan önce.

Ekim ayının başıydı ve şimdiden cehennem gibi soğuktu ama ben yanıyordum.

Vücudu çok ateşliydi ve dilim klitorisini döndürürken ona baktım. Ellerinden dışarı baktığını görünce bir kahkaha attım.

O utanmıştı ve ben de mest olmuştum. Onun içinde olan tek kişi ben olabilirdim, ama bu başka hiç kimsenin ona bunu yapmadığı anlamına gelmiyordu. Şimdi başka kimsenin yapmadığını biliyordum.

Benim aletim, benim ağzım, benim dilim. O benimdi.

Dilimi şişmiş memesinin üzerine bastırdım ve daireler çizerek hareket ettirdim, çok geçmeden elleri kızarmış yüzünden kalkıp saçlarımı tutmaya başladı.

Bacakları önce sola sonra sağa kaymaya başladı ve kot pantolonunu tamamen çıkarmaya çalıştığını fark ettim.

O bir kız.

Ayağa fırladım ve ayak bileklerindeki paçayı yakaladım ve kotu çekerek bilmediğim bir yere fırlattım.

"Orospu çocuğu," diye homurdandım içimden, ona bakıyordum, tişörtü yukarı çekilmişti ve aşağıya kadar çıplaktı.

Bacaklarının arasına geri döndüm ve ben onun uzunluğunu uzun ve nazikçe yalarken ve sonra dilimi klitorisinin etrafında döndürürken saçlarımı sıktı.

"Madoc," diye nefes nefese kendini dilime bıraktı. "Bu çok iyi. Beni boşalt.
Lütfen."

Tüm vücudum gergindi ve belden aşağım yanıyordu. Aletim kotuma sürtünüyordu ve tişörtümün altından sırtımın ortasına doğru inen teri hissedebiliyordum.

Buna daha fazla dayanamadım.

Onu istemek değil, ona ihtiyaç duymak. Ona tekrar sahip olmak karnımda bir ateş gibiydi ve onun da bana ihtiyacı olmadığı düşüncesini kendimden uzaklaştırdım. İtiraf edebilir ya da saklayabilirdi ama bu onun üzerinden yıldırım gibi geçti.

Tüm ağzımı üzerine koyarak onu yedim ve daha fazla inlemesine neden oldum. Onu emdim ve kemirdim, yaladım ve içine daldım.

"Tanrım, Madoc." Başını arkaya attı, vücudu titrerken hızlı nefes alışları dakikada bir mil ilerliyordu. Kalçalarını kavradım ve boşalırken neredeyse saçımı çekecekti.

Ve o titrerken onu dünyaya geri döndürmedim.

Arkama yaslanıp topuklarımın üzerine oturarak cüzdanımdan bir prezervatif çıkardım. O daha gözlerini açmadan paketi yırtıp açmış, lastiği yuvarlamış ve girişini taçlandırmıştım. Orgazmı bitmeden içine girmek istiyordum. Ona doğru eğildim ve en az onun kadar nefes nefese kaldım, başımın arkasına uzandım ve siyah tişörtümü kaptım, çekip çıkardım ve yana fırlattım. Bir elim yerde, bir elim aletimin üzerinde, sert ve onun için hazır bir şekilde kendimi destekledim. Yerden kalktı, kollarını boynuma doladı ve beni sertçe öptü.

Sikimin ucunu klitorisinin üzerine sürttüm ve dudaklarıma karşı titredi.

"Arkana yaslan," diye dişlerimi gıcırdattım. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Yere düşer düşmez bacaklarını daha geniş açtı ve ben de ucunu içine soktum. Onu sabitlemek için kalçasından tutarak tamamen içine daldım.

"Ah!" diye inledi ve ben de gözlerimi kapatıp kısık bir homurtu çıkardım.

Kolumu dizinin altına sardım ve elimle kalçasını kavrayarak onu gidebildiği yere kadar kendime çektim.

"Madoc." Fısıltısı ahlaksızcaydı. Kendini kaybetmiş, daha fazlasını arzuluyordu. Kot pantolonumun arkasından kıçımı kavradı ve tırnakları içeri girerken irkildim. Buna bayılmıştım.

"İşte bu," diye nefes aldım, hızlı bir ritimle içine girip çıkıyordum. "Dokun bana Fallon."

Parmakları kıçımı kavradı ve sonra sırtımdan yukarı çıktı ve başımı dudaklarıyla buluşması için aşağı indirdi. Çok vahşiydi. Dili boynumu yaladı, kulağımı emdi ve tüm gücüyle ağzımın içine daldı.

"Daha hızlı git, Madoc," diye fısıldadı kulağıma. "Sert gel."

Geri çekilerek, bir elim yerde bir elim memesinde kendimi desteklemeye devam ettim, her hamlede kalçalarımı sıkarken ona vurdum.

Saçları soğuk çimenlerin üzerinde dalgalanıyordu ve ben her seferinde içine girdiğimde vücudunun yerde ileri geri itilmesini büyülenmiş bir şekilde izliyordum.

Fallon beni tüketmişti ve onsuz da hayatta kalabileceğimi bilsem de bunu istemiyordum. Onu yatağımda, kucağımda, yemek masamda ve şu andan itibaren her lanet olası gün kolumda istiyordum.

O benim kızımdı ve sonunda Jared'in Tate'e neden bu kadar ihtiyacı olduğunu anladım. Onu sevemeyeceğini düşündüğü halde neden ona zarar verdiğini.

Sadece onu istiyordu.

Fallon alt dudağını dişlerinin arasına alarak bana baktı ve gözlerinin gerildiğini gördüm. Sikimin etrafında sıkılaştı ve boşalmak üzere olduğunu

biliyordum. "Benimle kal," diye ısrar ettim, gözlerimi ondan

ayırmadan.

Her hamlede içinden iniltili bir nefes çıkıyor, zümrüt gözleri bana yalvarıyordu. Çenemi çelikleştirerek ısırdım.

Sonunda gözlerini kapatıp haykırdı ve ben de bıraktım. Kasları etrafımda kasıldı, spazm geçirdi ve dökülüp yere yığılmadan önce ona iki kez daha çarptım.

Başımı onun omzuna koyarak öylece uzandım, sessiz parktaki tek ses kesik kesik nefeslerimizdi.

Kahretsin.

Yakalanıp yakalanmadığımızı görmek için etrafa bakmak bile istemedim. Yüksek sesle konuşuyordu ve kalp atışlarım hızlandıkça tenimin ısındığını hissettim.

Başını bana doğru çevirdi ve ben de ağzının birkaç santim ötesine kadar eğildim. Dudakları ayrıldı ve gözlerinde hem acı hem de zevkle bana bakarken gözleri yalvardı.

Daveti kabul ederek onu öptüm, kollarımı yerde yatan başının tepesine doladım ve vücudumla onu sarmaladım.

Dudaklarının tüm gücüyle dudaklarımı iterek öpücüğü derinleştirdi.

"Madoc," diye titredi ağzıma karşı. "I-"

"Şşşt," diye ısrar ettim, tekrar ağzını aldım.

Söylememiz gereken şeyler vardı. Ama bu gece değil.

- --

O gece Fallon'u çok hızlı ve fazla zorlamak istemediğim için babamın evindeki kanepeye uzandım. Gece yarısı parkta yaptığımız boğuşma onu korkutmaya yetmişti ve onun etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürüme ihtiyacı hissettiğim için kızgındım.

Başka hiçbir kızı bu kadar önemsememiştim ve bunun sadece benimle mi ilgili olduğunu yoksa Fallon'la mı ilgili olduğunu bilmiyordum. Onunla çok genç yaşta başlamıştık; belki de beni diğer kadınlar için mahvetmişti. Bilmiyordum. Ve onu sevip sevmediğimi düşünecek havada değildim.

Onunla işimin bitmediği gerçeğinde karar kıldım.

Ben de geri çekildim, yatağı paylaşmamız konusunda ısrar etmedim ve biraz dinlenmesine izin vermeyi tercih ettim.

Fallon ve ben içeri girdiğimizde Tate ve Jared çoktan eve varmışlardı. Onları görmedim ama odalarından gelen bazı küçük seslerden uyumadıklarını anladım.

İyi geceler demeden önce Fallon'un dudaklarına uzun bir öpücük

kondurdum. Ama ertesi sabah Jared beni sarsarak uyandırdı.

"Hey, birazdan yola çıkıyoruz," diye beni uyardı.

Gözlerimi ovmak için ellerimin topuğunu yukarı kaldırdım. "Herkes uyandı mı?" Ayağa kalkarak sordum. İki spor çantasını kapının yanındaki fuayeye fırlattı. "Evet, ama Fallon çoktan gitti."

Dirseklerimi dizlerime koyarak bacaklarımı kanepenin kenarına attım.

"Ne?" Yalan söylüyor olsa iyi olur der gibi ona bakarak ağzımdan kaçırdım.

"Sanırım arabayı tamir etmesi için Jax'i erkenden uyandırdı." Bana bilmiş bir bakış attı. "Belli ki uzun sürmemiş, çünkü sadece gaz kelebeği gövdesini tekrar takması gerekti, yani zaten bir saattir yok." Durdu ve baktı, sakızını çiğniyor ve bir şey söylememi bekliyordu.

"İnanılır gibi değil!" Bağırdım, sehpadan bir vazo aldım ve duvara çarparak parçalandığı odanın diğer tarafına fırlattım.

Kendimi kahverengi deri koltuğa yasladım ve bıkkınlıkla ellerimi yüzümde gezdirdim.

Ne oluyor lan?

"N'aber?" Jax'in köşeden gelip sorduğunu duydum. Başımı arkaya yasladım, gözlerimi kapattım ve ellerimi başımın üstünde kenetledim.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Jared. "Bırak ben halledeyim."

Jax'in gittiğini duymadım ama ellerimi bırakıp gözlerimi açtığımda gitmişti. Jared sehpanın etrafında yürüdü ve kanepeyle uyumlu kahverengi deri sandalyeye oturdu.

"Hafta sonunun geri kalanı için Shelburne Falls'a geri döndü. Annesi mesaj atıp ona orada ihtiyacı olduğunu falan söylemiş," dedi Jax. İçimdeki öfke kafamda düşünemeyeceğim kadar yoğun bir sis yarattı.

Jared kapüşonunu karıştırdı ve anahtarlarından birini çıkarıyor gibiydi. "Şimdi geri dönüyoruz," dedi çalışırken. "Aileyi ziyaret edeceğiz ve Tate'in bu akşam bir yarışı var. Sen de gelmelisin."

Başımı salladım, ona bakmadım bile.

Deli miydi?

Bana bir anahtar uzattı. "Tate'in evinin," diye açıkladı. "Fallon bu gece orada kalacak. Bay Brandt bu akşam erkenden iş için şehirden ayrılıyor, ben de Tate'i sizin evdeki odamızda tutacağım. Sen git bu işi hallet."

Başımı salladım. "Hayatta olmaz. Benden bu kadar."

Fallon benim için gerçekten ne yaptı ki? Bu bardağı taşıran son damlaydı. Eğer açılamıyor ve normal davranamıyorsa, o zaman buna değmezdi.

Jared ayağa kalktı ve anahtarı tişörtlü göğsüme fırlattı. "Sadece git," diye emretti. "Bu boku hallet. Arkadaşımı geri istiyorum."

"Hayır," diye devam ettim. "Bir daha onun peşinden gitmeyeceğim."

"Tate'i geri almak için tüm okula oyuncak ayımdan bahsettim." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Chase. Daha sert."

Ama yapamadım.

Fallon onu istediğimi biliyordu. Onu önemsediğimi bilmeliydi. Ama ona güvenmiyordum. Benimle oynuyordu ve nedenini bilmiyordum.

Konuşmaya hazır olduğunda beni bulurdu.

BÖLÜM 21

FALLON

"Babacığım?" Az önce uyuduğum hastane yatağından başımı kaldırdım. Krem rengi kablolu kazağı ve kahverengi deri ceketiyle başımda duruyor, kahve ve Ralph Lauren kokuyor.

Acı dolu ve bitkin gözleri bedenimi tarıyor. "Kendine ne yaptığına bir bak."

Yüzüm buruşuyor ve gözlerim yaşarmaya başlıyor. "Baba, özür dilerim." Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve beni tutması için ona bakıyorum.

Ona ihtiyacım var. Sahip olduğum tek şey o.

Boşluğu. Yalnızlık. Artık yapayalnızım. Kimsem yok. Annem gitti. Beni aramıyor. Bebek gitti. Ellerim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor ve karnımda sevgi yerine sadece donuk bir zonklama hissediyorum.

Gözlerim yanıyor ve sessiz ve karanlık odada ağlamaya başlayarak başka tarafa bakıyorum.

Bu benim hayatım değil. Olması gerektiği gibi değil. Onu sevmemem gerekiyordu. Kırılmamam gerekiyordu.

Ama kürtajdan sonra her şey çamura battı ve artık yürüyemiyordum. Yemek yiyemiyordum. Göğsümdeki ağrı daha da arttı ve endişeden ve kalp ağrısından sürekli bitkin düştüm. O neredeydi? Bana ulaşmaya çalışıyor muydu? Beni düşünüyor muydu?

Ondan kopana kadar onu ne kadar çok sevdiğimi fark etmemiştim.

Annem karasevda olduğunu söyledi. Bir aşk. Bunu atlatacağımı söyledi. Ama her geçen gün hayal kırıklığım ve üzüntüm derinleşiyordu. Okulda başarısız oluyordum. Hiç arkadaşım yoktu.

Sonunda gizlice Shelburne Falls'a döndüğümde Madoc'un annemin dediği gibi kesinlikle hayatına devam ettiğini gördüm. Benim üzerimde hiç durmuyordu. Aklındaki tek şey kafası bacaklarının arasında olan kızdı. Geri çekilerek, evden kaçtım ve babamın çalmış olduğum arabasına atladım. Şimdi, üç gün sonra kollarımda kesikler ve göğsümde keskin bir ağrıyla buradaydım.

Babam üzerimdeki battaniyeyi ve çarşafı yırtıp yere atarken nefesimi içime çekip kaskatı kesiliyorum.

"Baba, ne yapıyorsun?" Onun sert yeşil gözlerini fark ederek ağlıyorum.

Beni yataktan çekiyor, üst kolumu o kadar sert sıkıyor ki derim sızlıyor.

"Ah, baba!" Beni banyoya sürüklerken yerde topallayarak feryat ediyorum. Kolum gerilmiş gibi hissediyorum, sanki her an yuvasından çekip çıkaracakmış gibi.

O ne yapıyor?

Banyo lavabosunu tıkayıp suyla doldurmaya başlamasını izliyorum. Diğer elinin parmakları kolumun etine batıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Kolumdan sertçe çekip beni kendine yaklaştırırken bir yandan da bağırıyor. "Kimsin sen?" Gözyaşları döküldü ve hıçkırarak "Kızın" dedim.

"Yanlış cevap." Ve ensemden tutup yüzümü dolu lavaboya doğru itti. Hayır! Hayır!

Başım zorla suyun altına sokulurken nefes nefese kalıyorum ve istemediğim suyu emiyorum. Elini geri itmek için iki elimi lavabonun iki yanına koyuyorum ama o çok güçlü. Başımı sallıyorum, ona karşı mücadele ederken kaygan ellerim altımdan kayıyor.

Su burnuma geliyor ve yanmaya karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Aniden sudan çıkarıldım.

"Baba, kes şunu!" Öksürüyor ve kekeliyorum, çürümüş saçlarımdan ve çenemden su damlıyor. Sesi etrafımda gürlüyor. "Ölmek mi istiyorsun Fallon?" Öfkesiyle başımı sallıyor.

"Bunu bu yüzden yaptın, değil mi?"

"Hayır..." Kafamı tekrar suya çarpıp hava kaynağımı kesmeden önce aceleyle dışarı çıkıyorum. Düşünmek ya da kendimi hazırlamak için zar zor zamanım oluyor. Sığ derinlikte feryat ederken zihnim kararıyor.

Kendime babamın beni öldürmeyeceğini söylüyorum. Ama canım yanıyor. Kollarımın içi acıyor ve sanırım kesiklerim yine kanıyor.

Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve ben hıçkırarak ağlarken arkama uzanıp başımın arkasındaki elini tutuyorum.

"Kimsin sen?" diye tekrar bağırıyor.

"Kızın!" Vücudum korkuyla titriyor. "Baba, kes şunu! Ben senin kızınım!"

Ağlıyorum ve titriyorum, geceliğimin önü bacaklarımdan aşağı su damlatıyor.

Kulağıma yakın bir yerde hırlıyor. "Sen benim kızım değilsin. Benim kızım pes etmez. Sokakta hiç patinaj izi yoktu Fallon. Ağaca bilerek çarptın!"

Kavrayışına karşı başımı sallıyorum. Hayır. Hayır, vurmadım. Bilerek vurmadım.

Madoc'un evinden ayrılıp babamın Chicago yakınlarındaki evinde saklandığımı hatırlayınca ağzım yoğun bir tükürükle doluyor ve gözlerim kapanıyor. Onun arabalarından birini almıştım ve ... hayır, ağaca çarpmaya çalışmadım.

Vücudum titredi ve boğazım acıyla doldu.

Direksiyonu bırakmıştım.

Aman Tanrım.

Olabildiğince hızlı hava çalıyorum ve ağlarken inliyorum. Bana ne oldu böyle?

Babam sırtımı lavabonun yanındaki duvara çarpınca tökezliyorum. Daha kendimi toparlamaya fırsat bulamadan eli gürültülü bir tokatla yüzüme çarpıyor ve boynumdan aşağı inen sızıdan irkiliyorum.

"Kesin şunu!" Gözlerimdeki bulanıklığa karşı öfke duyuyorum.

Beni omuzlarımdan tutup tekrar duvara yapıştırıyor ve ben haykırıyorum. "Yap beni," diye meydan okuyor.

Yumruklarım göğsüne çarpıyor ve tüm vücudumla itmeye çalışıyorum. "Kes şunu!"

Kendini dengelemek için geri adım atıyor ama tekrar gelip başımı ellerinin arasına alıyor.

"Annen seni alıp götürdüğünde içimin parçalandığını düşünmüyor musun?" diye soruyor, gözleri

Kalbi kırılmış. "Lanet olası evdeki her duvarı yumrukladım Fallon. Ama yuttum. Çünkü bizim yaptığımız budur. İçimizdeki duvar hiçbir şeyin yıkamayacağı kadar güçlü olana kadar bu dünyanın bize yedirdiği her tuğlayı yutarız." Zor çıkan sesini alçaltıyor, daha güçlü çıkıyor. "Ve benim yaptığım da buydu. Seni almasına izin verdim, çünkü o amcığın seni güçlü kılacağını biliyordum."

Dişlerimi sıkıyor, ona bakarken gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum. Babamı seviyorum ama annemin beni alıp götürmesine izin verdiği için onu sevemiyorum. Sanırım kafasında bunun beni düşmanlarından saklamanın bir yolu olduğunu düşünüyordu. Annemle yaşamak beni güçlü mü yaptı? Tabii ki yapmadı. Bana bak, hüngür hüngür ağlıyorum ve mahvoldum. Ben güçlü değilim.

"Pes edemezsin. Bırakamazsın!" diye bağırıyor. "Başka aşklar ve başka bebekler olacak," diye homurdanıyor, başımı ellerinin arasında sallıyor ve sert bakışlarını üzerime dikiyor. "Şimdi. Yut. Yut. Acıyı!" diye öfkeleniyor etrafımda. "Yut onu!"

Kükremesi içimi paramparça ediyor ve ağlamayı bırakıp gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum.

Başımı sıkıca tutuyor, gözlerimi ondan ayırmamam için beni zorluyor ve odaklanıyorum, tutunacak bir şey arıyorum. Herhangi bir şeye. Bulabildiğim en küçük noktaya, siyah gözbebeklerinin merkezine odaklanıyorum.

Gözümü kırpmıyorum. Kımıldamıyorum.

Gözünün merkezi o kadar karanlık ki, uzayda warp hızıyla ilerliyormuş gibi hissettiğini hayal etmeye çalışıyorum. Benim dünyamda ondan başka kimse yok. Siyahı çevreleyen altın rengi titriyor ve yeşil gözlerimin neden bana miras kalmadığını merak ediyorum. İrislerindeki beyaz şimşek gibi görünüyor ve gözbebeklerinin beyazına ulaşmadan önceki zümrüt halkası su gibi dalgalanıyor.

Ben farkına bile varmadan nefes alış verişlerimiz senkronize oluyor ve o benim takip ettiğim ritmi belirliyor. Nefes al, nefes ver.

Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver.

Madoc'un yüzü zihnimde beliriyor ve çenemi sıkıyorum. İptal edilen hamileliğimin anıları onun görüntüsüne çarpıyor ve dişlerim birbirine sürtünüyor. Annemin sesi kulaklarıma doluyor ve dilimi emerek kurutuyorum, hepsini, hepsini alıyorum ve boğazımın arkasındaki sert yumruyu yutuyorum, pipomdan aşağı, ve hepsinin beynimi terk ettiğini hissediyorum.

Hâlâ içimde. Ağır.

Ama şimdi sessiz, mideme gömülü.

Babam başımı serbest bırakıyor ve çenemi tutarken başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Şimdi kimsin sen?" diye yalvarıyor.

"Fallon Pierce."

"Peki sen nerede doğdun?"

Sesim sakin. "Boston, Massachusetts."

Bana yer açmak için bir adım geri çekiliyor. "Peki hayatında ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor.

Sonunda ona baktım ve fısıldadım. "Bir şeyler inşa etmek istiyorum."

Yanıma uzanıyor ve raftan bir havlu alıp bana uzatıyor. Onu göğsüme tutuyorum, artık soğuğu gerçekten hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Eğilip alnımdan öpüyor ve sonra gözlerimle buluşuyor. "Denizin yüzeyinde olan hiçbir şey derinliklerindeki sükûneti değiştiremez." Andrew Harvey'den alıntı yapıyor. "Kimse senin kim olduğunu elinden alamaz Fallon. Kimseye bu gücü verme."

Birden aklıma gelen o günden beri hiç ağlamamıştım. Çok yaklaşmıştım ama iki yıl boyunca tek damla gözyaşı dökmemiştim. Babam beni kesen ön camın cam parçalarının yaralarını iyileştirmek için tam bir hafta evde tuttu, ama sonra hayatıma devam etmem için beni yatılı okula geri gönderdi.

Ve vardı. Bu herkesin kendi başına öğrenmesi gereken bir şey. Hayat devam ediyor, gülümsemeler tekrar gelecek ve zaman bazı yaraları iyileştiriyor, iyileştiremediklerini ise

yatıştırıyor.

Notlarımı yükselttim, birkaç arkadaş edindim ve çok güldüm.

Yine de affedemedim. İhanet derin yaralar açar ve beni geçen Haziran'da şehre geri getiren de buydu.

Sadece Madoc'un beni hala etkilemesini beklemiyordum.

Beni istiyordu. Bunu biliyordum. Hissediyordum. Ama neden? Onu hak etmek için gerçekten ne yaptım?

On altı yaşındayken bana sadık kalmıştı. Bundan oldukça emindim. Onu isteyerek terk ettiğimi düşündüğünde iyi vakit geçirmeye çalıştığı için artık ondan nefret edemezdim.

Ona söylemem gereken çok şey var. Bilmeye hakkı olan şeyler. Ve sonra ona çok fazla şey anlattığımı hissettim.

Madoc bensiz daha iyiydi. İlişkimiz yanlış bir yerde başlamıştı. Büyüyecek hiçbir yerimiz kalmamıştı. Beni tanımıyordu ya da beni neyin ilgilendirdiğini bilmiyordu. Hiçbir şey hakkında konuşmuyorduk.

Sekse doyduktan sonra gidecekti. Bebekten bahsetmiyorum bile. Eğer bebeği öğrenirse, gemiden atlardı. Hiç şüphesiz. Madoc o kadar ağır bir şeye hazır değildi. Hazır olup olmayacağını merak ediyordum.

Five Finger Death Punch'ın "Far from Home" şarkısını açtım ve annemin isteği üzerine Shelburne Falls'a dönerken yol boyunca suçluluk duygusunu içime attım. Bu sabah evde eşyalarım olduğunu bildirmek için mesaj atmıştı. Eğer geçen yaz bıraktıklarımı almaya gelmezsem, çöpe gideceklerdi.

Başımı salladım ve bir elimi yorgun gözlerimin üzerinde gezdirdim.

- --

Kapı kodunu girdikten sonra, siyah demir parmaklıklar gıcırdayarak açılırken Tate'in G8'ini ileri doğru ittim.

Cumartesi günüydü, sabahın geç saatleriydi ve Ekim gökyüzüne hafif bulutlar serpilmişti. Hava serindi ama ben ceket getirmemiştim, siyah-gri çizgili uzun kollu tişörtümü ve kot pantolonumu tercih etmiştim. Saçlarım hala dün geceden sarkıyordu ama bu sabah aldığım duştan sonra kabartmıştım. Nedense Madoc'un kokusunun, bulduğum küçük ot parçalarıyla birlikte saçımda kalmasını istemiştim. Uzun perçemim elmacık kemiklerimin etrafında dalgalanıyordu ve Caruthers'ların evinin önüne, annemin BMW'sinin arkasına park ederken gözlüğümü yolcu koltuğundan aldım.

Gözlüklerim yıllar önce okumak için tasarlanmıştı, ama neredeyse her zaman onları takmaya başladım. Bir şekilde kendimi güvende hissediyordum.

Eve girip fuayeden geçtim ve Addie'yi mutfakta bulacağımdan emin olduğum evin arka tarafına giden merdivenlerin yanındaki koridordan aşağı indim.

Sessiz ev şimdi çok farklı görünüyordu. Sanki anılarla, hikâyelerle ve bir aileyle dolu değilmiş gibi içi boştu. Mermer zeminlerin acı soğuğu spor ayakkabılarımdan baldırlarıma kadar vuruyordu ve yüksek tavanlar artık sihirli bir şekilde sıcaklık tutmuyordu.

Cam veranda kapılarından dışarı baktığımda, Addie'nin önümüzdeki kış için örtüsü çoktan çekilmiş olan havuzun etrafını süpürdüğünü gördüm. Daha uzağa baktığımda jakuzinin de örtülü olduğunu fark ettim. Ben burada yaşarken, soğuk aylar boyunca çim mobilyalar ve barbekü alanının yanı sıra o da kullanılmaya devam ederdi. Madoc'un babası ızgara yemekleri çok severdi ve Madoc'la birlikte Ocak ayının ortasında mangalda biftek pişirmeye giderlerdi.

Şimdi bütün veranda çorak görünüyordu. Ölü yapraklar bir o yana bir bu yana savruluyor ve Addie hiçbir ilerleme kaydediyormuş gibi görünmüyordu. Deniyormuş gibi bile görünmüyordu.

Bu evin sorunları vardı ama aynı zamanda kahkahalar ve anılarla dolu bir geçmişi de vardı. Şimdi her şey ölü gibi görünüyordu.

Sürgülü cam kapıyı açtım ve taş döşemelerin üzerinde yürüdüm.

"Addie?"

Bana bakmadı ve alçak, sessiz sesi geçen seferki gibi hoş karşılayıcı değildi. "Fallon."

Gözlüklerimi çıkardım ve arka cebime soktum. "Addie, çok özür dilerim."

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Öyle misin?"

Ona ne için üzgün olduğumu söylememe gerek yoktu. Bu evde hiçbir şey onun gözünden kaçmazdı ve boşanma karmaşasının benim hatam olduğunu bildiğini biliyordum. Madoc'un gönderilmesi benim hatamdı.

"Evet, öyleyim," diye onu temin ettim. "Bunun olmasını hiç istememiştim."

Ve gerçek de buydu. Madoc'u terk eden kişi olmak istemiştim ve Jason'la annemin bir tutam hissetmesini istemiştim ama annemin boşanmaya bu kadar karşı çıkacağını ya da Madoc'un arada kalacağını bilmiyordum.

Doğrusu, Addie'yi hiç düşünmemiştim.

Burnundan nefes verdi ve kaşları çatık bir şekilde onu süpürmeye devam etti. "O kaltak bu evi alacağını sanıyor," diye mırıldandı. "Evi alacak, içindeki her şeyi satacak ve öylece bırakacak."

Yaklaştım. "Yapmayacak."

"Fark etmez, sanırım." Acı tonu sözümü kesti. "Jason zamanının çoğunu şehirde ya da Katherine'in evinde geçirmeyi tercih ediyor ve Madoc aylardır eve gelmedi."

Başka tarafa baktım, utanç yüzümü yakıyordu.

Bunu ben yaptım.

Gözlerim yanmaya başlamıştı, bu yüzden onları kapattım ve yutkundum. *Bunu düzelteceğim.* Düzeltmek zorundayım. Asla geri dönmemeliydim. Madoc iyiydi. Benden önce hepsi iyiydi.

Bir zamanlar kahkahalar ve partilerle dolu olan bu ev artık bomboştu ve Addie'nin sevdiği ve ilgilendiği ailesi parçalanmış ve dağılmıştı. Son üç aydır neredeyse tamamen yalnızdı. Benim yüzümden.

Bir özür daha duymak istemeyeceğini bildiğim için geri çekildim. Arkamı dönerek avlu kapısına doğru ilerledim.

"Odanda hâlâ bir şeyler var," diye seslendi Addie ve ben arkamı döndüm. "Ve bodrumda da birkaç kutu var."

Ne? Bodrumda hiçbir şeyim yoktu. "Kutular mı?"

Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Kutular," diye tekrarladı, hâlâ bana bakmıyordu.

- --

Kutular mı?

Eve girdim ama aylar önce bıraktığım kıyafetlerimi toplamak için üst kata çıkmak yerine doğruca mutfağın yanındaki bodrum kapısına yöneldim.

Orada bir şey bulundurmak benim için mantıklı değildi. Annem odamdaki her şeyi atmıştı ve ben de buraya pek bir şeyle gelmemiştim.

Aydınlık merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüm, ayaklarım halı kaplı merdivenlerde neredeyse sessizdi.

Böyle devasa bir ev için, dört odalı eşit derecede büyük bir bodruma sahipti. Biri ekstra yatak odası olarak dekore edilmişti, diğeri ise Bay Caruthers'ın içki deposuydu. Burada

Ayrıca tatil süslemeleriyle dolu küvetlere ayrılmış bir oda ve ardından ayakta video oyunları, bilardo masası, hava hokeyi, langırt, devasa bir düz ekran ve Madoc gibi bir gencin arkadaşlarıyla eğlenebileceği hemen hemen her türlü eğlenceyi içeren bir oyun merkezinin bulunduğu geniş açık alan. Odada ayrıca içeceklerle dolu bir buzdolabı ve dinlenmek için kanepeler bulunuyordu.

Ama buraya gelmekten keyif aldığım tek an, Bay Caruthers'ın bodrum katında kendime ait bir faaliyet alanım olması gerektiğine karar verdiği andı.

Benim yarım borum.

Bunun Madoc'la benim aramda bir bağ kurmanın bir yolu olduğunu düşünüyordu ve arkadaş edinmediğim için beni Madoc'unkilerle yan yana koymaya yarıyordu. Onlar oynarken ben de oynayabilirdim.

İşe yaramadı.

Madoc eğlenirken oradan uzak durdum ve diğer zamanlarda becerilerim üzerinde çalıştım. Sorun o değil, arkadaşlarıydı. Jared'i karamsar, diğerlerini de aptal buluyordum.

Geniş alana baktığımda her şeyin tertemiz olduğunu fark ettim. Bej halılar yeni görünüyordu ve ahşap mobilya cilası kokuyordu. Evin yan tarafındaki arka bahçeye açılan veranda kapılarından içeriye ışık giriyordu. Ten rengi duvarlar hâlâ Notre Dame eşyalarıyla doluydu: bayraklar, flamalar, çerçeveli fotoğraflar ve hediyelik eşyalar.

Bütün bir duvar, çoğunlukla Madoc'un çocukluk yıllarına ait aile fotoğraflarıyla doluydu. Madoc sekiz ya da dokuz yaşındayken Noel hediyelerini açarken. Madoc on ya da on bir yaşında bir futbol sahasında kale direğinden sarkarken. Madoc ve Jared GTO'nun kaputunun altında, Madoc elleriyle aptal bir çete sembolü fırlatırken.

Bir tane de o ve ben. Duvarın tam ortasında, piyanonun üzerinde. Havuzun kenarındaydık ve Addie bir resmimizi çektirmek istemişti. On dört ya da on beş yaşlarında olmalıydık. Birbirimize sırtımızı dönmüş, kollarımızı göğsümüzde kavuşturmuş, birbirimize yaslanmıştık. Addie'nin Madoc'un kardeşçe kolunu omzuma dolamaya çalıştığını hatırlıyorum, ama ancak bu şekilde poz verebiliyorduk.

Fotoğrafı yakından incelediğimde, kameraya yarı baygın baktığımı fark ettim. Yine de bir gülümseme vardı. Karnımdaki kelebeklere rağmen sıkılmış görünmeye çalıştığımı hatırladım. Vücudum Madoc'a tepki vermeye başlamıştı ve ben bundan nefret ediyordum.

Madoc'un yüz ifadesi ...

Başı kameraya dönüktü ama aşağıdaydı. Dudaklarında dışarı çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi görünen minik bir gülümseme vardı.

Ne küçük bir şeytan.

Arkamı döndüm ve elimi Addie'nin Madoc'un hâlâ çaldığını söylediği eski piyanonun üzerinde gezdirdim.

Gerçi artık değil, okulda olduğu için.

Kapak aşağıdaydı ve üstünde dağınık halde notalar vardı. Müzik rafının üzerinde Dvor˘ák vardı. Madoc her zaman Doğu Avrupalı ve Rus bestecilere düşkün olmuştu. Gerçi onu en son ne zaman çalarken dinlediğimi bile hatırlamıyorum. Çok komikti. Önemli olmadığında tam bir teşhirciydi, önemli olduğunda ise öyle değildi.

İşte o anda ayağım bir şeye sürtündü. Piyanonun altına bakarken beyaz karton kutuları fark ettim.

Diz çökerek bir tanesini çıkardım ama altında yaklaşık on tane daha olduğunu fark ettim.

Kapağı kapattığımda o kadar hareketsiz kaldım ki vücudumu sadece kalp atışlarım hareket ettiriyordu.

Aman Tanrım.

Eşyalarım mı?

Legolarımla dolu bir kutuya baktım. Bütün robotlar, arabalar, kumandalar ve kablolar.

buraya atılmış, gevşek parçalar halinde kutunun etrafına saçılmıştı.

Kuru dudaklarımı yaladım ve on iki yaşındayken yaptığım Turbo Quad'ı ve ayrılmadan önce yeni başladığım Tracker'ı çıkardım.

Bunlar benim odamdaki eşyalarımdı!

Çılgına dönmüştüm, aptal gibi gülümsüyordum, kahkahalarla gülmeye hazırdım. Piyanonun altına daldım ve iki kutu daha çıkardım.

Kapakları fırlatıp attığımda, mühendislik planlarım ve bir kutu daha lego görünce şaşkınlıktan nefesim kesildi. Kağıtları karıştırdım, eskiz defterimle odamda oturup fütüristik gökdelenler ve gemiler tasarladığım zamanlar aklıma geldi.

Parmaklarım karıncalanmaya başladı ve titrek bir kahkaha patladı, bu da uzun zamandır hiç olmadığı kadar kıkırdamama neden oldu.

Buna inanamıyordum! *Bu benim eşyalarımdı!*

Koşarak piyanonun altına geri döndüm ve bu sırada başımı kenara çarptım.

"Ah," diye inledim, alnımın üstünü ovuşturdum ve bu sefer çok daha yavaş bir şekilde başka bir kutu çıkardım.

Tüm kutuları karıştırdım, kaçırdığım ve sahip olduğumu bile hatırlamadığım her şeyi buldum. Kaykaylar, posterler, mücevherler, kitaplar... kıyafetler hariç yatak odamdaki neredeyse her şey.

Yerde bağdaş kurup otururken etrafımdaki her şeye baktım, eskiden olduğum kızdan garip bir şekilde kopmuş hissediyordum ama onu yeniden bulduğum için çok mutluydum. Tüm bu şeyler, başkalarını dinlemeyi bırakıp kendimi dinlemeye başladığım bir zamanı temsil ediyordu. Onun istediği gibi olmaya çalışmayı bırakıp sadece olmaya başladığım zamanı.

Bu kutular Fallon Pierce'ındı ve kaybolmamışlardı. Gözlerimi kapadım, yedi yaşımdayken SeaWorld'de babamdan aldığım su samuru peluş hayvanımı tuttum.

"Madoc."

Gözlerim birden açıldı ve Addie'yi merdivenlerin dibinde gördüm.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzun bir iç çekiş yapmıştı.

"Madoc?" "Madoc mu?" diye sordum. "Bunu o mu yaptı?"

"Sen gittiğinde kendini biraz kaybetti." Duvarı itti ve bana doğru yürüdü. "Babasının içkisini çalmak, parti yapmak, kızlar... Birkaç ay boyunca duvarlardan sekti."

"Neden?" Fısıldadım.

Beni inceledi ve devam etmeden önce yenik bir yarım gülümseme verdi. "Jason'ın işi başından aşkındı. Madoc ve arkadaşı Jared ikinci sınıftan sonraki yaz ortalığı kasıp kavurdular. Bir gece odanıza girdiğinde annenizin yeniden dekore etmek için her şeyi temizlediğini gördü. Sadece hiçbir şeyi paketlememişti. Her şeyi atmıştı."

Evet, bunu biliyordum. Ama bir şekilde göğsümdeki acı yayılmıyordu. Eğer onu dışarı attıysa, o zaman ... Yere baktım, gözlerimi tekrar yanmaya karşı kapattım.

Hayır. Lütfen hayır.

"Madoc dışarı çıktı ve her şeyi çöpten geri çıkardı." Addie'nin yumuşak sesi etrafıma yayıldı ve göğsüm titremeye başladı. "Her şeyi kutuladı ve senin için sakladı."

Çenem titremeye başladı ve başımı salladım. *Hayır, hayır, hayır.*

"Madoc'u iyi bir çocuk yapan da bu Fallon. Parçaları topluyor."

Yıkıldım.

Gözyaşlarım kapaklarımdan taştı ve vücudum titrerken nefes nefese kaldım. Gözlerimi açamadım. Acı çok büyüktü.

İki büklüm oldum, su samuruna sarıldım ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak başımı yere eğdim.

Üzüntü ve umutsuzluk geldi ve ona söylediğim her şeyi geri almak istedim.
Ondan her şüphe ettiğimde. Ona söylemediğim her şeyi.

Madoc, beni gören.

Madoc, beni hatırladı.

- --

Altı saat sonra Tate'in yatak odasında oturmuş, bacaklarımı Fransız kapılarının yanındaki minderli sandalyenin kenarına atmış, dışarıdaki ağaca bakıyordum. Tüm sonbahar renkleri esintide salınıyor ve günün son ışığının yumuşak parıltısı dallardan yavaşça, santim santim kayboluyordu.

Oraya vardığımdan beri pek konuşmamıştım ve o da soru sormama konusunda iyi davranıyordu. Endişelendiğini biliyordum çünkü Madoc konusundan o kadar iyi kaçınıyordu ki Madoc odanın ortasında duran bir gezegen gibiydi. Bu sabah gittiğimi görünce kızıp kızmadığını merak ettim.

Elimi gözlerime sürttüm. Ondan kurtulamadım. Ve

dahası? İstemiyordum.

"Tate?" Ben seslendim.

Dolabının kapısından kafasını uzatıp siyah kapüşonlu bir tişört çıkardı.

"Eğer sen . Jared'e ihanet ettiysen," diye kekeledim. "Aldatmadım ama bir şekilde güvenini

kaybettim.
Onu geri almak için ne yapardınız?"

Bunu düşünürken dudakları bir çizgi halinde düzleşti. "Jared ile mi? Çıplak gelirdim."
Başını salladı.

Homurdandım ve başımı salladım, bu da şu anda toplayabileceğim en fazla kahkahaydı.

"Ya da sadece ortaya çıkar," diye devam etti. "Ya da onunla konuşabilir ya da ona dokunabilirim. Kahretsin, ona sadece bakabilirim." Omuz silkti, sırıttı ve kapüşonunu üzerine geçirdi.

Madoc üzerinde böyle bir güce sahip olduğumdan şüpheliydim. Jared daha hayvani görünürken, Madoc bir zihin sikiciydi.

Yatağının kenarına oturdu ve siyah Chucks ayakkabılarını giydi. "Özür dilerim," diye teklif etti. "Pek yardımcı olamayacağımı biliyorum ama Jared'in de benim üzerimde en az onun kadar gücü var. Yeterince şey yaşadık. Birbirimizi affetmeyeceğimiz pek bir şey yok."

Söylediklerinin yarısı Madoc ve benim için de doğruydu ama onun affını kazanamamıştım. Ne yapmam gerekiyordu ki?

"Madoc için mi?" Ne demek istediğimi çok iyi anladığı için gülümsedi. "Yaramazlığı sever. Belki biraz seksi mesajlaşmak yerinde olur."

Gülmekten kendimi alamadım. "Sexting mi? Ciddi misin

sen?" "Hey, sen sordun."

Evet, sanırım öyle. Ve muhtemelen haklıydı. Madoc'un hoşuna gidecek bir şeye benziyordu.

Ama telefon seksi? Evet, öyle bir şey olmayacak. Kesinlikle bana göre değil.

Başımı kaldırdım ve Tate'in hâlâ bana baktığını fark ettim. Ben bir şey söylemeyince kaşlarını kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

"Tamam, şey... babam havaalanına gitti, sadece hatırlatmak için

söylüyorum, yani-" "Evet, Tate. Bu gece telefon seksi yapmayacağım.

Teşekkürler!"

Beni savuşturmak için ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum."

Kapıya doğru başımı salladım ve ona gitmesi için işaret verdim. "İyi eğlenceler ve yarışta iyi şanslar."

"Gelmek istemediğine emin misin?"

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Hayır, şu anda düşünmem gerekiyor. Benim için endişelenme. Devam et." "Pekâlâ." Pes etti ve ayağa kalktı. "Jax yarıştan sonra yan tarafta bir parti veriyor.
İstersen buraya gel."

Başımı sallayarak Kindle'ımı kucağımdan aldım ve o giderken okumaya başlıyormuş gibi yaptım. Parmaklarım sanki piyano çalıyormuşum gibi kalçama vuruyordu ve bu gece muhtemelen hiç kitap okuyamayacağımı biliyordum.

Okumak istemedim. Bir şeyler yapmak istiyordum. Midemde döndükçe dönen, oturdukça daha da büyüyen küçük bir kartopu vardı.

Sexting.

Madoc bundan daha fazlasını hak ediyordu. Tamam, bunu ve daha fazlasını hak ediyordu.

"Üzgünüm" sadece boş görünüyordu. Daha fazlasını söylemem, ona daha fazlasını anlatmam gerekiyordu ama nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Birine uzak durduğunuzu, ona asla yakınlık göstermediğinizi, gizli bir kürtaj yaptırdığınızı ve travma sonrası stresle kendinize zarar vermeye çalıştığınızı, sonra da evlerini kaybetmelerinden sorumlu olduğunuzu nasıl söylersiniz? Ne söylersiniz?

Onu benim gibi bir tren enkazından kaçmaktan ne alıkoyacak?

Telefonumu minderle sandalyenin arasından çıkarıp yazarken parmaklarımın titremesini bastırdım.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Gönder tuşuna bastım ve hemen gözlerimi kapatıp acınası bir iç geçirdim. *"Ne diyeceğimi bilemiyorum" mu? Ciddi misin Fallon?*

En azından bir şey söyledim sanırım. Aptalca olsa bile. Bunu bir ısınma olarak düşün.

Beş dakika geçti ve sonra on. Hiçbir şey yoktu. Belki duştaydı. Belki telefonunu başka bir odada unutmuştur. Belki de çoktan yatağa girmiştir. Biriyle. Ashtyn, belki.

Midem çukurlaştı.

Bir saat geçti. Hala bir şey yok.

Kitabımın tek bir satırını bile okumadım. Gökyüzü artık siyahtı. Komşulardan ses gelmiyordu. Herkes hâlâ yarışta olmalıydı. Yoksa Tate önce bir şeyler yiyeceklerini mi söylemişti?

Kindle'ımı yere attım ve sandalyeden kalkarak odada volta attım.

Bir yirmi dakika daha geçti.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve telefonumu kaptım.

Harika. Cevap alamadıktan sonra ona tekrar mesaj atıyordum. Erkeklerin ödünü koparan o ürkütücü, zorba kızlar gibiydim.

Lütfen, Madoc. Bir şey söyle.

Tate'in duvarına yaslandım, ayağımı aşağı yukarı salladım ve telefonumu elimden bırakmadım. Yirmi dakika geçti ve hâlâ bir şey yoktu. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve derin nefesler aldım.

Yutun. Nefes al,
nefes ver.
Nefes al, nefes ver.

Ve sonra ellerimi bıraktım, yorgun gözyaşlarım gözlerimi
çevreledi. Beni dinlemiyordu.
Benimle konuşmak istemedi.
Vazgeçmişti.
Yatmadan önce son bir mesaj yazdım.

Ben bir pisliğim.

Çenem titriyordu ama telefonu sakince Tate'in komodininin üzerine bıraktım ve lambasını kapattım.

Yorganın altına sürünerek Fransız kapılarından dışarı baktım ve ay ışığının dışarıdaki akçaağacı aydınlattığını gördüm. Jared'in dövmesinin ilham kaynağının o ağaç olduğunu biliyordum ama Tate onların hikâyesinden hiç bahsetmezdi. Uzun ve zor olduğunu ama onların hikâyesi olduğunu söylerdi.

Ben de aynı fikirdeydim. Madoc dışında kimseyle paylaşmayacağımı düşündüğüm şeyler vardı.

Telefonum çaldı ve yatağımdan fırlayıp komodinin üzerinden telefonu kaptığım sırada kalbim küt küt atmaya başladı.

Rahatlamış bir kahkaha attım ve yanağımdaki bir damla yaşı sildim.

Dinliyorum.

Vücudumun her yeri karıncalandı ve neredeyse başım dönüyordu.
Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yazdım.

Seni özledim.

Neden? O da karşılık verdi.
Ağzım aniden bir çöl kadar kurudu. Sanırım
bunu kolaylaştırmayacaktı.
Parmaklarım öylece gitti. Karışık ya da şiirsel, fark etmezdi. *Sadece ona gerçeği söyle.*
Senden nefret etmeyi özledim, diye yazdım. Birini sevmekten daha iyi hissettiriyordu.

Gerçek buydu. Annem, babam, arkadaşlarım, hiç kimse bana onun gibi yaşadığımı hissettirmedi.

Birkaç dakika sonra geri mesaj atmamıştı. Belki de ne demek istediğimi anlamamıştı. Ya da belki sadece ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu.

Berbat durumdayım, dedim ona.
Devam et, Fallon.
O gece aynanın önünde bana söylediği her şeyi hatırladım ve ona şunları söyledim

kalbimde ne olduğunu.

Bana bakan gözlerini özledim, dedim. Sabahları dudaklarını özlüyorum.

Dinliyorum, diye mesaj attı sonunda, devam etmem için beni teşvik etti.

Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırdım. Belki de Tate cinsel içerikli mesajlaşma konusunda haklıydı.

Açlığını özledim. Bana dokunuşunu özledim. Bu gerçek ve seni burada istiyorum.

Cevap vermesi sadece on saniye sürdü. Şu anda orada olsaydım sana ne yapardım?

Kalbime hücum eden kan vücudumu anında ısıttı. Tanrım, onu burada istiyordum!

Hiçbir şey, cevap verdim. Sana yapacağım şey bu. . .

Bacaklarımı içeri kıvırdım ve telefonu kucağıma koydum, ellerimle çok mutlu ve utanmış yüzümü kapattım. Şu anda kırmızının on tonunda olduğuma emindim.

Telefonum tekrar çaldı ve onu almaya çalışırken neredeyse iki kez düşürüyordum.

Ne oluyor lan?! Sakın durma! Madoc mesaj attı ve ben kahkahalarımı tutamadım. Bu iyi hissettirdi ve Madoc'un hoşuna gitti. *Bunu yapabilirim.*

Keşke şu anda yatağımda çıplak olsaydın, diye alay ettim. Keşke başım çarşafların altında olsaydı, seni tadabilseydim, dilim her yerinde olsaydı.

Ne giyeceksin? diye sordu.

Madoc beni pijamalarımla severdi. Bir keresinde öyle demişti. Tate'ten üzerime oturan bir beyzbol tişörtü ve kısa bir uyku şortu ödünç almıştım. Pek iç çamaşırı sayılmazdı ama Madoc her halükarda ellerini üzerimden çekemezdi.

İstersen görebilirsin. Sadece bir saat elli sekiz dakika uzaklıktayım.

Cevabı saniyeler içinde geldi. Elli sekiz

dakika içinde orada olacağım.

Boş odada bir kahkaha patlattım. Tabii ki, biriyle yatmak için her fırsatı değerlendirerek hayatını riske atardı.

Başımı salladım, yüzüm bir gülümsemeyle gerildi. Sen gelene kadar kendime dokunmamaya çalışacağım, diye mesaj attım.

Lanet olsun, Fallon!

Yatağa geri çöktüm, kahkaha ve mutluluk her gözeneğimden fışkırıyordu.

BÖLÜM 22

MADOC

Elimi ağzıma götürdüm ve yol boyunca Trapt'ın "Headstrong" şarkısını çaldım. Bugün dönüp dolaşıp yarış için geri dönüp dönmemem gerektiğini düşündüm. Acaba Tate Fallon'u da yanında sürüklerdi. Merak eder, umut eder ve sonra vazgeçerdi.

Nedense Fallon bir şey olup olmayacağımızı görmek için etrafta dolaşmak istemiyordu ve benim de harcayacak çok fazla gururum vardı. Belki de Jared haklıydı ve daha sıkı kovalamam gerekiyordu.

Ama bana buna değdiğini göstermesi için ondan bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. İlk mesaj attığında cevap vermedim. Evimde oturdum, takım arkadaşlarımdan bazılarıyla izlenme başına ödemeli bir dövüş izledim ve bekledim.

Eğer ne söyleyeceğini bilmiyorsa, bırakırdım o da çözerdi. Daha fazla açılmaya başladığında, ben de dahil oldum. Beni özlemişti, orada olmamı istiyordu ve Jared haklıydı. Tekrar gitmesine izin veremezdim. Eğer beni itmeye ya da kaçmaya çalışırsa, anlaşmasının ne olduğunu bana söyleyene kadar onu zorlayacaktım. İlişkisi olsun ya da olmasın, ona neler olduğunu bilmem gerekiyordu.

O flört etmeye başladığında ben çoktan arabamın anahtarlarını kapmıştım.

Bir saat beş dakika sonra Tate'in evinin önünde duruyordum, sokak Jared ve Jax'in yan evindeki partiden çıkan arabalarla doluydu.

Sokağın karşısına park edip arabadan indiğimde Fallon'un Tate'in ön kapısından koşarak çıktığını fark ettim.

Tanrım.

Kısa, küçük bir pijama şortu ve dar beyaz-gri bir beyzbol tişörtü giymişti, küçük el çantasının ince askısı göğsünden sarkıyordu. Ayağında çorapsız spor ayakkabıları vardı ve bana ayak bileklerinden kalçalarının üst kısmına kadar tüm güzel bacaklarını gösteriyordu.

İç çamaşırını sikeyim.

Güzel kız pijamaları içinde, saçları güzel dalgalar halinde sarkan Fallon, görebildiğim ve düşünebildiğim tek şeydi.

Kollarım onu tutmak için uğuldadı ve verandanın merdivenlerinden aşağıya ve sokağın karşısına doğru koştuğunu gördüğümde, kollarıma atladığında uzanıp onu yakalamak için yeterli zamanım vardı.

Kollarını ve bacaklarını etrafıma sararak ağzını benimkine yapıştırdı ve arabama yaslandığımızda inledim.

"Kahretsin bebeğim," diye nefes nefese kaldım öpücüklerin arasında. Ağzı benimkinin üzerinde sert, hızlı ve derin bir şekilde ilerledi. Dili benimkine sürtündü ve üst dudağıma fiske vurmak için dışarı fırladı ve sonra tekrar içeri daldı. Kollarım beline sarılmıştı ve neredeyse üzerimde sürünüyordu, bana ulaşmaya çalışıyordu.

Her öpücükte daha da yakın.

Bu ateş için çıra yoktu. Kot pantolonumda şimdiden acı verici bir alev vardı ve lacivert tişörtüm onun tutup çektiği boynumu yakıyordu.

Ama umurumda değildi. Parmaklarım sırtına gömülmüş, tüm bunları yiyip bitiriyordu. Ağzımda titreşen inlemeleri, bana sarılma şekli ...

Sırtını arabamın kapısına dayaması için bizi döndürdüm ve geri vermeye başladım. Elleri saçlarımda ve yüzümün kenarlarında gezindi ve sonra daha aşağıya daldı.

Yüzümü geri çektim, burunlarımızı birbirine bastırarak nefes nefese kaldım. Elleri gömleğimin içine girdi ve parmak uçları karnımda gezinirken tüylerim diken diken oldu.

Dudakları havayı ısırıyor, benimkileri yakalamaya çalışıyordu. Sonra kendini yukarı itti, kollarını tekrar boynuma doladı ve ağzımın etrafına, yanağıma ve boynuma yumuşak, hafif öpücükler yağdırmaya başladı.

Aletim kotuma bastırdı ve keşke özel bir yerde olsaydık da hemen şimdi, tam burada içine girebilseydim diye düşündüm.

"Madoc." Fısıltısı acı çekiyormuş gibi geliyordu.

"Şşşt," diye emrettim, tekrar dudaklarına yapıştım.

Ama o geri çekildi. "Hayır, bunu söylemem gerek." Yüzümü tuttu ve gözlerimin içine baktı. İşte o zaman gözlüklerini takmadığını fark ettim.

Güzel yeşil bakışları biraz korkuyla gözlerimi aradı ve yüzü pembeleşti.

Tanrım, çok güzeldi.

"Madoc, seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sana aşığım."

Yumruklarım gömleğinin etrafında sıkılaştı ve neredeyse onu oraya düşürüyordum.

Ne?

Kalbim göğsümün derinliklerinde güm güm atıyor, mideme iniyor gibiydi. Alnımdan ter boşandı ve bacaklarım neredeyse bitmişti.

Bana baktı, korkmuş görünüyordu ama kesinlikle uyanık ve tetikteydi. Ne söylediğini biliyordu ve ben de kelimeleri kafamda tekrar tekrar düşündüm.

Madoc, seni seviyorum. Sana aşığım.

Gözlerimi kısarak çenemi indirdim. "Bunu mu demek istiyorsun?" diye sordum. Başını salladı. "Seni sonsuza dek sevdim. Sana söylemem gereken çok şey var."

Kollarım ona daha sıkı sarıldı ve yüzümde o güne kadar hissettiğim en büyük gülümseme belirdi.

"Başka hiçbir şeyin önemi yok," dedim ve nefes alamayacağımız kadar sert bir öpücük daha için dudaklarını süpürdüm.

"Hey, çocuklar?"

Sokağın karşısından, sanırım partiden gelen bir bağırış duydum. Öpüşmeyi kesmeden orta parmağımı arkamdan Jared'in evine doğru uzattım.

Bir kahkaha duydum. "Her ne kadar ikinizi seks yaparken izlemek istesem de, internette bir kez daha *Gençler Çıldırdı*'yı temizlemek zorunda kalmak istemiyorum!"

Jax.

Fallon ağzını boynuma gömdü, bana sarıldı ve güldü. "Neden bahsediyor?" diye sordu.

Evet, uzun hikaye. Jax bilgisayarlarla ortalığı salladı ve kesinlikle haklıydı. Sokaklardan kurtulmamız gerekiyordu.

"Jared ve Tate." Eğildim, onu öptüm ve şu anda tamamen tahrik olmuştum. "Ben

başka zaman açıklarım. Hadi içeri girelim."

"Hayır." Başını salladı ama hızlı öpücükler kondurmaya, göğsümü ve boynumu okşamaya devam etti. "Beni eve götür. Yatağına. Beni odana kilitle ve yapabildiğim tek şey senin adını inletmek olana kadar beni besle."

Onu arabaya geri ittim ve tekrar dudaklarında boğuldum, elimi hayal kırıklığıyla kapıya çarptım. *Tanrım*, şu anda onu çok istiyordum.

Arkamda birkaç yuhalama ve çağrı patlak verdi ve artık bir izleyicimiz olduğunu biliyordum. Jax'in bize güldüğünü ve bağırdığını duydum, diğerleri ise sadece "Whoo!" diye bağırıyordu.

Aptallar.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ağzına. "Hadi eve gidelim."

- --

Eve gidişimiz tam bir işkenceydi. Fallon bana dokunmaktan, kulağımı dişlemekten, ellerini kalçalarımda aşağı yukarı gezdirmekten vazgeçmiyordu. Çelik bir borudan daha serttim ve kenara çekip onu yolun kenarında becermeye hazırdım.

"Özür dilerim," diye kulağıma nefes verdi. "Çok mu fazla oldu?"

"Tabii ki hayır." Seven Hills kapısından geçtikten sonra altıncı vitese taktım. "Bu yeni seni sevdim. Ama şu anda beni öldürüyorsun."

Kulağıma sıcak bir nefes verdi ve çenemi sıkarak gözlerimi kapattım. Uzun süre dayanamayacaktım.

"Madoc, beni yatağa götür," diye yalvardı.

Homurdandım, garaj yolumuza hızla girdim ve evin önünde gıcırdayarak durdum. Fallon benden önce kapıdan çıkmıştı ve ben de arabanın etrafında dönerek onun elinden tuttum ve eve doğru sürükledim.

Kapının kilidini açarak onu içeri çektim ve fuayeden geçip merdivenlerden yukarı koştuk.

"Madoc?" Köşeden Addie'nin sesini duydum. "Fallon?"

"Merhaba Addie!" diye bağırdık ikimiz de, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken durmadık bile.

İkinci kata ulaştığımızda "Ah, canım" diye inleyen bir ses duydum ve gülmek zorunda kaldım. *Zavallı Addie.*

Fallon benden önce yatak odama ulaştı ve kapıyı o kadar sert açtı ki çarptığı duvar sarsıldı. Yavaşlayarak yürüdüm, eşiği geçerken gözlerim Fallon'unkilere yapışmıştı, o da dönüp beni izliyordu. Sanki ağır çekimdeymiş gibi ürkek ve hafif adımlarla odaya geri geri girdi, ayakkabılarını tekmeledi ve çantasını yere fırlattı.

Bakışlarımı ondan ayırmadan kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim.

"Bir anlaşma yapmak istiyorum," diye meydan okuyarak yavaşça ona doğru yürüdüm.

Ateşli bakışları beni ısıttı. "Peki bu ne?" diye sordu, gömleğini başının üzerinden geçirip yere düşürdü.

Gözüm gövdesinin yan tarafındaki Valknut dövmesine takıldı. Büyük değildi ama hiç inceleme fırsatım olmamıştı. Ona bunun ne anlama geldiğini sormayı unutmamalıydım.

"Eğer," diye tehdit ettim, "önümüzdeki on iki saat içinde benim iznim olmadan yatağımdan çıkarsan, adımı dövme yaptırmak zorunda kalırsın..." Gülümsedim.

Meydan okuyan bir kaşını kaldırdı. "Kıçının üstüne," diye bitirdim.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve ben yavaşça ona doğru ilerlemeye devam ettim,

pürüzsüz tenini ve beyaz dantel sütyenini içiyor.

"Anlaştık mı?" Boynumun arkasına uzandım ve tişörtümü başımın üzerine çektim.

Parmaklarını şortunun içinde gezdirdikten sonra şortu kıçının üzerinden aşağı kaydırdı ve yere düşmesine izin verdi. "Veda etmeden gitmeyeceğim. Hiç gitmeyeceğim Madoc," diye söz verdi.

"Anlaştık mı?" Sesimi daha talepkâr bir şekilde yükselttim.

"Evet."

Önünde durmak için yaklaştığımda, parmakları karnımı sıyırdığında gerildim. Kemerimi çözdü ve ilmeklerinden çıkardı. Ayakkabılarımı çıkardım ve arkasına uzanıp sütyenini çözdüm. Sütyenini vücudundan sıyırırken, dolgun göğüslerini, koyu renkli ve sert meme uçlarını görünce ağzım açık kaldı.

Ama pantolonumun düğmelerini açmaya başladığında elini tuttum. "Henüz değil," diye fısıldadım, alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Tadı vanilya, sıcaklık ve ev gibiydi. Ondan başka bir şeye aç olduğumu hayal bile edemiyordum.

Dişlerimi dudağının üzerinde gezdirirken inledi ama ben bıraktım ve ellerimi külotunun içine sokup bacaklarından aşağı ittim.

Kendimi 4 Temmuz'daki bir çocuk gibi hissettim. Her yerde havai fişekler patlıyordu.

O çıplak ve ben hala kot pantolonumla, onu orada öylece bıraktım ve köşedeki minderli sandalyeye oturmaya gittim.

Gözleri büyüdü, sağa sola kaymaya başladı. "Um, ne yapıyorsun?"

"Yatağa oturuyorum."

Orada durup on saniye kadar bana baktı ve sonunda lacivert yorganın üzerine düşüp geriye doğru ortasına doğru kaydı. Dizlerini yukarı çekerek onlara sarıldı ve şakacı gözlerle benimle alay etti. Masum görünmek için çok uğraşıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Etrafına dökülen saçları, belinin kıvrımları, kalçalarındaki kaslar... Fallon çocuksu kıyafetlerinin altında çok şey saklıyordu ve onu bu şekilde gören tek kişi olduğum için dünyanın en şanslı erkeği bendim.

Ağzının kenarını kaldırarak bana meydan okudu. "Şimdi ne olacak?"

Öne doğru eğildim, dirseklerim dizlerimdeydi. "En son ne zaman bir tahtanın üzerindeydin?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı ve titrek bir kahkahayla "Bunu bana şimdi mi soruyorsun?" diye sordu. Haklıydı. Bir kova buz gibi havayı öldürüyordum.

Ama yine de bekledim.

"Şey," dedi, emin görünmüyordu. "Sanırım iki yıl oldu. En son burada yaşadığımda."

"Neden?"

Omuz silkti, sanki söyleyememekten çok söylemek istemiyormuş gibiydi.

"Bilmiyorum." Ayağa kalktım ve ona doğru birkaç adım attım. "İlgini mi kaybettin?"

"Hayır."

"O zaman neden?" Durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Fallon kaykay yapmayı severdi. Kulaklıklarını takar ve tek başına ya da arkadaşlarıyla saatlerce Iroquois Mendoza Park'a gider ve kaybolurdu.

Dudaklarını yalayarak küçük bir sesle, "Sanırım ilk başta hiçbir şeyden zevk almak istemedim. Gülümsemek istemedim."

Bu suçluluk gibi geldi. Ama neden suçlu hissetsin ki?

"Bana kızgın mıydın?" diye sordum. "Peşinden gelmediğim için mi?" Başını salladı, sesi hâlâ kısıktı. "Öyleydim."

"Ama şimdi değil?"

O zamanlar gitmek istediğini sanıyordum. Peşinden gitmeyi hiç düşünmedim, çünkü kaçtığı kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır, seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Çok gençtik." Gözlerini kaçırdı ve sonradan ekledi. "Çok gençtik."

Sanırım haklıydı. Bazen yaptığımız şeyin tehlikeli olduğunu biliyordum ama kendimi ona kaptırmıştım. Umurumda değildi. Ve o yavaşlayıp büyümek için acele etmezken, ben hızla ilerledim. Fırsat olmasına rağmen övündüğüm kadar çok kızla yatmadım ama kesinlikle kendimi onun için sakladığımı da söyleyemezdim.

Yatağın ucuna doğru yaklaştım. "Neden hiç eve gelmeye çalışmadın?" "Denedim."

BÖLÜM 23

FALLON

Sessizlik Madoc konuşmak istedi.

Bu yeniydi.

Onun izni olmadan yataktan kalkamıyordum ve o soru-cevaplarını gerçekleştirirken tamamen çıplak ve savunmasızdım.

İçimi çektim, ona bu kadarını borçlu olduğumu biliyordum. Ve daha fazlasını. "Ayrıldıktan birkaç ay sonra gizlice geri döndüm," diye ekledim. "Bir parti veriyordun ve yanında biri vardı."

Bu yüzden ondan nefret etmeyi ne kadar geride bırakmış olsam da, ihanet duygusu asla unutulamazdı. Jakuzinin kenarında oturmuş, bacakları suyun içindeyken bir kız ona sakso çekiyordu. Bir eli kızın saçındayken diğer eliyle arkasına yaslanmıştı ve başı geriye düşmüştü. Avlu kapısından baktığımı görmedi.

Babası ve Addie evdeydi ama şüphesiz uyuyorlardı. Bu kadar geç geldiğim için iyi çalıştığımı düşünmüştüm. O yatakta olacaktı. Ben gizlice girecektim. Konuşacaktık.

Zamanlamam daha yanlış olamazdı. Ya da daha doğru.

Evden kaçtım, sevmek için çok genç olduğum birinden uzaklaştım.

Madoc acı dolu gözlerini kaçırdı. "Kendini benim için saklamamalıydın. Ben bunu hak etmiyorum.

o."

"Yapmadım," diye fısıldadım. "Kendimi kendime sakladım. Bunun bir nedeni de başka kimseyi istememem

Ama gerçek şu ki, ben kimseyi istemiyordum. Seni bile. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Büyümem gerekiyordu."

Vücudu çok hareketsizdi. İlerlemeyi bırakmıştı ve artık bunların hiçbirinin önemli olmadığını bilmesini istiyordum. Bununla yaşamıştım ve her şeyi atlatmak için bolca zamanım vardı. Hâlâ alışmaya çalışıyordu.

Yatağa uzandım ve yüzüstü dönüp omzumun üzerinden ona bakarken gözlerinin bana dönmesini izledim.

"Geçmişi siktir et. Hatırladın mı?" Ona gözlerimi ve ses tonumu ciddi tutarak söyledim. Verdiğim poz dikkatini tekrar bana yöneltmek için olabilirdi ama endişelerini anlasam da konuşmamızın bittiğini bilmesini istedim.

Gözleri yumuşadı ve yatağın etrafında dolaşarak ellerinin üzerinde bana doğru eğildi.

Çok yakındaydı ve göğsümden bacaklarımın arasına bir çizgi fırladığını hissettiğimde bocaladım.

Lütfen dokun bana, Madoc.

Ona sinsi bir gülümseme verdim ve seksi olmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Bacaklarımı tekmeleyerek

ayak bileklerimi ve ayaklarımı ileri geri salladım.

Başını çevirdi, bakışlarının değdiği her santimi sıcak bir battaniye örtüyormuş gibi hissettirecek şekilde gözlerini vücudumda gezdirdi. Uzanıp parmak uçlarıyla sırtımın derisini sıyırdı ve ben gözlerimi kapadım.

"Okul nasıl?" diye sordu ve ben gözlerimi yeniden açtım.

"Madoc! Tanrı aşkına!" diye bağırdım.

Sorulardan nefret ederdim ve şimdi hiç sırası değildi!

Azarlayan bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Öfkelenme Fallon," diye

uyardı. Dişlerimi sıktım, öfkelendim.

Ama sonra beni kalçamdan tutup yatağın kenarına çekerek sırt üstü çevirdiğinde öfkemden şok oldum.

"Madoc!"

Bacaklarımı ayırarak beni dizlerimin altından yakaladı ve kendisiyle buluşmam için kenara çekti.

Kalbim göğsüme bastırılmış on kiloluk bir ağırlık gibi pompalandı ve boynumdan ter boşandı.

Ne oluyor be? Neden benimle uğraşıyordu?

"Okul," diye ısrar etti bir uyarı gibi.

"Bu ... bu ... bu ... iyi," diye kekeledim. "Makine Mühendisliği okuyorum. Sen?"

Gülmedim, çünkü kızgındım, ama sanırım bu komik olmalıydı.

Parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirerek girişime masaj yaptı. "Hukuk öncesi," diye karşılık verdi hafif, umursamaz bir tonda. "Sürpriz, sürpriz." Sanki bir iş görüşmesi yapıyormuş gibiydi.

"Evet," diye nefes aldım, şu anda aklımın hangi cehennemde olması gerektiğini bulmak için gerçekten çok uğraşıyordum. Sorularına mı yoksa parmaklarının dürtme hissine mi? "Hukuk öncesi mi? O nasıl?" diye sordum.

"Aslında hoşuma gitti." Gözleri benimkilerde değildi. Elinin yaptığı her şeyi izliyordu. "Sanırım bu işte iyi olacağım. Peki Valknut dövmesi ne anlama geliyor?"

Bir parmağını soktu ve karnım havai fişeklerle patladı. "Um

... ne?" Nefes nefese kaldım.

Soru neydi?

Parmağı -ya da parmakları, bir tane olduğunu sanıyordum ama kendimi çok dolu hissediyordum- boğumuna kadar gömülmüş olmalıydı çünkü küçük dairelerle içime masaj yapmaya başladığında çok derindeydi.

Vay anasını. Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

"Valknut sembolü, Fallon," diye hatırlattı bana.

Dişlerimi zar zor sıktım. "Başka zaman anlatabilir miyim?"

Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen?!

İçimde hareket eden parmaklarını izlerken sinsi küçük gülümsemesi ortaya çıktı. *Muzaffer piç.*

"Bir soru daha." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Bana güveniyor musun Fallon?"

Cevabımın ne olduğunu hemen anladığım için sustum. "Güvendiğim tek kişi sensin."

Bacaklarım hâlâ kollarına bağlıyken doğrulup ona baktım ve fısıldadım: "Ve bana güvenmeni sağlayacağım."

Sabah uyandığında ben hâlâ buradaydım.

Beni yatağa doğru çekti ve ben de onu kollarımla sarıp kendime çektim. Başını eğip köprücük kemiğimin üzerinde öpücükler bırakırken pürüzsüz çenesi göğsüme sürtündü

ve göğüslerimden aşağı.

Parmaklarımı kısa sarı saçlarında gezdirdim ve ağzına doğru eğildim. Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim.

Bir meme ucunu dişlerinin arasına aldı ve sonra tüm ağzıyla kaplayarak sertçe emdi. "Kahretsin," diye iç geçirdim, tamamen çaresizdim.

İnlerken başımın geriye düşmesine izin verdim. Sıcak ağzı emdi ve bıraktı, ısırdı ve bıraktı, kalbimden bacaklarımın arasındaki sıcaklığa doğru bir elektrik kıvılcımı fırladığını hissedene kadar tekrar tekrar.

Sonra dikkatini diğerine verdi: öpüyor, ısırıyor ve neredeyse beni canlı canlı yiyordu.

Alt dudağımı emerek, o ziyafet çekerken tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. İşkence o kadar iyiydi ki, onu aşağı atmak, üstüne çıkmak ve ona binmek istedim.

Sarsıldım, parmaklarını tekrar bacaklarımın arasında hissettiğimde gözlerim açıldı. "Kahretsin, ıslanmışsın," diye inledi boynuma doğru.

Evet, hissedebiliyordum.

Göğsünü ittim ve yatağa düştüm, yavaşça sürünerek yatak başlığına doğru ilerledim.

"Oynamayı bırak Madoc," diye meydan okudum kapüşonlu gözlerimin arasından. "Ya ortaya çık ya da çeneni kapa. Bakalım neyin varmış."

Parlak bir gülümsemeyle kalbimi sakinleştirdi. Gülerek ve beni izleyerek yatağın etrafında dolandı ve kot pantolonunun düğmelerini açtı.

"Benim küçük rakibim. Bu oyunda fırsattan yararlanamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye karşılık verdi.

Ağzımın kenarındaki gülümsemeyi gizleyemedim. Ellerimin üzerine yaslanarak bacaklarımı yukarı doğru büktüm, dizlerimi birbirine kilitledim ve ayak bileklerimi ayırdım.

Kanıtla der gibi bir bakışla kaşlarımı kaldırdım.

Ama tekrar gülümsediğinde yüzüm düştü, bu sefer daha uğursuzdu.

Lanet olsun!

Ellerini hızla uzatıp ayak bileklerimden tutarak beni yere yatırdı ve beni yüzüstü çevirmeden önce şaşkın bakışlarımdan zevk almak için sadece bir an durakladı.

Hızlı, sığ nefesler alıp veriyordum ve karnımdaki battaniyelerin sürtünmesiyle içim sıkıştı ve zonkladı.

Nefesim kesildi. "Deli-"

"Konuşma," diye kulağıma alçak sesle homurdandı ve işte o zaman arkamda bir duvar tarafından hapsedildiğimi fark ettim.

Kotu hâlâ üzerindeydi. Kıçıma sürtündüğünü hissedebiliyordum.

Elini tekrar bacaklarımın arasına daldırdı ve parmaklarını girişte, klitorisimin üzerinde daireler çizerek ama asla içime girmeden gezdirirken gözlerimi kapattım. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve parmaklarına doğru hareket etmeye başladım.

Yatak eğildi, bu yüzden üzerime eğilmek için bir dizini kaldırmış olması gerektiğini biliyordum. Sırtımdan sıcak, ıslak bir gıdıklanma geçti ve dilinin beni yaladığını hissederek ürperdim.

Yan tarafıma sert bir ısırık indi ve altımdaki battaniyeleri sıktım.

"Madoc." Ama durmadı. Tekrar tekrar aşağı inerek sırtımın derisini emdi ve her seferinde dişlerinin arasına aldı. Cam kırılıyormuş gibi hissettim. Bir öpücük ve karıncalanmalar

tüm vücuduma eşit bir yarıçapta yayıldı.

"Bana tekrar meydan okumak mı istiyorsun?" Kendini kıçıma bastırdı ve sertliğinin kurtulmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

"Madoc, lanet olsun!" Sesimi kızgın çıkarmaya çalıştım ama bunun yerine bir inilti-çığlık-yalvarış olarak çıktı. "Lanet olası yatağı becermek üzereyim! Lütfen!"

Omzumun üzerinden bakarken, onun seksi, pürüzsüz, bronzlaşmış göğsünü ve yalamak istediğim karın kaslarını seyrettim. "Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Gözlerimdeki yalvarmayı görmüş olmalı ki komodinine uzandı ve bir prezervatif çıkardı. Dişleriyle yırtarak açtı, pantolonunu ve boxer külotunu indirdi ve ayaklarının altına attı. O takarken gözlerini tuttum. Yatağa diz çöküp üzerime uzandığında da gözlerini tuttum.

Ama bir bacağımı yukarı kaldırıp, iç baldırımı yatağın üzerinde düz bir şekilde bırakıp bacaklarımın arasına girdiğinde onu kaybettim.

Her iki kolunu da yatağın üzerinde omuzlarımın yanına yerleştirirken, elini çenemin altına koyarak üzerime eğildi ve başımı dudaklarıyla buluşacak şekilde yukarı kaldırdı.

Oh. Ağzımın tamamını kendi ağzıyla kapladı ve kaygan ve hızlı bir şekilde içime girdi. Ağzının içinde inledim.

"Seni seviyorum," diye inledi dudaklarıma karşı.

Arkama uzandım ve boynunun arkasını kavradım, gözlerimi kapattım ve vücudunun benimkine girerken yaptığı her ileri geri hareketi özümsedim.

Dişlerimi birbirine geçirerek, o daha derine ve daha hızlı ilerlerken, vücudu sırtımda aşağı yukarı kayarken havayı içime çektim.

Yanlarımdaki uzun, kaslı ön kolları esnedi ve gerildi ve içime her girdiğinde, kendime yapamadığım şeyi bana yapabilmesinin verdiği zevkle inlemeye başladım. Sanırım insanlar buna G noktası diyordu ve o da bunu bulmakta gerçekten çok iyiydi. Yatağa doğru kıvranmaya başladım, hızını artırmak için onu itiyordum. O hızlandıkça ben daha çok hissediyordum.

Sıcak nefesi kulağımda tısladı. "Bu gece sabır yok, ha?"

"Özür dilerim," diye inledim, hızımı biraz olsun azaltmadan. "Bunu telafi edeceğim. Bu pozisyon sadece ..."

Karnımda sanki serbest düşüşteymişim gibi kelebekler uçuşmaya başladı ve içim sıkılaşıp serbest kaldı. Başımı yatağa bıraktım ve kıçımı onunla buluşmak için yukarı kaldırdım ve o bana çarparken orada tuttum.

"Oh," diye inledim, yanmayı hissettim ve çılgına döndüm, onu daha hızlı ve daha sert aradım. Ta ki o durana kadar.

Ne?

NE?

Gözlerim korku ve öfkeyle yanıyordu ve bacaklarımın arasındaki nabız hızla atıyordu.

Ben daha arkamı dönmeye fırsat bulamadan kalçalarımdan tutup beni dört ayak üzerine kaldırdı ve tekrar içime girdi.

"Oh, Tanrım!" Bana eskisi kadar sert ve hızlı bir şekilde çarparken kollarımı çelikleştirerek ve bacaklarımı genişleterek haykırdım.

Kalçalarımı tutarak, "Bu pozisyon daha da iyi," dedi.

Lanet olası ukala sesi.

Ve sonra gitmiştim. Orgazm içimi yakıp kavururken, kalbim boğazıma sıçrarken onun sikinin etrafında sıkıldım, zonkladım ve patladım.

Alnım yatağa düştü ama Madoc durmadı ve orgazmım geçtikten sonra bile hızını kesmedi.

Ve bu da akıllara durgunluk vericiydi.

Boşaldıktan sonra onu hissetmeye devam etmek çok iyiydi. Kalçalarımı sıktı, daha hızlı ve daha hızlı hareket etti. *Kahretsin, onun gücünü seviyordum.*

Birkaç kez homurdandı, sertçe nefes aldı ve sonunda dökülmeden önce iki kez daha olabildiğince derine indi ve işi bitene kadar hızını yavaşlattı.

Tekrar yatağa çöktüğünde, sonunda benim de düşmeme izin verdi.

Yanağım yatağın üzerindeydi ve terli saçlarım yüzüme yapışmıştı. Ya da belki onun saçları benim terli yüzüme yapışmıştı.

Her neyse.

BÖLÜM 24

FALLON

Geçmişin insanlara daha iyi görünmesinin nedeni, bugünden çok nefret etmeleri mi yoksa eskiden daha iyi olduğu için mi daha iyi göründüğüdür. "Eski güzel günler" gibi ifadeler hayatın eskiden
şimdi olduğundan daha kaliteli olabilir, ama bence her şey geçmişe bakıldığında daha iyi görünüyor. Sonuçta, şu anda bildiklerimizi bilerek geriye dönüp yeniden yaşama ve bu teoriyi test etme şansımız yok.

Ben hariç.

Eve geri döndüm. Nefret ettiğim bir yere. İstemediğim bir hayata. Ve hor gördüğüm bir çocuğa.

Tüm bunlara rağmen Madoc'u hâlâ özlüyordum. Onu istemekten ve sevmekten asla vazgeçmedim.

Midemin derinliklerinde ona olan ihtiyacımın acısı hala yanıyor olsa da onu incitmeyi takıntı haline getirmiştim. Eve döndüğümde bir vahiyle karşılaşacağımdan emindim: *Neden onu sevdiğimi düşündüm* ya da *ne halt düşünüyordum*?

Ama hayır. Bu durumda birlikte geçirdiğimiz zamanı istediğim için sevgiyle hatırlamadım. O kadar iyi olduğu için sevgiyle hatırladım.

Gerçeği hatırladım. Zaman acıyı hafiflettikten sonra zihnimin uydurduğu sulandırılmış, şekerle kaplanmış bir versiyonu değil.

Gerçekten o kadar iyiydi.

"Madoc," diye uyardım şakacı bir sesle.

Kulağıma bir kahkaha üfledi. "Her yerin çok sıcak," dedi beni kucaklayarak. "Ve hala ıslaksın."

Kolu belime dolanmış, eli bacaklarımın arasına sürtünüyordu.

Dün gece çok daha tatlı ve sakin bir sevişmenin ardından uykuya dalmıştık ve ben bitkin düşmüştüm. Bir gece önce zar zor uyuduktan, Shelburne Falls'a uzun bir yolculuk yaptıktan, bodrumdaki kutuları bulduktan ve dün gece buraya döndükten sonra dinlenmeye ve yemeğe ihtiyacım vardı.

Ama yine de gülümsedim, çünkü neden erken uyandığını biliyordum.

Farkında olmasa da muhtemelen yüksek alarmdaydı. Bilinçaltı muhtemelen o uyurken kaçacağımı düşündü.

"Rüyamda seni görüyordum." Esnedim ve sonra burnumu yastığa soktum. Yastığın her tarafı onun kolonyasının kokusuyla kaplıydı ve ben sadece çarşafı başımın üzerine çekip onun kokusuna gömülmek istiyordum.

Parmakları sihrini konuşturmaya, beni okşamaya ve etrafımda dönmeye başladı ve ben de uyarılmamın zonklamasını hissettim.

"Bana rüyanı anlat," diye ısrar etti.

Mmmmm . . . Daha iyi bir fikrim vardı. Evet, başımı balon gibi hissediyordum ve gözlerimi zar zor açabiliyordum ama kimin umurundaydı ki?

Uzanıp Madoc'un dün gece ilk seferden sonra komodinin üzerine bıraktığı prezervatiflerden birini aldım. Gece yarısı planları olduğunu o zaman anlamalıydım.

Dönerek onu sırt üstü yatırdım ve üzerine tırmanarak ona yaslandım. Dudaklarımı yalayarak bir parmağımı yanağında gezdirdim. "Sanırım sana göstereceğim."

- - -

"Aman Tanrım. Hatırlamışsın." Ellerimle ağzımı kapattım, yatakta doğrulduğumda yanlışlıkla çarşafın belime kadar düşmesine izin verdim. Çarşafı tekrar yukarı çekerek Krispy Kremes kutusuna sanki yaşayan bir sonmuş gibi baktım. Midem hemen guruldadı.

Yere çöktü, yan yattı ve aramızda duran kutuyu açtı. "Hayır, pek sayılmaz," diye itiraf etti. "Addie onları hâlâ her Pazar alıyor. Her zamanki çeşitlerimizden alıyor. Senin için limonlu, benim için çikolata kaplı ve babam için de sadece sade."

Ve annem için hiçbir şey, hatırladım. O asla çörek yemezdi.

En sevdiğini aldı ve bir ısırık aldı. Dudaklarındaki krema çiğnerken hareket etti ve nedense kalbim neredeyse patlayacaktı.

Daldım ve hiç beklemediği dudaklarını kaptım ve şaşkınlıkla sarsıldığında kahkahalarımı tutmak zorunda kaldım. Buzlanmayı yalayarak temizlerken, ne kadar aç olduğuma inanamıyordum. Madoc bana on iki saat boyunca izinsiz yataktan çıkmayacağıma dair söz verdirmişti ve şimdi beni sürükleyerek götürmesi gerektiğini düşünüyordum.

Şu anda istediğim yemek değildi.

Ağzının üzerinde gezindim. "Senden hoşlanıyorum."

Geri çekildi ve bana şüpheyle baktı. "Beni sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum. Ama sevmediğimiz insanları da sevebiliriz. Anlıyor musun?" Limon dolmamı almak için kutuyu karıştırdım. "Anne babalarımız, kardeşlerimiz gibi... ama seni de seviyorum. Seninle olmayı ve seninle konuşmayı seviyorum."

Gözlerini kıstı ve ağzına kocaman bir lokma attı. "*Vampire Diaries*'in tüm sezonlarının DVD'si bende olduğu için havalı olduğumu düşünüyorsun."

Aman Tanrım!

Bir kahkaha patlattım, kıkırdarken elimle dolu ağzımı kapattım.

"Yapamazsın!" İnanamayarak ağzımdan kaçırdım. "Hâlâ izlemiyorsun, değil mi?" Bana kaşlarını çattı ve kutudan bir çörek daha kaptı.

"Bu senin hatan," diye homurdandı. "Her Perşembe izlemek zorundaydın ve sonra ben de bağımlısı oldum."

"Madoc." Lokmamın kalanını yuttum. "Yıllardır izlemedim."

"Oh, yapmalısın." Başını salladı. "Damon ve Elena mı? Evet. Sonra Alaric vardı. O biraz berbattı. Ve sonra Originals kasabaya geldi. Oldukça harikalar. Artık kendi dizileri var."

Tekrar gülmeye başladım ve kaşlarını çatarak gözlerini bana dikti. "Ben ciddiyim," diye yalvardı.

"Anlayabiliyorum."

Orada oturduk, bir saat boyunca yemek yedik ve sohbet ettik ve sonra Madoc, tuvaleti kullanmak için yalvardıktan sonra isteksizce yataktan çıkmama izin verdi.

Koşuya çıkmak istiyordum ama son dokuz saat içinde dört kez seks yapmıştım. Terli, yapış yapış ve ağrılıydım. Sıcak bir duşa fena halde ihtiyacım vardı.

Ayrıca annem hakkında ne yapmam gerektiğini ve Madoc'a gerisini nasıl anlatacağımı düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Bebek, annemin onun evini almaya çalışması... Şu anda ikimiz de kendimizi çok iyi hissediyorduk ve ben bu mutluluğu mahvetmek istemiyordum. Yine de ona söylemeli ve bu işi bitirmeliydim. Anneme çok kızacaktı ve belki de ondan sakladığım için bana da biraz kızacaktı ama yanımda duracağına güveniyordum.

Vücut losyonunu açtım ve hormonların vücudumda çılgınca vızıldamasına neden olan harika içeriğini kokladım.

Sanki bir işaretmiş gibi -sanırım vücudumun ona ne zaman ihtiyacı olduğunu hissediyordu- cam duş kapısını açtı ve içeri girdi.

Vücudumda aşağı doğru inerken gözleri karanlıktı, neredeyse öfkeliydi.

"Lanet olsun Fallon," dedi kısık bir hırıltıyla. Beni kendine çekerek başını eğip saçlarını ıslattı ve geriye doğru düzeltti.

Ağzı benimkinin üzerine indi ve ben duşun sıcaklığında ve kollarının güvenliğinde tüm endişelerimi unuttum.

"Film izlemek ister misin?" Bana bir havlu atarken sordum. Duştan bir saat sonra çıkabilmiştik ve ev sinemasına gitmenin onunla konuşmak için iyi bir fırsat olacağını düşünmüştüm. Yalnız başıma, Addie'nin sevgi dolu kulaklarından uzakta.

Bir havluyu beline sarmış, bir diğerini de saçlarını kuruturken başına geçirmişti. "Bugün Lucas'ın buralarda olup olmadığını görmenin eğlenceli olabileceğini düşünüyordum. Onu görmem gerek."

Ben bir şey söylemedim. O haklıydı. Madoc'un geçen yaz erkenden ayrılması ve Lucas'tan uzaklaştırılması benim hatamdı. Onu hemen görmemiz gerekiyordu.

"Ve sonra burada birkaç gün daha kalabileceğini umuyordum," diye devam etti. "Sonbahar tatilindeyim, yani önümüzdeki hafta sonuna kadar dönmem gerekmiyor."

Hayal kırıklığı beni aynı noktaya sürükledi. "Northwestern'da Güz Tatili yok."

Başını salladı, banyo tezgâhına yaslanmış, saçları her yere dağılmış, çok seksi görünüyordu. "Biliyorum. Bu sabah baktım. Ama birkaç gün ayırabilirsen, buna değebilir."

"Neden?"

Burada kalıp onunla daha fazla zaman geçirmekten başka bir şey istemezdim ama derslerim zayıf kalpliler için değildi. Bir gün kaçırırsan çok şey kaçırırsın. Cuma gününü çoktan kaçırmıştım.

"Annen evi almaya çalışıyor. Gidip Jax'le konuşmak ve yardım edip edemeyeceğini

öğrenmek istiyorum." "Nasıl yardım edebilir ki?" Ona doğru yürüdüm ve o da havlusunu boynuma ve havluyla kaplı vücuduma dolanarak beni kendine çekti.

"Bilgisayarlarla arası iyi," diye açıkladı. "İnternette başkalarının bulamadığı şeyleri bulabiliyor. Ben sadece onun hakkında bir şey bulup bulamayacağımızı görmek istiyorum."

Yapmayacaktı. Babamın adamı zaten her şeyi öğrenmişti ve annemin hayatı erkek fahişelere gitmek dışında sadece alışveriş yapmak, yemek yemek ve sosyalleşmekten ibaretti. Madoc'un babası kullanmayı reddettiği bilgilere sahipti.

Yine de bunu Madoc'a söylemedim. Ailemizin boşanmasındaki rolümü biliyordu ve bunu ona hatırlatmayacaktım.

"Jared, sadece bir şans ver!"

Madoc ve ben dışarıdan gelen bağırışlar üzerine başımızı onun yatak odasının kapısına doğru çevirdik. "Kadın, sen uçmuşsun!" Jared havladı. "Yok artık."

"Sen tam bir korkaksın! Bu sadece balo salonu dansı," diye bağırdı Tate.

Madoc ve ben, kapısına koşup birlikte çekerek açmadan önce birbirimize iri gözlerle baktık.

Jared ve Tate köşeyi henüz dönmüşlerdi ve koridorda ters yönde ilerleyerek evin diğer tarafına doğru gidiyorlardı. Muhtemelen odalarına.

Jared arkasını döndü ve geriye doğru yürümeye başladı. "Kesinlikle olmaz."

Madoc bir kolunu omzuma doladı ve seslendi. "Şimdi sana ne yaptırmaya çalışıyor?"

Jared geri çekilmeyi bırakırken Tate ellerini kalçalarına koyarak döndü.

"Salon dansı dersleri," diye homurdandı. "Bu fikre nereden kapıldı bilmiyorum."

Tate yere baktı. "Sadece yeni bir deneyim olabileceğini düşünmüştüm Jared," dedi sırtı ona dönük olarak. "Madoc'un *her* fırsatta benimle dans etmesini bekleyemem, değil mi?"

Gözlerimi kısarak onu inceledim. *Her fırsatta mı?*

Ve sonra aklıma geldi.

Bir düğün.

Onun düşündüğü de buydu, sadece Jared'in sert kaşları ve Madoc'un homurtusu bana anlamadıklarını söyledi.

Jared'e aşıktı ve ben bile onun bir gün kendisiyle evlenmeye niyetli olduğunu görebiliyordum. Düğünlerinde onunla dans etmesini isterdi elbette. Ve Jared dans etmezdi.

Bu beceriye birkaç yıl ihtiyacı olmayabilirdi ama o sadece ileriyi düşünüyordu. Ağzının kenarını çiğneyerek kızgın görünüyordu ama neden gerçekten öğrenmesini istediğini söyleyemeyecek kadar gururluydu.

"Bir fikrim var," diye konuştum, havluyu sıkıca sararak ve kapı çerçevesinin etrafından bakarak.

"Bir yarış," diye önerdim. "O kazanır ve sen de bir profesyonel gibi vals yapana kadar ders almak zorunda kalırsın.

Siz kazanırsınız ve kazanmak zorunda değilsiniz."

Sıkılmış bir ifadeyle başka tarafa baktı. "Şu anda bunu yapmak zorunda değilim. Bundan benim çıkarım ne?"

Tate dudaklarını büzdü ve onu fena halde dövmeye hazır görünüyordu.

"Pekâlâ, sik kafalı." Etrafında döndü ve erkek arkadaşına seslendi. "Sen kazandın, ben de benden yapmamı istediğin şeyi yapacağım."

Gözleri canlandı, yaramazlıkla parladı ve Jared Trent'in Noel sabahı böyle göründüğünü hayal edebiliyorum.

"Bir anlaşmanız var mı?" Madoc sordu.

Jared Tate'in yanına yaklaşarak çenesini parmaklarının arasına aldı. "Gelecek Cumartesi gecesi. Zack'i arayıp ayarlayacağım." Ve odalarına doğru yürüdü, yolda cebinden telefonunu çıkardı.

"Senden ne yapmanı istiyor?" Madoc'un sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Anal mı? İkinizin de şimdiye kadar oraya gittiğinizi sanıyordum."

Başını sallarken Tate'in saçları sırtında sallanıyordu. "Fark etmez. Kaybedecek." Sesi emin olmaktan çok kendinden emin geliyordu.

Madoc güldü. "Evet, tamam. Jared en son bir yarışı kaybettiğinde ... hmm, hiç kaybetmemişti."

O haklı.
Sanırım aklıma çok aptalca bir fikir gelmişti ve Tate şimdi bunun cezasını çekiyordu.

BÖLÜM 25

MADOC

A Bir başka komik tartışmanın ardından Jared ve Tate nihayet Chicago'ya ve okula dönmek üzere şehirden ayrıldılar. Jared onu arabasını Shelburne Falls'ta bırakması için ikna etmeye çalışıyordu.

Zaten beş gün sonra dönecekti ve ayrı ayrı gitmelerinin ve bütün hafta birbirlerini görmemelerinin en iyisi olduğuna karar verdi. Adam bir öfke patlaması yaşadı ve kadın cinsel hayal kırıklığının gelecek hafta sonu pistte normalde keskin olan becerilerini zayıflatmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Bu hafta Fallon'la geçireceğim zamanı aceleye getirmek istemiyordum ama yine de Loop'a gitme fikrine gülümsemeden edemiyordum. Arkadaşlarımı kendime itiraf ettiğimden daha fazla özlemiştim.

Fallon bir ya da iki gün daha kalmaya karar verdi, biz de giyinip arabama atladık. Jax'i gördükten sonra Fallon ve ben Lucas'ın evine gidiyorduk.

"Jax!" Kilitli olmayan ön kapıyı açarak seslendim. "Uyanık mısın?" Üst katta sabit ayak sesleri duydum ve o merdivenlerden inmeye başlayana kadar bekledim.

Evin içinde her zamanki gibi gömleksizdi ve ayakkabısız ya da çorapsız siyah Adidas eşofman altı giymişti. Saçları her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ama sanki yeni uyanmış gibi saçları dağınıktı. Dudağının kenarında bir çürük vardı. Çok yorgun görünüyordu ama keyfi yerindeydi.

"Hey, dostum." Ona tokat-yumruk-tokat kombinasyonumuzu verdim. "Bir gömlek giyer misin?"

Bir tür şakaydı. Bir çeşit. Ondan daha ateşliydim. Buna şüphe yok. Ama Fallon'un elini tuttum ve ona bakabileceğini ama dokunamayacağını hatırlattım.

Jax yaklaşık bir yıl önce Jared ve benimle birlikte çalışmaya başlamıştı ve hala genç ve büyümekte olmasına rağmen ikimizle de başa çıkabiliyordu. Yaşıtı olan diğer çocukların yapmadığı şekilde kendine bakıyordu. Sağlıklı olmak gibi bir derdi vardı ve arada sırada alkolle haşır neşir olsa da sigara ya da uyuşturucuya asla dokunmazdı.

Aslında uyuşturucuyla büyük bir sorunu vardı. Bir keresinde adamın biri ona ot teklif etmiş, o da çılgına dönmüştü. Fallon elimi sıktı, kıskançlıkla ona bir tişört giydirme talebime sırıttı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Pantolon giydiğim için şanslısın dostum.

Ne var ne yok?" Merdivenleri işaret ettim. "Hadi ofisine geçelim."

Döndü ve biz de onu üst kattaki inine kadar takip ettik. Ya da ben öyle şaka yapıyordum. Jared'in annesi Katherine -ve yakında benim üvey annem olacak- Jax'i koruyucu aileden almış ve oğlunun kardeşiyle birlikte olabilmesi için onu eve getirmişti.

Ne yazık ki Jax onun için güneş, ay ve yıldızdı ve onu çok şımarttı. Jared kendini ön planda tutan ve onu ihmal eden bir anneye, Jax ise büyümüş ve sorumluluk sahibi davranan olgun bir anneye sahipti. Jared yalnız bırakıldı, Jax ise ev yemekleri ve bir numaraya sahip oldu.

lakros maçlarında hayranıyım.

Yine de iyiydi. Yaşadığı çocukluktan sonra bir molayı fazlasıyla hak etmişti ve Jared ailesinin sonunda bir araya gelmesinden dolayı mutluydu.

Jax üniversiteye taşındığında Jared'in yatak odasını almasına izin verilmişti ve boş odayı "ofis" olarak kullanıyordu. İçeri girdiğinizde kendinizi bir FBI gözetleme minibüsünde gibi hissediyordunuz. Karanlıktı ve duvarlarda aşağı yukarı dolanan düğmeler, ekranlar ve kablolarla biraz korkutucuydu. Duvarda her sırada üçer tane olmak üzere altı büyük dokunmatik ekranlı monitör sıralanmıştı ve Jax'in hepsini kontrol etmek için kullandığı üç ayaklı bir sehpa üzerine yerleştirilmiş yedinci bir monitör vardı. Bir bilgisayar ve bir dizüstü bilgisayarın yanı sıra hakkında ilk ipucuna sahip olamayacağım elektronik cihazlarla dolu üç uzun masa vardı.

Geçen yıl ona tüm bunlara neden ihtiyaç duyduğunu sorduğumda, basitçe çok fazla video oyunu oynadığını söylemişti.

Evet, bu oyun değildi. Ciddi bir şeydi.

Ama Fallon'un ve benim durumum göz önüne alındığında, Jax'in burada olmasına minnettardım. Krallarına karşı ihanetten yargılanmak üzere Sudan'a iade edilmemi sağlayacak evrakları düzenleyebilirdi - ya da her neye sahiplerse - ama benim tarafımdaydı, bu da bir artıydı.

"Whoa." Odaya girdiğimizde Fallon kısa bir süre durdu ve ben de sırtına çarptım.

Kendimi sabitleyerek kolumu gri tişörtlü beline doladım ve bekleyerek her şeyi anlamasını sağladım.

Her şey hatırladığım gibiydi ama yine de özümsenmesi gereken çok şey vardı. Her ekran aktifti, birkaçında benim için anlamsız olan kod satırları görüntülenirken, diğer ekranlarda Web sayfaları, belgeler ve anlık mesajlaşmalar görüntüleniyordu. Gözlerimi birkaç kez kırpmak zorunda kaldım çünkü beynim aşırı yüklenmişti. Jax her gün tüm bu hareketliliğe nasıl bakıyordu?

"Jax ..." Fallon sesinde yoğun bir endişeyle söze başladı.

Jax odada daireler çizerek monitörleri kapattı ve bize bakmadı.

"Bana soru sorma Fallon, ben de sana yalan söylemeyeyim," dedi sanki onun aklını okumuş gibi. Gözleri bana döndü. "Tamam," diye fısıldadı.

"Hey, dostum. Bir iyiliğe ihtiyacım var." Uzun masalarından birine doğru yürüdüm, orada bir kalem ve kâğıt gördüm. "Bu ismi arayabilir misin? Patricia Caruthers." Diğer soyadlarını ve telefon numarasını yazmaya devam ettim. "Patricia Pierce ve Patricia Fallon adları altında da bulunabilir. Polis kayıtlarına, kredi kartı ekstrelerine, düşük yerlerdeki arkadaşlarına, sosyal takvimine bakın . . ."

Kağıdı ona uzattım.

"Patricia Caruthers. Bu senin üvey annen, değil mi?" diye sordu Fallon ve bana bakarak. "O benim annem." Fallon araya girdi ve devam etmeden önce bana baktı. "Jax, özür dilerim. Seni de dahil ediyoruz ama bu boşanma olayını çok ileri götürüyor. Senin bir şeyler yapıp yapamayacağını görmek istiyoruz" -özür dileyerek omuz silkti- "ona bir şeyler yap. Onu geri adım atmaya ikna etmek için, anlıyor musun?"

Düşünceli gözleri Fallon ve benim aramda gidip gelmeye devam etti ama sonunda başını salladı. "Bana birkaç saat ver."

- --

Lucas'ı aldıktan sonra öğle yemeği için Chevelle's Diner'a gittik ve sonra paten parkına yöneldik. Restoranda Lucas'a nereye gideceğimizi söylemiştim, onu tuvalete götürürken de kapının önünde nöbet tutmuştum. Daha önce hiç kaykay yapmamıştı. Ayrıca ona çenesini kapalı tutmasını da söylemiştim. Fallon'a sürpriz yapmak istiyordum ve dürüst olmak gerekirse, nasıl yapacağımdan

emin değildim.

bu fikri kabul edeceğini düşündüm. Ben de onu tuzağa düşürmeye karar verdim.

Af dilemek izin istemekten daha iyidir, değil mi? Bu benim sloganım.

Arabayı sürerken telefonum cebimde vızıldamaya devam etti ve pantolonumun içinden güç düğmesine dokunarak onu kapattım.

Fallon bana baktı ve gözlerini pantolonuma dikti. Elini

tuttum. "Beni kesmeyi bırak."

Gözlerini devirdi.

Annem ve babam son bir saattir arıyor ve mesajlaşıyorlardı. Nedenini biliyordum. Yine de Fallon'un endişelenmesini istemiyordum.

Birlikte olduğumuzu biliyorlardı ve ben de nasıl bildiklerini biliyordum.

Yine de Addie'yi onlara söylediği için suçlamadım. Bu bilgiyi asla gönüllü olarak vermezdi. İçlerinden biri onunla konuşmuş ve nerede olduğumu sormuş olmalıydı. Addie yalan söyleyemezdi, söylememeliydi de.

Annem çok uzakta, New Orleans'taydı. Bu gece ortaya çıkmasından endişe etmedim.

Öte yandan babam bizi şaşırtabilirdi.

Ve bu noktada, yap ya da öl demekti. Fallon'dan vazgeçmiyordum.

Parmak eklemime küçük daireler çizdi ve dikiz aynasından baktığımda Lucas'ın iPod'unu dinlerken başını salladığını gördüm. Lanet çocuk ne kadar da büyümüştü. Saçları kulaklarının etrafında daha uzundu ve son dört ayda en az iki santim uzamıştı.

Fallon'un elimi tutuşu sıkılaştı ve göz ucuyla ona baktım, Iroquois Mendoza Parkı'na döndüğümüzü fark ettiğini gördüm.

Kafasında çarklar dönerken kaşları çatıldı.

Gülümsememi bastırdım ve elimi gevşeterek bacaklarının arasına soktum ve dikkatini dağıtmak için onu kavradım.

"Ne düşünüyorsun?"

Elimi iki eliyle birden kavradı. "Kes şunu!" diye fısıldadı, omzunun üzerinden Lucas'a hızlı ve gergin bakışlar atarak.

Hâlâ başını sallıyor ve pencereden dışarı bakıyordu.

Ona masaj yapmaya ve daireler çizmeye başladım. En azından şu anda kaykay parkı yüzünden bana kızgın olma ihtimalini düşünmüyordu.

Gözlerimi yoldan ayırmadan elimi kalçasından aşağı kaydırdım ve baskıyı artırdım.

Ona bakarak, "Bu gece seni çok sert becereceğim. Sadece izle." Dudaklarını büzdü

ve elimi bıraktı.

Gülümsememi ön cama çevirdim ve sarsılarak durdum. "Harika! İşte geldik!" El frenini çekip kontağı kapatarak bağırdım.

Lucas hemen arabadan inip beni takip etti ve kaykayları çıkarmak için bagaja yöneldik. Bu sabah gizlice bodruma inmiş ve onları half-pipe ile duvar arasında saklandıkları yerden çıkarmıştım.

Ayrıca piyanonun altındaki kutuların boşaltıldığını ve Fallon'un eşyalarının yerde olduğunu fark etmiştim. Bu konuda konuşmuyordu ve benim de kendimi açıklamak için acelem yoktu, bu yüzden son iki yıldır güvenli bir şekilde sakladığı tüm hayatı konusundan kaçınmıştık.

"Fallon!" Ben seslendim. "Otuzbir çekmeyi bırak ve buraya gel!"

Kapı hızla açıldı. "Madoc!" diye bağırdı. "O bir çocuk! Konuşmana dikkat et."

Alaycı bir kaşımı Lucas'a doğru kaldırdım.

Başını salladı, "Piliçler" diye mırıldandı.

Bagajın kapağını kaldırdım, bir elimle sabitledim ve etrafından Fallon'a doğru baktım. "Hadi bakalım. Zehrini seç."

BÖLÜM 26

FALLON

Zehrimi seçeyim mi?

Lucas'ın yüzüme lastik bant atmasını tercih ederim.

Arabanın kapısını çarparak ellerimi ceplerime soktum ve havadaki soğuğa karşı kollarımı sertleştirdim.

"İşte bu yüzden bol kıyafetler giymekte ısrar ettin," diye suçladım.

Bu sabah kot pantolon giymeye başladığımda Madoc bana bol bir şeyler giymemi ve bu konuda çenemi kapatmamı söylemişti.

Ne kadar çekici.

Ben de bol, düz paça siyah bir pantolon, gri bir Obey tişörtü giydim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Planladığı küçük maceraya hazırdım.

Vücudumdaki her kas gerilmişti. Eskiden yetkin bir patenci olmama rağmen artık pratik yapmıyordum. Vücudum hala formda olsa da özgüvenim yerinde değildi ve paten kayarken özgüven ve kıvrak zeka krallığın anahtarlarıydı.

Beklerken Madoc'u görmezden gelmeye çalıştım, buna hazır olmadığımı belli etmek için ama bakışlarım dayanamayıp bagaja kaydı.

Sesimi çıkarmadan soluklandım, ağzım açık kalmıştı. Ellerimi ceplerimden çıkardım ve bagajın kenarına tutunarak kaykaylarıma baktım.

Tahtalarım!

"Ağlamaya başlama," diye takıldı Madoc bana. "Tahtalarını değil de legolarını kurtarmazdım."

Elimde değildi. Her birinin özel anıları olan beş tahtaya bakarken gözlerim yaşardı. Kenarlarının her santimetresi parçalanmış ve muhtemelen üzerinde kan olan ilk tahtam. Özel tekerleklerle süslediğim ve ilk kez ollie, kick-flips ve heel-dragger yapmayı öğrendiğim ikinci ve üçüncü tahtalarım. Kase içinde kullanmayı en çok sevdiğim dördüncü tahtam. Ve beşincim. Yepyeni. Hiç kullanılmadı.

Ciğerlerim boşalmıştı ama ağrıyı hissetmiyordum.

Madoc'a bakarken gülümsememle birlikte yutkundum. "Seni seviyorum," dedim titrek bir sesle.

Çok seksi bir şekilde göz kırparak bunu bir teşekkür olarak kabul edeceğini söyledi. "Bunu ben kullanacağım," diye seslendi Lucas, hiç kullanılmamış tahtayı kaparak.

"Oh, hayır." Elinden kaptım. "Bu senin için." Çekiş kısmı neredeyse yıpranmış, yırtık pırtık olanı uzattım.

Üst dudağını uzatarak tahtayı elimden aldı.

"Mezun olmak zorundasın," diye açıkladım. "Anladın mı?"

Ben yenisini alırken o başını salladı ve tahtayı aldı. Madoc bir tane bile almadan bagajı kapattı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Paten kaymıyorum," diye mırıldandı. "Seyretmeyi seviyorum."

Yanımdaki tahtayı kavradım ve "Harika" diye homurdandım.

"Lucas," diye seslendi Madoc ve ikimiz de arkamızı döndük. "Şunları giy."

Madoc ona içinde pedler ve bir kask olan file bir çanta fırlattı ve ben de gülümsememi bastırmaya çalıştım. Lucas koruyucu giysiler için fazla havalıymış gibi kaşlarını birbirine yapıştırmıştı ama ben etkilenmiştim.

Madoc bu ağabeylik işinde iyiydi.

Yıllar önce de böyle miydi? Yoksa ben gittikten sonra mı büyümüştü? Hafızamı yokladım, beni kızdırmak için Snapples'ımı içtiği ama sonra her zaman gelip benimle televizyon izlediği ve kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladığı zamanları hatırladım.

Ve okulda beni görmezden geldiği, ama sonra tatillerde herkes sınıfa teslimat alırken ben dışarıda kalmayayım diye bana şeker-gram ve balon gönderdiği tüm zamanlar. Küfürlü bir şeyler ya da iğrenç bir şiir yazardı elbette ama yine de bir şeyler almak iyi hissettirirdi.

Addie haklıydı. Madoc parçaları topladı.

"Lucas." Kaykayımı kaldırıma bıraktım ve sarı saçlarını karıştırdım. "Daha önce hiç paten kaydın mı?"

"Henüz değil. Ama bunu yapmak istiyorum!" Biz kenarda dururken kasenin içini işaret etti. Kaskını ve dirsekliklerini çoktan takmıştı.

"Bugün oraya gidebilirsin," diye ona güvence verdim, tahtasını alıp benimkinin yanına koydum. "Ama hızlı gitmeye hazır olman için çok pratik yapman gerekecek. Sana ilk adımları göstereyim. Ön ayağının hangisi olduğunu biliyor musun?"

Kollarımdan akan kan sıcaktı ve kalbim küt küt atıyordu. Lanet olsun, Lucas'ın burada olmasına çok sevinmiştim. Madoc oturdu, kollarını iki yana açıp bankın arkasına sarkıtarak bizi izledi. Ya da beni.

En azından Lucas'ın burada olması ilgi odağı olmadığım anlamına geliyordu. Madoc bana buraya tek başıma gelmemi söylemeliydi. Seyirciler olmadan ayaklarımı tekrar ıslatmamı.

Ama beni tanıyordu. Zorlanmadan bir şey yapmayacağımı biliyordu.

"Ön ayak mı?" Lucas bir ayağını kaldırıp diğerini kaldırmak için indirirken kafası karışmış görünüyordu, emin değildi.

Gülümsedim ve dikkatini çekmek için koluna dokundum. "Tamam, git ve şuradaki merdivenlerden yukarı yürü." Kaldırımı işaret ettim.

"Neden?"

"Sadece yap," diye emrettim daha otoriter bir şekilde ama sesimi yumuşak tutarak.

Lucas tahtasını yere bıraktı ve patikada yürürken kollarını ileri geri salladı.

İlk basamağa ayağını atar atmaz bağırdım. "Dur!"

Durdu, sol ayağını kaldırdı ve bana bakarken sallanıyordu. "Bu senin ön ayağın," dedim ona. "Geri gel."

Madoc arabasına geri dönmüş ve müziği duyabilmemiz için kapıları açık bırakmıştı. Method Man'in "All I Need" şarkısı titreşti ve Lucas'ın olmayan bir ergen gibi başını salladığını görünce yüzüm eğlenceyle karıncalandı. Bu şarkı Madoc ve benden daha eskiydi, Tanrı aşkına.

"Tamam." Eğildim ve ayaklarını işaret ettim. "Ön ayağın, ayakkabının üst kısmına doğru gidiyor.

ve arkadaki de kuyruğa gider."

Söyleneni yaptı ve ben de onun tırmanışını, sağa sola eğilerek tahtanın esnekliğini test edişini izledim. Ayaklarım kendi tahtamı hissetmek için uğuldamaya başladı.

Derin bir nefes aldım. "Şimdi, hareket ederken ön ayağını öne doğru çevir ve arka ayağınla it. Her iki ayağını da geri koyduğunda, tekrar bu şekilde yanlara doğru çevir."

Hiç vakit kaybetmedi. Ben daha doğrulamadan o gitmişti. Ön ayağını öne doğru çevirmişti, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla, siyah pantolonu o kadar uzundu ki ayakkabıları neredeyse örtülüyordu. En azından bir patenciye benziyordu.

Kuyruk ayağıyla iterek defalarca yere dokundu, daha hızlı ve daha hızlı iterek hızını artırdı.

Kollarını salladı ve ben gerildim.

"Vay canına!" diye bağırdı ve ben de onun tökezleyerek tahtasından düşüp çimlerin üzerine yuvarlanışını izledim. Tuttuğum nefesi bıraktım ve Madoc'a döndüm.

Omuz silkti ve başını salladı. "Düşecek Fallon. Sakin ol."

Madoc'un uzanmış kolları gergindi ve gözlerim kısa kollu, funda grisi tişörtünün içindeki biseps ve trisepslerinin kıvrımlarında çok uzun süre oyalandı. Hatırladığım kadarıyla göğsünün geniş ve tonlu kısmı parmak uçlarımın altında yağsız ve sert bir his uyandırıyordu. Madoc'un tüm doğru yerleri sert ve yumuşaktı ve ona masaj yapma düşüncesi ağzımı sulandırdı, böylece parmaklarımı teninin her santimi boyunca yumuşatabilirdim.

Yağ ile. Çok çok fazla yağ.

"Fallon."

Gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar Madoc'un yüzüne baktım.

"Salyalarını sil bebeğim," diye emretti. "Daha sonra çarşafların altına gireceğiz. Merak etme."

Cinsel organım sıkıştı, karnımdan bacaklarıma doğru bir şimşek çaktı ve ellerimi yüzümde gezdirerek başka tarafa baktım.

Ve sonra gülmeye başladı.

Aptal pislik.

Onu kafamdan şiddetle silkeleyerek Lucas'ın geri dönmekte olduğu patikaya doğru yürüdüm.

"Biliyor musun? İlk seferinde benden çok daha uzun süre tahtada kaldın." Kolumu omzuna doladım. "Ve yapman gerekeni yaptın. Tehlikedeyken atlayacaksın."

"Bu kadar korkak olma," diye seslendi Madoc. "Ona nasıl yapıldığını göster."

Kapüşonlu gözkapaklarımın ardından ona kaşlarımı çatarak baktım ve ayak parmaklarımı kıvırarak tahtama doğru eğildim. "Nesin sen? Korktun mu?" Lucas başını kaldırıp bana baktı, dürüst bir soru olduğu yüzünden okunuyordu.

Benim yapmayacağım bir şeyi yapması için onu nasıl teşvik edebilirim? Nasıl bir ebeveyn olurdum?

Dudaklarımı iki yana bükerek ve boynumdaki teri şimdiden hissederek tahtanın üzerine çıktım ve kaslarımdaki titremeye karşı bacaklarımı düzelttim. Önce topuklarımın üzerinde yavaşça geriye, sonra da ayaklarımın üzerinde öne doğru eğildim, öne ve arkaya sallanırken, tahtayı bükerken ve nasıl manevra yapacağımı ve kendimi nasıl yönlendireceğimi hatırlarken sığ nefes aldım.

İnsanlar genellikle kaykayın sadece ayaklarla ilgili olduğunu düşünür, ancak gerçek şu ki, bu bir tüm vücut egzersizidir. Her kas devreye girer. Omuzlarınızla eğilir, topuklarınızla yönlendirir ve nasıl zıplamak, takla atmak veya süzülmek istediğinize bağlı olarak basınç ekler veya çıkarırsınız.

Van kaplı ayağımı öne doğru çevirerek diğer ayağımla tekme attım ve dizlerimi hafifçe büktüm,

Göğsümdeki ani hücuma karşı yumruklarımı sıktım.

Kahretsin.

Gözlerim kocaman oldu ve ağzımı kapatmadan önce bir kahkaha attım.

Aman Tanrım. Umarım bunu duymamışlardır. Başlama vuruşundan sonra adrenalin patlaması mı yaşadım?

Tekrar yere değerek tekme attım, tekme attım, merdivenlerden kaçarak sola doğru ilerlerken kalbim göğsümde zıplıyordu. Kaldırımda kalarak tekme atmaya ve çanağın etrafındaki kaldırımda süzülmeye devam ettim, karnımda ve beynimde havai fişekler patlıyordu.

İnanılmazdı. İşte böyle hissettirdi.

Bundan nasıl vazgeçtim?

Yere gömülerek sertçe ittim ve dosdoğru Lucas'a doğru ilerledim. Kollarımı açarak arka bacağımı indirdim, tahtanın ön kısmını yerden kaldırdım ve durana kadar Lucas'ın etrafında dönerek kaydım.

Vücudumdaki her kası sıktım, yüzümü boktan bir sırıtışla sıkıştırıp yukarı aşağı zıplamayı diledim.

Ama bu hiç hoş olmaz.

Tahtadan atlayıp öğleden sonra soğuğuna karşı hızlı ve keskin nefesler alarak Lucas'ın geniş gözlü yüzüne baktım.

"Sana korkmuş gibi mi görünüyorum?" Alay ettim.

Ağzı açık kalmıştı. "Bunu öğrenmek istiyorum."

Tahtamın kuyruğuna bastım ve ön ucunu kavradım. "Topuk sürükleyiciler çok uzakta. Hadi biraz tik-tak yapalım."

Sonraki birkaç saat boyunca Lucas'la birlikte direksiyonu çevirmek, kaymak, ollie yapmak ve sadece pratik yapmakla kendimizi yorduk. Ona vücudunu nasıl kullanacağını ve gülümseyerek nasıl düşeceğini gösterdim. Çünkü düşmek olur. Hem de çok.

Ona bir dahaki sefere kick-flip üzerinde çalışacağımıza dair söz verdim ve sonra Madoc ve ben izlemek için çıkıntıya otururken o çanaklarda biraz zaman geçirdi.

Başımı omzuna yaslayarak gözlerimi kapattım ve bir kez olsun başka bir yerde olmak istemedim.

- --

"Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle. "Bugün için yani. Buna ihtiyacım vardı." Sanırım son birkaç saat içinde son birkaç yılın toplamından daha fazla gülmüş, bağırmış ve neşelenmiştim. Yarın acıyı hissedecek olsam da mutluluktan başım dönüyordu. Eve dönerken arabada Madoc'un kokusu beni sarmıştı, bu gece ona sarılacaktım ve stresten kurtulduğum için her kasım gevşemiş hissediyordu.

Kasabanın sokaklarında ilerlerken uzanıp kalçamı yoğurdu. Lucas'ı akşam yemeği için bırakmıştık ve eve doğru gidiyorduk.

Koltuğuma geri oturdum, uykulu başım yana yatmış ve ona bakıyordum. "Bu soru seni korkutmasın," diye başladım, "ama lisede hiç ilişkin oldu mu? Kız arkadaş gibi?"

Homurdandı ve ön cam sileceklerini çalıştırdı. "Kadınlar her zaman cevaplarını gerçekten istemedikleri sorular sormak zorunda kalırlar."

"Ama ben biliyorum." Sesim hafif kaldı. Gerçekten de bilmek istiyordum. Yıllardır görüşmemiştik ve onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

"Evet," diye itiraf etti, başını salladı ve gözlerime bakmadı. "Birkaç tane."

Kıskançlık bir hastalık gibi beynime yayıldı. Kimdi onlar? Neye benziyorlardı? Onlarla ne yaptı? İsimleri, Sosyal Güvenlik numaraları ve adresleri neydi?

Düşüncelerin ve şüphelerin huzurunuzu kaçırması çılgınca. "Ve?" Yavaşça ısrar ettim.

"Ve ben hiç kimseye onları sevdiğimi söylemedim," diye karşılık verdi. "Sadece sana." Sonra bana döndü ve ciddi, düz yüzüyle beni susturdu.

Boynumdaki nabız zonkladı ve ağzımın açık kaldığını fark etmem bir anımı aldı.

Çenesini bana doğru eğdi. "Peki Valknut dövmesi ne anlama geliyor?"

Sabırsız bir nefes aldım ve pencereden dışarı bakmak için döndüm. "Ölü bir atı dövmenin yolu," diye yarı şaka yaptım.

"Kaçıyorsun."

Evet, öyleyim. Ama ne yapabilirdim ki? Birlikte bir gelecek istediğin birine, onun haberi olmadan çocuğundan kurtulduğunu nasıl söylersin? Madoc umursayacaktır. Sadece ona dövmenin tam olarak ne anlama geldiğini söyleyemem. Henüz söyleyemem.

Neden Out of Order dövmemi ya da sırtımın yan tarafındaki yazıyı sormuyordu?

Gözlerimi kısarak penceremdeki yağmura odaklandım. "Dövme farklı insanlar için pek çok şey ifade ediyor. Benim için yeniden doğuşla ilgili." Bu kısmen doğruydu. "Hayatına devam etmekle ilgili.

Hayatta kalmak." Sonra ona döndüm ve omuz silktim. "Havalı görünüyordu, tamam mı?" İşte böyle. Umarım bu son olur. En azından şimdilik.

Ona her şeyi anlatacaktım. Eninde sonunda. Elimden geldiğince çabuk. Şimdilik sadece bu geceyi onunla geçirmek istiyordum.

İşte o zaman iyi bir konuşmacının becerilerinden birini hatırladım.

Konuyu değiştirerek dikkatini dağıtın.

Boğazımı temizleyerek konuştum. "Sırtımdaki yazıyı hiç sormuyorsun." Gömleğimi başımın üzerine kaldırırken gözlerinin ellerime kaydığını gördüm.

Madoc'un yuvarlak gözleri sadece sıcak pembe, dantelli bir sütyenle kaplı neredeyse çıplak göğsüme yapışmıştı. "Gözler yolda," diye hatırlattım ona en boğuk sesimle.

Gözlerini kırpıştırdı ve ön camdan dışarı baktı. "Fallon, ben sürüyorum. Bu hiç hoş değil." Onun direksiyonda can çekişmesini izlerken ağzımın kenarları sırıttı.

"Gördün mü?" Döndüm ve omzumun arkasından aşağıya doğru dikey olarak uzanan yazıyı gösterdim. "'Denizin yüzeyinde olan hiçbir şey derinliklerindeki sükûneti değiştiremez. Bu babamın en sevdiği sözdür."

Arabanın savrulmasıyla vücudumun sallandığını hissettim ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Gözlerinin üzerimde olması ve dikkatini dağıtmam hoşuma gitmişti.

"Ve sonra ..." Pantolonumdan hızla sıyrılıp ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarırken boğazımdaki heyecanlı yumruyu görmezden gelerek popomu kaldırdım. "Burada bir tane daha var." Kalçamdaki yoncayı işaret ettim.

"Fallon!" Madoc havladı, arabayı düzeltmek için direksiyonu sarsarken kollarındaki güçlü telleri gösteren ön kolları esnedi. "Lanet olsun."

Kendi kendime gülümsedim ve koltuğu sonuna kadar geriye yasladım. Madoc'un camları karartılmamıştı ve hâlâ şehirde olduğumuz için herkes beni sütyenimle görebilirdi.

"Sorun nedir?" Masumca göz kırparak fısıldadım.

Dişlerini zorlukla sıktı. "On dakika daha evde olmayacağız. "On dakika daha evde olmayacağız.

Bunu bana gerçekten şu anda mı yapıyorsun?"

Elimi başımın arkasına koyup gözlerimi kapayarak ona baktım. Dilimi dudaklarımın hemen dışında dans ettirerek küçük gümüş topu dişlerimin arasında yakaladım ve gözlerinde parlayan ateşi izledim.

Muhtemelen tenimin her yeri pembeleşmişti ama umurumda değildi. Hiçbir şey onun yola ayak uydurmaya çalışırken ellerinin direksiyonla oynamasından ya da gözlerinin vücudumda gezinmesinden daha iyi hissettiremezdi.

"Madoc?" Mırıldandım, yan döndüm ve başımı elime dayadım. "Beni arabanda becermeni istiyorum."

Gözleri parladı ve vücudu sanki araba artık kendi kendine gidiyormuş gibi hareketsiz kaldı. Direksiyonu kavradı, vitesi altıncı vitese taktı ve hızla şehir dışına çıktı.

Ne olduğunu anlamadan gökyüzü kararmış, yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı ve bir saat boyunca sessiz bir çakıllı yolda park halindeydik.

BÖLÜM 27

MADOC

A Lise boyunca insanları takip ettim. Babamı takip ettim. Jared'i takip ettim. Normları takip ettim.

Takip ettiğinizde, büyümeyi unutursunuz. Günler geçer, yıllar üstünüzden geçer ve hayatınızdan geriye çok az şey kalır. Babam bunun kanıtıydı. Çalıştı ve saklandı, sahiplenmeye cesaret edemediği bir kadını sevdi, peki ne için? Cenazesinde bir şehir dolusu insan olsun ve ayrı düştüğü oğluna yüklü bir miras bıraksın diye mi?

Babamın hiçbir şeyi yoktu. En azından henüz.

Beni sevdiğini biliyordum ve bu açıdan Jared ve Jax'ten çok daha şanslıydım ama babam gibi olmayı arzulamıyordum. Bazı güzel anılar vardı ama aniden giderse nasıl tepki vereceğimden emin değildim.

Yatağımda beni uyandıran düşünce buydu. Isı boynumdan ve sırtımdan aşağı süzülüyordu ve terlediğimi anlamak için tenime dokunmama gerek yoktu.

Babam ne istediğini biliyordu ama asla alamadı. Bu pişmanlıkları yaşamak istemedim.

Başımı çevirdiğimde Fallon'un top gibi kıvrıldığını ve yanımda uyuduğunu gördüm. Üzerinde bir atlet ve uyku şortu vardı ve battaniyeler beline kadar uzanıyordu. Ellerini yanağının altına sıkıştırmış ve saçları başının üzerindeki yastığa dökülmüş halde çok küçük ve çaresiz görünüyordu.

Bu düşünce karşısında ağzım bir gülümsemeyle açıldı, çünkü Fallon çaresiz değildi.

Yine de onun bu görüntüsünün tadını çıkarmak hoşuma gidiyordu. Onun düzenli nefes alışını izlerken kalp atışlarım yavaşladı.

Komodinin üzerinden telefonumu alıp saate baktım ve saatin daha akşam dokuz olduğunu gördüm. Öğleden sonra paten kaydıktan ve küçük gezintimizden sonra bedenlerimiz yorgun düşmüştü. Addie'nin bizim için fırına bıraktığı rostoyu yemeyi bile umursamadan odama çöktük.

Telefonum çaldı ve Jax'ten gelen mesajı açmak için elime aldım.

> Gelebilir misin? Yalnız mı?

Yalnız mı? Fallon'un annesiyle ilgili bir şey bulmuş olmalı, ama neden yalnız gelmek zorundaydım?

> Yirmi dakika içinde orada ol.

Yan dönüp Fallon'u dürterek uyandırdım. "Bebeğim?" "Bebeğim?" diye fısıldadım.

yanağını kulağına götürdü. "Bir saatliğine dışarı çıkacağım. Hemen dönerim."

Dudaklarını büzerek inledi. "Tamam," diye iç geçirdi. "Döndüğünde bana bir Snapple getirebilir misin?"

Sonra tekrar bayıldı ve ben gülüyordum.

- --

Yaklaşık on beş dakika sonra Jax'in evine vardım. Dışarıda yağmur hâlâ yağıyordu ama hafiflemişti ve pencerelerinden ışık sızdığını görmek beni mutlu etti.

Katherine evdeydi.

"Annesi"-ona ne diyeceğimden emin değildim- hâlâ babamla çok zaman geçiriyordu ama Jax'e bakabilmek için babamın daha çok kendi evinde kalması konusunda ısrar ettiğini duymuştum. Babamın iki üvey oğul edinme konusunda ne hissettiğini merak ediyordum. Benimle yeterince zor zamanlar geçirmişti.

Ön kapıyı çalıp hemen ardından kolu çevirdiğimde mutfak ve oturma odasının ışıkları sıcaklıkla parlıyordu.

İçeri alınmayı beklemeyi yıllar önce bırakmıştım ve hala kapıları her zaman kilitli tutma konusunda gerçekten endişelenmediğiniz bir kasabada yaşıyorduk.

Mutfaktan kafasını uzatan Katherine'e el sallayarak Jax'in "bilgisayar odasına" doğru koştum ve kapıyı arkamdan kapatarak içeri girdim.

Monitör duvarında gezinip farklı ekranlara dokunurken çenemi ona doğru salladım. "Hey, sende ne var?" diye sordum.

"Hey, dostum. Seni buraya sürüklediğim için üzgünüm ama bunu bizzat görmen gerektiğini düşündüm." Yazıcısına geri dönerek birkaç kâğıt aldı ve onları okudu. "Nedir bu?" diye sordum. Düğmeli bluzumu çıkarıp sadece koyu gri tişörtümü giyerek sordum. "Üvey annen hakkında pek bir şey bulamadım." Bana özür dileyen bir bakış attı.

"Üzgünüm ama o oldukça tek boyutlu. Sosyal takvimine eriştim ve şahsen ben C- SPAN'ı daha eğlenceli buluyorum."

Omuzlarım biraz çöktü ve iç çektim.

Acı bir kahkaha attı. "Erkek fahişeliğine yaptığı kirli dalışlar dışında -ki bunun için her Perşembe gecesi Four Seasons'ta rezervasyon yaptırıyor- aslında oldukça temiz."

"Peki ben neden buradayım?"

Gözleri düştü ve tereddüt etti.

Harika.

Ofis koltuğuna oturup bana doğru döndü. "Aslında başka bir şey daha buldum. Tüm kredi kartı ekstrelerini inceliyordum ve bu çıktı."

Bana bir kağıt uzattı ve uzaklaştı.

Yere baktım, gözlerim tarıyor ama tam olarak okuyamıyordu. Kelimeler gözüme çarptı. *Klinik* gibi kelimeler. *Fallon Pierce.* Ve *Kadın Sağlığı.* Gözlerim elimde kırışmaya başlayan ince, beyaz kâğıdın üzerinde gezinirken bir araya geldiler.

Sonra *hamileliğin sonlandırılması* ve *vadesi gelen bakiye* gibi kelimeleri yakaladığımda taramam yavaşladı.

Ciğerlerim yere sabitlenmişti. Nefes almaya çalıştığımda genişlemiyorlardı ve kelimeler kafamın içinde gökyüzündeki nemin bir bulut oluşturmak için bir araya gelmesi gibi yoğunlaşırken gözlerimi kıstım.

Büyük, kara bir bulut.

Gözlerimi kırpıştırdım ve faturanın tarihine baktım. 2 Temmuz. İki yıl önce ortadan kaybolmasından birkaç ay sonra.

Gözlerim ödenmesi gereken bakiyeye kaydı. Altı yüz elli dolar.

Kağıdı kavradım, gözlerim öfkeyle ... dehşetle ... korkuyla yanıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Sadece hasta hissettiğimi biliyordum.

Gözlerimi kapattım. Hamileydi. Benim çocuğuma.

Altı yüz elli dolar. Altı. Yüz.

Elli. Dolar.

"Madoc, Fallon bir arkadaş." Jax konuştu. "Ama bunu bilmen gerekebilir diye düşündüm. Senin çocuğun muydu?"

Asit midemde yuvarlandı ve safra boğazımda yandı.

Yutkundum, sesim daha çok bir tehdide benziyordu, "Gitmeliyim" dedim.

- --

"Fallon nerede?" Addie'ye homurdandım.

Eve geldiğimde üst kata fırladım ve yatağı boş buldum. Tate'in arabası ya da bisikleti yoktu, yani yürüyerek ayrılmadıysa hâlâ burada olmalıydı.

"Uh ... ." Addie'nin gözleri tavana dikilmiş, düşünüyordu. "Sanırım bodrum katında. Onu en son o zaman görmüştüm."

Ben bodrum kapısına doğru yürürken ellerini hamura gömmüş, başıyla ocağı işaret ediyordu.

"İkiniz de yemek yememişsiniz," diye arkamdan bağırdı. "Toparlanıyorum! Tamam mı?"

Onu görmezden gelerek merdivenleri hızla indim ve kapının arkamdan çarpmasına izin verdim.

Beton merdivenler halıyla kaplıydı, bu yüzden aşağı inerken neredeyse sessizdim. Işıklar açıktı ama hayalet gibi sessizdi.

Fallon'u hemen fark ettim.

Yarım borunun dibine oturmuş, bacaklarını yukarı doğru bükerek eğime sırtını yaslamıştı.

Uzun, beyaz, pamuklu bir gecelik giymişti ve ıslak saçlarından yeni duş aldığı anlaşılıyordu.

Ben bir şey söylemeden önce, "Addie bağırışları duymasın diye buraya geldim," diye itiraf etti.

Ellerini karnına dayamış, gözlerini tavana dikmişti. "Bildiğimi biliyorsun."

Yüzünün görebildiğim yarısı rahatlamış ve kabullenmişti, sanki bir fırtına bekliyormuş gibiydi. "Ben duştayken Jax aradı. Beni uyarmak istedi. Üzgün olduğunu söyledi ama bilmeniz gereken bir şey var."

Boruya doğru attığım her yumuşak adım sıkılmış kaslarla atılıyordu. Çok kızmıştım. Bu kadar sakin olmaya nasıl cüret eder! Benim hissettiklerimi hissetmeli.

Ya da en azından korkmuş!

"Bana söylemeliydin," diye tersledim, derin sesim midemin çukurundan geliyordu. "Gerçeği hak ettim Fallon."

"Biliyorum." Doğrulup oturdu. "Sana söylemeyi planlıyordum."

Lanet olsun ona. Hâlâ çok sakindi, bana içten ve şaşmaz gözlerle bakıyordu. Altın gibi bir sesle konuşuyordu. Beni idare ediyordu ve bu beni daha da kızdırıyordu.

Elimi saçlarımda gezdirdim. "Bebek mi?! Lanet bir bebek mi Fallon?"

"Sana ne zaman söylemem gerekiyordu?" Sesi titriyordu ve gözleri yaşardı. "Yıllar önce beni istemediğini düşündüğümde mi? Geçtiğimiz yaz senden nefret ettiğimde mi? Ya da belki de son

Aramızdaki her şeyin hiç olmadığı kadar mükemmel olduğu iki gün?"

"Bunu bilmem gerekirdi!" Kükredim. "Jax benden önce biliyordu! Ve sen benim haberim olmadan ondan kurtuldun. Bilmem gerekirdi!"

Gözlerini kaçırdı, boğazı yutkunuyormuş gibi aşağı yukarı hareket ediyordu.

Başını sallayarak sesini yumuşak tuttu. "On altı yaşında ebeveynler olmayacaktık Madoc."

"Ne kadar bekledin?" Dişlerimi gösterdim, alay ettim. "Bunu yapmadan önce beni hiç düşündün mü? Yoksa öğrenir öğrenmez hemen bir kliniğe mi koştun?"

Acı dolu gözlerini bana dikti. "Rush?" diye boğuk bir ses çıkardı. Gözyaşları döküldü ve onları tutmaya çalışırken yüzü acı içinde buruştu. Kırmızı, gözyaşlarıyla ıslak ve acılıydı.

Ayağa kalkarak yanımdan geçti ve ben de kolundan tutarak onu yanıma çektim.

"Hayır!" diye bağırdım. "Burada kal ve savaş. Bunu sahiplen!"

"Acele etmedim!" diye bağırdı, yüzüme bakarak. "Bebeği istedim ve seni istedim! Seni görmek istedim. Sana söylemek istedim. Kırılıyordum ve sana ihtiyacım vardı!"

Başı öne eğildi ve ağlarken omuzları sarsıldı ve işte o zaman anladım.

Fallon o zaman bile beni seviyordu. Ayrılmak istemedi, o zaman neden bensiz bunu yaşamak isteyeceğini düşüneyim ki?

Elleri iki yanında yumruk oldu ve orada öylece durdu, sessiz gözyaşlarıyla titriyordu ama tamamen parçalanmayacak kadar güçlüydü.

"Valknut," diye nefes nefese kaldı, umutsuz gözlerle bana bakıyordu. "Yeniden doğuş, hamilelik ve reenkarnasyon. O hep benimleydi Madoc."

Gözlerini kapattı, sessiz gözyaşları güzel yüzünden aşağı akıyordu.

Onun tek başına yaşadıklarının ağırlığı yüzüme tokat gibi çarptı ve şimdi cebimde sakladığım faturadaki imzayı hatırladım.

"Ailelerimiz," diye fark ettim.

Birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra burnunu çekti. "Baban hiçbir şey bilmiyordu."

Orada durduk, çok yakın ama çok uzaktık ve ben bitmiştim. Herkesin iplerimizi çekmesiyle işim bitmişti. Merak etmekten ve beklemekten bıkmıştım.

Elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendime çektim ve kollarımı hiçbir şeyin kıramayacağı çelik bir bant gibi etrafına sardım.

Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyordum.

On altı yaşında bir baba mı olmalıydım? Kesinlikle hayır.

Ama kürtaj konusunda da mutlu değildim.

Fallon'a bunu yapmak mı? İnsanları öldürmek istedim.

Beni denklemden tamamen çıkarıp cahil mi bırakacaktı? Birileri
Öde
. Takip etmekten bıkmıştım. *Liderlik etme zamanı.*

Fallon'u yatırdım ve babamın kasasına yöneldim. Orada üç şey saklıyordu, mücevherler, nakit para ve bir silah.

BÖLÜM 28

FALLON

"Tabii ki!"

Küçümseyici sesi duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yatakta sıçradım.

Annem Madoc'un odasının açık kapısında durmuş, bir elini kalçasına koymuş, diğer elini de parmaklarında parıldayan elmasları gösterecek şekilde yana açmıştı.

Hâlâ geceliğimi giymiştim ve onun görünüşünü kavramaya çalışarak uykuyu göz kırparak uzaklaştırdım.

Gülünç kıyafeti karşısında bitkin bir sırıtışla yutkundum. Üstüne oturan siyah bir pantolon, kolsuz siyah-beyaz hayvan desenli bir bluz - hayvan desenlerinden nefret ederim - ve siyah bir fötr şapka giymişti.

Gerçekten mi? Fötr şapka mı?

Onu her gördüğümde daha genç görünmeye çalışıyordu. Ya da daha çok bir İtalyan varisi gibi. Emin değildim.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonumdaki sertlik karşısında şok olmuştum. Dün gece Madoc'la yaşadığım olay beni yıpratmıştı ama kendimi güçlü ve uyanık hissediyordum - en azından boynumdan yukarısı.

Gülümsedi, kusursuz teni pencerelerden giren sabah güneşinde parlıyordu. "Ben burada yaşıyorum Fallon. Sen yaşamıyorsun. Hatırladın mı?"

Yatağın diğer tarafına baktığımda Madoc'un orada olmadığını fark ettim.

Neredeydi o?

Yatağın ayak ucuna doğru yürüyen anneme gözlerimi diktim. "Çık dışarı," diye emrettim.

Madoc'un tişörtünü aldı ve katlamaya başladı. "Zirveye giden yolda uyuyorsun, görüyorum. Seni tekrar onun yatağında bulduğuma şaşırmadım. Yine."

Yorganı üzerimden attım ve komodinin üzerindeki gözlüğüme uzandım ama sonra durdum.

Hayır. Onunla konuşmak için onlara ihtiyacım yoktu.

Elimi bırakarak yataktan çıktım ve çenemi kaldırdım. "Eğer çıkmazsan, seni kendim çıkaracağım."

Bu bir tehdit değildi. Ona vurmak için bir sebep arıyordum.

"Jason beni bekliyor." Sıkılmış görünmeye çalışarak gözlerini kapadı. "Şu anda yolda. Bunu biliyor muydun? Sen ve Madoc'un birlikteliğinizin iğrençliği kocamla hemfikir olduğumuz tek konu."

"Koca" kelimesini duyunca irkildim. Komikti. Onları hiç evli olarak düşünmemiştim. Belki de hiç öyle görünmedikleri içindir.

Bana doğru yaklaştı ve soğuk ellerini çıplak kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Jason'ın oğlunu etkileme yöntemleri var. Bu gerçeğe bir an önce ısınsan iyi olur Fallon. Senin için

kendi iyiliği için. Madoc uzun vadede bu işin
içinde değil." "Gidin," diye derin bir ses
ikimizi de irkiltti.

Sırtım dikleşti ve gözlerim Madoc'un durup anneme dik dik baktığı kapı aralığına kaydı.

Onun derin komutuyla o da döndü ve birden kollarım ve bacaklarım güçle doldu. O buradayken kendimi daha güçlü hissediyordum.

Savaşlarımda Madoc'a güvendiğimden değil. Sadece yalnız olmamak iyi hissettirdi.

"Öyleyim," diye güvence verdi ve sesindeki gülümsemeyi duydum. "Baban birazdan burada olacak, o yüzden giyin. İkiniz de."

Aramıza baktı ve Madoc içeri girerken kapıya doğru yürüdü. Kollarını kavuşturmuş, çıplak göğsündeki kasları esnetmişti. Madoc bir kadına vurmazdı ama şu anda vurmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Annem kapı aralığında durdu ve bize baktı.

"Madoc, Notre Dame'a geri gönderileceksin. Ya Fallon? Bugün benimle geliyorsun. Chicago'ya dönüyorsun. Planlamam gereken Triumph Yardım Etkinliği var ve sen de okula geri dönüyorsun."

Kahkahamın yükselmesine engel olamadım. İnançsızlıkla kaşlarımı birbirine yapıştırdım. "Sen Delusion gezegeninden misin? Bana bir şey söyleyebileceğini nereden çıkardın?"

"Seni Chicago'ya geri götürüyorum ve Madoc'u bir daha görmeyeceksin." Sözleri keskindi, her hecesi bir tehditti. "Boşandıktan sonra onunla ya da babasıyla hiçbir şekilde ilişki kurmayacağım. Zaten onlar da seni istemiyor."

"Çık dışarı!" Madoc homurdandı.

Ağzını kapattı ve yutkundu, bir an için afallamıştı.

Bir kaşını kaldırarak Madoc'a hitaben devam etti. "Baban geldiğinde, senin mantıklı düşünmeni sağlayacak. Kızımı bir daha görmeyeceksin, Madoc."

Madoc anneme saldırdı, annem koridora geri dönmek zorunda kalana kadar uzun ve derin adımlarla onun alanına girdi. Onları takip ettim ve yavaşça durup anneme baktı.

"Bu tehdidi bir daha yap," diye meydan okudu. "Ona ulaşmak için seni bir duvardan
geçiririm." Gözlerim yandı ve kendi kendime gülümsedim.

Annemden en az on beş santim daha uzundu ve bunu gerçekten yapıp yapmayacağını bilmiyordum ama onu böyle görünce kanım kaynadı.

Sonunda lanet çenesini kapatıp uzaklaşmaya karar vermeden önce dudaklarını meydan okurcasına büzdü.

Tanrım, onu sevdim.

"Madoc . . ." Ona doğru koştum ve beni kucaklamak için tam zamanında döndü. Kulağına fısıldadım. "Çok ateşlisin."

Vücudu kahkahalarla sarsıldı ve kollarını belime dolayarak beni yerden kaldırdı. Kollarımı boynuna doladım ve bizi içeri soktuktan sonra yatak odasının kapısını kapattım.

"Sorunlarımız var," dedi açık yüreklilikle.
"On sekiz yaşındayız. Ve babam blöf
yapıyor." "Ama-"
"Güven bana," diye araya girdi. "Beni seviyor musun?"
Dondurma isteyen bir çocuk gibi başımı salladım. "Evet."
"Beni bir zombiye dönüşsem bile öldüremeyecek kadar çok sevmek gibi mi?"

Yüzünde muzip bir ifadeyle bastırdı.

"Evet." Güldüm.

Beni yere bıraktı ve pantolonunu karıştırarak yuvarlak, siyah deri bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında gördüğüm şey karşısında neredeyse yere yığılacaktım.

Ortasında büyük yuvarlak bir pırlanta ve her iki yanında birkaç küçük yuvarlak pırlanta bulunan platin bandın etrafında güzelce detaylandırılmış bir yüzük, odanın ışıltısında parıldıyordu.

İri gözlerim yukarı baktığında Madoc tek dizinin

üzerindeydi. Sırıttı. "Bir fikrim var."

- - -

"Dostum, bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?" Evlilik cüzdanı için evrakları imzalarken Jared, Madoc'un diğer tarafındaki tezgâha yaslandı.

"Kıskanma," diye şaka yaptı Madoc. "Hâlâ arkadaş olabiliriz. Sadece çıkarları olan arkadaşlar değil."

Jared gözlerini devirdi ve sandalyelerin olduğu duvara doğru yürüyüp dirseklerini dizlerine dayayarak oturdu.

Endişeli görünmüyordu. Yine de kesinlikle endişeliydi. Belki biraz da telaşlıydı.

Kesinlikle öyle olduğumu biliyordum. Midem bulanıyordu, gergindim, taş kesilmiştim, endişeliydim ve gergindim.

Ve tamamen aşık.

Madoc bana evlenme teklif ettiğinde sesimi bulup "evet" diye fısıldamam sadece iki saniyemi almıştı. İçimde bir sürü endişe ve soru kasırgası dönüyor olsa da bir konuda tamamen emin ve sakindim.

Madoc.

Ondan bir an bile şüphe etmedim ve kendime "Acaba ben de böyle miyim?" diye sorduğumda hiç tereddüt etmedim.

on

un. Öyleydim, öyleyim ve hep öyle kalacağım. İşte buydu.

Madoc'un babası eve gelmeden önce evden çıkmış ve doğruca Chicago'ya gitmiştik. Ben Yanımda neredeyse hiç kıyafet yoktu, bu yüzden önce temizlenip Tate'i alabilmem için yatakhaneme gittik ve sonra Jared'e dersi ekmesi ve bizimle Şehir Katibi Ofisi'nde buluşması için mesaj attık.

Şahitlere ihtiyacımız vardı ve tabii ki arkadaşlarımızın da orada olmasını istedik.

Yine de kesinlikle bir gelin gibi görünmüyordum. Tate ve benim kıyafet tarzımız aynıydı, bu da elbise konusunda şansımın olmadığı anlamına geliyordu. Yine de muhtemelen en iyisi buydu. Rahatsız olurdum.

Süslü kravat yakalı ve kapaklı kolları olan dayanıksız, beyaz bir bluzu güzel bir skinny jean pantolonun içine soktum ve siyah babetlerle eşleşen siyah bir Burberry askeri ceket giydim. Bele oturuyordu ve kalçanın ortasına inerken genişliyordu. Madoc her zamanki pahalı kot pantolonu ve belinin hemen altına kadar inen askeri tarzda siyah paltosuyla beni tamamlıyordu. Saçlarını dikleştirmek için saçlarına biraz macun sürmüştü ve şu anda bana bakıp parlak gülümsemesini göstermesi beni şimdiden etkilemeye başlamıştı.

Tate ve ben saç ve makyaj için uğraştık, ama Madoc beni yemek istermiş gibi bakmayı bırakmadı, bu yüzden sanırım iyi yaptık.

Parmaklarımı birbirine geçirdim, her elim diğerini kavrıyordu.

Büyük elmas yüzük parmağımda cennet gibi hissettiriyordu ve bu, geleneksel takılar takmayan bir kız için önemli bir şeydi.

Bunun bir aile yadigarı olduğunu ve babasının bunu annesine

Nişan. Tereddüt ettiğimde güldü ve evliliği boşanmayla sonuçlanmış olsa da, daha önce nişanı takan büyükannenin ve büyük büyükannenin kocalarıyla uzun ve mutlu bir hayatları olduğunu anlattı.

Koca.

Kafamda sorular uçuşuyordu. Nerede yaşayacaktık? Ailelerimiz ne kadar kötü tepki verecekti? Okul ne olacaktı? Ona iyi davranabilecek miydim? Onun için iyi olacak mıydım?

Yere bakarak, kordonundaki karmaşık detaylarla yüzüğe baktım, temsil ettiği tarihi ve onu bana veren adamı düşündüm. O beni seviyordu. Sadıktı. Güçlüydü.

Ve ailelerimiz birbirimizi asla yalnız bırakmayacağımız gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı. "Mutlu görünüyorsun." Madoc tezgâhtarla işini bitirirken Tate yanımda duruyordu.

Karnımı tuttum ve iç çektim. "Sanırım kusacağım, aslında." Madoc başını çevirdi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ama vay canına, çok heyecanlıyım, sanırım hasta olacağım gibi bir his" diye eklemek için acele ettim. Eğildi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Hadi gel. Adliyeye gidelim."

Elimi tuttu ve tezgâhtan evlilik cüzdanını aldı, ama ben ayaklarımı içeri soktum, onu durdurmak.

"Madoc?" Sesim olabildiğince çekingen çıkıyordu. "Sanırım ... belki de ... bir rahip bulmalıyız."

Özür dilemek için yüzümü buruşturdum.

"Bir rahip mi?" diye sordu, yüz ifadesi şaşkındı.

Madoc ve ben Katolik olarak yetiştirildik ve kiliseye bağlı ilkokullara gittik. Ancak ikimiz de ibadet etmeyi bırakmıştık, bu yüzden isteğim karşısında nasıl gafil avlandığını anlayabiliyordum.

Yutkundum. "Sadece bir rahip bizi evlendirmezse babamın seni öldürebileceğini düşünüyorum." Dudaklarımın bir köşesini gülümseyerek yukarı kaldırdım ve Madoc'un elini tutarak onu ileri doğru sürükledim. "Hadi gel."

- --

Jared, Tate'in arabasıyla onu takip etti, Madoc ve ben de onun arabasıyla önden gittik. Sovereign's Pub Chicago'nun kuzey tarafında, geldiğimiz yerdeki Clerk's Office ile Northwestern arasındaydı. Arka tarafa park ettik ve ben tam olarak nereye gideceğimizi bilerek bara doğru ilerledim.

Kırmızı kadife perdelerle kapatılabilen bir arka odada otururken, Peder McCaffrey'nin üç arkadaşıyla yuvarlak bir masada oturduğunu gördüm. İkisi kendisi gibi rahip, biri de deri ceketli bir ihtiyardı.

"Baba, merhaba," diye selamladım, elim hâlâ Madoc'un elindeydi.

Elindeki birayı dudaklarından çekti ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Fallon, canım. Burada ne işin var?"

Yirmi yıldan fazla bir süredir bu ülkede yaşamasına rağmen güçlü bir İrlanda aksanı vardı. Sanırım aksanını korumak için çok çalıştı. Sadece cemaatinin hoşuna gitmekle kalmadı, aynı zamanda babama iş konusunda yardımcı olduğunu ve aksanının İrlandalı müşterilerle ilgilenirken yardımcı olduğunu biliyordum. Beni vaftiz ettiği için onu iyi tanıyordum. Kırlaşmış koyu sarı saçları, açık mavi gözleri ve biraz bira göbeği vardı. Bunun dışında iyi durumdaydı. Çilleri onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Siyah pantolonu ve gömleğinin üzerine, memur yakasının görünmesini sağlayan zümrüt yeşili bir süveter yelek giymişti.

"Baba, bu Madoc Caruthers. Nişanlım." Madoc ve ben birbirimize yan gözle baktık.

ve gülümsedi.

Bir açıdan Madoc'a hiç erkek arkadaşım dememişken "nişanlım" demek garip geliyordu.

"Ne?" Peder McCaffrey'nin çenesi açık kaldı.

Hemen kalbim sıkışmaya başladı. Karşı koyacaktı. "Baba, bunun

alışılmadık olduğunu biliyorum-"

"Baba." Madoc bir adım öne çıkarak araya girdi. "Evlenmek istiyoruz. Bunu bizim için halledebilir misin, halledemez misin?"

Onunla tatlı tatlı konuştun, dostum.

"Ne zaman?" Babam sordu.

"Şimdi." Madoc bir çocukla konuşan bir yetişkin gibi çenesini aşağı eğdi. "Tam burada, hemen şimdi."

Babamın gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. "Burada mı?" diye nefes nefese kaldı ve ben

neredeyse gülüyordum.

Aslında Peder McCaffrey'i birkaç blok ötedeki kiliseye geri dönmeye zorlayabileceğimi düşünmüştüm ama Madoc işe koyulmak istiyor gibiydi. Bana uyar. Eğer katı bir Katiplik Ofisi, cereyanlı bir kilise ya da mobilya cilası ve Guinness kokan eski bir İrlanda barı arasında bir seçim yapmak zorunda olsaydım, burada olmayı tercih ederdim. Ahşap bar, masalar ve sandalyeler pencerelerden giren öğleden sonra güneşiyle parlıyordu ve yeşil perdeler mekânı rahat ve ev gibi hissettiriyordu.

"Peder," diye başladım, "kilisede olmadığınız zamanlarda bardasınız ve biz hazırız." "Fallon,

babanın onayını beklemen gerekmiyor mu canım?" Endişeli olduğu her halinden belliydi. yüzünün üzerinde.

"Babam," dedim kesin bir ifadeyle, "benim kararıma güvenir. Siz de güvenmelisiniz, baba."

Madoc elimi tuttu, yüzüğü parmağımdan kaydırdı ve evlilik cüzdanı ve bu sabah kendisi için seçtiği gümüş yüzük ile birlikte masanın üzerine koydu.

"Lütfen bizi evlendirin, yoksa Kilise'nin onayı olsun ya da olmasın mahkemeye gitmek zorunda kalacağız. Bu babasının hoşuna gitmeyecek bir şey."

Jared arkamızdan homurdandı, ben de arkama dönüp baktığımda onu ve Tate'i

gülümsemelerini bastırmaya çalışırken gördüm. Bundan keyif almalarına sevindim.

Alnımdan terler boşandı.

Peder McCaffrey ve masadaki herkes orada oturuyordu. Onlar Peder ile bizim aramıza baktılar, ben Peder ile Madoc'un arasına baktım, Peder de Madoc ile benim aramıza baktı.

Kimin hamlesi olduğundan emin değildim ama bizim hamlemiz olduğunu düşünmüyordum.

Babam sonunda ayağa kalktı ve elini yeleğinin içine sokarak bir kalem çıkardı ve eğilerek kâğıdı imzaladı.

Başımı eğdim, yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Madoc bana döndü, yüzümü kavradı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Burnumla onu içime çektim, zengin kokusunu içime çektim ve ceketimi çıkarmaya başladım. "Çocuklar üniversite sonrasına kadar bekleyecek," dedim sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak sesle. "Anlaştık mı?"

Başını salladı, alnı benimkine sürtünüyordu. "Kesinlikle. Daha sonra beş tane yiyebildiğimiz sürece."

"Beş mi?!"

Jared boğazını temizleyerek dikkatimizi tekrar etrafımızdaki insanlara verirken Madoc da bıyık altından güldü. Derin bir nefes aldım ve yutkundum.

Evet, bunu daha sonra konuşmamız gerekecekti.

Peder bizi "Damat" ve "Gelin" kısımlarını imzalamamız için dolaştırdı ve ardından Jared ve Tate şahit olarak imzalamaya geldiler, ayrıca Peder McCaffrey'in nikâh memuru olarak alt kısma isimlerini yazdırmaları gerekti.

"Herkes sessiz olsun!" Babam bardaki on beş kadar kişiye bağırdı. Sessizleştiler ve bize döndüler, sonunda arkalarında neler olup bittiğini fark ettiler. Müzik kesilince bar sessizliğe büründü ve Madoc bana dönerek aramızda sarkan ellerimi avuçlarının içine aldı.

Babam kısa ayine başladı ama Madoc'a bakarken onu zar zor duydum. Her zaman biraz yaramazlık barındıran mavi gözleri. Köşeli çenesi ve yüksek elmacık kemikleri havuzdan ya da duştan ıslandığında daha da muhteşem görünüyordu. Geniş omuzları beni sıcaklığıyla sarabilirdi.

Ama babam bizi birbirimize bağlarken en çok düşündüğüm şey, şu anda kendimi ne kadar az düşündüğümdü. Kendimi bildim bileli annemden ne kadar nefret ettiğimi ya da babamı ne kadar özlediğimi düşünürdüm. Hayal kırıklığını ve öfkeyi, yanlışları ve yalnızlığı düşündüm.

Geçmişe takılıp kalmıştım, bunun beni ilerlemekten alıkoyduğunu fark etmemiştim. Artık geçmiş gitmişti.

Unutulmamıştı elbette. Sadece artık bir önemi yoktu.

Bu benim geleceğimdi ve Madoc yüzüğü parmağıma takarken geçmişimin en iyi parçasının burada benimle olduğunu biliyordum.

Gözlerinde sevgiyle onu izleyen Tate'e ve kolunu ona dolamış olan Jared'a baktım ve mutluluk gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Madoc gülümseyerek beni ensemden tuttu ve başımı nazikçe göğsüne doğru çekti. Başımın üzerinden, "Bitir baba," diye emretti. "Öpülmeye ihtiyacı var."

Sesindeki kahkaha sarhoş ediciydi. Ve kesinlikle öpülmeye ihtiyacım vardı.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum."

Madoc hiç vakit kaybetmedi. Bir kolunu belime dolayarak beni ayağa kaldırdı ve sertçe öptü, dudakları ağzımdan karnıma doğru bir arzu şimşeği fırlattı. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve başımı yana çevirerek onu tüm gücümle öptüm.

Beni kendisine kilitli tutarak bizi döndürdü ve küçük alandan dışarı çıkardı.

"Teşekkür ederim." Madoc'un omzunun üzerinden Peder McCaffrey'e sırıttım.

Madoc omzumun üzerinden barmene seslendi. "Müzik var mı?" "U2," diye cevap verdi orta yaşlı adam.

Madoc kaşlarını çattı. "Bu kadar mı?"

"Bir erkeğin ihtiyacı olan tek şey bu." Cevabı duydum ve Madoc'un kulağına gülmeye başladım. İç çekti. "Yavaş bir şeyler o zaman."

Ellerini indirerek kalçalarımın altını kavradı ve bacaklarımı yukarı kaldırıp beline doladı. Sonra sandalyelerin yere sürtünmeye başladığını fark ettim ve etrafıma baktığımda bardaki herkesin dans pisti oluşturmak için masa takımlarını geriye ittiğini gördüm.

U2'nun "All I Want Is You" şarkısı hoparlörlerden usulca dökülmeye başladı, ilk başta kulaklarımızı tırmaladı. Madoc bir ayağından diğerine sallanmaya başladı, bizi bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. Alnımı onunkine dayadım, şarkının sözlerini fısıldamasını dinledim ve gözlerimdeki yanmayla savaştım. Şarkı güçlenip yükseldikçe ve biz daha fazla hareket ettikçe, yavaşça döndükçe ve arada bir dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Tek istediğim sensin.

BÖLÜM 29

MADOC

A Sovereign's'den ayrılır ayrılmaz Fallon ve ben balayı gecemiz için Waldorf Astoria'ya gittik. Tate hep birlikte yemeğe çıkmamız gerektiğini düşündü ama Jared ipucunu aldı.

Yol boyunca, vale arabayı alırken ve check-in sırasında serçe parmağımın içini platin alyansın üzerine sürtmeye devam ettim. Piercingim dışında hiç takı takmamışken yeni bir şeyin verdiği rahatsızlık, elimde hissettiğim uğultuyla tezat oluşturuyordu.

Tuhaftı ama aynı zamanda güçlüydü.

Yüzük bana Fallon'un olduğumu hatırlatıyordu. Onun koruyucusu, sevgilisi ve ortağı olduğumu hatırlatıyordu.

Sonunda yüzüğün aynı zamanda istediğim gibi girip çıkamayacağım, başka kadınlara bakamayacağım ve muhtemelen lise mezuniyet sınıfımda zaten bir karısı olan tek kişi olduğum anlamına geldiği aklıma geldi, ama artık başkalarının ne düşündüğünü pek umursamıyordum.

Bu benim için sorun değildi. Bizim için doğruydu.

Asansöre ulaştığımızda Fallon'un elleri teknik olarak toplum içinde yapılması yasak olan şeyler yapıyordu ve Jared ile Tate'in bizi yalnız bırakmalarına gerçekten çok sevinmiştim.

Fallon elini ceketimin altına sokmuş, belimi yoğuruyordu. Ben kolumu ona dolamış yürürken o burnunu göğsüme gömüyordu. Gözleri bana bakıyor, aklından geçen ama dudaklarından çıkamayan her şeyi söylüyordu.

Asansör kapıları kapanır kapanmaz onu duvara doğru ittim ve yüzüne doğru eğildim, sıcak nefesi benimkine çarpıyordu.

"Fallon Caruthers," diye meydan okuyarak vücuduna sertçe bastırdım. "Ne yaptığını sanıyorsun, ha?"

Parmakları açık ceketimin altından gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladı. "Özür dilerim," diye nefes nefese dudaklarıma yapıştı. "Şu anda kocam için gerçekten hazırım."

Ve bir anda elleri gömleğimin içinde, çıplak göğsümün her yerindeydi ve alt dudağım dişlerinin arasındaydı. Onu kalçalarının arkasından yakaladım ve duvara doğru çektim, ağzına daldım ve sikimin sarsılıp sertleşmesine neden olan çiğ sıcaklığı tattım. Bu lanet kıyafetleri üzerinden çıkarmam gerekiyordu.

"Ve adımı da değiştirmeyeceğim," dedi öpücükler arasında.

Şu anda serbest bırakmanın gerçekten kötü bir fikir olacağını düşündüğüm kahkahayı boğazımda hissettim. Bu benim düğün gecemdi. Ne de olsa sevişmek istiyordum.

Elimi bacaklarının arasına sokup ovuştururken, "Evet, yapacaksın," dedim kesin bir ifadeyle.

Asansör durdu ve ben onun ayaklarını yere indirdim. Tanrıya şükür kapıların dışında kimse yoktu, çünkü yüzümüz kızarmış ve nefes nefese kalmıştık.

Onu kolundan tutup sürükleyerek ceketimin cebinden kart anahtarını çıkardım.

Fallon arkamdan, "O zaman ben de tire yaparım," diye mırıldandı ve soyadlarımızdan bahsettiğini hatırlamam bir saniye sürdü.

"Hayır, yapmayacaksın." Anahtarı içeri soktum, kapıyı açtım ve onu içeri çektim. "İsmini tirelemek 'yenilgiyi kabul etmek istemiyorum' demek gibi bir şey, oysa gerçek şu ki isimlerini tireleyen kadınlar zaten kaybetmiştir. Erkekler isimlerini tirelemezler." Yavaş topuklu ayakkabılarımı pelüş halıya geçirip onu takip ederken kapıyı arkamdan çarparak işaret ettim. "Şimdi Fallon Caruthers olacaksın, çünkü beni seviyorsun, beni mutlu etmek istiyorsun ve herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorsun."

Ben üzerine atılmadan önce çenesini düşürmeye ve gözlerinde öfkenin alevlenmesine yetecek kadar zamanı vardı. Başının arkasındaki saçları tutarak boynunu ortaya çıkaracak şekilde aşağı çektim ve dudaklarımı ve dişlerimi içeri soktum, ısırdım ve o kadar sert ve yumuşak öptüm ki hangi ucun yukarıda olduğunu anlayamadı.

Gerçek şu ki, ben rahat bir adamdım. Çoğunlukla. Ama karım benim adımı alacaktı, yoksa.

Mesele onu kontrol etmek, kimliğini çalmak ya da kadınların bugünlerde iddia etmekten hoşlandıkları şeyler değildi. Bu birliktelikle ilgiliydi. Biz ve çocuklarımız bir gün aynı lanet ismi taşıyacaktık, hepsi bu.

Umarım bazı savaşların ne zaman savaşmaya değmeyeceğini

biliyordur. İşte o zaman aklıma geldi.

Geri çekildim ve ellerimi saçlarımda gezdirerek gözlerimi kapattım.

Çocuklar.

"Kahretsin," diye inledim. "Prezervatifleri unutmuşum."

Neredeyse bir kahkaha gibi gelen sempatik nefes verişini duydum. Kaşlarımı çatarak yukarı baktım. Bu hiç komik değildi. Şu anda bir kayadan daha serttim.

"Özür dilerim." Yüzümdeki kızgın ifadeyi elinin tersiyle itti. "Biz iyiyiz, Madoc. Aslında uzun zamandır doğum kontrol hapı kullanıyorum. O zamandan beri ..."

Gözleri düştü.

Kalbimdeki düğüm daha da sıkılaştı ve tereddüt etmeden onu kollarıma aldım ve yatak odasına taşıdım.

Kürtajdan beri, diyecekti.

Bunu öğrendiğimden beri, bu konuda ne hissettiğimi anlamakta çok zorlandım. Keşke çocuğu yapsaydık ama yapmadığımıza memnunum. Bu mantıklı gelmiyordu ama bir bakıma mantıklıydı.

Bir yandan Fallon'un bunu yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Daha dikkatli olmadığımız için nefret ediyordum. Yalnız olmasından nefret ettim. Başka birinin -nefret ettiğim birinin- çocuğum hakkında bensiz karar vermesinden nefret ettim.

Öte yandan, çok genç olduğumuzu biliyordum. Bunun muhtemelen hayatımızı faydalı olmayacak bir şekilde değiştireceğini biliyordum. Bir gün çocuklarla dolu bir ev istediğimi biliyordum ama henüz istemiyordum.

Son karar: İyi bir baba olacağım. Ve emin olmak için beklemek zorunda olduğum için

mutluyum.

Fallon'u yatağın yanına bırakarak dudaklarımı dudaklarına diktim, neredeyse çiğneyecektim, o kadar çok ihtiyacım vardı ki, ceketimi ve gömleğimi çıkardım. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açmaya başladım.

Gömleğini çıkarmaya başladığında "Hayır," diye alçak sesle homurdandım. "Üzerinde kalsın.

Ben seni soyarım

bu gece."

Ellerimi kotunun arkasından içeri sokarken, tangasının içindeki pürüzsüz poposunda ellerimi aşağı yukarı gezdirmekten kendimi alamadım. Pantolonunu bacaklarından aşağı itip ayakkabılarını ve kot pantolonunu çıkarmak için eğildiğimde, şu anda hiçbir şey yapmadığı için şükrederek uzun bir nefes aldım.

Her ne kadar yıllar önce birlikte geçirdiğimiz geceleri değiştirmeyecek olsam da, kendimi affettirmem gerekiyordu. En azından biraz daha. Yükünü tutamayan aç bir ergen gibi onun peşinden gitmek bu gecenin nasıl geçeceğini göstermiyordu.

Yavaş.

Küçük siyah bir tanga giymişti ve beyaz bluzu kalçalarının hemen altına düşüyordu. Gözlerinde sıcaklık ve sabırla bana baktı ve hamlemi yapmamı bekledi.

Gömleğinin düğmelerini açarken ellerimin altında göğsünün hızlı ve sığ bir şekilde inip kalktığını hissettim. Gömleği kollarından aşağıya doğru kaydırırken avucumun içinde sıkılı tuttum ve sikime kan hücum ettiğini hissettiğimde sıktım.

Beklemediğim bir şekilde siyah transparan bir sütyen giymişti. Beyaz bluz onu göstermiyordu. Göğüsleri şeffaf kumaştan mükemmel bir şekilde görünüyordu ve elimi sert meme ucunun üzerinde gezdirdim.

Yüzüne dokundum, başparmağım alt dudağında gezindi. "Sen bir rüyasın."

Ağzını açtı ve başparmağımı içine aldı, uzunluğunu emdi, yavaşça dışarı çekti. Vücudumdaki her sinir sanki yeni uykuya dalmış gibi uğulduyordu.

Elimi geri çekerek arkasına uzandım ve sütyenini çözdüm, öne doğru çekip yere bıraktım. Sonra hala elimde olan bluzu alıp arkasına attım ve tekrar kollarına geçirdim.

Gözleriyle karşılaştığımda soruyu gördüm ama ne diyebilirdim ki? Eskiden kıyafetleri ve ne kadar sakladığı konusunda onu eleştirirdim, ama gizemli kızlardan hoşlandığım ortaya çıktı.

Yumuşak bir elle onu yatağa doğru ittim, arkasına yaslanmasına rehberlik ettim ve ardından tangasını bacaklarından aşağı kaydırdım.

Üzerine gelip, açık gömleğinden göğüslerinden birinin dışarı fırladığını görünce, gergin sesime engel olamadım. "Bu gece seni bu gömlekle görmek istiyorum Fallon. Sadece bu gömlekle. Bütün gece ve seni her boşalttığımda."

Kaşları birbirine kenetlendi ama bir şey söylemesine fırsat vermeden bir parmağımı kavurucu sıcaklığına soktum, ondan çıkan küçük iniltiye ve başının geriye düşmesine bayıldım.

Parmağımın dokunduğu her yer kasıklarıma ateş edilmiş gibiydi. Orta parmağımı o kadar sıkı kapladı ki sanki eldiven içindeymiş gibi hissettim. İçeri ve dışarı ittim, elime nasıl ittiğinden tamamen tahrik oldum, daha fazlası için öğüttüm. İnlemeleri miyavlamaya dönüştü ve kendimi desteklerken diğer kolumdaki gerginliği zar zor hissederek bir parmak daha ekledim.

Kapalı gözleri ve dudakları gerilmişti ve içinden çıkan keskin nefesler odadaki tek sesti.

Parmaklarım içeri girdi ve dışarı çıktılar, ıslak ve muhtaç bir şekilde ritmime devam ettim ve başparmağımla ıslak klitorisini daire içine almaya başladım. Kalçaları daha hızlı ve daha hızlı yuvarlandı, daha fazlası için elime doğru kayıyordu.

"Geliyor musun Fallon?"

"Evet," diye inledi, zor nefes alıyordu. "Daha fazla, daha hızlı." Ağlayarak nefesini içine çekti.

Daha hızlı ve daha sert kayarken, yukarı ve aşağı çarparak bir ritme düşmesini izledim

elimle. Her itiş ve nefes veriş bir yalvarış gibiydi.

Daha
fazla.
Daha
hızlı.
Daha
fazla.
Daha
sert.

"Kahretsin, bebeğim. Şu haline bak." Yutkundum, neredeyse orada olduğunu biliyordum. Daha hızlı gidemeyeceğini biliyordum.

Gidebildiğim kadar derine dalarak parmaklarımı içine soktum ve orada tutarak iç kısımlarına daireler çizerek masaj yaptım.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı, elime boşalırken dalgalar halinde yataktan kalktı. Başını iki kez geriye attı, parmaklarımı içinde tutarken ve başparmağımı klitorisinin üzerinde tekrar tekrar ovuştururken hızlı, düzensiz nefesler aldı.

Onunla ilgili her şey muhteşemdi. Tam üzerinde durarak, "Fallon" diye fısıldadım.

Gözlerini kırpıştırarak açtı, orgazmın artçı şokları hâlâ yüzünü geriyordu ve alnında hafif bir ter tabakası vardı.

"Sen benim ilk her şeyimdin. Ve tek aşkım."

Bunu bilmesini istedim. Tüm o yıllar, ayrılıklar, acılar boyunca bile sevdiğim tek kişinin o olduğunu bilmesini istedim.

Doğrulup yüzümü ellerinin arasına aldı. "Artık bizi kimse durduramaz." Ama bu bir gerçekten çok bir savaş çığlığı gibiydi. Sanki "Evet, biz evliyiz ve bunu kaldıramazsın" der gibiydi. Ama aynı zamanda "Devam et ve dene."

Dudaklarını yakaladım ve dilimi ağzına soktum, vücudumdaki her kas gerginken onu şiddetle öptüm.

Kendimi geri çekerek ayağa kalktım ve kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım. Gözleri ereksiyonuma kaydı ve gözlerimi sütyensiz göğsünün üzerine örttüğü tişörtten ayıramadım.

Üzerine inerek onu yatağa yatırdım ve sikimi girişine sokarken onu öpmeyi bırakmadım. İçeri daldırdım - zar zor - geri kaydım, ıslaklığını benimle birlikte getirdim ve üstümü klitorisinin etrafında döndürdüm. İniltisinin titreşimi dudaklarıma çarptı ve ona tekrar girdim - sadece yarısına kadar- ve aletimin ucunu tekrar sert yumrusunun etrafına sürterek çıktım.

"Madoc?" diye sızlandı, sesi acı içindeydi. "Ben piyano değilim. Beni çalmayı bırak."

Sırıttım ve her santimetresini yavaşça alarak tekrar içine girdim. "Çok mu ağırım?" Tüm ağırlığımı ona vererek sordum.

Seks yaparken genellikle misyoner pozisyonunu tercih etmezdim. Diğer pozisyonlar daha iyi hissettirir ve kadının vücudunu daha iyi görmenizi sağlardı, ama bu sefer farklıydı. Onu her yerinde hissetmek istiyordum.

Öpücüğümün altında başını salladı. "Hayır, bayıldım." Elleri sırtımdan aşağı indi ve kalçalarımı daha da içine çekti. "Tam oraya," diye yalvardı. "Aynen böyle."

Tanrım.

Alnımı onunkine dayadım ve bıraktığı nefesleri içime çektim. Göğsü -gömleğinden dışarı taşan kısımları- terden nemlenmişti ve sıcak teninin sürtünmesi beni sersemletiyordu. Aletim onunla kayganlaşmıştı, beni daha sert içine çeken aceleci elleriyle daha hızlı girip çıkıyordu.

Kahretsin, çok muhtaçtı ve bu beni tahrik ediyordu. Uzun süre dayanamayacaktım. Kalçalarından tutarak, o üstte olacak şekilde bizi döndürdüm. Gömleği bir omzundan düşmüştü ve bir göğsü çıplaktı. Her ne kadar ona dokunmak istesem de, sadece hareketlerini izledim. Tutmak

Sadece kalçalarına bakarken gözlerimi bana sürtünmesine, alt dudağının köşesinin dişlerinin arasında kalmasına ve açıkta kalan teninin terden parıldamasına diktim.

"Oh, Tanrım!" diye haykırdı, bana daha hızlı biniyordu.

İnledim, gözlerimi kapattım. "Hadi, bebeğim."

Vücuduma yayılan karıncalanmalar durmayacaktı. Ben çok tahrik olmuştum ve o da çok ateşliydi.

"Madoc." Acı dolu fısıltısı tam kalbime çarptı ve yataktan doğrulup ona doğru olabildiğince sert bir şekilde ittim.

"Ahhh." Sarsılarak ve inleyerek kendini bıraktı ve ben de bıraktım, içindeki her şeyi serbest bıraktım ve tekrar tekrar yukarı ittim.

Tanrım. Kaşlarım kısık ve gözlerim kapalı kaldı. Vücudum şu anda hiç de rahat değildi.

Daha önce hiç prezervatifsiz bir kadının içine girmemiştim.

Fallon hariç. Yıllar önce.

Sonuçlarının kötü olmasına şaşmamalı. Bu kadar iyi hissettiren bir şeyin her zaman bir bedeli vardı.

Fallon göğsüme yığıldı ve bir süre sessiz kalıp sakinleşmeye çalıştık. Ama sonra boynuma fısıldadı. "Fallon Caruthers, o zaman."

Ve onu sırt üstü çevirip ikinci raunda hazırladım.

- --

Sonraki yirmi dört saat boyunca otel odasında birbirimize dolanmış bir şekilde kaldık ve sonunda birbirimizin kıçından kendimizi çekerek - kelime oyunu yapmak istemedim - sohbet ettik.

"Şey, biraz param var. Babam okul harcımı peşin ödüyor ve harcamalarım için hesabıma ekstra para yatırıyor. Çok değil ama bir daire tutmama yetecek kadar."

Göz kapaklarımı kapalı tuttum ama dikkatimi ona verdim. "Peki ya gelecek yılki okul harcın? Bunun için paraya ihtiyacın olmayacak mı?"

Birkaç saniye bir şey söylemedi ama sonra cevap verdi. "Bir yolunu bulacağız."

Gülümsememek için yanağımın içini çiğnemek zorunda kaldım ama işe yaramadı. Göğsümden bir gümbürtü çıktı ve yumuşak bir kahkaha attım.

"Ne?"

İçimi çektim, hâlâ ona bakmıyordum. "Fallon, bebeğim, biz iyiyiz. Ailelerimiz bizi keserse para sorunumuz olmaz," dedim sonunda ona.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonu daha da sertleşmişti.

"Yani biz iyiyiz." Omuz silktim. "Bunun için endişelenme."

Hiçbir şey söylemeyip üstelemeyince tek gözümü açtım ve dizüstü bilgisayarının üzerinden bana baktığını gördüm. Kaynamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Sinirli bir nefes verdim ve dirseğimle kendimi destekleyerek yan tarafıma yaslandım. Dizüstü bilgisayarını alarak hesabıma giriş yaptım ve ardından dizüstü bilgisayarı ona doğru çevirerek ekranı gösterdim. Yüz ifadesini görmek için beklemeden tekrar uzandım ve gözlerimi kapattım.

"Aman Tanrım," diye haykırdı sessizce. "Bu senin tasarruf hesabın mı?"

Homurdandım.

"Bu paranın hepsi senin mi?" diye üsteledi, sesi bana inanmamış gibi çıkıyordu. "Babanın buna erişimi yok mu?"

"Oradaki paranın çoğunun babamla bir ilgisi yok. Annemin ailesi kendi çapında varlıklı. Liseden mezun olduğumda bana miras bıraktı," diye açıkladım.

Banka hesabımdaki paraya nadiren dokunurdum. Babam tüm harcamalarımın ödendiğinden emin olurdu ve nakit param olmayan şeyler için bir kredi kartım vardı. Neler yaptığımı görmeyi severdi, bu yüzden kredi kartı ekstreleri, etrafta olmadığında günlerimi nasıl geçirdiğimi görmek için işine yarardı. Bana güvenmediğinden değildi. Güveniyordu. Sanırım alışverişlerime bakmak onu hayatımın bir parçası gibi hissettiriyor ve kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesini sağlıyordu.

Oh, bak. Madoc cumartesi sabahı 8'de benzin almış. Bir partiden eve dönüyor olmalı.

Oh, bak. Madoc araba parçaları almış. Yakında bir yarışa katılacak olmalı.

Oh, bak. Madoc Subway'e gitmiş. Yemek yemesine sevindim.

"Annen on sekiz yaşındaki birine bu kadar para mı verdi?"

Gözlerimi açtım ve şu ana geri döndüm.

Fallon'a bakarak sahte bir kırgınlıkla kaşlarımı çattım. "Hey, ben güvenilir biriyim. Bunu biliyorsun." Kaşlarını kaldırmasına güldüm ve devam ettim. "Üniversiteye başladığımda babam da bana üçte birini verdi, yani paranın bir kısmı da orada. Mezun olduğumda bir üçte bir daha, otuz yaşıma geldiğimde de bir üçte bir daha alacağım. Ama bu üçte ikiyi alamasam bile, açıkçası, iyi olacağız." Elimi dizüstü bilgisayara doğru salladım ve hesabımdaki bakiyeyi gösterdim. "Sen önümüzdeki Pazartesi okula geri döneceksin, ben Notre Dame'dan çekilip transfer olacağım ve Chicago'da bir daire tutacağız."

Ellerimi başımın arkasına kilitledim ve bir şey söylemesini bekledim. Benim için güvenliğinden vazgeçmeyi göze almış olması beni mutlu ediyordu ama bu asla gerçekleşmeyecekti.

Dudaklarını büzdü ve gözlerini kıstı. "Bütün gün bunun üzerinde çalıştın, değil mi?"

"Tabii ki var." Ona çocuksu bir gülümseme fırlattım. "Kendime bakmam için bir eş vereceğimi ve bir planım olmayacağını mı sanıyorsun?"

Eğilerek elimi boynuna doladım ve onu kendime çektim. Ama hiç şüphesiz beklediği öpücük için gözleri kapandığında, onun yerine dilimle burnuna bir fiske vurdum ve gözlerimi kapatarak tekrar yere çöktüm.

"Sadece beni boşamaya ve yarısını almaya kalkma," diye tehdit ettim.

"Ah, iğrençti," diye sızlandı, muhtemelen yüzündeki tükürüğümü siliyordu.

Üstüme tırmanıp belime oturduğunda dizüstü bilgisayarın kapandığını ve yatağın hareket ettiğini duydum. Ellerimi kalçalarına koymaya çalıştım ama onları yakaladı ve başımın yanına sabitledi.

"Hayır." Başımı salladım. "Çok yorgunum. Bunu yapmayacağım. Beni zorlayamazsın."

Ama artık çok geçti. Üzerimdeki ağırlığı ve karnımdaki sıcaklığı, nemli nefesi kasıklarıma gümüş bir atış gönderirken kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlamama neden olmuştu bile.

Kahretsin.

Artık tamamen sertleşmiştim ve lanet olası bir uykuya ihtiyacım vardı. Uyumak istemiyordum ama buna ihtiyacım vardı. Ağzı boynuma doğru gitti ve dişlerini geçirdi. Onun için açıldım.

"Bebeğim." Boğuk bir inilti çıkardım. "Bu odadan hiç çıkmak istemiyorum. Tişörtümü vücudundan çıkar. Şimdi."

Diğer odadan kapıya vurma sesi geldi ve ikimiz de başımızı sese doğru salladık.

"Madoc Caruthers?" diye sert bir ses seslendi.

Fallon kocaman gözlerini bana çevirdi ve ben de doğrulup onu yatağın kenarına oturttum.

Kapıya doğru yürürken, farkına vararak başımı salladım. Jared'e odayı kaydettirmeliydim. Kredi kartımı kullanmayacak kadar akıllıydım ama babamın beni aramak için Chicago'daki otelleri aramaya zaman ayıracağını hiç düşünmemiştim.

"Evet?" Kapıyı açtım ve hemen ardından çenemi düşürerek sordum.

Polisler mi? Ne oluyor be?

"Size birkaç soru sormak istiyoruz," dedi zayıf, siyah bir polis memuru, eli copunun üzerindeydi. Bunu bir tehdit olarak algılamadım. Belki de almalıydım? Diğer polis bir kadındı. Orta yaşlı ve kızıl saçlıydı.

"Bu neyle ilgili?"

Bayan polis çenesini bana doğru eğdi. "Fallon Pierce seninle mi?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. *Şimdi ne olacaktı?*

"Evet," diye cevap verdim sonunda.

"Üvey kız kardeşin, değil mi?" diye onayladı erkek polis.

Gözlerimi kapattım ve iç çektim. "Şu an için evet. Ailemiz boşanıyor." "Neler oluyor?" Fallon yanıma yaklaşarak sordu. Kot pantolon giymişti ve üzerinde
Dünden kalma beyaz bluzunu içine soktu. Tüm giysileri son yirmi dört saattir yerde bir yumak halinde duruyordu. Gözlüklerini de takmıştı.

"Fallon Pierce siz misiniz?"

Fallon kollarını kavuşturdu.

"Evet."

"Annen dün sabah senin kayıp olduğunu bildirmiş," diye açıkladı Redhead. "Bay Caruthers tarafından tehdit edildiğini ve seni ... yapacağını söylediğini iddia ediyor." Notlarına baktı ve devam etti. "'Onu duvara yapıştıracağım' demiş. Sonra da seni götürmüşler."

İki polis de bana baktı ve gülmek istedim. Fallon yüzünde bir sırıtışla bana döndü ve kapınıza gelen polisler ne kadar ciddi olursa olsun, gülmeye başladık.

Göğsüm titrerken ve Fallon gülümsemesini eliyle kapatırken memurlar birbirlerine baktılar.

"Bayan Caruthers'ı tehdit ettiniz mi, efendim?"

Hangi Bayan Caruthers? İçimden sormak geldi ama direndim. Evliliğimizi henüz kimse bilmiyordu ve ciddiye alınmak istiyorsak ailelerimizin bunu bizden öğrenmesi gerekiyordu.

"Memur beyler," dedim, "bunlar ailevi meseleler. Ben üvey anneme asla dokunmazdım. Fallon burada kendi özgür iradesiyle bulunuyor ve ortada bir sorun yok."

"Bay Caruthers," diye başladı erkek polis. "Babanızın kim olduğunu biliyoruz-"

Ama sonra kıyamet koptu. Bir kadın ve kameramanı polis memurlarının arkasından koşarak geldi ve aralarındaki mikrofonu bana doğru uzattı. Geri çekildim ve Fallon elimi tuttu.

"Madoc Caruthers?" diye bağırdı kadın, polislerin arasına dalarak. "Jason Caruthers'ın oğlu mu?
Üvey kız kardeşinle bir ilişkin mi var? Annesi onu kaçırdığını mı iddia ediyor?" Lanet olası kalbim boğazıma bir beyzbol topu gibi saplandı ve nefes alamadım.

Orospu çocuğu! Kahretsin!

Fallon'a bakarak yutkundum.

"Artık yeter!" diye homurdandı memurlardan biri, ikisi de arkalarını dönüp ellerini kaldırarak bizi izinsiz girişten korudular.

Ne oluyor be? Babam önemli biriydi ama o kadar da önemli değildi. Birisi bu insanlara haber vermiş olmalı.

Kadın polis sesini sakin tuttu. "Bunu kontrol altına alalım. Polisin işine karışıyorsunuz."

"Sizi isteğiniz dışında mı tutuyor?" Muhabir kahverengi perçemini gözlerinden sıyırdı, gergin ve kararlı görünüyordu.

Kapıyı kapatmak için eğildim ama Fallon havladı.

"Dur," diye emretti. "O *Bay Caruthers* değil. Ve beni zorla tutmuyor, Tanrı aşkına! Aramızda iğrenç bir ilişki de yok. O benim ..."

Oh, hayır.

". . . kocası!" diye bitirdi.

Gözlerimi kapattım, yüzümü buruşturdum ve kısık bir inilti çıkardım.

Kahretsin. Siktir. Orospu çocuğu.

Fallon'u geri ittim, kapıyı tuttum ve polislerin muhabir ve kameramanını uzaklaştırma emrini duyarak kapıyı kapattım.

Kapıyı kilitleyerek yanındaki duvardan aşağı kaydım ve kıçımın üstüne düştüm.

Dizlerimi büktüm, ön kollarımı onlara dayadım ve başımı bir kez duvara vurdum. "Harika."

Nefes alıp verdim, Fallon'un onu ittiğim yerde kaldığını fark etmedim bile yoldan çekil.

Yumruklarım sıkıldı ve yüzümün pancar gibi kızardığından emindim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Neden Patricia'yı hep hafife alıyordum?

"Aman Tanrım," dedi sonunda, sersemlemiş görünüyordu. "Bu çok ürkütücüydü. Annem deli." "Hayır, o akıllıdır," dedim kesin bir dille. "Az önce haberlere çıktık ve babamı utandırdık." Başı öne eğildi ve bana doğru yürüyüp yanıma oturdu.

"Madoc, özür dilerim. Panikledim."

Kollarımı ona doladım. "Sorun değil. Sanırım artık aileleri ziyaret etme konusunda endişelenmemize gerek yok."

Bu gece yatağa girdiklerinde herkes, ama herkes evli olduğumu öğrenmiş olacaktı. Ailem ve arkadaşlarım neler olup bittiğini öğrenmek isteyecekleri için bir süre mesajların ve aramaların sonu gelmeyecekti.

"Burada olduğumuzu nereden biliyorlardı?" diye sordu.

"Kendi adıma kayıt yaptırdım." Sesim gerçekte olduğumdan daha az utanmış gibi çıkıyordu. "Annen okulda olmadığımızı öğrenseydi bizi bulmak için çok uğraşmak zorunda kalmazdı."

Göğsü sertçe düştü. "Bu saat 11 haberlerinde olacak."

"Ve yaklaşık beş dakika içinde internette olacak. Ne de olsa medya kuruluşları Facebook'un hızıyla rekabet etmek zorunda. Bunu hemen yükleyecekler."

Orada öylece oturdum, sessiz ve sersemlemiş bir halde, bir sonraki adımda ne yapacağımı anlamaya çalışıyordum. "Bana bak," diye ısrar etti.

Yaptım ve yeşil gözlerinin rahatlığına geri döndüm.

"Burada kalamayız," dedi. "Nereye gitmeliyiz?" Başımı arkaya yaslayıp dudaklarımı yalayarak düşündüm.

Fallon ve ben yanlış bir şey yapmadık. Sırf mini bir balayı yaşayabilmek için kaçmıyorduk. Ve evliliğimize ailelerimizin gazabından korkarak başlamıyorduk. Yetişkinler olarak saygı görmek istiyorsak, o zaman müzikle yüzleşmek zorundaydık.

Onu da peşimden sürükleyerek ayağa kalktım. "Eve," dedim. "Eve gidiyoruz."

Evimin garaj yoluna girdiğimizde saat on civarındaydı. Zifiri karanlık gökyüzü yıldızlarla dolup taşıyor, Addie'nin bütün yıl yeşil kalsın diye diktirdiği kozalaklı ağaçlar hafif rüzgârla eğiliyordu.

Polisler kalan birkaç soru için odamıza geri geldiler. Evet, Fallon ve ben evliyiz. İşte imzalı ruhsat.

Hayır, onu ben kaçırmadım tabii ki. Gördünüz mü? Çürük yok ve gülümsüyor.

Evet, üvey annemi tehdit ettim ve bu sefer "baba" kartını kullanıyorum. Bana dokunamazsın, çünkü ben Madoc Caruthers'ım.

Şimdi, lütfen gidin. Balayındayız.

Onlar gitti, biz de duş alıp kendimize çekidüzen verdik ve Shelburne Falls'a gitmek için bir saat araba kullandık.

Fallon kapısını açmaya başladığında "Bekle," diye emrettim.

Arabadan inip ön tarafa döndükten sonra onu arabadan indirdim, elini tuttum ve onunla birlikte ön basamağa kadar yan yana yürüdüm.

Üşümüş yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sesimizi yükseltmeyeceğiz ve özür dilemeyeceğiz."

Başıyla onayladı ve birlikte eve girdik.

Antre ve antre dışındaki tüm odalar karanlıktı ve ev sadece saatlerin tik tak sesleri ve havalandırma deliklerinden akan ısı ile uğulduyordu. Izgara biftek ve deri kokusu burnuma çarptı ve kendimi hemen evimde hissettim. Benim evim de hep böyle kokardı.

Tate'in bir keresinde lastik kokusunu sevdiğini söylediğini hatırladım. Ona anılarını hatırlatıyordu ve tanıdık geliyordu. Izgara et kokusu aldığımda aklıma hep havuz kenarındaki yazlar gelirdi. Annem bana bir Crush daha isteyip istemediğimi sorardı. Babam -evde olduğu zamanlarda- ızgarada çalışır ve arkadaşlarıyla konuşurdu. Ben de yıldızlarla dolu gökyüzünde havai fişeklerin parlayışını görürdüm.

Ailemin sorunlarına rağmen - her ailenin sorunları vardır - ben mutlu bir çocuktum. Her şey daha iyi olabilirdi ama yeterince iyiydi ve ben hiçbir şey istemedim. Üzerime titreyecek insan sıkıntısı hiç olmadı.

Bu ev benim evimdi ve onunla birlikte tüm güzel anılarım da geldi. Ne zaman kaçsam, ilk kaçmak istediğim yer burasıydı. Patricia Caruthers adımızı alabilirdi, parayı alabilirdi ama o bu evi almadan önce ben ölmüş olurdum. Onu yenmenin bir yolunu bulmalıydım.

Babamın yatakta olup olmadığını bilmiyordum ama burada olduğunu biliyordum. Audi'si garaj yolundaydı.

Fallon'la el ele koridorda yürüdük ve sola saparak onun ofisine geldik.

"Çocuklarımızın bizden nefret ettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu bir kadın sesi ve ben durdum.

Parmağımı dudaklarımın üzerine koyarak Fallon'a sessiz olmasını işaret ettim ve ikimiz de aralık kapıya doğru eğilip dinlemeye başladık.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi babam, teslim olmuş bir sesle. "Sanırım bilseydi Madoc'u suçlamazdım. Jared seni seviyor mu?"

Katherine Trent. Onunla konuşuyordu.

"Sanırım öyle," dedi yumuşak bir sesle. "Yarın evlense çok endişelenirdim ama kalbinin sesini dinlediğini de bilirdim. Yani, bize bir bak, Jason. Biz o yaştan çok sonra başarısız olmuşken onların on sekiz yaşında başaramayacağını kim söyleyebilir? Biz uzman mıyız?"

Lanet olsun. Görünmez eller midemi bir bez gibi sıktı. Babam evli olduğumu biliyordu. Sert ayak sesleri duydum. "Mesele o değil. Önceliklerle ilgili, Katherine. Oğlumun

üniversiteyi bitirmek. Hayatı deneyimlemesi gerekiyor. Ona ayrıcalık ve fırsat armağan edildi. Şimdi dikkatini dağıtacak bir şey var."

Fallon'un elini tuttum ve gözlerini kendiminkilerle birleştirdim.

Ofiste bazı kıpırdanmalar oldu ve sonra babamın kocaman bir nefes verirken masa sandalyesinin tekerleklerinin kaydığını duydum. Oturmuş olmalıydı. Gözlerimi kısarak kızgın mı yoksa üzgün mü olduğunu anlamaya çalıştım. Anlayamadım. Bir homurtu ve biraz daha ağır nefes alma sesi duydum. Hiperventilasyon gibi geliyordu. Ama değildi.

"Her şeyi berbat ettim." Sesi kesildi ve gözyaşlarını
duydum. "Sus, Jason. Yapma." Katherine de ağlamaya
başladı.

Babam, diye düşündüm. *Babam ağlıyor.* Göğsüm ağırlaştı ve Fallon'un başparmağının elimi ileri geri ovuşturduğunu görmek için aşağı baktım. Yukarı baktığımda çenesi titriyordu.

"Evim boş, Katherine." Sesi çok üzgündü. "Onu evde istiyorum."

"Biz iyi ebeveynler değildik," diye boğuldu. "Çocuklarımız bizim yaşam tarzımızın bedelini ödedi ve şimdi sıra onlarınkini ödemeye geldi. Uzak duramadığı bir kız var. Bunu sana zarar vermek için yapmıyorlar, Jason. Birbirlerine aşıklar." Sözlerine gülümsedim. "Oğlunu geri istiyorsan," diye devam etti, "kollarını daha geniş açmalısın."

Fallon'un elini daha sıkı kavradım ve "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var" diye fısıldadım.

Sulu gözleri parladı ve başını sallayarak anladığını belirtti. Yanımdan geçip mutfağa doğru yürüdü.

Kapıyı iterek açtığımda babamı masa sandalyesinde, dizlerinin üzerine çökmüş, başını ellerinin arasına almış bir halde gördüm. Katherine önünde diz çökmüş, onu teselli ediyordu, diye tahmin ettim.

"Bayan Trent?" Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak seslendim. "Babamla yalnız konuşabilir miyim, lütfen?"

Her ikisinin de kafası havaya kalktı ve Katherine ayağa kalktı.

Üzerinde kırmızı puantiyeler olan krem rengi, kırklı yılların tarzında bir ev elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Jared'inkiyle aynı tonda olan çikolata rengi koyu kahverengi saçları gevşek bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ama başının üst kısmının her iki yanında iki tokayla toplanmıştı.

Öte yandan babam berbat haldeydi. Muhtemelen parmaklarıyla karıştırdığı dağınık saçları, buruşuk beyaz gömleği, sallanan mavi ipek kravatı vardı ve kesinlikle ağlıyordu.

Orada kıpırdamadan oturuyordu ve aslında benden biraz korkmuş
görünüyordu. Katherine boğazını temizledi. "Elbette."

O yanımdan geçerken kapı aralığından çıktım ama uzanıp elini tuttum ve onu durdurdum. Yanağından öptüm ve ona minnettar bir gülümseme verdim. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Gözleri parladı ve gitmeden önce başını salladı.

Babam sandalyesinden kalkmamıştı ve ben de çocukken buraya girmeme hiç izin verilmediğini hatırlayarak odayı şöyle bir gözden geçirdim. Babam bir şeyler saklamıyordu. En azından burada. Ama bir keresinde "tüm hayatının" bu odada geçtiğini ve buranın çocuklara göre bir yer olmadığını söylemişti.

Sanırım babamın önceliğinin ben olmadığımı ilk kez o zaman anladım. Benden daha çok sevdiği şeyler vardı.

Ama şimdi ona bakınca... yorgun gözleri, fiziksel gerginliği ve bana ne söyleyeceğini bilemediğini gösteren sessizliği farklı bir sonuca varmamı sağladı.

Belki babamın umurundaydı.

Derin bir nefes alarak ona doğru bir adım attım. "Senden hiç hoşlanmadım baba." Yavaş konuştum, acele etmedim. "Çok fazla çalışıyordun ve söylediğin zaman hiç gelmiyordun. Sen

benim

Annen ağlıyor ve sen paranın her şeyi düzelteceğini sanıyorsun. Ve en kötüsü de aptal olmaman. Ailende bıraktığın boşluğu biliyordun ama yine de yaptın."

Gözlerimi kısarak ona bir şey söylemesi için meydan okudum. Kendini açıklayacak herhangi bir şey. Ama ilk sözlerimle birlikte gözleri masaya düşmüş ve orada kalmıştı.

Ben de omuzlarımı daha da dikleştirerek devam ettim. "Fallon'u seviyorum. Bu evi de seviyorum. Seni hayatımda istiyorum, ama çok önemliymiş gibi ortalığı karıştıracaksan, o zaman cehenneme kadar yolun var." Durakladım, masanın önüne geldim. "Sana ihtiyacımız yok. Ama seni seviyorum baba."

Çenem gerildi ve gözlerimdeki acıyı kırpıştırarak uzaklaştırdım.

Gözlerini kaldırdı ve bu daha önce hiç görmediğim bir bakıştı. Gözyaşlarıyla parıldıyorlardı ama serttiler. Babam savaşmak istiyordu. Kafasında benim eğitimim, Fallon ve benim iş sahibi olmamız, henüz büyürken evlilikle uğraşmamız hakkında endişeleniyordu ama fark etmediği şey buydu.

Fallon gittiğinde büyümeyi bırakmıştım.

Ve o eve döndüğünde yeniden başladım.

Sevecek bir şeyiniz olmalı. Yaşamayı bir iş yerine amaç haline getirmek için savaşacak bir şey. Fallon beni yarından alıkoyamazdı. Bunu babam yapmıştı.

Bakışlarını üzerimde tuttum, bana fırlatmak istediği her şeye hazırdım ama o daha iyisini bilmeliydi. Eğer bizi desteklemezse, bunu onsuz yapacaktık.

Sonunda ayağa kalktı, ellerini saçlarında gezdirdi ve kravatını sıktı. Kasasına gidip şifresini girerken ve bazı kâğıtlar çıkarırken onu izledim. Masasına dönerek belgeyi imzaladı ve masanın üzerinden bana uzattı.

Tereddüt ettim. Muhtemelen beni soğukta bırakan yeni bir vasiyet ya da buna benzer bir saçmalıktı.

"Güveninizin diğer üçte ikisini saklıyorum ve önceden planlandığı gibi dağıtıyorum," diye açıkladı. "Ama işte size bir düğün hediyesi... Tabii eğer bunu elimizde tutmak için yeterince mücadele edebilirsek."

Kafam karışmıştı, kâğıtları tekrar açtım ve dudaklarımdan bir parça gülümseme kaçtı. "Ev mi?" Şaşırarak sordum.

Evin tapusunu bana vermişti ama benim adıma değildi. Heyecan ve kafa karışıklığı bulanık beynime hücum etti.

Evi istiyor muydum?

Evet.

Sonsuza dek ve sonsuza dek mi?

Evet!

Burayı çok sevdim, Fallon da öyle. Caruthers'ın elinde tutabilseydik, tutardık. Ama bu babam için ne anlama geliyordu? İlle de gitmesini istemiyordum.

Bir çeşit.

Hayır, pek sayılmaz.

"Patricia evi almaya çalışıyor. Eminim biliyorsunuzdur." Babamın gözleri daha aşina olduğum bir ifadeyle bulutlandı. "Ama elimden geldiğince onu mahkemelerde süründüreceğim. Bir yıl sürebilir ama kazanacağım. Ev benim üzerime ama karım olarak, mahkeme öyle olmadığını söyleyene kadar ev üzerinde hakkı var. Bu tehdidi ortadan kaldırdığımda evi resmi olarak sana devredeceğim." Dik durdu ve elini bana doğru uzattı. "Ama tüm niyet ve amaçlar için ev senin. Fallon'la -ve Addie'yle- burayı çok sevdiğinizi biliyorum ve evinize sahip olmanızı istiyorum.

Elini tuttum ve damarlarımdaki öfkeli kan akışı rahatladı. Babamın gerçekten pes edip etmediğinden, dramadan bu kadar yorulup yorulmadığından ya da blöf yapıp yapmadığından emin değildim.

Ama ona baktığımda, rahatlamış gözlerinin donuklaştığını gördüm ve ne olduğunu anlamadan beni kucaklamak için içeri çektiler.

"Vay canına," diye homurdandım kollarının eziciliğine karşı ve neredeyse gülüyordum. Bunun bir şaka olup olmadığından ya da komik olması gerekip gerekmediğinden emin değildim ama nadir ve tuhaf şeyler komiktir. Benim için.

Ama nefesimi toplamaya çalışırken babamın beni bırakmadığını fark ettim. Kolları etrafımda çelik gibi sıkıydı ve bana en son ne zaman sarıldığını hatırlayamıyordum.

Ve hiç bu kadar sıkı olduğunu sanmıyorum.

Kollarımın yavaşça ona sarıldığını ve kucaklamaya karşılık verdiğini gördüm.

"Katherine haklı." Geri adım attı ve omuzlarımı sıktı. "Ondan uzak duramazsın, değil mi?"

"Katherine ile birlikte geri dönüp her şeyi yeniden yapabilseydiniz-"

Başını salladı. "O zaman sen ve Jared uzun, çok uzun zaman önce üvey kardeş olurdunuz," diye bitirdi, anlayışla.

"Bu pişmanlıklarla yaşamayacağım. Bunu yapacağım baba." Pozisyonumu korudum. "İyi olacağız."

Evliliklerinin dağılmasından korkmak ya da geçmişte Katherine'in alkolizmiyle mücadele etmek babamın yoluna çıkmasına izin verdiği şeylerdi. Ondan hataların üstesinden gelinebileceğini öğrendim. Zaman kaybıyla değil.

Sırtıma bir tokat attı ve derin bir nefes verdi. "Peki Fallon nerede?"

BÖLÜM 30

FALLON

Katherine benden kısa bir süre sonra mutfağa girmişti ve ben büzülerek uzaklaşmak istemiştim.

Ta ki gelip bana sarılana kadar.

Nefesimi tuttum, kafam tamamen karışmıştı.

Evet, merhaba. Ben neredeyse ilişkinizi televizyonda ifşa etmekle tehdit eden kızım ve şu anda erkek arkadaşınızın boşanma kaosunun tek sorumlusu benim. Ama tabii, biraz kucak alabilirim!

Bıraktığında, o buzdolabından dondurma için gerekli tüm malzemeleri çıkarırken ben de bar taburesine çöktüm.

Ona sormak istediğim pek çok soru vardı. Ne de olsa annemin kocasıyla bir ilişkisi vardı. Ondan nefret etmeliydim. Ya da en azından ondan hoşlanmamalıydım. Yuva yıkan birine kesinlikle saygı duymamalıydım.

Ama bir nedenden dolayı -ya da birçok nedenden dolayı- annemin gruptaki en adi kişi olduğunu hissediyordum.

Ve Katherine hakkında inkâr edilemeyecek bir şey vardı. Neredeyse on sekiz yıllık bir ilişki aşktı. O da çok güzeldi. Ve gençti. Daha fazla çocuk sahibi olmak için hala yeterince gençti.

"Bu konuda bu kadar sakin olmana şaşırdım." Vanilyalı ve karamelli dondurmamı elime aldım.

Omuz silkti, hâlâ Madoc için bir porsiyon hazırlıyordu. Hepsi çikolatalıydı. "Ben de genç yaşta başladım," diye kabul etti. "Ama benim aksime, senin ve Madoc'un mükemmel bir destek sistemi var." Evet, haklıydı. Babamın bu konuda ne düşündüğünü hâlâ bilmiyordum ve sabah ilk iş onu aramayı planlıyordum. Ama Madoc ve benim yaşamak için imkanlarımız vardı ve en azından Addie'ye sahiptik. Şanslıydık.

"Jared'in ilham alıp Tate'e evlenme teklif etmesinden korkmuyor musun?" Alay ettim. Hafifçe gülerken başı geriye düştü. "Hayır." Emin gibiydi. "Hayır mı?"

"Bence sen ve Madoc daha olgun meselelerin üstesinden geldiniz, diyebilir miyiz? Evliliğin bir sonraki doğal adım gibi gelmesini anlayabiliyorum. Öte yandan Jared ve Tate? Birbirleri için o kadar uzun süre kalp ağrısı çektiler ki bence bir süre yalnız kalmak istiyorlar. Sakinleşmeye ihtiyaçları var."

Tam o sırada Madoc'un ve babasının koridordan gelen seslerini duyduk ve Katherine ile ben döndüğümüzde yüzlerinde gülümsemeyle içeri girdiklerini gördük.

Karnım beklentiyle sıkışmıştı ama omuzlarım biraz gevşedi. Jason'ın bana doğru geldiğini görünce saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim ve üzerimdeki her şeyi gözden geçirdim. Kot pantolon ve siyah, uzun kollu tişörtlerimden birini giymiştim ama üzerimde hâlâ Burberry montum vardı. Benim

Madoc'la yatakta geçirdiğimiz yirmi dört saate rağmen saçlarım "düğün "den kalma gevşek bukleler halindeydi ve son kontrol ettiğimde hâlâ iyi görünüyordu.

Jason'ın gözleri rahat ve misafirperverdi ama nefes almıyor gibi görünüyordu. Yüz ifadesi hoş ama temkinliydi.

Çenemi yukarı kaldırarak alnıma hızlı ve nazik bir öpücük kondurdu ve ardından elimi tutarak yüzüğe baktı.

"Sana yakışmış. Tebrikler."

Ha?

Bu kadar mı? Bu kadar olamaz.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, yerde çenemi ararken.

"Eğer ikiniz de iki boşanmayı geride bırakmak üzere olan bir adamdan tavsiye almak istiyorsanız
. . ." Jason Madoc'la benim aramda gidip geldi. "Savaş. Her şeye rağmen savaş. Evden kızgın çıkma ya da yatağa kızgın girme. Her şey çözülene kadar savaşın. Kavganın sonu pes etmenin başlangıcıdır."

Sonra bana baktı. "Paçayı kurtarmasına izin verme. Anlıyor musun?"

Yutkundum ve ona küçük bir baş selamı verdim.

"Bay Caruthers?" Ben sordum.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Jason."

"Jason. Sana bir özür borçluyum. Boşanmayla ilgili bu karmaşa-"

"Olması gerekiyordu Fallon," diye sözümü kesti. "Sorun değil. Eninde sonunda iyi olacak," diye teklif etti.

Katherine'e başıyla selam verdikten sonra geldikleri yöne doğru yürüdüler. "Katherine ve ben bu gece onun evine gidiyoruz," dedi. "Cuma gecesi yardım müzayedesinde görüşürüz."

Ve gittiler.

Madoc bardaki tabureye oturdu. Beni bacaklarının arasına çekerek boynumu okşadı ve tüylerimi diken diken etti.

"Madoc?" Gözlerimi kapattım ve onun muhteşem öpücüklerine doğru eğildim. "Bebeğim, üzgünüm ama sanırım yarın okula dönmem gerekiyor."

Durdu. O kadar hızlı durdu ki öldüğünü sandım. Başını boynumdan çekip hafif kızgın mavi gözlerini bana dikti.

"Neden?" Sorudan çok bir meydan okuma gibiydi.

"Oh, bir profesörden e-posta aldım." Elimle işaret ederek telefonumu aldım. "Birkaç dersi kaçırmamda bir sakınca görmüyor ama yarınki misafir öğretim görevlisini ve Cuma günkü sınavı kaçıracağım. İkisi de çok önemli."

Zaten üç gün ders kaçırmıştım.

Sonunda bir iç geçirdi. "Pekâlâ. Jared'le kalacağım, böylece ayrılmak zorunda kalmayız. Sen derslere gir, ben Northwestern'e transfer olmaya çalışayım, sonra da ev aramaya başlarız. Zaten Cuma günü şu hayır işi için Chicago'da olmamız gerekiyor. Sabah erkenden yola çıkarız."

Kollarımı omzundan sarkıtarak ellerimi boynunun arkasında birleştirdim. "Teşekkür ederim."

Ona ve erkek kokusuna gömülerek üst dudağını dudaklarımın arasına aldım, o da alt dudağımı kendi dudaklarının arasına aldı. Bu her zaman yaptığımız öpüşmeydi. Dört dudak bir arada, tek bir dudak gibi.
sadece durdular ve birbirlerini içlerine
çektiler.

Onu koklamayı ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilir miyim? Kolonya sürmesine bayılırdım ve hep sürerdi. Ya da başka bir şey.

"Hadi, gidip duş alalım," diye fısıldadı ağzıma. Başımı
salladım. "Hayır, sen git."
"Hayır, yani seninle duş almak istiyorum."
Ceketimin düğmelerini açarak geri çekildim. "Başka planlarım var. Git duşunu al ve on dakika içinde beni bul."
Alnı kırıştı. "Seni bulmak mı?"
Başka bir şey söylemedim. Yaklaşık yirmi saniye sonra, konuşmayı bitirdiğimi anladı ve sırıtarak üst kata çıktı.
Kendi kendime sırıttım. Yaramazlık yapabilecek tek kişinin kendisi olduğunu sanıyor.
Mutfaktaki faks makinesinden yazıcı kâğıdı alarak Madoc'a bir bilmece karaladım - bilmeceleri ne kadar sevdiğini biliyordum - ve tırabzanın altına bıraktım.

Eskiden savaşa giderdik,
Kapımı çalacağın geceleri beklerdim. Şimdi beni bu
kattaki bir odada araman gerekecek, vampirlerin
avlandığı ve dudaklarından koptuğum yerde.

Paltomu çıkarıp merdivenlerin yanındaki zemine bıraktım. Birkaç adım uzaklaşarak diğer giysilerimi çıkarmaya ve küçük aralıklarla siyah-beyaz karo döşeli zemine bırakmaya başladım. Düz ayakkabılarımı, kot pantolonumu, gömleğimi ve ardından sütyenimi çıkardım ve sağdaki koridora açılan pelüş, bej halının üzerine bıraktım.
Üzerimde sadece kırmızı dantel tangamla loş koridorda yürüdüm ve tiyatro salonuna girdim, vücudumdaki ürpertinin göğsümdeki gümbürtüden uzaklaşmasına şükrettim.
Bu odadan nefret ediyordum.
Ve bu odaya bayıldım.
Duvardaki kadranı yavaşça çevirerek alanı sadece yumuşak bir parıltı verecek kadar aydınlattım. Etrafıma baktığımda hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim. Değişmesini beklediğimden değil.
Bu oda nadiren kullanılıyordu ama kalabalık için inşa edilmişti. Birkaç siyah deri koltuk ve iki uzun siyah deri kanepe, her iki yanında üç küçük ekranla süslenmiş bir duvara monte edilmiş devasa bir düz ekrana bakıyordu. Aile fotoğrafları ve daha fazla spor malzemesi kahve renkli duvarları süslüyordu ve krem rengi halı ile buradaki her şey rahat ve mağara gibi görünüyordu.
Madoc ve ben birbirimize nadiren iyi şeyler söylesek de burada çok televizyon izlerdik. Ve Jason Caruthers'ın buraya geldiği tek zaman Super Bowl Pazarıydı.
Yumuşak ayaklarımın üzerinde yürüyerek elimi kanepemizin serin, pürüzsüz siyah derisinde gezdirdim. Hani şu *Vampir Günlükleri*'ni izlediğimiz. Aramızdaki kalın gerilim bulutuna rağmen birbirimizi görmezden geldiğimiz. Ve ben götürülmeden önce en son birlikte uyuduğumuz koltuk.
Rahmim kasıldı ve bacaklarımın arasından aşağıya doğru bir şok dalgası inerek çenemin gülümsemeyle karıncalanmasına neden oldu.
Burası benim için korkutucu olmalıydı. Burası çığlık atan bir ebeveyn ve konuşamayacak kadar öfkeli bir başka ebeveyn tarafından şok edilerek uyandırıldığım yerdi. Annem beni kanepeden neredeyse çırılçıplak, sadece Madoc'un gömleğini giyerek çekip çıkarmıştı. Jason Caruthers koridorda durmuş, yanından sürüklenerek geçirildiğimde göz teması kurmayı bile reddetmişti. Madoc görünürde yoktu ve yirmi dakika içinde giyinmiş, toplanmış ve arabayla uzaklaşmıştım, bilmeden

İçimde bir çocuk taşıyorum.

Bu oda benim için kötü haber olmalıydı ama değildi.

Bu kanepe tenime çok iyi gelmişti ve Madoc'un o gece beni odamdan çıkmaya ikna ettiği için çok minnettar olduğumu hatırlıyorum.

Kanepeye tırmandım, arkaya doğru diz çöktüm ve kollarımı üst tarafa yasladım. Beni bulduğunda Madoc'u görmek istiyordum. Kapının kolu dönmeye başladığında gülümsememi yutmak ve heyecanımı dizginlemek için ayak parmaklarımı kıvırmak zorunda kaldım.

Madoc kapıyı açtığında gözleri doğrudan bana dikildi ve ben de ona seksi, küçük bir sırıtış attım. Siyah pijama pantolon giymişti ve altın rengi teni o kadar sıcak ve pürüzsüz görünüyordu ki ağzım sulandı. Karın kaslarının küçük tepeleri esniyordu ve ben de gözlerimi göğüs kaslarına kadar takip ettim ve ıslak saçlarının sanki o şekilde şekillendirilmiş gibi yukarıya uzanmasına bayıldım. Yüzüne geldiğimde ise her zamanki neşesi kaybolmuştu.

Yutkundu ve bıraktığım bilmeceyi kaldırdı. "Tiyatro odası."

Neden bana bakmıyordu? Gözleri yer değiştiriyordu.

"Ben ... bir ..." Kekeledim. Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. *Kahretsin!* Çıldırmış mıydı? "Anladığına sevindim," dedim, başımı yana eğerek onu ikna etmeye çalıştım. İçeri gel.

"Evet, şey ... son cümle yardımcı oldu." Ağır bir iç geçirdi. "Bak Fallon. Burada olmak istemiyorum. Sadece yatağa gidebilir miyiz?"

Neyi? Neden?

"Madoc." Onu durdurmak için acele ettim. "Buranın ben gitmeden önce birbirimizi gördüğümüz son yer olduğunu biliyorum ama bundan korkmamıza gerek yok."

Koltuktan kalktım ve ellerimi önümde kavuşturarak kolun yanında durdum. Buğulu mavi gözleri vücudumda gezindi ve sonra ürkek bir şekilde tekrar yüzüme baktı.

Bana doğru yürüdü, her sert adımı damarlarımda titreşiyordu. Beni ensemden tutarak derinden öptü, dilini hemen içeri soktu ve her yerimi ısıttı.

"Madoc," diye nefes nefese kaldım beni yerden kaldırdığında. Kıçımı avuçlarken bacaklarımı beline doladım.

Beni kucağına almasına bayıldım.

Ama bizi kapıya kadar geçirmesi hoşuma gitmedi.

"Altı saat içinde yola çıkıyoruz," diye tehdit etti, "ve bu süre vücudunun her parçasını tatmak için yeterli olabilir de olmayabilir de. Ama hemen şimdi başlamak istiyorum. Biz yatağa gidiyoruz."

"Madoc, hayır!" Kollarımı açtım ve kapının çerçevesine tutunarak onu durdurdum. "Hayır! Burada olmak istiyorum."

Biraz itti ve ben de kollarımdaki gerginliğe karşı kapı çerçevesini daha sıkı kavradım. Beni buradan çıkarmak istiyorsa, sadece biraz daha itmesi yeterliydi. Bana karşı yumuşak davranıyordu.

"Ben bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Hadi ama. Artık çocuk değiliz. Bunu azgın gençler gibi kanepede değil, yetişkinler gibi yatakta yapacağız."

"Biz azgın gençleriz."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Bırak yoksa gıdıklarım."

Göğsüm gerildi ve neredeyse tehditle kollarımı kapatacaktım ama yapmadım.

Kavrayışından sıyrılarak kendimi yere bıraktım ve ellerimi onunkilere vurdum.

göğsüne vurup onu geriye doğru ittim. Uzanıp kapıyı tuttum ve fırlatarak kapattım.

Madoc'un kocaman gözleri benimkilere kilitlenmişti, ben de ona doğru birkaç kısa adım attım, onu kanepenin arkasına yasladım ve onu hırpalamaya başladım. Elim saçlarına gömüldü, dudaklarım onu önce ağzından sonra boynundan sert ve hızlı bir şekilde öptü ve diğer elim elimde zaten titreşen kalın ereksiyonuna doğru fırladı.

"Fallon, Tanrım," diye küfretti Madoc.

Ama zevk onu ele geçirdiğinde başı geriye düştü ve ben öpücüklerimi göğsünde ve karnında gezdirirken parmaklarını saçlarıma geçirdi.

Dizlerimin üzerine çökerek onu pantolonundan kurtardım ve elime alarak dilimi ucunun etrafında dolaştırdım, dil halkam piercingine çarpıyordu. Sarsıldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı, vahşi gözleri ve çıplak dişleriyle bana bakıyordu.

"Fallon," diye uyardı.

"İstiyorum. Lütfen?" Yumuşakça sordum.

Gözlerini sıkıca kapattı ve saçlarımdaki tutuş gevşedi.

Tekrar üzerine inerek onu uzun ve yavaş bir şekilde içime çektim, beni çok acıktıran vücut yıkama kokusunun tadını çıkardım. Dilimi onun alt tarafında bir o yana bir bu yana salladım, böylece dilimin üzerindeki topu hissedebiliyordu. Aleti ağzımda seğirdi ve ben onun ve gümüşünün tadıyla daha da heveslendim. Onu yavaşça ağzıma alarak boğazımı gevşettim ve tabanına kadar her yerini içine çektim.

"Bebeğim," diye fısıldadı dişlerinin arasından hava emerek. "Bunu başka bir adamdan öğrenmemiş olsan iyi edersin."

Onu dışarı çektim ve cevap vermeden önce ucunu yaklaşık on kez sert ve hızlı bir şekilde emdim. "Tate ve ben geçen ay araştırma için bir kitap aldık."

"Gerçekten mi?" Bu bir soru değildi. "Bu çok ateşli."

Madoc'u tanıyorsam, muhtemelen Tate'le beni salatalıklar üzerinde pratik yaparken hayal ediyordu.

Bunu Jared için yapmak istiyordu ama ikimizin de hiç deneyimi yoktu. Belli ki onun aklını başından almak istiyordu, ben de porno izlemeyi önerdim. Bana kocaman bir "hayır" dedi ve internette keyifsiz videolar izlemeyeceğini söyledi. Biz de internete girdik ve bir kitap aldık.

Onu tekrar ağzıma aldım, yavaşça dibine kadar emdim ve dilimi etrafında döndürdüm.

Arkasına uzanarak pantolonunu kıçının hemen altına indirdim ve daha hızlı yukarı ve aşağı hareket ederken destek için kalçalarını tuttum. Saçlarımı yumrukladığı yerden köklerim acıyordu. Tamamen sertleşmişti -umarım, çünkü artık dayanamıyordum- teninin her santimetresinin tadını çıkarıyordum.

İnledi ve keskin, hızlı nefesler aldı ve Madoc'un çalışmış görüntüsüne bayıldım. Yüzü sıkışmış ve gözleri kapalı, acı çekiyormuş gibi görünürken, vücuduna tırmanmak için ani bir dürtü duydum.

Başım çekildi ve Madoc hiddetle baktı. "Dur," diye nefes

nefese kaldı. "Seni istiyorum. Ama bu kanepede değil."

Dudaklarımı yalayarak kaşlarımı şaşkınlıkla birbirine yapıştırdım ama zorlamadım.

Şu anda kimin umurundaydı ki? Kanepe, sandalye, yer ...

Elimi tutarak beni diğer deri koltuklardan birine doğru çekti, etrafımda döndürdü ve oturur pozisyonda ona binerek beni üstüne yatırdı. Ereksiyonu bacaklarımın arasına sürtündü ve sonra ...

Vay be!

İki elini de kalçamdaki tanga ipine soktu ve tangayı yırtıp çıkardı.

Külotum gitmişti ve göbeğim o kadar sert atıyordu ki ağlamamak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Kontrol edilemiyordum. İçine daldım, dilimi dudaklarının arasında kaydırdım ve ucunu girişime sürterken yukarı kaldırdım.

"Oh, Madoc," diye nefes

nefese kaldım. Kahretsin,

bu iyi hissettirdi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım, ona sürtünmekten kendimi alamıyordum. "O gece beni neden burada yalnız bıraktın?" Cüret ettim. Diğer kanepeden bu yüzden rahatsız olduğunu düşündüm. Belki de bu yüzden bu odadan nefret ediyordu.

"Bunu yapmak istememiştim." Gözleri özür diler gibiydi. "Üzerini örttüm," diye nefes verdi, üzerindeki hareketimin verdiği zevkle gözlerini kapatarak, "ve duş almaya gittim. Seni uyandırmak için geri gelmeyi planlamıştım ama geri döndüğümde gitmiştin."

Bunca zamandır eğlendiğini ve beni bırakıp yatağa gittiğini sanıyordum.

"Bu lanet odadan nefret ediyorum," diye bitirdi. Ağzı kapandı ama sonra tekrar açıldı, bana daha fazlasını anlatmak ister gibi görünüyordu ama anlatmadı.

Uzaktan kumandayı kaptım ve müzik setini açtım. Lorde'un "Team" şarkısı çalmaya başladı ve iki elimle arkasındaki deri koltuğu kavrayıp onu çıldırtacak kadar yavaş bir şekilde kendimi üzerine bıraktım. "Sana bunu tekrar sevdireceğim," diye söz verdim.

İçimi doldurdu ve onun içimde olduğunu hissedince başımı geriye attım.

Alçak bir hırıltı çıkardı ve gözlerini kapadı. "Denediğini görmek isterim."

BÖLÜM 31

MADOC

"İşte buradasın," diyor arkamdan bir ses ve geriliyorum.

Arkamı döndüğümde üvey annem Patricia'yı görüyorum ve onu bu halde gördüğüm için kaşlarımın çatıldığını gizleyemiyorum.

kısa beyaz ipek geceliği.

Su şişesini tutarak buzdolabının kapısını çarparak kapatıyorum ve gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum. Şenlik ateşindeki içkinin etkisiyle başım dönüyor ama bu durumun garipliğini azaltmıyor.

Uzun sarı saçları dağınık ama makyajı gibi yeni yapılmış görünüyor ve duruşu da mütevazı değil. Bir eli mutfak adasında, diğer eli kalçasında, şakacı bir şekilde sallanıyor ve gülümsüyor.

"Babam nerede?" Kesiyorum.

"Uyuyor," diye iç geçirdi. "Onun odasında. İyi bir gece geçirdin

mi?" Son zamanlarda neden bu kadar iyi davranıyordu?

"Evet, şimdiye kadar," diye cevap veriyorum.

Bir yarıştan yeni dönmüştüm ve Liam'a karşı müthiş bir galibiyet almıştım. Ve Tatum Brandt'in Jared için yarışmasını izledim. Sonrasında yakılan şenlik ateşiyle birlikte eğlenceli bir gece olmuştu.

Ama yorgunum ve Patricia'nın kusmak istediği zehir için havamda değilim.

Adanın etrafında yürüyorum, dışarı çıkıyorum, o sırada önüme çıkıyor.

"Madoc." Elini göğsüme koyuyor, ben de geri çekiliyorum. "Çalışa çalışa büyümüşsün. İyi görünüyorsun." Başıyla onaylıyor ve bana masum gözlerle bakıyor. "Babanın bir ilişkisi olduğunu biliyor muydun?"

Tanrım. Ne oluyor be?

O geceliğin içinde de kesinlikle fazla bir şey saklamıyor. Göğüs dekoltesinin birkaç santimini ve kollarının, bacaklarının ve omuzlarının bronz, pürüzsüz görünen tenini görebiliyorum. Patricia çok çalışıyor ve babamın parasıyla kendine çok iyi bakıyor. Kırk yaşında olmasına rağmen çok daha genç görünüyor.

Dudakları boynuma doğru yaklaştığında karnıma on tonluk bir tuğla

çarpıyor. Ne. Ne? Ne?

Elini itiyorum. "Sen gerçek misin?" Şoktan neredeyse nefesim kesilmişti.

Onun yanından geçip koridordan aşağı iniyorum ve tiyatro salonuna dalıyorum. Artık olmak istediğim tek yer. Kapıyı çarparak içeri giriyorum ve Fallon'la en son birlikte olduğumuz kanepeye uzanıp başımı arkaya atarak gözlerimi kapatıyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve tüm vücudum öfkeden

yanıyor. Buna inanamıyorum. Üvey annem bana asıldı.

Başım dönerken burnumun kenarını çimdikliyorum ve alkolün neden olduğu bulanıklıktan kurtulmaya çalışıyorum. Boynumun arkasındaki serin deri nefes alış verişimi sakinleştiriyor.

Bunca zaman sonra neden hâlâ çoğu gece bu odada uyuduğumu anlamıyorum. Fallon gitti.

Benden hiç hoşlanmadı, öyleyse neden ihanetini hatırlatmak istedim?

Ama yine de ... burası birlikte en çok zaman geçirdiğimiz yerdi, bazen sessizlik içinde, bazen de o kadar sessiz olmadan.

"Bana bak," diyor Patricia ve ben de gözlerimi açıyorum.

"Çık dışarı!" Bağırıyorum, karşımda durduğunu görünce dudaklarım geriliyor. Neden lanet kapıyı kilitlemedim ki?

Ayağa kalktım ve yüzüne baktım. "Burası benim odam. Çık dışarı."

Gözleri heyecanla parlıyor. "Tam havandasın. Fallon'un senden neden korktuğunu anlayabiliyorum." Başımı sallıyorum. "Fallon benden korkmazdı. Sana ne söyledi bilmiyorum ama-"

"Seninle başa çıkamazdı, Madoc." Bana bakıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "O senin geçmişinde kaldı. Hayatına devam etmelisin. O kesinlikle öyle."

"Ne demek istiyorsun?"

Patricia, "Yatılı okulundan biriyle çıkıyor," diyor ve kalbim kulaklarımda çınlıyor.

Patricia'nın ellerinin göğsümde, tişörtümün üzerinden beni okşadığını zar zor fark ediyorum.

"Senin hakkında konuşmuyor ya da seni sormuyor bile, Madoc. Ziyaret için eve gelmesini istiyorum. Gelmiyor. Senin dönüştüğün adamı hak etmiyor." Gözlerim kapanıyor, burada geçirdiğim onca zamanı, onu düşündüğüm onca geceyi düşünüyorum ve bunun bir zaman kaybı olduğunu biliyorum. Bunu çok iyi biliyorum. Elbette, ben de çıktım. Takıldım -Jared'e övündüğüm kadar değil- ama kızlar vardı. Yine de kalbim hiçbirine ait değildi.

Patricia'nın fısıltısı boynumda dolaşıyor. "Neyi arzuladığını biliyorum. Seni neyin memnun edeceğini. Ve sır tutabilirim."

Aradaki mesafeyi kapatıyor, kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. İnliyor ve aniden nefes alamıyorum.

Hayır.

Hayır.

Hayır! Hayır!

Onu omuzlarından tutup kendimden uzaklaştırdım. "Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Ne oluyor lan?"

Teni kızarıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Hayır mı?" diye gülüyor. "Bunu kastettiğini sanmıyorum, Madoc."

Ona vurmak istiyorum. Aslında onu bir duvara çarpıp gezegenden silmek istiyorum. Hepsinden önemlisi, onun buradan gitmesini istiyorum.

"Dışarı," diye emrediyorum.

Sırıtarak kanepeye doğru yürür ve üzerine uzanır. "Yap beni," diye meydan okuyor. "Ama bunu yapmak için bana dokunman gerekecek."

Fallon'u en son gördüğüm yerde yatan ona bakıyorum. Elleri başının üzerinde duruyor ve çok çirkin görünüyor. Hiç hatırlamak istemediğim bir şey gibi.

İfademi düzeltiyorum ve alçak sesle konuşuyorum. "Yarın git, yoksa bunu babama anlatırım." Zaten ona söylemeliydim.

Ama belki de şu anda babamı korumak istemiyorumdur. Belki de onun bu evlilikte acı çekmesini istiyorum. Belki de bu iki sürtüğü evimize getirdiği için ondan nefret ediyorum.

Ya da belki Patricia'yı kaybedersem Fallon'u da kaybetmekten korkuyorumdur. Bilemiyorum. Onu kanepede bırakıp dışarı çıktım ve telefonumu aldım.

Kalktın mı? *Mesaj atıyorum ama cevap beklemeden arabama doğru ilerliyorum. Telefonum çalıyor.* Yataktayım. Bana gelmek zorundasın.

Başımı sallıyorum, bunun bir sorun olmadığını biliyorum. Biraz stres atmam gerekiyor. Kros takımının kaptanı Jess Cullen ile aramızda çıkar ilişkisi var ve onu çok seviyorum. Onu sevmek değil, ona saygı duyuyorum ve o iyi bir kız.

Bir cevap yazdım. On dakika içinde orada ol.

Yakında görüşürüz. Oradan ayrıldım ve bir daha tiyatro salonuna girmedim. Bu geceye kadar. Hatta birçok kez o kadının ahlaksızlığı yüzünden mahvolmuş o lanet kanepe için bir şenlik ateşi yakmayı bile düşündüm. Ama o geceden sonra uzun bir tatile çıktı ve dün sabah Fallon'u benden almakla tehdit edene kadar onu görmedim.

Bu gece Fallon'un notunu gördüğümde, eminim onun istediği gibi heyecanlanmak yerine inledim. Orada olmak istemiyordum ve kesinlikle onun da orada olmasını istemiyordum.

Ona gerçeği söylersem nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi? Kesinlikle önemli değildi, ama mutluluğumuzu tekrar bozacak başka bir şeyi riske atmak istemedim.

O gece onu yatağına taşırken eğildim ve saçlarını öptüm. Fallon da benim gibi ailesinin tam da istemediği şekilde yaşadığını görmüştü. Şanslıydık ki, yaşadığımız dolaylı deneyim bize ebeveynlerimizin hatalarını çoktan yapmışız gibi hissettirdi. Artık ne istediğimizi biliyorduk.

Güçlü olduğunu bilsem de, bu onu korumak ve ona her şeyi vermek istememe engel olmadı.

Hiç kimse ve hiçbir şey bizi durduramazdı.

- --

Sonraki birkaç gün boyunca Fallon ve ben Chicago'da işleri yoluna koymaya başladık. O derslere girerken ben de bir okuldan çekilip başka bir okula geçmek için gereken evrak işlerini hallediyordum. Geceleri, eğer ödev yapmıyorsa, daire aramak için internete giriyorduk.

Fallon evliliğimizi anlatmak için babasına ulaşmaya çalışıyordu ama adamlarından biriyle temasa geçtiğinde Ciaran'ın şu anda "ulaşılamaz" olduğunu söylemişti.

Bu da muhtemelen sorgulanmak üzere gözaltına alındığı anlamına geliyordu. Yirmi birinci yüzyılda cep telefonuna el konulmadığı sürece hiç kimse "ulaşılamaz" değildi.

"Daniel," diye konuştu babasının adamlarından biriyle telefonda, "eğer yarına kadar babamdan haber alamazsam, polise kendim gideceğim. En azından ölmediğini bilmem gerekiyor."

Perşembe gecesiydi ve Tate ile ben koşudan yeni dönmüşken o Jared'in dairesindeki kanepede oturuyordu. Normalde Fallon da bize katılırdı ama o evde kalıp telefon görüşmesi yapmayı tercih etmişti.

Jared hala ROTC eğitimindeydi ve bu hafta Fallon ve bana dairesinin çatı katında fazladan yer açacak kadar nazik davranmıştı.

"Duş mu?" Terli tişörtümü yırtıp çıkarırken Fallon'a sordum.

Beklemem için bir parmağını kaldırdı, hâlâ telefonla konuşuyordu.

Tate oturma odasına girip telefonunu eline aldığında hâlâ zor nefes alıyordu. "Jared'in annesi aradı," dedi daha çok kendi kendine.

Birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu kulağına götürdü ve Katherine'i geri çağırdı.

varsayalım.

Mutfağa girdim ve onlar konuşurken buzdolabından bir Gatorade aldım. Jared kapıyı çarparak içeri girdi ve en az Tate ve benim kadar terlemişti.

Elimdeki Gatorade'i işaret ederek ve yüzündeki teri silmek için tişörtünün altını kullanarak, "Şunlardan birini bana at," dedi.

Benimkini ona fırlatarak buzdolabından bir tane daha aldım ve birkaç dakika sessiz kaldık, içip nefeslerimizi tuttuk.

"Bu bok kuşlar için," diye homurdandı ve gömleğini ensesinden çekip kafasına geçirdi.

Evet, gülmekten boğazım kaşındı.

Jared'in orduda olması -ya da seçtiği branş her neyse- bana hâlâ garip geliyordu.

Jared bir takımın parçası. Jared emirlere uyuyor. Jared ütülenmiş ve üniforma giymiş. Jared bir lider olarak mı? İnsanlığın iyiliği için mi? Bu fikir karşısında hâlâ başımı sallıyordum.

"Öyleyse çık git," dedim ona. "Hayatında yapabileceğin bir sürü şey var. İyi olabileceğin şeyler."

Bana üç gözüm varmış gibi baktı. "Ben ROTC'den bahsetmiyorum. Tate'ten bahsediyorum. Ona bir bak."

Başımı ona doğru eğdim, telefonda onu izliyordum. Ekim ayıydı ve kısa şortu ve atletiyle koşuyordu. Muhtemelen onu kızdırmak için.

Gülümsedim. Tate'i çok severdim. Hatta bir zamanlar onu istemiştim. Ama o artık bir kız kardeş gibiydi.

Benim düzüşmeyeceğim türden bir kız

kardeş yani. "Peki ya o?" Omuz silktim.

Kaşlarını çattı. "Beni deli ediyor, olan bu. Beni tahrik etmek için böyle şeyler giyiyor ve işe yarıyor. Aslında o kadar kötü olup olmadığını öğrenmek için Google'da 'balo salonu dansı' diye aratıyorum." Bana baktı, yüzünü buruşturdu. "Pes ediyorum."

Gülmekten başımı arkaya attım. "Ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun," diye

boğuldum. "Peki, sen yapar mıydın?" Bu bir suçlama gibi geldi.

Gözlerimi devirdim. "Beni ne zamandır tanıyorsun dostum? Yapmayacağım şey yoktur."

Bunun doğru olduğunu bilerek uzun uzun göz kırptı ve sonra Tate'i izlemek için başını

çevirdi,

Muhtemelen kaçırdığı onca şeyi hayal ediyordu.

Fallon telefonu kapatıp yanıma geldi ve kolumu ona doladığımda

gülümsedi. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Şimdilik." Sonra burnunu kıvırdı. "Duşa ihtiyacın var." Jared'a bir

bakış attım. "Önce banyoyu kullanabilir miyiz?"

Yumruğu Gatorade'in etrafında sıkılaştı ve onun için üzüldüm. Muhtemelen o da Tate'e aynısını yapmak istiyordu ve canı yanıyordu.

"Pekâlâ," diye seslendi Tate. "Bunun için bir araya gelmemiz gerekiyor,

o yüzden beni dinleyin." Mutfaktaki bara doğru yürürken tüm başlar ona

döndü.

Jared'e doğru bir kaşını kaldırdı ama göz teması kurmaktan kaçındı ve bir kahkahayı bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına almak zorunda kaldım.

"Baban." Bana baktı. "Ve annene." Sonunda Jared'a baktı. "Yarın ailenizin yardım gecesine gidiyoruz." Sonra Fallon'la bana baktı ve ailelerimizin Engelli Çocuklar için Triumph Hayır Kurumu'ndan bahsetti.

Söylediklerini özümsedim, şaşırdım ama haberden rahatsız olmadım.

Babam ve Katherine, onun ve karısının hayır işlerinde çift olarak boy gösteriyorlardı. Bu bazı insanlar için garip olurdu. Benim için değil ama.

"Yani," diye devam etti. "Katherine bizi davet etti ama bence bu daha çok manevi destek için."

"Bunu sana o mu söyledi?" Jared endişeli bir ifadeyle sordu.

"Hayır, ama öyle bir izlenim edindim. Babanla ilk kez halkın karşısına çıkacak" -Tate bana baktı- "karısı ve arkadaşları da orada olacak." Gözleri Fallon'a kaydı, gözlerinde bir özür vardı. "Eminim konuşulacaktır. Bir aile masamız var, bu yüzden akşam yemeğinde hepimiz birlikte oturacağız."

Çenemi Tate'e doğru salladım. "Jax de geliyor mu?" "Orada olacağını söyledi."

"Tamam o zaman." Boğazımı temizledim. "Hadi yapalım şu işi."

"Fallon?" Tate bar taburesinden çantasını aldı. "Yarın öğlen dersinden sonra buluşalım ve alışverişe gidelim mi?"

"Kulağa hoş geliyor."

Tate bana baktı ve "Siz ikiniz de smokin alın" diye emretti. Jared'i de işaret etti ama ona bakmadı.

Çantasının askısını başının üzerinden geçirip kalçasına dayadı ve ceketini kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Jared tersledi.

"Yatakhaneye dönelim," diye bağırarak kapıya giden duvarı yuvarladı. Fallon ve ben onu göremiyorduk ama Jared ona ölümcül bir bakış fırlattı.

"Dans etme fikrini değiştirmediysen tabii," diye şarkı söyleyerek onunla alay etti.

Kaşlarını çattı ama sonra gözleri büyüdü ve sandalyeden fırladı. "Az önce bana flaş mı patlattın?" Kapının açıldığını ve çarparak kapandığını duyduk ve adam onun peşinden gitti.

BÖLÜM 32

FALLON

O Yolda ellerimi kucağımda tuttum, yumruklarımı o kadar sıkmıştım ki tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Vücudum gerilmişti ve nabzımın zonkladığını hissedebiliyordum. Boynum.

Orospu çocuğu. Bu gece o kadını görmek istemedim. Ya

da herhangi bir gece.

"Ne yapıyorsun?" Madoc, her yıl düzenlenen Triumph Yardım Etkinliği'nin olağan mekânı olan Lennox House'daki valeye doğru arabasını sürerken sordu.

Gönder tuşuna basarak telefonumu çantama geri koydum. "Babama mesaj atıyorum, belki ulaşabilir diye nerede olduğumu bildirmek için."

"Onun için endişeleniyorsun."

Başımı salladım. "Senin için endişeleniyorum." Endişemi gizlemeye çalışarak Madoc'a sırıttım. "Babam seni hâlâ öldürebilir."

Arabadan inmeden önce dudaklarındaki küçük gülümsemeyi yakaladım. Yanıma gelerek kapımı açtı ve anahtarlarını görevliye fırlattı.

"Beni öldürmeyecek." Beni alnımdan öptü ve arkamızdan Tate'in arabasından inmesine yardım eden Jared'e başıyla selam verdi.

"Çok eminsin."

Homurdandı. "Tabii ki. Herkes beni sever."

Evet. Evet, var.

Elimi dirseğinin iç kısmına koyarak büyük balo salonuna girdik, Jared ve Tate de onları takip ediyordu. Hem Madoc hem de Jared siyah yün takımlar giymiş, beyaz gömlekler ve siyah ipek kravatlar takmışlardı. Madoc'un koyu mor bir mendili vardı, Jared'in ise hiçbir şeyi yoktu. Ayakkabıları parlıyordu, saçları sevimli bir şekilde dağınıktı ve onlara bakmamak mümkün değildi.

İçeri girdiğimizde başlarını çeviren kadınlara bakılırsa, Tate ve beni süzmediklerini tahmin ediyorum.

Şey, belki. Biz de oldukça iyi görünüyorduk. İkimiz de siyah giymeye karar vermiştik ve küçük, şirin kokteyl elbiseleri tercih etmiştik.

Kalçasının ortasına kadar inen ve belden aşağısı biraz genişleyen, kolsuz, siyah, şeffaf bir elbise giymişti. Yatay, siyah, ipek şeritlerle parlıyor ve harika bacaklarını ve kollarını gösteriyordu. Güneş ışığı saçları kıvrılmış ve ensesinin altında yandan at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Ben de kolsuz ama daha çok dökümlü bir elbise tercih etmiştim. Kayık yaka askı

Boynumu çevreliyor ve arkadan aşağıya doğru iniyordu. Belimin sol tarafında toplanmıştı ve altın bir mücevher parçasıyla tutturulmuştu. Saçlarım iri buklelerle şekillendirilmişti ama omzumun üzerinden atmıştım, böylece Madoc'un elini sırtımda hissedebiliyordum.

Tate ve ben askılı siyah topuklu ayakkabılar giymiş olsak da, yine de erkeklerimizin birkaç santim altında kaldık.

Havadaki çiçek kokularını içime çektim. Annem bu tür etkinlikleri severdi, her ne kadar sadece prestij için yapıyor olsa da.

"Vay canına, bu çok eğlenceli olacak." Arkamda Jared'in alaycı iç çekişini duydum. "Annem nerede? Ya kardeşim?"

Jason, Katherine ve Jax'i bulmak için devasa balo salonunu gözden geçirirken kimse bir şey söylemedi.

Oda şimdiden kalabalıktı. Sohbet, kahkaha ve müziğin mutlu sesleriyle dolup taşan oda beyaz perdeler, beyaz ışıklar ve her yerde beyaz çiçeklerle süslenmişti. Odanın etrafındaki parlak pencereler ay ışığının içeri sızmasına izin vererek odadaki yumuşak ışıltıya katkıda bulunuyordu.

Aşırı parlak değil, ama çok karanlık da değil.

Yine beyaz renkte dekore edilmiş sahnede bir podyum ve hareketli şarkılar çalan bir grup yer alıyordu. Dans pisti, en güzel kıyafetlerini giymiş ve ışıltılı mücevherleri arasında gülümseyen üç ila dört düzine çift ile oldukça kalabalıktı. Dans pistinin etrafında beyaz örtüler, mumlar ve en iyi kristallerle süslenmiş düzinelerce yuvarlak masa vardı.

"Pekâlâ," diye başladı Tate. "Biz dolaşacağız-"

"Hoş geldiniz!" Çok iyi tanıdığım bir ses bizi karşı karşıya getirdi ve sırtım kaskatı kesildi.

Arkamı döndüğümde, bir elinde bir kadeh şampanya, diğerinde çok genç bir eskortla bize yaklaşan anneme kaşlarımı kaldırarak baktım.

Bu kadar genç ve yakışıklı biri -ki emirlere uyuyor gibi görünüyordu- eskort olmalıydı.

Siyah dantel kaplamalı ve kap kollu, yere kadar uzanan siyah bir gece elbisesi giymişti. Sarı saçları şık ve sıkı bir şekilde toplanmıştı ve makyajı göz alıcıydı. Olduğundan yaklaşık sekiz yaş daha genç görünüyordu.

Önümüze gelerek bize sahte bir endişeyle baktı. "Bu çok komik. Hiçbirinize davetiye gönderdiğimi hatırlamıyorum. Ama ..." Arkamdan baktı, muhtemelen Jared'i süzüyordu ama ben bunu öğrenemeyecek kadar iğrenmiştim. "Hepiniz hoş geldiniz."

"Bizi ailemin davetine çağıramazsın Patricia," diye alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde konuştu Madoc. "Ve Fallon'un burada olmaya senden daha çok hakkı var. Aileden ayrılma yolundasın, unuttun mu?"

"Ah, doğru ya." Gülümseyerek çenesini bize doğru eğdi. "Evliliğinizi unutmuşum. Tebrikler." Gözleri elime kaydı ve alaycı ifadesi onu yumruklamak istememe neden oldu.

Şampanyasından bir yudum daha alarak, "Bakıyorum aile yüzüğünü almışsın," dedi. "Geceleri yalnız kaldığında ve o başkasıyla düzüşmeye gittiğinde seni rahatlatacaktır. Muhtemelen zaten öyledir. Evlendikten sonra babası çok geç kalmadı."

Madoc bir adım öne çıktı ama onu geri çektim. "Hayır," diye uyardım. "Boşuna çabalıyor. Bırakın konuşsun." Sonra anneme baktım. "Ne de olsa sahip olduğu tek şey onlar."

Yüzü gerildi ve kaşları havaya kalktı. "Göreceksin. Bir yıl da olabilir, beş yıl da, ama göreceksin."

Süslü giyimli ve son derece sessiz erkek oyuncağıyla birlikte döndü ve uzaklaştı. "Vay canına." Tate, diğer tek seçeneğin ağlamak olduğu türden bir kahkaha attı. Anlamıştım

bir his.

"İyi misin?" diye sordu yanımda.

"Ben iyiyim." Başımı salladım ve Madoc'un kolunu bıraktım. Bütün gece ona bir güvenlik battaniyesi gibi tutunamazdım. "Ona vurmalıydım."

"Ben olsam yapardım," diye tersledi Tate.

Jared ve Madoc aynı anda homurdandılar ve Tate kendi kendine gülümseyerek yere baktı. Anlamadığım bir şaka olduğu izlenimine kapıldım.

Şaşkınlığımı görünce bana sırıttı. "Şiddet hiçbir şeyi çözmez ama"-durakladı-"insanların dikkatini çekebilir. Bazen -ve altını çiziyorum bazen- *şiddet* bazı insanların saygı duyduğu tek şeydir. Örneğin Madoc'u ele alalım. Burnunu kırdım ve taşaklarına tekme attım. Sonunda beni anladı."

Bekle, ne?

"Affedersiniz." Madoc ve Tate'in arasına baktım. Açıklama için ona baktığımda Jared gözlerini devirdi.

"Ona bizden bahsetmediniz mi, Bay Ellerini Kendine Saklayamayan?" Kadının Madoc'a diktiği beklenti dolu gözler Madoc'un kızarmasına neden oldu.

"Evet, teşekkürler Tate." Ağzında kötü bir tat varmış gibi gözlerini kaçırdı. "Bunu şimdi açıklamak zorundayım."

Yutkundum, bu işin nereye varacağından emin değildim. Ama

Jared aklımı okumuş gibiydi.

"Endişelenme Fallon," diye teselli etti. "Madoc sadece Tate'le beni bir araya getirmeye çalışıyordu.

O sadece amacın aracı haklı çıkardığını düşünüyor."

Evet, avukat malzemesi, kendi kendime güldüm.

Sonunda Katherine ve Madoc'un babasını bulduk ve sonraki bir saati ya yakın takılarak ya da dans pistinde geçirdik. Katherine, benimkiyle aynı tarzda koyu kırmızı bir gece elbisesi içinde göz kamaştırıcı görünüyordu, ancak onunki yere kadar uzanıyordu. Espresso kahvesi saçları aşağıya doğru sarkıyor ve elbisenin zengin renginin yanında çok güzel görünüyordu. Moral desteğine ihtiyacı olduğundan emin olsak da - bu insanlar onun Jason'ın metresi olduğunu biliyorlardı - görünüşe göre sadece korkuyordu. Aslında her şey yolunda görünüyordu.

Annemin arkadaşları Jason'ın iş arkadaşlarının eşleri olsalar ve annemin tarafında olsalar da, ekmeklerinin hangi tarafta olduğunu bildiklerini fark ettim. Kocaları Jason'ı, onlar da kocalarını takip ediyordu.

"Jax'e mesaj attın mı?" Barın etrafında oyalanırken Jared Madoc'a sordu. "Bana cevap vermiyor."

Madoc telefonunu çıkarıp mesajlarına baktı. "Evet, iki kez mesaj attım. Hiçbir şey bulamadım."

Jared başını salladı, endişeli görünmeye başlamıştı.

Madoc beni yanına çekti. "Ben erkekler tuvaletine gidiyorum. Gelmek ister misin?" diye sordu kaşlarını bana doğru sallayarak.

"Mmmmm." Parmağımı çeneme koyup düşündüm. "Madoc Caruthers Üvey Kız Kardeşini Banyo Tezgahının Üzerine Eğerken Yakalandı. Jason Caruthers Tüm Şikago'nun Önünde Rezil Oldu." Gülümseyerek sahte manşeti okudum.

Kıçıma bir tokat attı ve "Çok ateşlisin" diyerek geriye doğru yürüdü.

Jared Tate'i dans pistine götürürken o arkasını döndü ve koridorda kayboldu. Madoc'un dans konusunda bu kadar çekingen olmamasına şükrederek arkalarından gülümsedim. Onlar biraz

sadece birbirini tutma ve bir yandan diğer yana sallanma hareketini yaptı, ama denemesi çok hoştu.

Barın etrafında durup Madoc'u bekledim ama yaklaşık beş dakika sonra hâlâ dönmemişti. Kalçalarımdaki kasları gerdim ve ona katılmam için yaptığı teklifi görmezden gelmeye çalıştım.

Telefonumu çıkarırken Jax'in de bana hâlâ mesaj atmadığını fark ettim. İrtibatı koparmış olması garipti. *Neredeydi?*

Küçük insan gruplarının arasından ilerledim ve topuklu ayakkabılarımın ayağıma takılmasından korkarak yumuşak adımlarla yürüdüm. Çok daha sessiz bir koridora çıktığımda numarasını çevirdim ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Ne kadar çok istiyorsun?" Erkekler tuvaletinden gelen annemin alaycı sesini duydum ve sallanan kapıya doğru baktım. Sadece tek bir anlama gelen yumuşak, boğucu bir sesle konuşuyordu.

Yanına gittim ve içeriye bakabilecek kadar açtım. O ve Madoc orada duruyorlardı ve onun duvara yaslanmış, elbisesini kalçalarına kadar çekmiş halini görünce irkildim. Adam orada öylece duruyordu. Onu izliyordu.

Neden onu izliyordu ki?

Elini alnına götürdü. "Sen gerçekten başka bir şeysin, değil mi?"

"Four Seasons'da bir odam var, Madoc. Ne kadar iyi hissettireceğini düşün. Benimle bir gece geçirirsen istediğini elde edersin. Evi bırakacağım. O gece beni istedin, değil mi?"

O gece mi? Aralarında ne olmuştu? Ne konuştuklarını zar zor anlayabiliyordum, kulaklarımdaki gök gürültüsü o kadar yüksekti ki gözlerim sulanıyordu.

"Evet," diye karşılık verdi, ellerini yıkarken. "Seni o kadar çok istiyordum ki, seni tiyatro odasında bıraktıktan hemen sonra koşup başka biriyle yattım."

Aman Tanrım. Yumruklarımı sıktım, nefesimi daha hızlı alıp veriyordum. Öfke içindeki yüzüm daha fazla gerginleşemezdi. Ayaklarım lanet olası yere sabitlenmişti.

Ne oluyor be? Yumruğumu kapıya indirdim ve o kadar sert sallandım ki arkasındaki duvara çarptı. İkisi de benimle yüzleşmek için döndüler, ben ise kapıya yapışıp kaldım.

"Fallon!" Annem kendini düzeltmek için büyük bir gösteri yaptı. Elini göğsüne koyarak sempatik gözlerle bana baktı.

"Fallon." Madoc elini kaldırdı ve düşüncelerimi durdurmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Bebeğim, bir şey yok, tamam mı? Bana bak."

"Sana söyledim tatlım," diye başladı annem. "Madoc seni umursamıyor. O ve ben-" "Sen ve ben diye bir şey yok!" diye bağırdı, başını çevirdi ve gözleriyle onu öldürdü. "Söyle ona o zaman." Duvarı itti, yüzü düzgün ve sesi sakindi. "Anlat ona tiyatro odası, beni öpmen ..."

"Kapa çeneni!" Madoc bana doğru yürüdü, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Fallon, gözlerimin içine bak."

Ne? Bunu anlamaya çalışırken gözlerimi yere indirdim.

"Ona sor." Annemin sesi arkamızdan bir yerlerden geliyordu. "Sana ona güvenilemeyeceğini söylemiştim Fallon."

Gözlerimi kapattım, ayaklarımın zeminde eridiğini hissetmeye başladım.

"Fallon, hiçbir şey olmadı!" dedi birisi. "Ona hiç dokunmadım. O beni öptü ..."

Köşeleri dönmekten nefret ederdim. Kapalı kapılar.

Hala konuştuklarını duyabiliyordum ama ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayaklarım gitmişti. Dizlerime kadar olan bacaklarım kaybolmuştu ve ayaklarımı germeye çalıştığımda hiçbir şey hissedemiyordum.

Kaslar.

Hayatın beni ilgilendirmiyor Fallon.

Sana ne derdim biliyor musun? Tesislerdeki amcık.

Hızlı nefesler aldım, ama sanki vücudum tekrar hava alacak güce sahip değilmiş gibi beni yavaşça terk ettiler. Hızlıca. Yavaşça. Hızlı. Yavaşça.

Bunu nasıl yapabildi? Kız nasıl yapabildi?

Sen de annen gibi bir sürtüksün. Madoc'un sözleri daha önce kesmemişti, çünkü doğru olmadıklarını biliyordum. Neden şimdi onlardan acı duyuyordum?

Seni gerçekten sevdiğini mi sandın? O seni kullandı!

Gözlerimi daha da sıkı kapattım ve yutkundum. *Yut onu. Yut onu.*

Adımı duydum. Madoc. Benim adımı söylüyordu.

"Fallon! Bana bak!"

Gözlerinizi açın! Ne görüyorsun?

Gözlerim birden açıldı ve Madoc'un önümde durduğunu gördüm. Gözleri sulanmıştı ve omuzlarımı sıkıyordu.

Kimsin sen? Babamın yumuşak, İrlandalı sesi üzerime yıkandı. *Kimsin sen?*

Yumruklarımı tekrar tekrar sıktım ve Madoc alnımı öperken gözlerimi kırptım.

Şeytanlarını öldürmeye çalışmıyorum. Onlarla birlikte koşarım.

Madoc'u iyi bir çocuk yapan da bu Fallon. Parçaları topluyor.

Ellerini yüzümde hissettim, başparmakları yanaklarımda daireler çiziyordu. *Parçaları topluyor.*

O tehdidi bir daha yap. Ona ulaşmak için seni duvardan geçiririm. Bitir, Peder. Öpülmeye ihtiyacı var.

Madoc.

Kalbim kabardı. O benimdi. O hep benimdi.

Madoc. Benim Madoc'um.

Gözlerinin içine baktım, sevgiyi, endişeyi, korkuyu gördüm.

Ve ciğerlerimi havayla doldurarak onu bakışlarımda tuttum.

"Denizin yüzeyinde olan hiçbir şey derinliklerindeki sükuneti değiştiremez."

"Fallon, lütfen," diye yalvardı Madoc. "Beni dinle."

"Hayır," dedim sonunda, ellerimi bıraktım ve çenemi yukarı kaldırdım. "Konuşmayı kes," dedim sertçe.

Etrafından dolaştım ve ellerimi önümde kavuşturarak yavaşça -çok yavaşça- anneme yaklaştım.

Etrafındaki oksijeni emerek onun boşluğuna dalarken yüz ifademi düz ve ses tonumu alçak tuttum. "Avukat tut," diye tehdit ettim. "Madoc ve ben evi istiyoruz ve senin köşen çok yalnız anne." Yüzüne doğru eğilerek dişlerimi güçlükle sıktım. "Bana karşı dur. Ve. Sen. Kaybedeceksin. Kaybedersin."

O daha tepki vermeye fırsat bulamadan arkamı döndüm ve Madoc'un elini tutarak banyodan çıktım.

"Fallon, açıklamama izin ver. Hiçbir şey olmadı. O benim üzerime geldi ve ben-"

Koridorda durdum ve yüzümü ona döndüm. "Bunu duymak bile istemiyorum. Seninle ilgili herhangi bir güvenceye ihtiyacım yok."

Yüzünü ellerimin arasına alarak, dokundukları anda tüm bedenimi büyüleyen dudaklarını avuçladım. Madoc bedenime ve ruhuma sahipti ve kimse bizi durduramazdı. En azından benim canavar

Anne.

Ona hak ettiği dersi kesinlikle vermedim ama bunun kimseye bir faydası olmazdı. Nefesimi boşa harcamış olurdum. O kadının saygı duyduğu tek şey para ve güçtü ve ben onu her ikisiyle de tehdit ettim.

Biraz daha dikkatimi çekersen, bedelini ben öderim. Bir

daha asla. Tekrar söylüyorum. Madoc ve benim

yaşayacak bir hayatımız var.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

İç çekerken alnının benimkine düşmesine izin verdi. "Tanrı'ya şükür. Beni korkuttun."

Birinin boğazını temizlediğini duydum ve kalbimin boğazıma fırlaması için başımı çevirdim.

"Baba!" Nefes nefese kaldım ve Madoc'tan kurtulup babama sarılmak için neredeyse

onu deviriyordum. "Hey, küçük kız," dedi çarpmanın etkisiyle homurdanarak.

"Sen iyi misin?" Ona iyice bakabilmek için geri çekilerek sordum.

Açık kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı ve normalde sinekkaydı tıraş olan yüzü, her zamanki gri lekeleriyle birlikte dağınıktı. Siyah bir Armani takım elbise giymiş, herkesin taktığı papyonlar yerine Jared ve Madoc gibi kravat takmayı tercih etmişti.

"Tamam." Kollarımı ovuşturarak başını salladı. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Ona sorular sormak istiyordum ama bunun yeri ve zamanı olmadığını biliyordum, zaten o da bana pek bir şey anlatmazdı. Bana güvenirdi, ama sanırım kızının onun kirli işlerini bilmemesinin daha iyi olacağını düşündü, sanki ben zaten kendi başıma bir şeyler bulmuyormuşum gibi.

"Efendim, ben Madoc." Kocam elini uzattı. "Hatırlamazsınız diye söylüyorum."

Bildiğim kadarıyla sadece bir kez karşılaşmışlardı. Ama babam onu kesinlikle hatırlardı. Özellikle de olanlardan sonra.

Sadece bir an tereddüt etti ve sonra Madoc'un elini tuttu. "Hatırlıyorum. Ve her şeyi biliyorum." Bakışı bir uyarıydı. "Bunu konuşmak için yanlış yer burası ve ikinize de söylemek istediğim şeyler var ama şimdilik sadece şunu söyleyeceğim." Gözlerini Madoc'a dikti. "Bu evliliğin getirdiği yükün farkındasın, değil mi?"

Madoc bana doğru sırıttı. "Fallon bir yük değil, efendim."

"Fallon'dan bahsetmiyorum," diye çıkıştı babam. "Kendimden bahsediyorum. Beni öfkeli bir kayınpeder olarak istemezsin. Çocuğumun mutlu kalması senin için daha güvenli olur. Anladın mı?"

Vay be. Garip.

Madoc babamın gözlerinin içine bakarak, "Mutlu olacak," dedi.

İkisine de gülümsedim. "Ben zaten mutluyum."

Bunun babam için zor olduğunu söyleyebilirdim. Beni zar zor büyütmüş, sürekli annemle ve riskli işleriyle uğraşmıştı. İkisi de olmak istediği gibi bir baba olmasına izin vermiyordu ama bunlar onun seçimleriydi ve ben onun için üzülmeyecektim. Onu seviyordum. Ama ben Madoc'u seçtim. Ve sonsuza dek Madoc'u seçecektim.

"Tebrikler." Babam beni yanağımdan öptü. "Ama lütfen bana bir rahip tarafından evlendirildiğinizi söyleyin."

Madoc homurdandı ve masaya doğru yürürken babama her şeyi anlattım.

Oraya vardığımızda herkesin oturmuş olduğunu gördük. Jared ve Tate birlikte, Jared'in yanında Jax için boş bir koltuk, sonra Katherine ve Jason, ardından Madoc, annem ve benim için üç boş koltuk.

Ama onun bu masada oturmasına imkân yoktu, bu yüzden babamı oturttum ve Madoc ile ben de kalan iki koltuğa oturduk.

Babam adına Tate, Jared ve Katherine'i tanıştırdım. Ama Jason sıra kendisine geldiğinde beni beklemedi.

"Ciaran." Kucağına bir peçete koyarak başını salladı.

"Jason," diye karşılık verdi babam.

Konuştukları da bu kadardı. Jason babam gibi adamları savunurdu ama onlarla bir arada görünmek de istemezdi.

Ve oğlunun Pierce'lara bağlı olmasından kesinlikle korkuyordu.

Babama sadıktım ama Jason'ın nereden geldiğini de anlıyordum.

Garsonlar ilk yemek tepsileriyle gelmeye başladı ve herkes daha fazla rahatlamaya başladı. Katherine ve Jared konuşuyorlardı, muhtemelen hâlâ Jax'in nerede olduğunu merak ediyorlardı ve Tate babama ve bana Madoc'un son sınıfta onu nasıl Mezuniyet Balosu'na davet ettiğinin hikâyesini anlattı. Tamamen romantik olmayan nedenlerle, eminim.

Aksi takdirde, birlikte koşmalarını durdurmak zorunda kalabilirdim.

Orkestra hafif bir caz melodisiyle mırıldandı ve herkes sosyalleşip dans ederken mezeler elden ele dolaştığından, yedi çeşit yemek doğrudan çorbaya geçerek başladı. Mükemmel bir kremalı beyaz kuşkonmaz çorbası servis edildi ve iyi olmasına rağmen, insanların bu gece buraya girmek için tabak başına on bin ödediğine hala inanamıyordum. Tam olarak tabak başına değil. Yemek başına. Ama bu yüksek sosyete hayırseverliği sanırım.

"Umarım herkes gecenin tadını çıkarıyordur."

Annem arkamızdan geldi ve Madoc'un elini sırtımda hissedince içim ısındı. "Ciaran,

Katherine," diye selamladı. "Bu akşam beklediğim kalabalık kesinlikle yoktu. Sen cesaretin var."

Annemi göremiyordum. Ve ona da bakmayacaktım.

Ama Katherine'in gözlerinin açıldığını ve sonra düştüğünü gördüm. "Bu kadar yeter," diye araya girdi Jason. "Katherine'i getireceğimi sana bildirmiştim."

"Fahişen benim koltuğumda oturuyor."

Jared sandalyesinden fırladı, sandalyesi ayakları üzerinde sallanırken neredeyse devriliyordu. "Eğer ayağa kalkıp o sürtüğü kontrol altına almazsan," diye uyardı Madoc'un babasını, "o zaman annemi buradan götürürüm."

Jason ayağa kalkarak durumu yatıştırmaya çalıştı. "Kimse gitmiyor. Patricia. Olay çıkarıyorsun. Kes şunu."

"Durmak mı? Ama ben çoktan çıktım." Kollarını kavuşturdu, küçük çantası bileğinden sarkıyordu. "Olay çıkarmak neden umurumda olsun ki? Aslında, daha yeni başlıyorum. Mahkemede bu savaşı kaybedebilirim ama senin sürtüğün herkesin önünde çamura batacak. Daha başlamadım bile."

Tam o sırada iki cep telefonu çaldı ve herkes dikkatini Jason ve Patricia'dan çekti.

Kimin telefonunun çaldığından emin olamayan herkes kendi telefonuna uzandı.

Ama sonra hepimiz mesaj alana kadar birkaç zil daha çaldı.

Tate'in "Bu iyi olamaz" diye inlediğini duydum ve neler olduğunu merak ettim.

Jason anneme kaşlarını kaldırarak baktı, sonra da tartışmalarına ara verip telefonunu kontrol etti. Madoc telefonuna bakarak, "Aman Tanrım," dedi. "Bu Jax mi?"

Kafası karışmış gibi görünüyordu, ben de aceleyle mesajlarımı açtım ve lanet olası gözlerim yuvalarından fırlamak üzereydi.

Babam görmek için eğildi ve ben de dehşet içinde telefonu göğsüme bastırdım. Masanın etrafına baktığımda herkesin donup kaldığını gördüm, her birinin yüzünde farklı bir duygu vardı.

videoyu izledim.

Jared. Kızgın.

Tate. Tiksinmiş.

Katherine.

İncinmiş. Jason.

Hayal kırıklığına

uğramış. Patricia.

Dehşet. Madoc.

Rahatsız.

"Fallon," diye nefes aldı. "Annenin yanındaki Jax mi?"

Telefonumu yavaşça göğsümden uzaklaştırdım ve tekrar baktım. Hatasızdı. Jax bir yatakta oturuyordu. At kuyruğu sırtından aşağı sarkıyordu. Annem onun üstünde. Kamera kesildi ve annemin onun üzerinden kalkıp banyoya girdiği kısma geldi. Beline beyaz bir çarşaf doladı ve kameraya doğru yürüdü.

Masada tek bir kişi bile nefes almadı.

"Merhaba." Bize gülümsedi. "Ben Jaxon Trent. Ve on yedi yaşındayım."

Ve sonra gitmişti. Video karardı ve masadaki her kalp atışı muhtemelen benimki kadar hızlı atıyordu.

Bütün gözler orada duran ve hâlâ titreyen eliyle tuttuğu telefona bakan anneme kaymaya başladı.

"Herkese merhaba."

Hepimiz sıçradık. Jax masaya doğru yürüdü ve sandalyesini çekti.

Tıpkı Jared gibi giyinmişti, kravatı yoktu. Saçları her iki kulağının üzerinde üç sıra halinde örülmüş ve başının arkasında her zamanki at kuyruğuna geri getirilmişti.

"Bu da ne?" diye inledi annem. Ağlamaya ya da ölmeye hazır görünüyordu.

"Otur," diye emretti, sandalyenin arkasını kavrayarak. "Şimdi."

Gözleri büyüdü ve ağır nefes alışını duyabiliyordum. Kaçmayı mı düşünüyordu?

Jax telefonunu kaldırdı. "Bu video bu odadaki herkese gönderilmeye hazır. Oturun. Oturun." Hırıltısı derindi ve daha önce ondan hiç duymadığım türdendi.

Annem sersemlemiş gibi sandalyeye doğru yürüdü ve usulca oturdu, yere bakmıyordu ama kimseye de bakmıyordu.

"Jason. Belgeler?" Jax elini uzattı.

Jason'ın bir eli Katherine'in sandalyesinin arkasındaydı. "Bana mesaj atan sen miydin?" "Bana güvenmeni söylemiştim," dedi ukala bir ses tonuyla.

Jason ceketinin iç cebine uzandı ve yasal kâğıtlara benzeyen bir şey çıkardı.

"Herkes otursun," diye emretti Jax. "Dikkat çekiyorsunuz."

Sadece Madoc'un babası ve Jared ayaktaydı ama sandalyelerine otururken gözlerini ondan ayırmadılar.

Neden hiçbirimizin bir şey söylemediğini bilmiyordum. Kimse soru sormadı. Kimse endişelerini dile getirmedi. Hepimiz susmuş, Jax'in masanın kontrolünü ele geçirmesini izliyorduk.

"Jaxon?" Katherine sesini yükseltti, üzerinden parfüm gibi panik yayılıyordu. "Bunu nasıl yapabildin?"

Ona masumiyetle baktı. "Burada kurban benim."

Sonra ağzının köşesi yukarı kalktı ve ceketinden çıkardığı bir kalemle kâğıtları annemin önüne bıraktı.

"İşte revize edilmiş boşanma anlaşmanız," dedi annemin omzuna eğilerek. "A

iyi miktarda nakit, ev yok ve nafaka yok. İmzala," diye emretti.

"Eğer düşünüyorsan-"

"Oh, hayır," diye sözünü kesti. "Şimdi boş tehditler savurma. Tüm niyet ve amaçlar için o benim annem." Katherine'i işaret etti. "Ve sen onun mutluluğuyla oynuyorsun. Bu artık sona erdi."

Gözlerimi kırptım, manzarayı hayranlıkla izlemekten gözlerim yanıyordu.

Jax tavırlarıyla bana babamı hatırlatıyordu. Kontrollü ve yumuşak. Babam bir odaya girdiğinde her zaman skoru bilirdi, her zaman hazırlıklıydı ve tereddüt etmezdi.

Annem yerinden kıpırdamayınca, Jax telefonunu annemin önüne uzattı.

"Bu videonun bu masadan kalkmasını istemezsiniz. Ben dava açmasam bile devletin dava açabileceğini biliyor muydun?"

Dudakları öfkeyle büzüldü ve sanki bir yerlerde bir çıkış yolu varmış gibi sağa sola baktı. Ama o daha iyi biliyordu. Kalemi eline aldı ve sekmelerin gösterdiği yeri imzaladı.

"Ve burada." Jax sayfayı çevirerek işaret etti.

"Ve burada," dedi, başka bir sayfayı

çevirerek.

İki saniye içinde kalemi geri aldı, evrakları katladı ve ayağa kalktı. Jason'a baktı.

"Çek?"

Jason'a baktım ve bunun gerçekten olup olmadığını anlamak istercesine bir saniye kadar başını salladığında neredeyse gülecektim.

Ceketinin içinden bir zarf çıkararak Jax'e uzattı.

Jax tazminat parası olduğunu tahmin ettiğim parayı anneme uzattı ve o parlak, beyaz gülümsemesini takındı. "Tebrikler. Boşandınız." Ve tekrar Jason'a baktı. "Şimdi, ev?"

Jason ona daha fazla kâğıt attı, Jax de katlanmış kâğıtları masanın üzerinden bize doğru fırlattı. "Ev sahipleri." Başını salladı. "Herkes mutlu mu?"

Madoc'la birlikte paketi açtık ve evin tapusu olduğunu görünce elimle ağzımı kapattım.

Bizim adımıza.

"Jax," diye zar zor fısıldadım, boğazım çok sıkılmıştı.

"Video ne olacak?" Annem onu hiç görmediğim kadar korkmuştu. Ona bakarken neredeyse titriyordu.

Yüzüne doğru eğildi ve onunla bir çocukmuş gibi konuştu. "Şu anda tek endişen beni bir daha asla kızdırmamak. Sen uslu dur, ben de öyle yapacağım."

Ödeme çekini masadan alıp kadının göğsüne soktu ve ayağa kalktı. "Git buradan."

Zarfı elinde tutarak balo salonundan çıkarken bana dönüp bakmadı bile. Madoc'un sol elimi sıktığını hissettim, babam da sağ elimi tuttu.

Benim

kocam.

Benim evim.

Ve masanın etrafına baktım... *aileme*. Göğsüm

sessiz histerik kahkahalarla sarsıldı.

"Bu çok gerçeküstü." Garsonlar tabakları toplamaya başlarken Jason elini yüzüne sildi. "Bütün bunlar hakkında ne hissetmem gerektiğinden emin değilim," diye mırıldanarak ayağa kalktı ve elini uzattı. "Jaxon, teşekkür ederim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Jax, Madoc'un babasının çenesine bir yumruk indirdi ve herkes sandalyesinde doğrulurken ve Katherine haykırırken onu yere savurdu.

Çatal bıçak takımı şangırdadı ve odadaki tüm konuşmalar durdu. Fark etmemiş olan herkes

Masamızda olanlar bizi şimdi gördü.

Jason sırt üstü yatmış, başı yerden kalkmış ve çenesini tutuyordu.

"Jaxon!" Katherine çığlık atarak Jared ve Madoc ile birlikte sandalyesinden fırladı.

Jax onun yanında durmuş, Madoc'un babasına bakıyordu. "Onunla yıllar önce evlenmeliydin," diye azarladı.

Katherine'in yanağına bir öpücük kondurdu ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Jared, Tate, Madoc ve ben hiç vakit kaybetmeden masadan kalkıp onun peşinden koştuk. Katherine Jason'ı tekrar masaya oturtuyordu ve oda hâlâ kesik kesik konuşmalarla doluydu.

"Jax, dur!" Jared bağırdı.

Fuayede durdu ve bize doğru döndü. Ama Jared'in ona bağırmasına izin vermeyecektim.

"Jax, teşekkür ederim." Ben araya girdim. "Kendini bizim için bu duruma sokmamalıydın." Tapuyu iki elimle göğsümde tuttum.

"Merak etme." Ellerini ceplerine soktu, kendini kanıtladığı gibi tehditkâr bir varlık değil, tanıdığım çocuk gibi görünüyordu.

Başımı salladım, gözlerim dolmuştu. "Bunu yapmanı asla istemem..."

"Sorun yok Fallon," diye sözümü kesti. "Sen mutlusun, Katherine mutlu ve bu da beni mutlu ediyor." Derin bir nefes aldı ve Madoc'un koluna bir tokat attı. "Yarın akşam yarışta görüşürüz."

Jared'e çenesini salladığını gördüm ve Tate'le birlikte Jax'i odadan çıkarken takip ettiler. Madoc kocaman kollarını bana doladı ve ben de bulanık gözlerle ona baktım. "Artık özgürüz," diye fısıldadım.

Kıçımı ellerinin arasına aldı ve beni yerden kaldırdı, dilini dudaklarımın arasından geçirdi ve beni o kadar sert öptü ki boynuna tutunmak zorunda kaldım.

"Bizi kimse durduramaz," diye boğuk bir sesle ağzıma nefes verdi.

Hiç kimse.

Bir boğaz temizlendi ve Madoc beni tekrar yere yatırırken gözlerimi açtım. Babam orada durmuş, muhtemelen bunu görmemiş olmayı diliyordu.

"Ben çıkıyorum," dedi bana.

Madoc gitmeme izin verdi ve boğazını temizledi. "Gidip babamı kontrol edeceğim."

Kendi kendime gülümsedim ve babamla bana biraz zaman tanıyarak uzaklaşmasını izledim. Babama sarıldım, anında rahatladım ve deri ile Ralph'in kokusundan keyif aldım.

Lauren.

"Hafta sonu için Shelburne Falls'a gidiyorum ama Pazartesi döneceğim. Chicago'da olacak mısın?"

"Evet," diye cevap verdi. "Seni öğle yemeğine çağıracağım. İkinizi de," diye ekledi.

Uzaklaşmaya başlarken ona minnettar bir gülümseme verdim ama sonra durdu. "Fallon?" Arkasını döndü. "Bu çocuk tam olarak kim?" Kapının hemen dışında Jared ve Tate'le konuşan Jax'i işaret etti.

"Jaxon Trent. Madoc'un arkadaşı."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu, hâlâ Jax'i izliyordu.

Ne yazık ki fazla değil.

"Şey, üvey kardeşinin annesiyle yaşıyor. Babası hapiste ve gerçek annesi uzun zaman önce ayrıldı. Lise son sınıfta okuyor. Neden?"

Sanki sesli düşünüyormuş gibi alçak sesle konuştu. "Çok etkileyici bir genç adam."

BÖLÜM 33

MADOC

"Peki bu döngü tam olarak nedir?" Fallon beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine indirdi ve başını koltuk başlığına yasladı.

"Tate sana söylemedi mi?"

"Bunun bir yarış olduğunu biliyorum," diye esnedi. "Ama gerçek bir pist mi, değil mi?"

"Bu gece gelmene gerek yoktu. Yorgun olduğunu biliyorum." Eğildim ve bacağını okşadım.

"Ben iyiyim." Gözleri kapalı olsa bile neşeli görünmeye çalışıyordu.

Bu haftayı hiç de kolay geçirmemişti. Annesi, babası ve Jax'in ortaya çıkmasıyla geçen gecenin durmak bilmeyen eğlencesi bir yana, bu hafta evlenmişti ve ders çalışmakla benim onu gecenin yarısına kadar ayakta tutmam arasında vücudu çöküyordu. Zordu.

Bu sabah üçe kadar yatamadık ve sonra Shelburne Falls'a dönmeden önce bir daireye bakmak için erkenden uyandık. Buraya vardığımızda, ona ve eşyalarına yer açmak için yatak odamı yeniden düzenlemeye başladık.

Chicago'yu sevmemize rağmen burayı daha çok sevdik. Çocuklarımızı burada büyütecektik.

Henüz onunla bu konuda konuşmamıştım ama üniversite biter bitmez hamile kalacaktı.

Elbette kabul ederdi. Kimse bana hayır diyemez.

"Geldik," diye anons ettim ve Loop'a çıkan araba yolunun sonuna geldim. Yuvarlak kare şeklindeki yol önümüzde sağa ve sola ayrılıyordu ve ben sağa döndüm, kenara çekip çimlerin arasındaki bir boşluğa girdim.

Kanım vücudumda hızla akıyor, beni o kadar hızlı enerjiyle dolduruyordu ki kendimi yüksek hissediyordum.

Lanet olsun, buraya dönmek iyi geldi.

Bunu kimseye itiraf etmezdim ama bu okul yılında gelen yeni sürücüler konusunda biraz endişeliydim. Jared, Tate ve benim gibi üniversite öğrencileri arada bir geri gelse de, burası çoğunlukla lise ortamıydı.

Ama arabadan indiğimde tanıdığım en az on kişiyi görmüştüm, yani evimdeydim. Jared ve Tate çoktan pistteki yerlerini almışlardı ve etraflarında, hafta sonu için Arizona'daki okulundan dönmüş olması gereken K.C.'nin de aralarında bulunduğu bir kalabalık vardı.

Etrafıma baktığımda onun erkek arkadaşı Liam'ı, Jared'in ve benim bu yıl eve yakın kalan bazı arkadaşlarımı da gördüm.

Jax geri çekildi, arabasının kaputuna oturdu, kulaklığını taktı ve kalabalığa baktı. Hiç yarışmazdı. Etkinliklere gelmesine rağmen, bunun onu sıktığı izlenimini edindim,

Her ne kadar gerçekten yarışmanın izlemekten çok daha eğlenceli olduğunu söylesem de. Loop için yeni bir şey üzerinde çalıştığını söyledi ama bize ne olduğunu söylemedi. Onu tanıdığım için sormaya korktum.

Fallon GTO'mdan indi ve ben de elinden tutarak onu piste doğru çektim. Evliliğimiz için yapılan çağrıları ve tebrikleri duymazdan gelerek yoğun kalabalığın arasından yolumuza devam ettik. Hepsinin arkamdan güldüğünü biliyordum.

Madoc evlendi mi? *Evet, doğru.*

Babamdan bir sayfa aldım. Onlara ilgi göstermezsen, onlar da bize ilgi göstermez. Sadece Fallon ve bana yakın olanlar anlıyordu ve kendimizi başkalarına açıklamıyorduk. Eminim çoğu onu hamile bıraktığımı düşünmüştür.

"Selam dostum," diye selamladım Jared'i. Sam'den uzaklaşmış, sırıtıyordu. Arabasının teybinden Disturbed'ün "Inside the Fire" şarkısı çalıyordu ve eski günlerdeki gibi hissediyordum.

Fallon gidip arabasına yaslanmış K.C. ile konuşan Tate'le konuştu. Jared'e bakarak, "Gülümsüyorsun," dedim. "Bu çok garip."

Ellerini siyah kapüşonunun ön cebine soktu ve omuz silkti. "Neden gülümsemeyeyim ki? Kaybetsem bile -ki bu çok büyük bir ihtimal- *Kate* maskaralıklarına son verecek ve ben de yalnız uyumayı bırakabileceğim. Yarın onun doğum günü ve bizim yıldönümümüz. Planlarım var."

Kendi kendime güldüm ve başımı salladım. "Balo salonu dansını gerçekten görmek istiyordum." Düşünerek gözlerimi kıstım. "Aslında ..."

Başımı çevirdiğimde Tate, Fallon ve K.C.'nin sohbet ettiklerini gördüm. "Tate!" diye seslendim. "Buraya gel." Bana sinirli bir bakış fırlattı ve diğer ikisinin peşinden yürüyerek yanıma geldi.

"Ben ön koltukta oturacağım,"

dedim ona. "Neden?" diye sordu.

"Tavsiyeye ihtiyacın olursa diye. Kazanmanı istiyorum." Jared'e sırıttım, kaşlarının çatıldığını gördüm.

Tate sanki onun deneyimsiz olduğunu düşünmüşüm gibi, "Daha önce yarıştım," dedi. Saçları hafif rüzgârda dans ediyor ve yüzüne doğru savruluyordu.

Kolumu Fallon'un beline doladım ve onu yanıma çektim. Tate'e, "Jared'le yarışmadın," diye işaret ettim. "Ben de seninle geliyorum. Bu iş burada biter. Geliyor musun?" Fallon'a baktım.

"Oh, hayır." Jared atladı. "Sen benim hatunu al, ben de seninkini." Fallon'un tişörtünün yakasına yapıştı ve onu kendi tarafına çekti. "Ama yardım için değil. O bir rehine."

"Asla olmaz!" Fallon patladı. "Sanki ben yasadışı bir yarış çemberinde, şaibeli kolluk kuvvetleri ve bir grup sarhoş genç tarafından korunurken ölmek ya da ağır yaralanmak istiyorum."

"Evet." Başımdan savdım. "Korkardı."

Yeşil gözleri kurşun gibi acıyordu. "Isır beni," diye bağırdı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Aşağı iniyorsun."

"Fallon!" Tate öfkelendi. "Sen benim arkadaşımsın!"

"Endişelenme." Tate'e baktım ve ceketimin cebinden iPod'umu çıkardım. Jared ve Fallon'a Tate'le beni göstererek, "MC Hammer'ımız var," diye övündüm. "Buna dokunamazsınız."

Tate hemen kendini kaybetti. İki büklüm oldu, karnını tutuyor ve MC Hammer'ın şarkısını çalmama kıçıyla gülüyordu. "Bu boku müzik setime koyamazsın!" diye kahkahaları arasında boğuldu.

"Oh, evet," diye tehdit ettim.

Ama tam o sırada hepimiz doğrulduk. Yarış ustası Zack iki yarışçının arasına geldi.
-ya da takımlar- ve boğazını temizledi.

Ellerini ağzının etrafına koyarak bir çember oluşturdu ve gece havasına doğru böğürdü,

"Bırakın.
The. Oyunlar. Başlasın!"

Fallon ve ben birbirimize gülümsedik.

Ve hiç bitmesin.

- --

Gece yarısı gökyüzünde bir gök gürültüsü patladı ve evin üzerinde böğürürken gözlerimi açtım. Yavaşça uzaklaşırken, pencereden gelen şimşek çakmalarına karşı gözlerimi kırptım.

Başımı yana çevirdiğimde Fallon'un hâlâ yeşil tişörtü ve külotuyla huzur içinde uyuduğunu gördüm. Battaniyenin kendi tarafını tekmelemişti ve bu ortak noktamız olduğunu fark ettiğim tek şeydi. İkimiz de uyurken aşırı ısınıyorduk.

Onun hakkında öğrendiğim pek çok tuhaflık vardı ve umarım benimki onu çok fazla rahatsız etmiyordur.

Boynu ince bir ter tabakasıyla parlıyordu ve dudakları fark edilmeyecek kadar az açılıp kapanıyordu. Karnından bir parça dışarı fırlamıştı ve masum yüzü kesinlikle çok güzel görünüyordu.

Sadece ona bakarken, arzuyla sertleştiğimi hissettim. Yarıştan sonra birbirimize saldırmıştık bile. Aslında Jared, Tate, Fallon ve ben yarıştan sonra şenlik ateşini tamamen atlayarak doğruca buraya geldik. Onlar kendi odalarına gitti, biz de bizimkine.

Ama onu seks için uyandırırsam beni döverdi. Yapacağımdan değil. Çok yorgundu.

Derin bir nefes alarak battaniyelerimi attım ve yataktan kalktım, pijamalarımı giydim ve olabildiğince çabuk çıktım. Ne kadar zorlanırsam, o kadar onurlu olmak istemiyordum.

Ben de ayrıldım.

Bodruma indim, yol boyunca başparmağımı parmaklarımın arasında gezdirdim. Çalmayalı aylar olmuştu ve ellerimdeki uğultuyu hissettim. Parmak uçlarımın altındaki serin tuşları.

Oynamak bir takıntı ya da yapmam gereken bir şey değildi. Sadece çalma becerisine sahip olmayı takdir ediyordum. Herkesin kendini ifade edebileceği, stresini atabileceği bir yolu olmalı.
-Şu anda benim için sadece cinsel bir hayal kırıklığı olsa bile.

Tezgahı çekerek ailemin tamamen restore edilmiş 1921 Steinway kuyruklu piyanosunun başına oturdum ve müzikleri karıştırarak bir Dvorˇák parçası seçtim.

Parmaklarımı tuşların üzerine koyarak yıllardır ara ara çalıştığım notaları çalmaya başladım. Müziğimi çok fazla değiştirmiyordum, başka bir şeye geçmeden önce bir parçada ustalaşmayı tercih ediyordum, ancak müzikle daha rahat hale geldikçe kendimi kendi tadımı katarken buluyordum. Hızlanma, yavaşlama, yumuşama, sertleşme ... Tek bir beste, çalan kişiye bağlı olarak pek çok anlam taşıyabilir.

Keşfetme ve risk alma özgürlüğünü sevdim.

Aynı şey Fallon'un kaykayı için de söylenebilir. Bundan zevk alıyordu ama sadece kendi başına bırakıldığı sürece.

Serin ten çıplak omuzlarıma dokundu ve ellerimi tuşlardan çekerek doğruldum. "Addie buraya gece çalmak için geldiğini söyledi." Fallon çenesini başımın üstüne koydu.

"Neden piyanoyu üst kata taşımıyorsunuz?"

Uzandım ve ellerini tuttum. "Bu yalnız yapmayı tercih edeceğim bir şey."

"Oh," dedi sessizce. "Özür dilerim." Ve geri çekildi.

"Hayır, öyle demek istemedim." Arkamı döndüm ve onu kendime doğru çekerek kucağıma aldım. "Yani babam etrafta yokken. Oyun oynamayı seviyorum. Sadece zorlanmak istemiyorum."

Bana yaslandı, bacaklarımın üzerine oturdu ve tuşlara baktı. "Hüzünlü bir melodiydi." "En iyi müzik öyledir," dedim kulağına. "Yine de mutluyum."

Başını omzuma yaslayarak narin ellerini tuşların üzerinde gezdirdi. "Bence dans derslerini Jared ve Tate ile birlikte yapmalıyız. Eğlenceli olur." Yaklaşıp çenemi öptü. "Hâlâ kaybettiğine inanamıyorum."

Göğsüm titredi. "O yarışı o attı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Atmadı," diye devam etti. "Tate harikaydı. Ve ..."

Dişlerimi boynuna gömdüm ve o inleyerek kendi düşüncesini daha çıkmadan kesti. Boynunu emdim, tüm vücudum onun kokusuyla ihtiyaçtan kıvrılıyordu. Kolumu karnına dolayarak bacaklarımı birbirinden daha da ayırdım. Kalçaları benimkilerin dışında kaldığı için iyice gerildi. Ağzımı boynunda ve kolumu boynunda tutarak diğer elimi uyku şortunun önünden içeri soktum.

"Benim için her zaman hazır," diye nefes aldım, bacaklarının arasında ne kadar ıslak olduğunu hissediyordum. Ağzımı yüzünün yan tarafına ve kulağına doğru hareket ettirdim. Parmaklarımdaki ısı doğrudan sikime vurdu ve klitorisini daire içine aldım, parmaklarımın arasında sertleştiğini hissettim.

Arkasına uzandı ve başımın arkasını kavradı. "Yarın yürüyüşten döndükten sonra," diye başladı nefes nefese, "eve gelip bu piyanoyu tekrar ana kata çıkarmaya çalışmalıyız. Belki birkaç arkadaşın da yardım eder."

Cidden şimdi benimle bu konuda konuşmaya mı çalışıyordu? Yarın Lucas'ı yürüyüşe çıkaracaktık ve şu anda ondan başka bir şey düşünmek istemiyordum.

Cevap vermek için onu öpmeyi bırakmadığımda, "Lütfen?" diye yalvardı.

Beline doladığım elim gömleğinin içine doğru kaydı. "Bir şartla." Dudaklarını kısa, yiyip bitiren öpücüklerle kaptım. "Yarım borun da üst kata gelecek."

Kalçalarını tekrar üzerime yuvarlamaya başladı ve ben de üzerime gelen dalgayla gözlerimi kapadım.

"Jason ve Katherine'in oturma odasındaki o şeyden hoşlanacaklarını sanmıyorum." Sesi çok zayıf geliyordu. Bu beni tahrik ediyordu.

"Harika," diye şaka yaptım. "Çünkü burası onların oturma odası değil. Burası bizim evimiz, unuttun mu?" "Evet, ama onlar hâlâ burada yaşıyor."

Elbette haklıydı. Yaşam düzeninde hiçbir şey değişmemişti. Jax gelecek bahar mezun olduktan sonra Katherine taşınacaktı. Gerçi adı üstünde bizim evimizdi, o yüzden umurumda değildi. Hâlâ kendini yavaşça sikime sürtüyordu ve ben de parmaklarımı içine soktum.

"Pekala." Pes etti. "Half-pipe da geliyor. Herkes buna bayılacak," diye alaycı bir şekilde ekledi.

Elimi şortundan çıkardım ve tişörtünü kaldırdım. "Üstsüz olsaydın bu benim için çok daha eğlenceli olurdu," dedim ve hiç direnmeden tişörtünü başından çektim.

Uzanıp kalçalarının iç kısımlarından tutarak kıçını kendime çektim ve anahtarların üzerine eğilmesi için vücudunun üst kısmını öne doğru ittim.

Eğilerek saçlarını yana yatırdım ve dilimi sırtında gezdirdim, arada bir ara verip dişlerimi usulca batırarak onu öptüm.

Tanrım, onu seviyordum. Daha fazla istediğim hiçbir şey ya da hiç kimse yoktu ve o benimdi. On dört yaşındayken, zalim ve kendine hizmet eden bir kadının peşinden hayatıma girdi, ama hepsini tekrar yapardım. Her dakikasını. Acının her zerresini. Ona ulaşmak için her şeyi tekrar yapardım.

"Madoc?" diye fısıldadı yüzünü yana eğerek. "'Düşmüş' ne demek? Sırtındaki dövme?"

Sorular.

"Üzerinde 'Düşmüş' yazmıyor." Sırtında bir öpücük izi bıraktım ama kendini yukarı itti ve yüzünü çevirip bana baktı, gözlerinde yaşlar vardı.

"Fallon?" Anlayışla kaşlarını birbirine kenetledi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ağzının kenarını öptüm. "Birkaç yıl önce aldım," dedim ona. "Seni hiç unutmadım. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Gözleri kapandı ve yanağımı okşamak için elini arkasına uzattı.

Sonra bana tekrar bakarak küçük bir gülümseme verdi. "Çünkü biz durdurulamazız."

Daldım ve onu sertçe öptüm. *Çok doğru.*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.